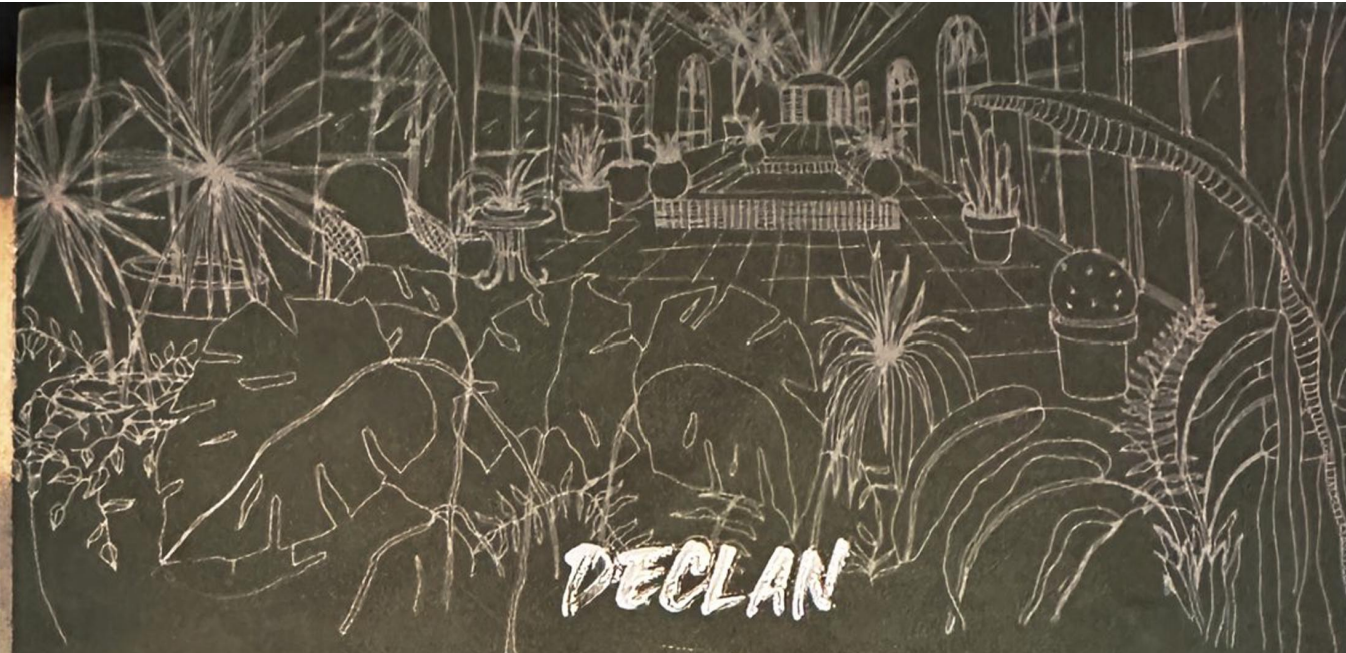
BEKLENMEDİK KOŞULLAR

OLİMPOS®

DREAMLAND MİLYARDERLERİ

LAUREN ASHER

DECLAN

Ailemin medya imparatorluğunun yeni CEO'su ben olacaktım.
Ama bir tek sorun vardı: Dedemin mirasındaki şart.
Evlenip çocuk sahibi olmama dair son arzusunu yerine getirmek
imkânsız görünüyordu, ta ki asistanım bu iş için gönüllü olana kadar.
Evliliğimiz, en büyük sorunumun mükemmel çözümü olacaktı.
Ama insanlara karşı birbirimize âşıkmışız gibi davrandıkça
sözleşmemizden kuşku duymaya başladım.
Iris'i önemsemek anlaşmanın parçası değildi.
Özellikle de kalbini kırmam kaçınılmazken.

IRIS

Declan'la evlenme planım teoride basitti.
Evine taşın. Düğün yap. Çocuk doğur.
Hiçbir sorun çıkmaması için kurallar koymuştuk.
Peki ama sahte evliliğimiz gerçeğe dönüşmeye
başladığında ne olacaktı?
Âşık olmak gibi bir seçenek yoktu.
En azından benim için.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-6411-14-2
9 786256 411142
OLİMPOS

www.olimposyayincilik.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari

BEKLENMEDİK KOŞULLAR

DREAMLAND MİLYARDERLERİ

LAUREN ASHER

OLIMPOS

The Man - The Killers ♥
I am not a woman, I'm a god - Halsey ♥
If I Ever Feel Better - Phoenix ♥
Glitter - BENEE ♥
Enemy - Imagine Dragons, JID, & League of Legends ♥
Wicked Games - Kiana Ledé ♥
Fallen Star - The Neighborhood ♥
Altar - Kehlani ♥
Slow Dancing in a Burning Room - John Mayer ♥
Trip - Ella Mai ♥
Shivers - Ed Sheeran ♥
Angels Like You - Miley Cyrus ♥
Animal - Neon Trees ♥
Unlearn - benny blanco & Gracie Abrams ♥
Earned It - The Weeknd ♥
safety net - Ariana Grande ft. Ty Dolla $ign ♥
Iris - The Goo Goo Dolls ♥
Daylight - Taylor Swift ♥
Someone To Stay - Vancouver Sleep Clinic ♥
Great Ones - Maren Morris ♥
Marry Me - Train ♥
Paper Rings - Taylor Swift ♥

Görünmez bir savaşta mücadele eden herkese
Ben sizi görüyorum

"Böyle bir günü tek başına kutlamak suç sayılmalı." En yakın arkadaşım ve patronumun kardeşi Cal'in sesi düşüncelerimi böldü. Buruş buruş takım elbisesi ve kirli sarı saçlarıyla bile masamızın yanından geçen kadın garsonların dikkatini çekmeyi başarıyordu.

Telefonumun ekranını kilitleyip kendimi gülümsemeye zorladım. "Evlenecek olan ben değilim."

Gözleri yüzümde gezindi. "Hayır ama imkânsızı başaran kukla ustası sensin."

"O kadar da zor değildi."

"Bu lafından sonra beni bir sıkıntın olmadığına inandıramazsın. Yoksa... Declan evleneceği için mi üzgünsün?" Sesi normalden daha alçak çıkmıştı.

Dudaklarımın arasından bir kahkaha koptu. "Ne? *Hayır.*"

"O zaman sorun ne?"

Başımı iki yana sallarken birkaç tutam saç gözlerimin önüne düştü. Var olmayan kırışıklıkları düzeltmek için elimi

elbisemde gezdirdim. Kahverengi tenimde direkt göze çarpan pembe ve mor tonlarındaki kumaş, beni hissettiğimden daha neşeli gösteriyordu. "Az önce e-posta geldi, işe kabul edilmemişim."

"Kahretsin. Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Mülakat için ne kadar çalıştığını biliyorum."

Kane Şirketi'nin insan kaynakları departmanına hazırladığım sunum üzerinde aylarca çalıştıktan sonra transfer talebimi reddetmişlerdi. Buna gereğinden fazla üzüldüm. Başlangıç seviyesi bir İK pozisyonu yüksek bir hedef sayılmazdı ama gelecek vadeden iyi bir fikrim vardı. Kurumsal hayata sıkışıp kalmış sayısız disleksi[1] hastası için faydalı olabilecek bir şeydi. Bana bir şans verselerdi planım şirketi bir üst seviyeye taşıyabilirdi.

Gelecek sefer tekrar deneyebilirsiniz.

Gülümsemem soldu. "Yapacak bir şey yok, böyle olması gerekiyormuş."

"Bana sorarsan tamamen saçmalık."

Güldüm. "Öyle. Neyse ki Declan'ın haberi olmadı. Ona söyleyip de işi alamadığımı hayal edebiliyor musun? Bu utançla yaşamama izin vermezdi."

"Böbürlenmeye meyilli biri."

"Açıkça görülüyor." Genişçe sırıtarak devasa balon kemeri işaret ettim.

Cal tek kaşını kaldırarak yanıp sönen *Evet Dedi!* tabelasına baktı. "Abartısız. Buna bayılacak."

Sahte bir sevimlilikle kirpiklerimi kırpıştırdım. "Benden parti hazırlamamı istedi, ben de hazırladım. Nasıl bir organizasyon istediğini açıkça belirtmesi gerekirdi."

---

1 Aynı zamanda öğrenme güçlüğü olarak da bilinen disleksi, bir bireyin normal zeka düzeyinde olmasına rağmen dil, okuma, ve yazma becerilerinde sorunlar yaşamasına neden olan bir özel öğrenme bozukluğudur. *–y.h.n.*

"Hatırlat da seni hiç sinirlendirmeyeyim."

"O gün için planlarımı çoktan hazırladım bile."

Cal ürpermiş gibi yaptı. "Müstakbel eşi nerede?"

"Declan törenden önce onunla görüşmek istedi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapmasına neden izin verdin?"

"Hım... onunla henüz tanışmadığı için olabilir mi?"

"Aynen öyle! Bu yüzden bu korkunç bir fikir!" Cal ellerini saçlarının gür dalgaları arasından geçirdi.

"Kızın fikrini değiştirmesine sebep olacağını mı düşünüyorsun?"

"Abimi tanıyorsam bunun için pek uğraşması gerekmeyecek."

"Kız sözleşme imzaladı. Bu, feshedemeyeceği bir anlaşma."

"Öyle diyorsan..." Omuz silkti.

"Yine de ben bir gidip bakayım." Asansörlere yöneldim.

Cal koluma girdi. "Hayır. Bu gecelik işe ara veriyorsun."

"Ama..."

"Muhtemelen haklısın. Declan aptalca bir şey yaparak her şeyi kaybetme riskini göze almaz. O bile ne zaman durması gerektiğini biliyor."

"Yalana bak."

Kıkırdadı. "Hadi. İçeri girip Declan'ı bekleyelim. Suratını buruşturmamak için o kadar çabalayıp sonra nasıl çuvallayacağını bir düşünsene. Kahretsin, onu şeyden beri birine küçümsemeden bakarken gördüğümü sanmıyorum..." Birden sustu.

"Neden beri?"

Gözlerini kaçırdı. "Ezelden beri. Her gece mastürbasyon yapmaktan aletinin eskidiğine adım gibi eminim."

Gülerek omzuna vurdum. "Kapa çeneni! O benim *patronum.*"

"Bu, söylediğim şeyin gerçekliğini azaltmaz. Söz konusu uzvun böylesi bir istismardan sonra kopmamış olmasına şaşıyorum."

Bir kahkaha daha attım.

"*Callahan.*" Declan'ın gürleyen sesi duyuldu.

Onu duyan birkaç kişi balo salonuna doğru kaçmaya başladı.

"Bir odayı nasıl boşaltacağını iyi biliyor," dedi Cal.

Cal'in gözlerindeki mutluluk, Declan kaşlarını çatarak yanımıza geldiği anda silindi. Declan'ın iklim değişikliğini tersine çevirecek buz gibi bakışları içerinin havasını soğuttu. Bütün lobi devasa vücudunun ardında kaybolmuştu. Arkasındaki spot ışıkları keskin yüz hatlarını vurguluyor, gözlerindeki ve çenesindeki karanlığı ortaya çıkarıyordu.

Cal'in sarışın, mavi gözlü altın çocuk görünümüyle karşılaştırıldığında Declan bana okyanusun derinliklerini hatırlatıyordu; soğuk, karanlık ve sinir bozucu derecede sessiz. Birini avlamaktan yalnızca bir nefes uzakta pusuya yatmış bir canavar gibi. Koyu saçlarından hiç değişmeyen memnuniyetsiz ifadesine kadar tüm benliğinden, etrafındaki herkesin yolunu değiştirmesine sebep olan bir enerji yayıyordu.

Benim dışımda herkesin. Bazıları Declan'ın sadakatimi maaş çekim sayesinde kazandığını söyleyebilirdi ama durum öyle değildi. Birbirimize karşı saygılıydık ve bu saygıyı uzun zamandır koruyorduk. Birlikte çalıştığımız ilk birkaç ay zorlu geçtiyse de onun asistanı olarak başarılı olma konusundaki kararlılığım bugünkü ilişkimizin yolunu açmaya yardımcı olmuştu.

Neredeyse her yönden zıt olmamıza rağmen bir şekilde uyum yakalamıştık. Ben *siyahi* bir kadındım, o ise *beyaz* bir erkekti. Ben gülümserdim, o kaşlarını çatardı. Ben kafeden *smoothie* almak haricinde spor salonuna adımımı atmazdım

ama o her sabah erkenden kalkıp spor yapardı. Uğraşsak bile daha farklı olamazdık ama yine de yürütebiliyorduk. Ya da en azından *ben* yürütüyordum.

İki kardeşin arasına girdim. "Declan, burada ne yapıyorsun? Tören vakti gelmedi mi?"

Declan bakışlarını Cal'den bana çevirdi. Çoğu insan onun bakışları altında korkup sinerdi ama ben sırtımı dikleştirdim ve tıpkı anneannemin bana öğrettiği gibi doğruca gözlerine baktım.

"İşi bıraktı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kim işi bıraktı? Nişan organizatörü mü?"

"Hayır. Evleneceğim kız. Belinda."

"Bethany mi gitti?"

Cal'in yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Declan gözlerimin içine baka baka özenle hazırladığım bütün planları yerle bir etti. "Evet, o."

"Bu mümkün değil." Aylardır verdiğim bütün emekleri çöpe attığına inanmak istemiyordum. Sırf Declan CEO olabilsin ve mirasını kazanabilsin diye onunla evlenip çocuk yapacak bir kadın bulana kadar canım çıkmıştı.

İnanmayı reddetmek gerçekleri değiştirmez.

"Ben demiştim diyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama..." dedi Cal.

"Hepsi senin suçun." Ona ters ters baktım.

Cal ellerini havaya kaldırdı. "Hiç de bile! Abimin sorunlarının penisinden daha büyük olması benim suçum değil."

Declan Cal'in kafasına vurdu. Çekişmelerine aldırış etmeden etraflarında volta atmaya başladım.

"Fırsatın varken gizlice evlenmeliydin." Cal kendi kadehini kafaya diktikten sonra yarısı dolu flüt kadehimi elimden aldı.

"Bunu kişisel deneyimlerine dayanarak mı söylüyorsun?"

Cal'in burun delikleri genişledi. Ellerini yumruk yaptı, sonra derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Daha sonra dikkatini bana çevirdi. "Dedem tam da bu yüzden bu miras şartını ekledi zaten. Declan'ın CEO olmaya hazır olmadığını biliyordu, aile kurmanın onu yumuşatabileceğini düşündü. Onun gibi biri, yani daima etrafındaki herkesi yok etmeye çalışan biri kitlelere nasıl ilham verebilir?"

Declan'ın çenesi kasılırken Cal onunla alay edercesine tek kaşını kaldırdı.

Parmağımı Cal'e doğrulttum. "Çocuk gibi davranmayı bırak da bu olaydan nasıl sıyrılacağız onu düşün." Declan'a döndüğümde gözleri çoktan bana odaklanmıştı. "Sen de sinirini herkesten çıkarmayı bırak. İşleri berbat eden *sensin*, Cal değil."

Bana her şeyden çok nefret ettiğim o boş ifadeyle bakmakla yetindi.

Cal dudaklarını büktü. "Elbette berbat edecekti. Son yazılım güncellemesinde nasıl düzgün insan olunacağına dair kılavuz yoktu."

"İkiniz de işe yaramazsınız," diye homurdandım ve telefonumu alıp Bethany'nin numarasını çevirdim. İki kere çaldıktan sonra sesli mesaja düştü. Tekrar aradım ama bu sefer direkt sesli mesaja düştü. "Kahretsin!"

"Açmıyor mu?" dedi Cal neşeli bir sesle, hiç utanmadan.

Declan'a öfkeyle, "Ne yaptın?" diye fısıldadım.

Declan sanki günün en sıkıcı konuşmasını yapıyormuşuz gibi ceketinin kolundaki görünmez tüyü temizledi. "Bu iş için uygun değildi."

"Burada gizemli bir kadınla nişanlanmanı bekleyen yüz kişi varken bu bilgiyle ne yapmamı istersin? Seni dinliyorum."

Declan gözlerini kısarak bana bakarken ben de ellerimi belime koyup onun bakışlarına karşılık verdim.

Cal kendini hatırlatmak istercesine içeceğini höpürdetti. "Ben de tüm bunların nasıl sonuçlanacağını duymak istiyorum. Babam Declan'ın başarısız nişanını duyunca çok sevinecek."

Aman Tanrım. Declan'ın babası, Brady Kane'den gelen, mirasla ilgili detayların yazılı olduğu mektuptan habersiz olsa bile aptal değildi. Sonuçta başarılı bir iş adamı olmasının nedeni vardı. Bu nişanın sahte olduğuna dair en ufak şüpheye kapılırsa Brady'nin avukatına koşacağından hiç kuşkum yoktu. Avukat ona inanırsa Declan her şeyini kaybedebilirdi.

Düşün, Iris. Düşün. Üçüncü kez şansımı deneyerek Bethany'nin numarasını bir kere daha çevirdim. Sesli mesaj, küçük telefonun hoparlöründen son derece açık ve net duyuldu.

Cal ıslık çalıp bir patlama sesi çıkardı. "Bu, Declan'ın mahvolan geleceğinin sesiydi."

Declan, "Senin gitmen gereken bir yer yok mu? Köhne bir bar mesela?" diye onu tersledi.

"Senin cebinden içebilecekken neden içkiye para vereyim ki?" Cal sırıtarak şampanya kadehini havada salladı.

Onları duymazdan gelmeye çalışarak seçeneklerimi gözden geçirdim.

Ne yapabilirsin? Tek kalemde işi bıraksan mı?

Hayır. Şimdi vazgeçmeyi kabul edemezdim. Declan'ın amacına ulaşmasına bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

İkinci seçeneği arayabilirdin ama Declan onu ağlatmıştı.

"Biliyorsun, Iris bekâr." Cal'in gülümsemesi şeytani bir hâl aldı. "Seni ondan daha iyi tanıyan kimse olmadığına göre gayet doğal bir şekilde role girebilir."

"Hayır," diye çıkıştı Declan.

Bir dakika.

Tabii ya.

Ben!

Gelin adayının yerine geçmemi engelleyen pek bir şey yoktu. Ne erkek arkadaşım vardı ne de beni bağlayan bir yükümlülüğüm, yani Bethany'nin yerini kolayca alabilirdim.

Yapabilecek olman yapman gerektiği anlamına gelmez.

Peki, ben olmayacaksam kim olacaktı? Zamanımız tükeniyordu ve uygun bir aday kalmamıştı.

Tam ağzımı açıyordum ki Declan'ın nişan organizatörü Tati'nin ciyaklaması beni böldü. "İşte buradasın! Ben de müstakbel damadın nereye sıvıştığını merak ediyordum." Tati'nin tiz sesi yankılandı.

"Bu eğlenceyi kaçıramam." Cal kadehimdeki içkiyi bitirip gülümseyerek masaya yaslandı.

"Hakkında çok az şey duyduğum nişanlın nerede?" Tati not defterini sihirli bir değnek gibi havada salladı.

Böyle bir şeyin olma ihtimaline karşılık Bethany'nin kimliğini sakladığım için memnundum.

Onunla evlenmeyi ciddi ciddi düşünüyor olamazsın. Onu sevmiyorsun bile.

Onu sevmek zorunda değilim. Bu bir anlaşma, aşk evliliği değil.

Declan düşüncelerimi böldü, "Beatr..."

"Onun adı *Tati*, canım." Elimi Declan'ın göğsüne koydum. Vücudu kasılırken, *doğal davran* dercesine göğsünü okşadım.

Declan koyu kaşlarını çatarak elime her bir parmağımı koparmak istiyormuş gibi baktı. "Ne yapıyorsun?" Sözleri, takındığım sahte ifadeyi delip geçecek kadar sert çıkmıştı.

"Seni, beni takdim etme ve tanışma hikâyemizi anlatma zahmetinden kurtarıyorum." Böylesi bir durumda olabilecek en tatlı şekilde gülümsedim.

Bunu gerçekten yapacak mısın, Iris? İçimden mantığın sesi yükseldi.

Başka seçenek göremiyorum.

Evlilikten bahsediyoruz! Korktuğun zaman vazgeçebileceğin bir şey değil bu.

Planıma karşı çıkan tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım. Sadece birkaç yıllığına evlenecektim.

Peki ya çocuk sahibi olmak?

Şey, ben hep anne olmak istemişimdir.

Evet. Beş yıl içinde!

En azından beş yıllık planıma erken başlamış olacağım.

Boğazımdaki yumruya rağmen yeniden Tati'ye döndüm. Declan'ın beni sımsıkı saran kollarından sıyrılıp elini tuttum. Takım elbisesinin altında vücudu kasıldı, ceketinden görünür biçimde gerildi.

Harika. Dokunuşumdan tiksinmesi konusunu daha sonra konuşmamız gerekecek. "Tati, telefonda konuştuğumuzda sana karşı tamamen dürüst değildim."

Kadının yüzü düştü. "Ya?"

"Seninle yüz yüze görüşmeden önce kendimi Declan'ın asistanı dışında biri olarak tanıtmak konusunda biraz tereddüt ettim. Bir süredir Kane Şirketi'nde çalışıyorum ve dedikodunun ne kadar kolay yayıldığını bilirsin."

Not defterini göğsüne bastırarak başıyla onayladı. "Tabii ki. Anlıyorum."

"Patronumla birlikte olduğumu duyan insanların düşünceleri beni çok korkutuyordu ama artık bunu saklayamayız. Saklamak *istemiyoruz*." Uğraşmama gerek kalmadan sesim titredi.

Declan'ın sıkıntısının tek işareti bana iki kez göz kırpmasıydı. İki kez gözlerini kırptığını *hiç* görmemiştim. İki yıl üzerinde çalıştığı anlaşma iptal olduğunda da, dedesi öldüğünde de gözlerini iki kez kırpmadığına emindim.

Bu beni... *huzursuz etti.*

Sırtımı dikleştirerek Tati'ye döndüm. "Geleceğe adım atmaya hazırız. Aşkımızı sır olarak saklamak için artık bir neden kalmadı."

Tati'nin arkasındaki Cal bana başparmaklarıyla *çok iyi* işareti yaptı. Dudaklarını oynatarak *Oscar'a layık* dedikten sonra Declan'a orta parmaklarını göstererek onu güldürmeye çalıştı.

Tati ellerimize bakarken yüzü aydınlandı. "Vay canına! O hâlde bu gece ikiniz için de çok önemli olmalı, birden çok sebeple." Gözleri boş yüzük parmağıma kaydı.

"Ah, doğru. Yüzük!" Bakışlarımı Declan'ın yüzüne çevirdim.

Çenesi herkesin görebileceği biçimde seğirdi.

Üzgünüm Declan, şu an öyle görünmese de seni tüm geleceğini mahvetmekten kurtarıyorum.

Declan elini elimden çekti. Cebinden tektaş pırlantalı şık bir platin yüzük çıkardı. Yüzüğün zarafeti beni şaşırttı. Bu, müstakbel eşi için seçtiğim o gösterişli, korkunç yüzük değildi, bunu fark edince kafam daha da karıştı. Kuyumcudan yanlış yüzüğü mü almıştı? Bu kadar önemli bir konuda ona güvenmemem gerektiğini biliyordum ama almak için kendisi ısrar etmişti.

Tati sözsüz bir soruyla tek kaşını kaldırarak beni bulunduğumuz âna döndürdü.

"Ölçüsünü değiştirmemiz gerektiği için Declan'a vermiştim. Evlenme teklifinden sonra, kendimi onun kollarına attığım anda lanet şey parmağımdan fırladı."

"Ah, olamaz!" Tati dudaklarını büzdü.

Cal, Tati'nin önüne geçti. "Abime sağanak yağmurun ortasında evlenme teklifi etmenin kötü bir fikir olduğunu dile getirdim ama Iris yağmuru sevdiğinden bunun mükemmel an olacağını söyleyip durdu."

"Ondan daha hızlı diz çöken birini görmedim." Tati'ye göz kırptığımda yanakları kızardı.

Declan kaşlarını daha da çatarken bu beni sadece güldürdü.

"Yüzüğün peşinden koşarken neredeyse Tom Ford pantolonunu yırtıyordu. Abim daha önce hiç bu kadar paniklememişti, bu yüzden yüzüğü rögara düşmeden yakalaması iyi oldu." Cal kolunu abisinin omzuna doladı ama Declan onu hızlıca itti.

"Bunları videoya çektiniz mi? Misafirlere göstermeyi çok isterim!" Tati'nin yüzü sevinçle parladı.

Ensemi bir sıcaklık kapladı. "Ah, hayır. Declan'ın teklifi beklenmedikti. *O kadar* romantikti ki..." Şeytan herif sol elimi tutunca soluğum kesildi, tüylerim ürperdi. Declan ürperen tüylerimi okşayarak yüzüğü parmağıma taktı.

"Aa, bak! Tam oldu!" Tati el çırptı. Yemin ederim ki bu kadının sadece iki ses ayarı vardı: Yüksek ve kulak tırmalayıcı.

"Yoğun programı arasında yüzüğün ölçüsünü değiştirtecek zaman yaratmış demek ki." Yanaklarım ısındı.

Declan yüzüğü bir kez çekerek parmağıma nasıl oturduğuna baktıktan sonra elini cebine soktu.

Parmağımı pırlantanın üzerinde gezdirdikten sonra ben de yüzüğü çektim. Hiç kıpırdamadı. Boğazımı temizleyip zoraki gülümsedim. "Sanırım sıkıştı."

Şuna bakın, Bethany'nin parmağı benimkinden daha küçükmüş. Bu gece şans bir kez olsun yüzüme gülecek miydi?

"Birçok açıdan." Declan'ın sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak çıkmıştı. Boğuk sesindeki bir şey beni yeniden ürpertti. Benden uzaklaştığında derin bir nefes aldım.

Ceketini düzeltti. "Gösteri başlasın bakalım."

Gösteri. Ne eksik ne fazla. Patronumu hayatı boyunca çabaladığı şeyleri kaybetmekten kurtarmayı amaçlayan sahte bir evlilik.

Bu düşünce içime her zamankinden daha güçlü bir panik dalgasının yayılmasına neden oldu. Kendime bu evliliğin sadece kâğıt üzerinde olacağını söylemeye çalıştım ama hiçbir şey kalbimin hızlı atışlarını yavaşlatmadı.

Gittikçe artan gerginliğimi hissetmiş gibi Declan'ın bakışları benimkilerle buluştu. Gerçek tıpkı kötü bir güneş yanığı gibi kendini hissettirirken, geçen her saniye nefes alma kabiliyetim daha da azalıyor gibi geliyordu.

Declan'a yardım etmeyi kabul etmiştim... iyisiyle kötüsüyle.

Ölüm bizi ayırana dek.

İKİNCİ BÖLÜM

Declan

"İznínizle *nişanlımla* yalnız konuşmak istiyorum." Sözcükler zımpara gibi dilimde sürtündü.

Iris bana baktı. Gözleri fal taşı gibi açılırken sessiz bir yardım çağrısıyla Cal'e döndü. Beni bir yalan makinesi gibi okuyabilme yeteneği, işinde son derece başarılı olmasını sağlasa da şu anda onu sıkıntıya sokmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Cal bir şey demek için ağzını açtı. Ona nasıl baktıysam yavaş yavaş geri çekilmeye başladı.

"İçeride görüşürüz." Iris'e yarım yamalak selam verdikten sonra balo salonuna gitti.

Nişan organizatörü saatine baktı. "Beş dakika sonra sizi almaya geleceğim. Bir daha ortadan kaybolmayın." Göz kırpıp mutfağa gitti.

Küt küt çarpan kalbimi yavaşlatmak için üç kere derin nefes aldım.

Ona iki X kromozomu ve üreme yeteneği olan birini bulmasını söyledin. Burada tek suçlu sensin.

Geri dönüşü olmayan bir noktadaydım. Iris'in onayını almadan bu tür bir plana başvuracağı hiç aklıma gelmezdi. Yıllarca birlikte inşa ettiğimiz her şeyi riske atan korkunç bir fikirdi bu.

Sakin ol.

Bir... iki...

Sikeyim böyle işi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Dolgun dudakları hoşnutsuzlukla büzülse de öfkeli sesime aldırış bile etmedi. "Ne yapacağım, kızını kurtarıyorum."

"Bana pek öyle görünmedi."

"Göz doktorundan randevu almamı ister misin? Yaş ilerledikçe görme yetisinin kötüleştiğini duymuştum." Sürekli ondan on iki yaş büyük olmamla ilgili espri yapardı ama bu komik değildi.

Gözlerim kısıldı. "Sabrımı sınama."

"Sen de bana öyle bakayım deme." Tartışmaya hazırlanır gibi elini beline koydu. Parmağındaki elmas koyu teninde göze çarpıyor, dikkatimi çekiyordu. "Ben devreye girmeseydim bir salon dolusu misafire ortada neden bir nişanlı olmadığını açıklamak zorunda kalacaktın. Onlara ne söyleyecektin? Kargoda kaybolduğunu mu?"

"Hayır." Dişlerimi gıcırdattım. "Gerçi şu anda kargoyla gelin sipariş etmek daha mantıklı görünüyor."

Kara gözleri neredeyse *seğirdi*. "Gerçeği kabul et artık. Zamanın da seçeneklerin de tükendi."

"Belli oluyor." Onu baştan ayağa süzdüm.

Gözlerinin ardında bir şey parıldadı, sonra kayboldu. Gözlerimin içine bakarak çenesini meydan okurcasına hafifçe kaldırdı. "Bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini çok iyi biliyorsun."

"Özel, seni tarif etmek için kullanacağım son kelime." Onun gibi biri için fazla basit kalırdı.

Ellerini havaya kaldırarak inledi. "Bunun iyi bir fikir olduğuna nasıl inandım bilmiyorum."

"Sonunda aynı fikirdeyiz. Amacın neydi tam olarak?"

"Sana, seni kendinden kurtarmak isteyecek kadar değer veriyorum. Bunun bir ruhsal bozukluk olduğuna eminim, o yüzden pazartesi günü hepsini terapistime anlatacağım."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sakın bana sırf iyi niyetinden benimle evleneceğini söyleme?"

Koyu kaşlarını çattı, sırtını dikleştirdi. "Öyleyse ne olmuş?"

"Rol yapmayı bırak. Bu düşünceler yalnızca Dreamland filmlerinde olur."

Dudakları aralandı. "Rol yapmıyorum, her ne kadar verdiğin tepki rol yapıyor olmayı dilememe sebep olsa da."

Bu olayda aklıma yatmayan bir şey vardı. Iris aylarca mükemmel adayı aradıktan sonra neden birdenbire karım olmaya gönüllü oluyordu?

Çünkü başka biriyle evlendiğini görmek istemedi, dedi aklımdaki küçük ses.

Yoksa bana... Hayır. İmkânı yok.

Olabilir mi ki?

Aslında bu, tuhaf davranışlarını açıklardı. Bakışlarını takip ettiğimde nişan yüzüğüne baktığını gördüm. Pırlantanın oval kenarını usulca okşuyordu. Hatta *saygıyla* okşuyor gibiydi.

Ah, siktir.

Hoşlanmak başka şeydi. Aşk ise yakın gelecekte oynamayı planlamadığım bambaşka, ölümcül bir oyundu.

Dişlerimi sıktım. "Bütün bunları gizlice bana âşık olduğun için mi yapıyorsun?" Kelimeler ağzımdan telaşla çıktı. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, dışarı çıkmak için çırpınıyordu.

Bana karşı ilgisizliğin yanında başka güçlü hisler de besliyor olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Kahretsin, bunu düşünmek bile *istemememin* yüzlerce sebebi vardı ama hepsinden önemlisi, Iris'in şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistan olmasıydı. Onu kaybedemezdim. Özellikle de o, babamın pozisyonunu devralma planımın önemli bir parçasıyken.

Iris iki büklüm olmuş hâlde şimdiye kadar duyduğum en çirkin kahkahayı atarken aklımdaki bu fikir bin parçaya bölündü. Birlikte geçirdiğimiz üç yılda akıl sağlığında herhangi bir sorun görmemiştim. Parmağına yüzüğümü takmanın böylesine bir sinir krizi geçirmesine neden olacağı kimin aklına gelirdi?

Düşmemek için elinin altındaki ilk şeye, yani bana tutundu. Vücudumdaki tüm kaslar kasılırken sanki alev almışım gibi kolumdan yukarı bir sıcaklık yayıldı. Ben sopa yutmuşçasına olduğum yerde kıpırdamadan dururken Iris'in kahkahaları astımı nedeniyle derinden gelen hırıltılara dönüştü.

Bu tepkisi beni rahatlatmaktan ziyade şaşırttı. Bana âşık olma fikrini bu kadar komik bulması midemi ekşitti.

Her zaman sevilmeyen kişi olacaksın. Babamın sesi en olmadık anlarda kafamın içine sızıyor, tenimi ürpertiyordu.

Iris'in parmaklarını kolumdan birer birer çektim. "Bir tür sinir krizi mi geçiriyorsun?

"Hayır, sersem. Ayrıca sana âşık falan değilim." Yine güldü. Aldığı her nefeste o kulak tırmalayıcı hırıltılı ses çıkıyordu. "Bunu arkadaş olduğumuz için yapıyorum."

"Hiçbir zaman arkadaşın olmayacağım." *Asla da olmak istemiyorum.*

Dudaklarını büzdü. "Yalancı. Arkadaşlar hastalandıklarında birbirlerine yardım ederler."

"Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

"Grip olduğum zamanı hatırlıyor musun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Demek ki *hatırlıyorsun*!"

"Evin baştan sona silindiğinden emin olmak için temizlikçi çağırmak zorunda kaldım, tabii ki hatırlıyorum."

"Peki. İş gezisinde sarhoş olduğunda sana yardım etmemi?"

"Yardım etmeni ben istemedim."

"Ayakta zor duruyordun ve benden seni olmayan ikizimle tanıştırmamı istedin."

Votkaya dayanıklılığım, insanlara karşı dayanıklılığımla aynı seviyedeydi. Yani yoktu.

"Sarhoş hâlin çok daha nazik. Benden seni yatağa yatırmamı ve sana ninni söylememi istedin."

"İşte şimdi yalanın ortaya çıktı. Sen tanıdığım en kötü şarkıcılardan birisin." Dudaklarım yukarı doğru kıvrılmaya başlayınca hemen büzdüm.

Iris ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Yalan söyledim. Ama eğer isteseydin hayır demezdim! Çünkü arkadaşlar birbirlerine yardım ederler."

Arkadaş kelimesinin bütün sözlüklerden silinmesi için kaç para gerekiyorsa ödemeye razıydım. Benim arkadaşım yoktu. Olmasını istemiyordum. Birinin arkadaşı olmak da istemiyordum, özellikle de onun.

Hırıltılı kahkahaları öksürük krizine dönüştü. Kendime engel olamayarak masanın üzerindeki el çantasını alıp eline tutuşturdum. "Şu korkunç sesini düzelt."

Çantasında astım spreyini aradı. "Sağlığım için endişelendin mi yoksa?"

"Tamamen kendi çıkarım için."

"Elbette. Bunu nasıl unutabilirim?" Spreyi ağzına yaklaştırıp gülümsedikten sonra ilacı içine çekti.

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım."

Kaşları çatıldı, dudakları aralandı ama onu susturdum. "Şimdiye kadar gösterdiğim nezaketin sebebi asistanım olarak sana saygı duymamdı. Arkadaşlık gibi anlamsız bir şey için zamanımı boşa harcamam. O yüzden aramızda platonik bir şey olduğunu düşünüyorsan bu senin suçun, benim değil."

Diğer kadınların aksine Iris, sert sözlerim karşısında ağlamak yerine omuzlarını silkti. "Başkalarına karşı küçümseme dışında herhangi bir duygu hissedebileceğine inandığım için aptallık bende. Seni temin ederim bir daha olmayacak."

"Hedeflediğim şeye ulaşmak için arzuyla yanıp tutuşmak dışında hiçbir şey hissetmiyorum."

Iris içini çekti. "Hayatta babanı yok etmekten daha önemli şeyler var."

Onu duymazdan gelerek saatime baktım, zamanımız azalıyordu. "Şimdi bazı temel kurallar belirlemem gerekiyor."

"Kurallar." Iris'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Her bakış." Kalbimin düzensiz atışı kulaklarımda çınlıyordu. Iris'in yanağını kavradığımda nefesi boğazında düğümlendi. Başparmağım yumuşak tenini okşadı, sanki tek dokunuşla adımı oraya damgalayabilirmişim gibi yüzünde gezindi. "Her dokunuş."

Gözleri kapandı. Vücudumun her zerresi kendimi geri çekmem, aramıza mesafe koymam için yanıp tutuşuyordu çünkü ona böyle dokunmamalıydım. Bu, tüm sınırları aşıyordu. Ama kendime engel olamayarak Iris'in Hindistan cevizi kokusunu içime çektim, onu koklarken ciğerlerim bu istilaya karşı koydu. "Her öpücük... yalandan ibaret olacak." Dudaklarım ağzının kenarına değdiğinde elektrik çarpmış gibi oldum.

Ben geri çekilirken Iris'in gözleri aniden açıldı, aklı karışmıştı. Aldığı düzensiz nefeslerle göğsü şişip inerken ellerimi ceplerime sokup hiç etkilenmemiş gibi yaptım.

"Sen... ben... ne..." Konuşması da aklı kadar karışıktı. Onu aciz bırakma yeteneğim gururumu okşamalıydı ama her şeyden çok şaşırmıştım; dokunuşuma böyle bir tepki vermemeliydi. Tabii bunu, beni sadece *arkadaş* olarak gördüğü için yaptığını söylerken dürüst davrandıysa.

Duvarlarımı yeniden örerek durumu kontrol altına almaya çalıştım. "Mirası hak etmek için yapmayacağım şey yok. Bu evliliğin benim için bir oyundan ibaret olduğunu unutursan bunu hatırla."

Iris'in dudakları aralandı ama organizatörün asla unutamayacağım o tiz sesi lafını böldü.

"Pekâlâ, siz ikiniz. Konuklar müstakbel gelin ve damatla tanışmak için sabırsızlanıyorlar." Not defterini komutan edasıyla balo salonunun girişine doğru uzattı.

"Hazır mısın?" Iris elimi kavradı. Az önce Cal'e gülümserken ne kadar içtense şimdiki gülümsemesi bir o kadar sahteydi.

Ağzımdan çıkacak her şeyin yalan olacağını bildiğimden susmayı tercih ettim.

"Sevgili konuklar, karşınızda müstakbel Bay ve Bayan Kane!" DJ'in anonsuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Böyle pat diye mi açıklanacaktı yani?

Bu şekilde ayarlayan sendin. Bu iğrenç nişan partisi için içimden kendime sövdüm. İlgi odağının ben olacağımı bilseydim bu işi basit bir sosyal medya duyurusuyla hallederdim.

Davetlileri incelerken dizlerim titredi. Düşmemek için bacaklarımı birbirine bastırdım. Bir salonda bu kadar marka giysinin toplanması dehşet vericiydi ve insanların yüzlerindeki sahte gülücükler tenimi karıncalandırıyordu.

Declan'la göz göze geldik. Artık istemsiz olarak yapıyorduk bunu, tek bakışla yüz kelime konuşabiliyorduk.

"Derin nefes al." Sol elimi tuttuğunda avucunun sıcaklığı tenime sızdı. Ben daha söylemeden endişeli olduğumu anlayabilmesi rahatsız ediciydi.

Üç yıldır onun için çalışıyorsun. Tabii ki gergin olduğunu anlayabilir.

"Iris ve ben bu ay sonu evleniyoruz."

Ay sonu mu? İki hafta sonra!

Müzik durdu. Biri öksürdü. Bir garson elindeki tepsiyi düşürdü.

Her biri diğerinden daha şaşkın olan bir dizi tepkiyle çevrilmiştik. Onları suçlamıyordum. Ben de Declan'la nişanımızın detaylarını ayarlamak için bir ayımız olduğunu sanıyordum ama sadece iki haftamız vardı.

Sessizlik sağır ediciydi. Midem içindekileri parlak mermer zemine boşaltmak istiyordu ama boğazıma tırmanan asidi bir şekilde geri yuttum.

Yapabilirsin.

Declan'ın ruhsuz açıklamasını telafi etmeyi umarak, "Sürpriz!" dedim sevinçle. Elimi onun elinden çekip herkes nişan yüzüğümü görsün diye havaya kaldırdım. Elmastan saçılan bir milyon renk, içerideki herkesin dikkatini yaklaşan sonumun sembolünde topladı.

"Aileye hoş geldin, Iris." Declan'ın en küçük kardeşi Rowan kalabalığın arasından sıyrıldı. Çoğu insan kahverengi saçları ve sert bakışlarıyla onu Declan'a benzetirdi ama bence bariz şekilde farklılardı. Rowan insanlığa dair bazı işaretler taşıyorken Declan'da bundan eser yoktu.

Cal kalabalığı yararak öne çıkıp kadehini kaldırdı. "Perşembe geceleri aile terapisi var. Sakın geç kalma!"

Birkaç kişi gülünce ortamdaki gerilim azaldı, nefes almak biraz daha kolaylaştı.

Declan yalnızca benim duyabileceğim alçak bir sesle, "Bir saat sonra gidiyoruz," dedi.

"Ben yarım saat diyecektim ama madem ısrar ediyorsun..."

Gülümsemedi ama bana bakarken gözleri parlıyordu. Onun yüksek sesle nefes alıp vermesi, içten kahkahaya eşdeğerdi. Buradan yarım saatte çıkamayacağımızı ikimiz de

biliyorduk. Declan, Seth'ten otuz yıl sonra, evlenen ilk Kane olacağı için bu mümkün değildi. İngiltere prensinin çocuğu olacağını duyurmak gibi bir şeydi bu, dolayısıyla herkes onunla birkaç dakika geçirmek isteyecekti.

Declan bana cevap veremeden babası Seth Kane, Musa misali kalabalığı ikiye yararak yanımıza geldi. Yüzünde öyle bir memnuniyetsizlik vardı ki karşısındaki güçsüz biri olsa dizlerinin bağı çözülürdü.

Ama ben dimdik ayakta durdum. Bu adamı insanların zayıflıklarından beslendiğini öğrenecek kadar tanımıştım.

Declan, çenesindeki küçük seğirme dışında son derece umursamaz görünüyordu. Duygularını gizlemekte ustaydı ama arada sırada bir şeyleri belli ediyordu. Çenesindeki ufak kasılma, hızlıca elini açıp kapaması, soğuk bakışlar atmaya devam etmeden önce gözlerini kısması gibi.

"Rahat ol." Ona sokulup göğsünü okşadım, kalbi çok hızlı çarpıyordu.

Gergin olan tek kişi sen değilsin. Görünüşe göre Declan düşündüğümden daha insandı.

"Oğlum." Seth her zamanki gibi beni görmezden geldi. Onun hiçbir amacına hizmet etmediğimden görünmez sayılırdım, bu kadar basitti.

"Baba." Declan çenesini kaldırdı.

Kahverengi saçları, boş, karanlık bakışlarıyla birbirlerine ürkütücü derecede benziyorlardı. Fakat benzerlikleri burada bitiyordu. Seth'in hayatının bir noktasında yakışıklığı olduğuna emindim ama aşırı alkol tüketmesi onu botoksun düzeltemeyeceği kadar yaşlandırmıştı.

"Anlaşılan sizi tebrik etmem gerekiyor." Seth ilk kez bana gülümsedi. Ondan yayılan sahtelik midemi bulandırıyordu. "Oğlum, hayatında olduğun için çok şanslı."

Ya, tabii. Adam benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Üç yıl geçmesine rağmen ne zaman onu Declan'a bağlamam için arasa bana Irene diyordu.

"Gösterini kameralara sakla." Declan kolunu bana doladı. Robot gibi hareket etmiş olsa bile bu nişanı gerçek göstermeye çalışmasını takdir ettim. *Çalışmak* buradaki anahtar kelimeydi. Declan anneannemin kokteyllerinden bile daha sertti ki o lanet olası şeyler insanı tek kadehte sarhoş ederdi.

"Şu anda tamamen şov yapan birinin verdiği tavsiyeye de bakın."

Declan'ın eli acıtacak şekilde belimi kavradı. "Sen aşkta mutsuz oldun diye biz de mutsuz olacak değiliz."

Seth dudağını büktü. "Sen aşktan ne anlarsın?"

"Başkalarının hataları sana ders olur derler. Seninkiler de bana ders oldu, teşekkür ederim."

Seth'in pis sırıtışı bir anlığına soldu. Çok kısa sürdü, neredeyse fark etmeyecektim bile ama gözlerinde beliren acı beni şaşırttı.

İnanma. Gerçek değil.

"Annenle nelere katlanmak zorunda kaldığımızı bilmiyorsun, umarım evliliğinde asla öyle bir durum yaşamazsın." Seth topuklarının üzerinde döndü ve kimseye aldırmadan balo salonundan çıktı.

İnsanlara birbirine düşkün, mutlu bir aile gibi görünmek buraya kadarmış.

Seth'i kolay kolay kızdıramazdınız ama karısından bahsedildi mi şalteri atardı. Eşini kanserden kaybeden bir adam için üzülmemek elde değildi. Ama sonra oğullarına karşı ne kadar pislik biri olduğunu hatırladım ve içimdeki tüm acıma duygusu silindi.

O sırada bir başkası, Declan'a seslenerek yanımıza geldi.

Declan, "Başlıyoruz bakalım," diye mırıldandı.

"Declan Kane'in nişanlandığı günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Adam, Declan'ın omzuna vurup kulağına fısıldarken beni tamamen görmezden geldi.

Misafirler ardı ardına gelip tebriklerini ilettiler. Her biri Declan'a yağ çekerken ben yokmuşum gibi davranıyordu; bu da midemin gitgide daha fazla ekşimesine sebep oldu. Bu geceki tek eğlence kaynağım Declan'ın insanlara rol yapmasını izlemekti ama bu bile bir saat sonra sıradanlaştı.

Görünmez olsam da olurmuş.

Hoparlörlerden bir aşk şarkısı yayılmaya başlarken DJ herkesin dans pistini boşaltmasını istedi. Başımın belada olduğunu hemen anladım.

Declan da anlamış olmalıydı çünkü salonun karşısından göz göze geldik. Normalde çenesindeki minik seğirmeye kahkaha atardım ama şimdi kendim de bu işkencenin bir parçası olduğumdan gülümsemekte bile zorlanıyordum. Yanıma gelip elimi tuttu.

Sadece onun duyabileceği kısık bir sesle, "Dans etmeyi biliyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki biliyorum." Declan'ın yüzü beyaz bir tuval kadar boştu ama elinin benimkini sımsıkı kavrayışı aslında nasıl hissettiğini gösteriyordu.

O da en az senin kadar ilgiden nefret ediyor.

Tüm vücudum sanki biri beni ateşe vermiş gibi yanıyordu. Davetlilerin bakışları yüzüme dikkatle oturttuğum ifadeyi delip geçerken Declan'ın beni kendine çekmesiyle gerginliğim daha da arttı. Bir eli belime dolanırken diğeri kan dolaşımımı kesecek bir güçle titreyen elimi kavradı.

Parmak uçları kalçama değiyordu. Bu temas tenimden kıvılcımlar çıkmasına sebep olurken nefesimi tuttum.

"Şunu yapmayı kes," dedim zorla gülümseyerek.

"Neyi?"

"Bana *öyle* dokunmayı."

"Sen benim nişanlımsın," diye cevap verdi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Elini çektiğinde rahatlasam da aramızda boşluk kalmayacak şekilde beni kendine bastırdığında irkildim. Artık nefes almak resmen imkânsızdı.

"Nasıl bir dans bu?"

"Herkesin bizi videoya kaydettiği türden bir dans."

Salona şöyle bir göz atınca yüzümü sıcak bastı. "Aman Tanrım."

Declan'ın dudakları hafifçe alnıma değdiğinde ayaklarımın yerden kesildiğine yemin edebilirdim. İlişki yaşamaya niyeti olmayan biri için fazla iyi rol yapıyordu. O âna kadar yaşadığımız her şeyi sorgulamaya başladım çünkü bu adam şimdiye dek neredeydi? Daha da önemlisi, Declan onu neden saklıyordu?

Ne fark eder? Bu ilişki gerçek bile değil.

Bu düşünce beni kendime getirirken hayal kırıklığından içim burkuldu. Benden başka herkesin çıkarına rol yapıyorduk, o kadar. Bir an için kendimi kaptırmış olabilirdim ama bu oyuna neden razı olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Bu, gerçek bir ilişki değildi. Alnıma kondurduğu hiçbir öpücük ya da hiçbir samimi dokunuş bunu değiştirmezdi.

Plana sadık kalırsan canın yanmaz.

Declan bizi şarkıya göre hareket ettirirken ben de bu düşünceyi içimden tekrar ettim. Dansın sonunda kendimi eskisinden daha güçlü hissediyordum ve gerçeği kurgudan ayırabilecek durumdaydım.

Hadi bakalım, hodri meydan!

Declan'ın yanında otuz dakika daha sessizce dikildikten sonra nihayet tuvalete gidebildim.

Bir bardağa musluktan soğuk su doldurup yanaklarıma bastırdım. "Yapabilirsin, Iris. Canını sıkmalarına izin verme."

Söylemesi kolay. Şöyle bir selam vermek dışında benimle konuşmasalar bile beni bir laboratuvar faresi gibi incelemekten geri kalmıyorlardı. Ne içtiğimi ve şişkin karnımın hamilelikten mi yoksa makarnadan mı kaynaklandığını kontrol eden kadınların sayısı hayret vericiydi. Hiçbir zaman fiziğini dert eden biri olmamıştım ama insanların beni inceleme biçimleri ipek fularımın altında tenimin ısınmasına neden oluyordu.

Onların bir önemi yok. Omuzlarımı esnetip rujumu tazeledikten sonra tuvaletten çıktım.

Balo salonuna doğru yürüyordum ki biri beni dirseğimden tutarak çekti.

"Sana ne kadar para verdi?" Declan'ın babası beni kendine doğru çevirdi.

Kolumu elinden çektim. "Kimden veya neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sana ne kadar teklif ettiyse bu nişanı atman için iki katını vermeye razıyım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Pardon?"

"Bu kadar ahmak olamazsın."

"Sansasyonel şeylerden anlamadığım için benimle açık konuşmanız gerek."

"Onca insan varken seni seçtiğine göre Declan bayağı çaresiz durumda olmalı."

Bu adamın küstahlığı... "Ben çok şanslı bir kadınım. Oğlunuzla evlenmek âdeta Dreamland hikâyelerinden birini yaşamak gibi."

Homurtuya benzer bir ses çıkardı. "Boşuna heveslenme. Declan seninle sadece mirası için evleniyor."

"Ne yapıyor?" Sesim tam zamanında titredi.

"Bilmiyordun..." Seth'in kaşları çatıldı.

Ben de böyle bir tepki vermesini bekliyordum. "Neden bahsediyorsunuz? Declan bana mirastan hiç söz etmedi." Şimdi alt dudağımı titretecektim ve sonucu inanılmaz olacaktı.

"Parmağına yüzük takmasının tek nedeni yerimi almak istemesi. Sen olmadan CEO olma şansı yok."

İki kez gözlerimi kırpıştırdım. "Efendim?"

Kötü kahkahası bende geri çekilme isteği uyandırdı. "Seninle âşık olduğu için evlenmek istediğini gerçekten düşünmedin, değil mi?"

"Aşk için değilse ne için?" Elimi göğsüme koyup sanki kalbimi sökmek istiyormuş gibi elbisemin kumaşını kavradım. Cal burada olsaydı performansım için bana Oscar verirdi, Declan maaşıma zam yapardı.

"Başka ne olabilir? Miras için. Karısı ve çocuğu olmadan CEO olamaz."

"Siz ciddi misiniz? Bu ne biçim bir aile böyle?" Sesim her an gözyaşlarına boğulacakmışım gibi incelmişti.

Seth ellerini ceplerine soktu. "Maalesef öyle."

"Siz bunları nasıl öğrendiniz?"

Kaşları çatıldı. "Nasıl öğrendiğimin bir önemi yok."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Kanıtınız var mı? Nişanlım yerine size inanacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Gözleri *evet* der gibi hafifçe kısıldı; benim gerçekten o kadar aptal olduğumu düşünüyordu. En azından hakkımdaki varsayımları bu konuşmayı daha inandırıcı hâle getiriyordu.

"Benden tavsiye istediğinde onunla bu meseleyi konuştuk. Böyle bir şey yapmaması için onu uyardım ama beni dinlemedi."

Bom! Tuzağıma düşmüştü. Declan'ın babasıyla miras hakkında konuşmasına imkân yoktu, bu da Seth Kane'in tüm varsayımlarının tamamen spekülasyonlara dayalı olduğunu gösteriyordu. Buna neredeyse gülecektim ama henüz karakterimden çıkmaya hazır değildim. Şikago'nun en şerefsiz adamıyla eğlenmek hoşuma gidiyordu.

Gözlerimin kenarlarını sildim. "Affedersiniz. Birden duygularıma yenik düştüm."

Bay Kane, Declan'ın hayatıyla ilgili kararlarından gerçekten iğreniyormuş gibi başını salladı. Geçmişi düşünülünce konuşmaya hiç hakkı yoktu ama iyi bir şov sergiliyordu. Neredeyse benimkinden bile iyi. "Oğlum masum bir kadının duygularıyla oynamamalıydı. Onu iyi yetiştirdiğimi sanıyordum."

Buna ne cevap vereceğimi bile bilemedim.

Canını sıkmasına izin verme. Sadece seni korkutarak evlilikten vazgeçmeni sağlamaya çalışıyor.

Sırtımı dikleştirdim. "Duygularımla oynayan bir tek kişi var, o da sizsiniz. Yine de tüm bilgiler için teşekkür ederim. Eminim Declan nişanımızı mahvetme girişiminizi öğrenmek isteyecektir."

Yüzünde beliren ifade kâbuslarda görülen cinstendi. "Sen kendini zeki mi sanıyorsun?"

"Sanmıyorum, zeki olduğumu biliyorum."

"Seni aşksız bir evlilikten kurtarmaya çalışıyordum ama siz tam birbirinize göresiniz."

"Öyle olduğumuzu umuyorum, sonuçta evleniyoruz."

"Seni asla sevmeyecek. Böyle bir kabiliyeti yok."

"Bir iskele babasının tavsiyelerini isteseydim kendi babamı arardım." Bu lafım hem ona hem de çocuklarına yaşattıklarınaydı.

Çenesi kasıldı. "Bu iş burada bitmedi."

Yanımızdan birkaç davetli geçerken ona neşeyle gülümsedim. "Eminim öyledir. Kendinizi aptal yerine koymanızı izlemek gerçekten çok zevkli."

Declan'ın babasını yarattığı tüm kargaşanın arasında bırakıp yanından ayrıldım.

Declan arabaya binerken söylediğim ilk şey, "Baban biliyor," oldu. Şoförü Harrison kapısını kapatıp sürücü koltuğuna oturdu.

Declan başını yana yatırdı. "'Biliyor' derken ne demek istiyorsun?"

"Baban beni tuvaletin önünde köşeye sıkıştırdıktan sonra biraz sohbet ettik diyelim."

Tiksinmiş bakışları benimkilerin yansımasıydı. "Tam olarak ne söylediğini anlat."

Babasının varsayımlarından nişanı atmam için bana para teklif etmesine kadar aramızda geçen tüm konuşmayı ona bir bir anlattım. Ben bitirene kadar tek kelime etmedi.

"Kanıtı yok," dedi sonunda.

Kucağımdaki ellerimi ovdum. "Bulana kadar durmayacaktır."

"O zaman insanlara istedikleri şovu vereceğiz."

"Peki ama babanın saçma bir şey yapmasından korkmuyor musun?"

Gözleri meydan okurcasına ışıldadı. "Denediğini görmek isterim. Onu alaşağı etmekten daha çok istediğim bir şey yok."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Peki planımız ne?"

"*Planımız* derken?"

Yüzüklü elimi kaldırdım. "Bu, seni otomatik olarak takım oyuncusu yapar."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Kendini neyin içine soktuğunu bilmiyorsun."

"Cal'in anlattıkları doğrultusunda biraz fikrim var."

"Cal'in anlattıkları, gerçek hikâyenin yumuşatılmış versiyonu sayılır."

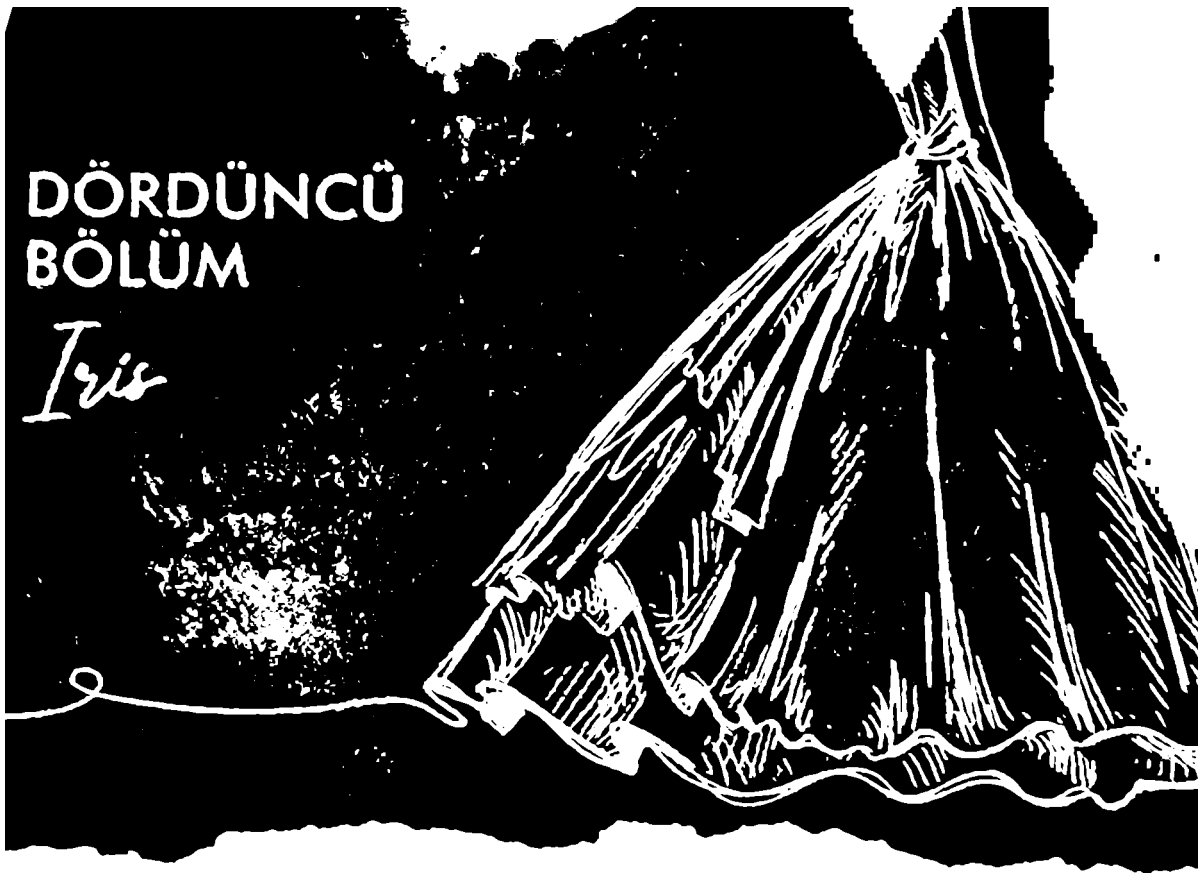
Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Declan dudaklarını birbirine bastırırken aramızdaki sessizlik büyüdü.

Gözlerimi devirdim. "Peki. Endişelendiğin için minnettarım ama baban beni korkutmuyor, bu yüzden eğitici öykülerle boşa zaman harcama."

"Canına susamış olmalısın. Bu mantıksız davranışlarının başka açıklaması olamaz."

Güldüm. "Öyle olmalı, yoksa seninle evlenmeyi asla kabul etmezdim."

"Ne yaptım dedin?" Annemin koyu gözleri irileşti. Ellerini incecik buklelerinin arasından geçirmemek için birbirine kenetledi.

Anneannem yüksek sesle, "Nişanlandığını söyledi," dedikten sonra kahvesini höpürdetti. Karşımdaki hasır sandalyede oturuşunu değiştirirken aklaşan Afrika örgüleri hafifçe savruldu.

"Nasıl? Nerede? *Kiminle*? En son hayatında kimse yoktu!" Annemin gözlerinin etrafındaki kahverengi deri kırıştı.

"Durum biraz karmaşık." *Yalan değildi sonuçta.*

Galiba korkunç nişanımın ertesi günü böyle bir konuşmaya hazır değildim.

"Bizi çok bekletme. Bu dünyada ne kadar zamanımın kaldığını bilmiyorum, biraz daha oyalanırsan düğününden önce cenazemi planlarsın, ona göre," diye ekledi anneannem ciddi bir ifadeyle. Yabancılarla dolu bir salonda saatlerce nişanlı rolü yapabilmemin sebebi muhtemelen oydu.

"Belediye nikâhı[2] kıyacağımız için planlayacak pek bir şey yok aslında."

"Ne dedin, ne?!" Annemin nefes nefese kaldığını duyunca suratım asıldı. "Hayır, belediye nikâhı falan yok. Sen benim tek evladımsın, kıyıtırık bir belediye salonunda evlenmene izin vermem."

"Belediyede evlenmenin nesi varmış? Ben de öyle evlendim." Anneannem gerçekten alınmışa benziyordu.

"Ben de onu diyorum ya, anne," dedi annem.

"Yeri çok uygundu. Babanla gerdek gecemizi Bourbon Caddesi'nde geçirdik."

"Bana hamile kaldığın günü çok iyi biliyorum. O hikâyeyi yeniden anlatmana gerek yok."

Ben arabuluculuk yapmak için yanlarında yokken bu ikisinin aynı çatı altında nasıl yaşadığını asla anlamıyordum. "Nasıl nişanlandığımı anlatayım mı, yoksa didişmeye devam etmek mi istersiniz?"

İkisi birden, "Nasıl nişanlandığını anlat," diye cevap verdi.

Onlara, Declan'la Tokyo'ya giderken uçak tehlikeli biçimde türbülansa girdiği sırada gerçek hislerimizin farkına vardığımızı söyledim. Uçak kazasında öleceğim diye ağlarken Declan'ın beni susturmak için öptüğünü anlattım. Yalanımın en zor kısmı, sonunun nereye varacağını bilmediğimden ilişkimizi bir yıldır sır olarak sakladığımı söylemekti.

Erkeklerle olan geçmişim düşünüldüğünde bunun en inandırıcı yalan olması ne komikti.

Annem hırıltılı bir sesle, "Yani Declan Kane'le nişanlandın, öyle mi? *Hem de isteyerek,*" dedi.

"Buna inanmak bu kadar zor mu?"

---

2 Yazar burada resmî kurumda yapılan, törensiz, sadece gelin ve damadın iki şahit eşliğinde imza attığı bir nikah işleminden bahsediyor. *–y.h.n.*

Odada volta atarken birden durup bana baktı. "Hayır. Aslında hiç de zor değil."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

Anneannem güldü. "Ah, hadi ama. Geçen yıl onunla Tokyo'da vakit geçirmek için Noel'i ektin."

"Çalışıyordum."

Anneannem tekrar güldü. "*Tabii.* Hepimiz çalışmayı severiz canım. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla sever. Tercihen günde birden fazla."

Kahvem genzime kaçtı. "Libidonun yaşla birlikte düştüğünü sanıyordum."

"Bana bir ömür yetecek anılarım var."

Annem inledi. "Yalvarırım hepsini mezara götür."

Anneannem kahkahalara boğuldu.

Annem yanıma oturup sol elimi tuttu. Yüzüğümü her açıdan inceledi. "Bir sıkıntı olmadığına emin misin?"

Başımla onayladım. "Elbette."

Öz annene yalan söylediğin için cehennemde yanacaksın.

En azından Declan ve sen öbür dünyada da birlikte olabileceksiniz.

"Bu nişan çok..." Annem ne diyeceğini bilemedi.

"Acele mi oldu?"

"Evet."

"İlişkimiz... çok özel. Onu sahiden seviyorum." Bu kelimeleri yüzümü buruşturmadan söyleyebilmek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Annem başını yana yatırdı. Bir şekilde gerçeği her zaman ağzımdan alırdı. Aptalca bir şey söylememek için dudağımı ısırdım.

Gerçeği mi mesela?

Sen kapa çeneni. Suçlu vicdanımı susturdum.

"O senin patronun."

"Biliyorum."

"Senden çok büyük."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu anneannem. "Çünkü ben sadece pozitif şeyleri görüyorum."

Hiç duraksamadım. "Âşık olduğumuz kişiyi seçemeyiz."

Annem içini çekti. "Evet. Seçemeyiz."

Suçluluk duygusu kalbimi kement misali sarmaladı. Annem, yanlış kişiye âşık olanların en iyi örneklerindendi ve ben de beklenmedik sonuçtum.

Elimi güven verici bir şekilde sıktı. "Sen mutlu olduğun sürece ben de senin adına mutluyum."

Ağzımdan çıkacaklardan korktuğum için başımı sallamakla yetindim. Nişanımın arkasındaki gerçeği bilseydi bu kadar destekleyici olmazdı. O, evhamlı biriydi. Benden pek de hoşlanmayan bir adama ve istemediği bir bebeğe kendimi bağlamamdan endişeleneceğine hiç şüphem yoktu. Onun izinden gitmemi asla istemezdi.

Anneannem, "E, onunla ne zaman tanışacağız?" diye sorduğunda kaygılarım daha da arttı.

Evimin kapısını açtığımda Cal'i kapı çerçevesine yaslanmış hâlde buldum.

"Benden kaçıyorsun," dedi.

"Daha çok eylemlerimin sonuçlarıyla uğraşıyorum."

İçeri girmesi için kenara çekildim. O girer girmez alan gözüme olduğundan on kat daha küçük göründü. Evim fazla gösterişli değildi ama yıllarca sıkı çalışarak ve benden şüphe eden herkesin yüzünü kara çıkararak kendime bir yuva kurmuştum, yalnızca bana aitti.

Cal saksı bitkileriyle dolu mayın tarlasını geçtikten sonra derisi eskimiş kanepeme oturdu. "Neden yaptın?"

Karşısına oturup dizlerimi göğsüme çektim. "Çünkü aptalım."

"Bütün erkek arkadaşlarından işler 'fazla ciddileşmeden' ayrılırken *abimle* evlenmeyi kabul etme noktasına nasıl geldin?"

"Böyle söyleyince kulağa biraz karakterime aykırıymış gibi geldi."

Güldü. "Hani erkeklere sonsuza kadar tövbe etmiştin?"

"Şimdi düşününce, sonsuzluk çok uzun bir zaman..."

"Kendisine diş fırçası aldı diye eski erkek arkadaşının 'çok hızlı ilerlediğini' düşünen kadının laflarına da bakın."

"Bu sefer durum farklı." Evet, ilişki geçmişim pek iyi değildi. İşler ileri gitmeden önce geri çekilirdim çünkü korku, önce harekete geçip sonra pişmanlık duymama sebep oluyordu. Yöntemim pek sağlıklı değildi ama en azından anneme dönüşmemi engellemişti. Onu ne kadar sevsem de çocukluğum boyunca babamdan şiddet görmesine tanık olmak, kendimi asla öyle bir duruma sokmak istemememe neden olmuştu. Âşık olmak, vazgeçebileceğimden daha fazlasını kaybetmek anlamına geliyordu.

Cal beni zihnimin derinliklerinden çekip çıkardı. "Ah, elbette farklı. Evleniyorsun. Ve *bebek* doğuracaksın. Hem de beni amca yapacak bir bebek."

Midem bulandı. "Kulağa delice geldiğinin farkındayım..."

"Çünkü *delice*."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Öyleyse beni neden desteklekledin?"

"Çünkü kabul edeceğini düşünmemiştim!"

Ağzım bir karış açılsa da tek kelime edemedim.

Cal iç geçirdi. "Abim, evleneceğin son erkek bile olmamalı."

Göğsüm daha da sıkıştı. "Neden?"

"Çünkü sana zarar verecek. Adamın doğasında var, huysuzluğundan sen de payını alacaksın."

"Benim için endişelenmen çok hoş ama bizim evliliğimiz sözleşmeden ibaret olacak. Aramızda bana zarar verebileceği bir durum yaşanmayacak."

En başta bu yüzden kabul etmiştim zaten. Kalbimin zarar göreceğinden endişe etseydim asla evet demezdim. Ama Declan'ın ciddi ilişki yaşamak istememesi, benimse bağlanma korkum bizi mükemmel çift yapıyordu.

"Ona âşık *olabilirsin*."

Öyle çok güldüm ki gözlerimden yaşlar geldi. "Declan'la ben dünyada kalan son insanlar olsak bile vibratörümü ona tercih ederim."

Cal'in dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Detay vermene gerek yok."

"Doğru ama!"

"O zaman onunla nasıl çocuk yapmayı planlıyorsun?"

"Beyaz önlüklü birinin yardımıyla." Declan'ın hazırladığı sözleşmeyi henüz okumamış olsam da tüp bebekle ilgili düşüncelerini biliyordum.

"İki insanın birlikte çocuk sahibi olması, aralarında asla kopmayacak bir bağ oluşmasını sağlar." Cal'in yüzünden karanlık bir ifade geçince göğsümdeki ağrı yoğunlaştı.

Boğazımdaki yumruyu görmezden geldim. "Bunu biliyorum."

"Umarım ne yaptığını da biliyorsundur."

Bilmiyordum. En ufak fikrim bile yoktu. Yine de korkularımın beni tamamen ele geçirmesine izin vermek yerine omuzlarımı geriye attım ve gerçekle yüzleştim.

"Evlilik zor olabilir ama elimden geleni yapmaya hazırım."

Sadece bir gün geriye dönüp baktığımda bu kararımdan pişman olmamayı diliyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Declan

Nişanımızdan sonraki hafta sonunu sözleşmeyi Iris'in anlaşmadan vazgeçemeyeceği şekilde hazırlayarak geçirdim.

Çıktısını aldığım sözleşmeyi ahşap masamın üzerine attım. Pastel pembe sayfalar, masadaki diğer belgelerin arasında bir hayli göze batıyordu.

Iris başını kaldırıp bana baktı. "Bu ne?"

"Evlilik sözleşmemiz."

"Neden pembe?"

Iris'in yüzünde beliren ifadeyi gören ondan kıymetli ayakkabı koleksiyonunu feda etmesini istediğimi sanırdı.

"Biri yazıcıya bu kâğıtları koymuş, nasıl değiştireceğimi bilmediğimden böyle çıktı."

Kahkaha attı. "Ben olmasam ne yapardın, bilmiyorum."

"Sendeki bu şişirilmiş öz güven beni endişelendiriyor."

"Benden hoşlanmıyormuşsun gibi davranmana gerek yok."

"Rol yaptığımı düşünmen çok yanlış."

İğneleyici sözlerime karşılık sadece sırıttı. "Aşk ile nefret arasında ince bir çizgi vardır derler."

"Yeterince ince değil," diye söylendim sessizce.

Gülerek pembe sözleşmeyi aldı.

Ona kalem uzatıp, "Okuduktan sonra her sayfanın altına paraf at," dedim.

"Bu sözleşme İncil kadar kalın." Yüzünü buruşturarak sayfa yığınına baktı.

Masama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bir sorun mu var?"

Kaşları çatıldı ama sonra hemen toparlandı. "Hayır, ama öğle tatilimi yiyecek."

"Acele etmene gerek yok ama bu sözleşme bu ofisten çıkmayacak." Birinin sözleşmemizi görmesi riskini asla almazdım.

Parmağını ön sayfanın üzerinde gezdirdi. "İyi. Ama bir dolap çevirmediğinden emin olmak için her sayfayı üç kez okumayı planlıyorum. O yüzden yalnız başına geçireceğin kıymetli vaktini tüketeceğim için bana sinirlenme." Cevabı hiç tereddüt etmeden dudaklarından döküldü.

Bir de beni yalan söylemekle suçlar.

"Ayrıntıları boş ver de oku hemen. Yapacak başka işlerim var." Koltuğum, otururken ağırlığımın altında inledi.

"Biraz daha kas yaparsan zavallı koltuğu ortadan ikiye ayıracaksın."

Ceketimin önünü açarken takım elbisemin altındaki kaslarım esnedi. "Eminim çok hoşuna giderdi."

"Eğer kameraya çekebilirsem."

Onu duymazdan gelerek bilgisayarımın kilidini açtım. Daha birkaç e-posta yanıtlayabilmiştim ki Iris homurdandı.

"Şaka mı bu?" Konuşurken sesi çatladı.

"Sorun ne?"

Gözleri endişe verici derecede irileşmişti. "Çocuğumuzun velayetini bana vermeyi mi planlıyorsun?"

"Bu bir sorun mu?"

"Evet! Büyük bir sorun!"

"Sanırım artık sözleşmenin tartışmaya açık olmadığını söylememin zamanı geldi."

Çenesi meydan okurcasına kalktı. "Öyleyse tartışılabilir hâle getir."

"Olmaz."

"O zaman vazgeçiyorum."

Bilgisayardan başımı çevirmeden cevap verdim. "Bir dene istersen."

Ayağa kalktı, sözleşmeyi masama fırlatıp yerden çantasını aldı. "Sorumluluk sahibi bir baba olamayacaksan sana yardım etmem."

"Ciddi olamazsın."

"Görmek ister misin?"

Siktir. Oyunun kuralları rızam olmadan değişmeye devam ediyordu çünkü Iris adil oynamıyordu.

Hiçbir zaman adil oynamamıştı.

"Velayet anlaşması yüzünden yüz milyon dolardan mı vazgeçeceksin?"

"Mesele para değil. Senin kararın." Topuklarının üzerinde dönerek bana sırtını çevirdi.

Benden uzaklaştığı her adımla birlikte kontrolümü kaybediyordum. "İki yüz milyon veririm."

Beni duymazdan gelerek kapıya doğru yürümeye devam etti. Kalçasının salınışı, beni, onu yakalamam ve anlaşmamızdan vazgeçmesine izin vermek *dışında* bir şey yapmam için kışkırtıyordu.

"Üç yüz milyon." Adımları yavaşladıysa da durmadı, eli kapının kolunu kavradı. Masamın altındaki yuvarlak düğmeye basarak kapının kilit mekanizmasını devreye soktum.

Iris sessizce söylendi. "Aç şu lanet olası kapıyı."

"Sen yerine oturup sözleşmeyi imzalayana kadar olmaz."

"*Hayır.*" Kapı kolunu zorladı ama boşa çaba harcıyordu. Aslında kasa tipi kilitler içeriye zorla girmeye çalışan insanları dışarıda tutmak için tasarlanmıştı ama şu anda asistanımı *içeride* tutmak için de son derece kullanışlı olduklarını kanıtlıyorlardı.

Olduğum yerde durup onun yorulmasını bekledim. Iris güçlü bir iradeye sahip olsa da benim inadımla boy ölçüşemezdi. Hem kaybedeceğim bunca şey varken çekip gitmesi söz konusu bile olamazdı, bu yüzden benden nefret etse bile vazgeçmesine izin veremezdim.

Alnını kapıya yasladı. "Peki ya benim isteklerim ne olacak?"

"Nişanlım olduğun anda haklarını kaybettin."

"Dikkat et, Declan. Kadın düşmanlığın ortaya çıkıyor."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. "Hiç kozun yok."

"Al bunu pazarlık kozum olarak kabul et." Orta parmağıyla bana hareket çekti.

"*Çok tatlı*," dedim alaycı bir sesle.

"Ya şartlarımı dinlersin ya da rehberimdeki ilk muhabiri arayıp ayrıldığımızı söylerim."

Gözlerimi kıstım. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ben mi? *Asla.*" Kirpiklerini kırpıştırdı. "*Motive etmek* terimini tercih ederim."

Iris'in deliliği benimkini ortaya çıkarıyordu. "Tam bir baş belasısın."

"Yoo. Sadece haklarımı savunuyorum."

Ona, bu binadaki diğer tüm asistanlardan daha fazla para öderken gördüğüm şu muamele...

Çünkü ikiniz de onun değerini biliyorsunuz.

İlgisizce ofladım. "Koşullarını söyle bakalım."

Halının üzerinde ağır ağır yürüyerek her zamanki sandalyesine geri oturdu. Yıllardır hor kullanmasının sonucu olarak deri kaplamanın rengi solmuştu. "Ortak velayet istiyorum, işine gelirse. İstesen de istemesen de vaktinin yüzde ellisini baba olmaya ayıracaksın."

"Benden daha fazlasını koparmak için çocuğumuzu kullanmaya çalışıyorsan bu işe yaramayacak."

Burun delikleri genişledi. "İnsanların seni mutlu etmek için ne kadar çabaladığını düşününce fark etmekte zorlanman normal ama dünya senin etrafında dönmüyor."

"Bir dahakine de dünyanın düz olmadığını söyleyeceksin."

Burnunu kırıştırdı. "Komik olmaya çalışmandan nefret ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü karakterini ne kadar az görürsem, senden o kadar çok hoşlanıyorum." Işıldayan gözleri daima kalbinin aynasıydı.

O budala, yufka yüreğinin.

"Bu konu benim için önemli. Yani *gerçekten* önemli." Sesi o kadar alçalmıştı ki sonraki sözlerini duyabilmek için öne eğilmem gerekti. "Hiçbir çocuğun, ebeveynleri tarafından sevilmediğini düşünerek büyümesini istemiyorum."

Bacağımın üstündeki elimi yumruk yaptım. *Bula bula kendinden daha fazla baba sorunu olan birini buldun, aferin sana.*

Bakışları benden uzaklaşırken bir şey hatırlamış gibi uzaklara daldı. "Bir ebeveyn tarafından istenmemenin nasıl bir his olduğunu iyi bilirim. Kendi çocuğumu bırak, en büyük düşmanımın bile bunu yaşamasını istemem."

Sanki ben o adam kadar işe yaramaz biri olabilirmişim gibi... Cal'den öğrendiğim kadarıyla Iris'in babasıyla uzaktan

yakından alakam yoktu ama Iris'in bakışları kusursuz planımı tehlikeye atıyordu. Hiçbir zaman yılın babası ödülüne aday olamayacaktım. Her ne kadar reklâm amaçlı öyleymiş gibi görünseler de iş adamlarından iyi aile babası olmadığını ilk elden öğrenmiştim

Kabul edersen en kötü ne olur? Çocuğunuzu büyütmesi için dadı mı tutarsın?

Iris'in talebine boyun eğmenin sonuçlarını düşününce ensemden soğuk terler aktı. Ne olacağını biliyordum. Bir kere taviz verdiğimde gerisi gelir, istediğini elde etmek için beni ayrılmakla tehdit etmesi yeterli olurdu. Böyle bir şeyi onun dışında herkesten beklerdim ama yine de zayıflığımı bana karşı kullanması beni şaşırtmamıştı.

Sadece hayal kırıklığına uğramıştım.

"Ayda bir hafta sonu." Kendime engel olamadan konuştum.

Iris boğazını temizledi. "İyi bir başlangıç..."

"Anlaştık o zaman..."

"Yine de olmaz."

"Sikerim ama."

Ben birden bağırınca gözleri irileşti.

Kendine hâkim ol.

Az önce nadir görülen bir duygu patlaması yaşamamışım gibi konuşmaya devam etti. "Ev ödevi, temizlik işleri gibi bütün o sıkıcı şeylerle tek başıma uğraşmak istemiyorum."

"O zaman hizmetçi ve özel öğretmen tutarsın. Paran var nasılsa."

Başını iki yana salladı. "Bahsettiğim şey bu değil. Daha tutarlı ve istikrarlı bir ev ortamı sağlayabilmek için, velayet paylaşımını iki haftada bir yapmalıyız. Böylece ikimiz de eğlenceli ebeveyn olabiliriz."

"Seni temin ederim ki asla 'eğlenceli ebeveyn' olarak anılmayacağım."

Gözlerini devirdi. "Çocuklar basittir. Karınlarını doyurduğun, onlarla oyun oynadığın ve en sevdikleri çizgi film karakterlerini ezbere bildiğin sürece senden havalısı yoktur."

"Cehenneme düşmüşüm gibi hissediyorum."

"En azından yerini yadırgamazsın."

Bakışlarımı bilgisayarıma çevirdim. "Tamam. Çocuğun velayetini iki haftada bir olacak şekilde paylaşacağız."

"Bak işte, fırsat verilirse uzlaşmaya açık olduğunu biliyordum."

"Şantaj mucizeler yaratabiliyor."

Sırıttı. "Bunu senden daha iyi kim bilebilir? Kurtarıcı taktiğin."

Tahmin bile edemezsin. Iris, insanlar hakkında bilgi toplama yeteneğimin farkında olsa da durumu kendi lehime çevirmek için ne kadar ileri gidebileceğimden habersizdi. Ben her zaman istediğimi alırdım. Şu an pazarlığı yönetme üstünlüğü onda olsa bile bu pazarlık uzun vadede benim işime yarayacaktı.

Bir parmağını kaldırdı. "Son bir şey daha var."

Ben itiraz edemeden devam etti. "Annem geleneksel bir kilise düğünü istiyor."

"Olmaz."

"Ama..."

Lafını kestim. "Belediye nikahı kıyacağız."

"Hayır, yapamayız. En azından artık olmaz."

"Dur, tahmin edeyim, planına uymazsam anlaşmadan çekilirsin." Bu, öngörülebilir ama teslim olmamı sağlamakta etkili bir hamleydi.

"Ne? Hayır ama bu konuda bana zorluk çıkarmazsan gerçekten minnettar olurum. *Lütfen.*" Alt dudağının titremesi, bu çılgınca nişanlanma fikrini kabul etmiş olmamdan pişmanlık duymamı sağlamıştı.

Şaşkınlığımı gizledim. "Yani bu bir rica mı?"

"Senin düğünlere olan bakış açın düşünüldüğünde büyük bir rica ama kesinlikle öyle, mecbur kalmasam bunu senden hayatta istemezdim."

"Bana borçlusun."

Yüzüğünü suratıma doğru sallarken gözleri parlıyordu. "Bence ödeştik."

Sinirden inlememek için kendimi zor tuttum. "Şu sözleşmeyi imzala ve ben fikrimi değiştirmeden git."

Kâğıtları bana doğru kaydırdı. "Tabii ki. Ödemeyi üç yüz milyon dolar olarak yükseltmek de dâhil tüm değişiklikleri yaptığında imzalayacağım."

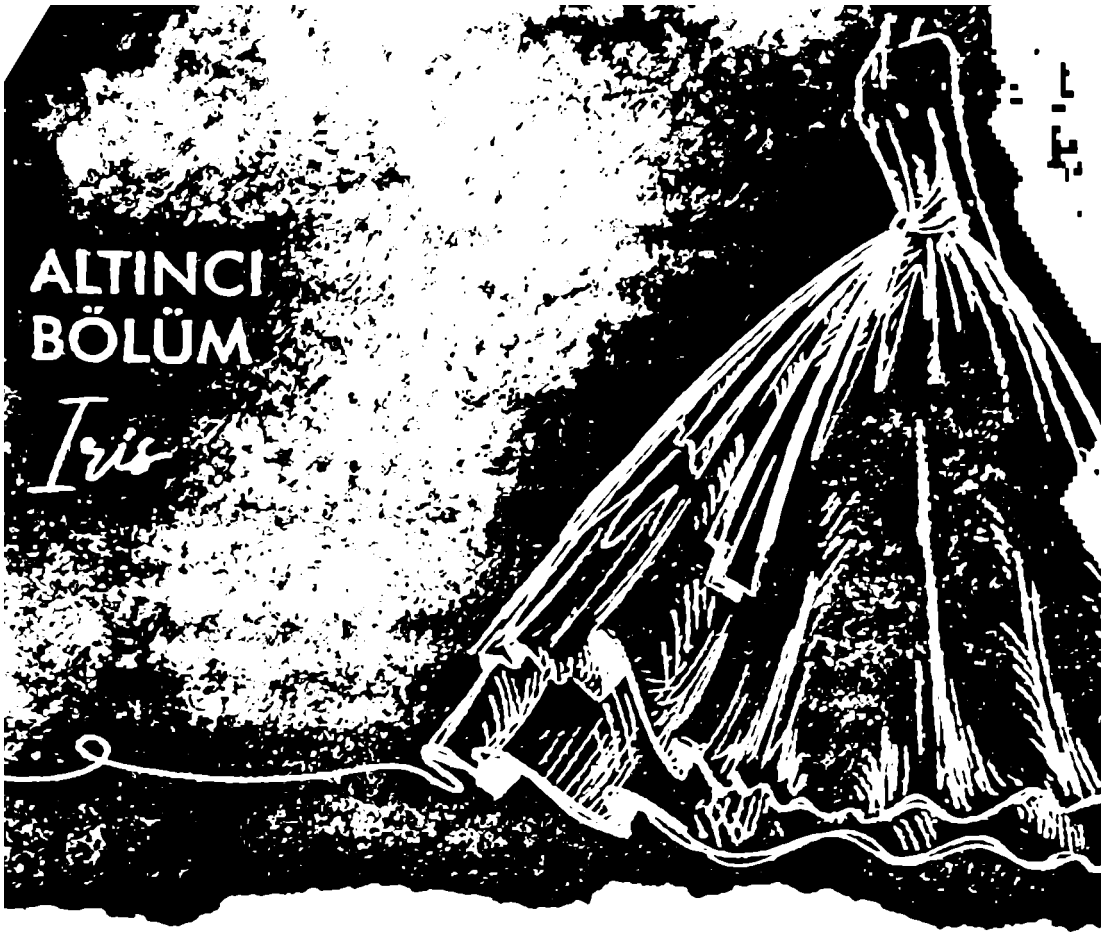
Seni küçük... "Zeki olduğunu sanıyorsun."

Gülümsemesi ısınan tenimin daha da alevlenmesine neden oldu. "Ödemeyi yükseltmeni ben istemedim ama madem bu kadar cömertçe teklif ediyorsun..."

Kahretsin. Gülümsememi yumruğumun ardına gizledim. "Güzel hamle."

Göz kırptı. "Teşekkürler, efendim. Bildiğim her şeyi bana siz öğrettiniz."

Ve her geçen gün buna pişman oluyorum.

Koca bir düğünü iki haftada planlamam gerektiği için iş sorumluluklarımın azalmasını beklediysem, yanılmıştım. Bütün işlerim olağan akışında ilerliyordu ki sorun da buydu. Hem işte hem düğünle ilgili beklentiler içinde boğuluyordum. Hangi renk peçete tercih ettiğim ya da masa kartlarında hangi tarz el yazısının kullanılmasını istediğim gibi bir sürü anlamsız soru da cabasıydı.

Ben el yazısı okuyamıyordum bile.

Declan masama geldi. "Yakura için bu raporu gözden geçirmeni istiyorum."

"Yine mi?" diye inledim. "Son altı ayda üçüncü oluyor bu."

Masama bir yığın pastel turuncu renkli kâğıt bıraktı.

"Yazıcı sorununu hâlâ çözemedin mi? Vaktin varsa nasıl çalıştığını gösterebilirim."

Sorumu duymazdan geldi. "Gün sonu notlarını bekliyorum."

"Bugün mü?"

"Bir sorun mu var?"

"Hayır. Düğünümüzü planlamak, gelinlik seçmek ve bu geceki pasta tadımına gitmek arasında bir yere sıkıştırırım." Ona gerginçe gülümsedim.

"Harika. Dokuza kadar masamda olsun." Yanımdan geçip ofisine doğru yürüdü.

Dokuza kadar masamda olsun. Şifremi yazarken klavyeye çat çat vurdum.

Bunu yapabilirsin, Iris. Bunca zamandır dayandın.

Telefonum, Tati'nin yarın öğleden sonraki ilk dans koreografisi randevumuzu onaylayan mesajıyla aydınlandı.

Gerçekten harika. Evrenin sırtıma bindirmek istediği başka bir şey var mı?

"Iris?"

Kendime engel olamayarak sinirle ofladım. "Efendim?"

Göz göze geldik. Ensemdeki sinir uçları karıncalanıyordu. Bu tuhaf duygu derine işleme fırsatı bulamadan gözlerimi kaçırdım.

"Her şey için teşekkürler."

Bakışlarım yeniden ona döndü.

Her şey için teşekkürler mi? Declan'ın alay etmeden teşekkür ettiğini hiç duymamıştım.

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Sessizliğim, aramızdaki garip gerilimin artmasına neden oluyordu. Neyse ki Declan ofisine girip kapıyı kapatarak buna bir son verdi.

Şaşkınlığımdan sıyrılarak Declan'ın zihninde olup bitenleri algılamama yardımcı olabilecek tek kişiye mesaj attım.

Ben: Abin az önce bana teşekkür etti.
Cal: Rowan mı? Ne için?
Ben: Hayır. DECLAN!
Cal: Ne hata yaptın?

Ben: Hiçbir şey.
Cal: Yani sana içtenlikle "teşekkür etti" öyle mi?
Ben: Aynen!!!
Cal: Silah zoruyla mı söylettin?

Gülerek cevap yazdım.

Ben: Hayır.
Cal: Boğazına bıçak mı dayadın?
Ben: Bana aldığın mektup açacağı bazen aklımı çeliyor olsa da hayır.
Cal: Vay be.
Cal: Belki de iyi tarafına denk gelmişsindir.
Ben: Bu sabah ona huzur veren küresel bir felaket oldu mu?
Cal: Haberlerde insanların karides kıtlığına söylendiklerini gördüm ama hepsi o kadar.

Declan karidesten nefret ederdi, yani sebep o olamazdı. Doğrusu bu yersiz tavrına hiçbir açıklama getiremiyordum.

Yüreğimin ağzımda atmasına neden olacak kadar saçma tek bir fikir dışında.

Belki de sözlerinde gerçekten ciddiydi.

"İyilik meleğin destek kuvvetle geldi." Cal hazır yemek paketini masama bıraktı.

"Aman Tanrım. Yaşasın." Kese kâğıdını yırtıp içindeki sandviçi aldım. "Seni seviyorum."

"Biliyorum."

"İzin verir misin? Burada özel bir görüşme yapıyoruz." Öğle yemeğimi işaret ettim.

Cal gülerek koltuğa oturdu. "Revizeler nasıl gidiyor?"

"Korkunç. Bay Yakura'nın bizden ne istediğini anlamıyorum. Dreamland Tokyo teklifimizi yüzüncü kez geri gönderiyor. Bu sefer tek bir yorum girmiş."

Cal öne doğru eğildi. "Ne?"

"Bir şeyler eksik."

Kaşları kalktı. "Sahi mi? Bu kadar mı?"

"Evet! Ama neyin eksik olduğunu bulamıyorum."

"Rowan'la konuştun mu? Son fikirlerini değerlendirebilir."

Başımı iki yana salladım. "Declan ve ben onunla bir ay önce buluştuk ama pek iyi geçmedi."

"Declan, Dreamland olayından dolayı ona hâlâ kızgın mı?"

Rowan, Florida eğlence parkının yöneticisi olarak kalmaya karar verdiğinden beri Declan ona soğuk davranıyordu. Rowan'ın sevdiği kadın için ailesinin beklentilerini hiçe saymasına gücendiği ortadaydı. Ama Declan Tokyo'da kendi Dreamland parkını kurmaya çalıştığından, Rowan'la görüşmeyi yeniden denememiz gerekebilirdi.

İç geçirdim. "Evet. Bay Yakura'nın baskıları canını çok sıkıyor. Aylardır hiçbir getirisi olmadan bu anlaşma üzerinde çalışıyoruz."

"Arazilerini satmaya gönüllü başka bir sponsor bulabilirsiniz. Dreamland'in kârından pay almak için her şeyi yapacak bir sürü insan var."

Başımı iki yana salladım. "Declan ısrarla o arsayı istiyor. Bence Yakura da Declan'ın orayı ne kadar çok istediğinin farkında, bu yüzden işi yokuşa sürüp duruyor. Arsanın bedelini arttırmaya çalışıyor olabilir."

"Ya öyle ya da Declan'a soğuk terler döktürebilen ender kişilerden olmak hoşuna gidiyor."

Güldüm. "Muhtemelen. Yine de bu, teklifin reddedilmesini hazmetmeyi kolaylaştırmıyor."

"Kişisel algılama. Fikirlerin harika, Yakura da bugün yarın pes edecektir."

"Söylemesi kolay." Yakura'dan aldığımız her ret cevabıyla yetersizlik kompleksim çirkin yüzünü gösteriyordu.

Cal ruh hâlimdeki değişimi hissetmiş gibi birden neşelendi. "Sana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, istemeyiz." Declan'ın sesi içeride yankılandı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesi kasılmış vaziyette kapı çerçevesine yaslanıyordu.

Cal çenesiyle Declan'ı işaret etti. "Merhaba, abi. Nasılsın? Bugün kimseyi ağlattın mı?"

"Hayır, ama daha akşam olmadı."

Cal dikkatini tekrar bana çevirdi. "Onunla evlenmeyi neden kabul ettiğini anlamıyorum. Dayanılmaz biri."

Omuzlarımı kaldırdım. "Karakterine alıştım."

"Yemin ederim Stockholm sendromunun iş yeri versiyonu bu. Başka açıklaması olamaz."

Declan Cal'i masamın karşısındaki sandalyeden kaldırıp dışarı sürükledi. "Kaybol hadi. Senin aksine bazılarımızın sahiden yapacak işleri var."

"Benim de işim var, Kane ailesinin tam zamanlı yüz karası olmak gibi. Ama şimdiye kadar bir faydasını görmedim."

Kahkaham Cal'i gülümsetti.

"Sen var ya, bu dünyaya sırf hayatımı çekilmez kılmaya gelmişsin." Declan asansörün düğmesine bastı.

Cal yalandan burnunu çekti. "Sayesinde nihayet hayattaki amacımı öğrendim."

Asansörün kapıları açıldığında Declan onu içeri itti.

"Hoşça kal, Iris! Akşam pasta tadımında görüşürüz." Declan'a orta parmağını gösterirken bana el salladı. Declan kapılar kapanana kadar asansörün önünde bekledi.

Sonra topuklarının üzerinde dönüp dik dik bana baktı. "Neden bahsediyor bu?"

Sert bakışlarından kaçmak için dikkatimi bilgisayar ekranıma çevirdim. "Cal'den benimle düğün pastalarını tatmaya gelmesini istedim."

"Bana sormak aklına gelmedi mi?"

Kaşlarım kalktı. "Şey... hayır. Sabah söylediğimde umursamamıştın."

"Kardeşimi davet edeceğini düşünmemiştim."

Aman Tanrım. Kıskandı mı?

Hayır. Bu doğru değildi. Doğru *olamazdı*. Hatta bu, Declan'ın kardeşi için böyle tepki vermesinden duyduğum heyecan kadar yanlıştı.

Sana neler oluyor?

Boğazımı temizledim. "İş çıkışı yalnız gideceğimi söylediğimde kendisi gelmek istedi."

Declan derin bir nefes verirken göğsü inip kalktı. "Cal'e artık ona ihtiyaç kalmadığını söyle."

Başımı iki yana sallayarak karşı çıktım. "Olmaz."

"Pasta tadımı ne zaman?" Beni duymazdan gelerek telefonunu çıkardı.

"Neden soruyorsun?"

"Ben de geliyorum. Harrison'a adresi gönder." Tartışmaya yer bırakmayarak ofisine geri döndü. Kapısı çarparak kapanırken beni asla cevap bulamayacağım sorularla baş başa bıraktı.

"Iris." Biri omzumu dürttü.

"Git başımdan. Uyuyorum." Sesi uzaklaştırmak ister gibi elimi savurdum.

"Gitmemiz lazım."

"*Of.* Artık beni rüyalarımda da mı rahatsız ediyorsun? Ben ne zaman huzur bulacağım ya?"

Kulağımın dibinde duyduğum boğuk kahkahayla hemen doğruldum. Puslu görüşüm netleştiğinde, Declan'ı, yüzünde gelmiş geçmiş en küçük gülümsemeyle masamın yanında dururken gördüm.

"Geç kaldık." Uzanıp alnıma yapışan notu aldı.

"Geç mi kaldık? Nereye?" dedim hırıltılı bir sesle.

"Pasta tadımına."

"Ah, olamaz!" Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. "Saat kaç?" Alt çekmecemi açarak çantamı çıkardım ve şişmiş ayaklarımın itirazlarına rağmen topuklularımı hızla giydim.

"On."

"On mu? Dokuzda orada olmamız gerekiyordu!"

Omzunu silkti. "Onları arayıp geç kalacağımızı söyledim."

Donakaldım. "*Sen* mi aradın?"

"İki saniyemi aldı."

"Neden direkt beni uyandırmadın?"

Sessizlik.

"Ne zamandır uyuyorum?"

"İki saattir."

"İki saattir!"

Olamaz. Revizeler. "Declan, çok özür..."

Elini kaldırdı. "Onları yarın sabah gönderirsin."

Ağzım açık kaldı. "Uyuyakalmak isteme..."

"Önemli değil."

"Ama..."

"Kızmamı mı istiyorsun?" Bu sefer sesi çok daha huysuz çıkmıştı.

"Dürüst olayım mı? Evet."

"O kadar da adi değilim. Bu aralar başının ne kadar kalabalık olduğunu biliyorum," diye çıkıştı.

"Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Bu kadar... anlayışlı davranma. Tuhaf geliyor." Sinirli Declan'la çalışabilirdim. Ama işteyken uyuyakalmama ve teslim süresini kaçırmama aldırmayan nazik Declan'la? Bu tür bir öngörülemezlik, içimin korkunç bir endişeyle kaplanmasına neden oluyordu.

Declan'ın çenesi seğirdi. "Hadi gidelim. Saçmalıklarına ayıracak vaktim yok."

Cevabı beni gülümsetti. "Ha şöyle. İşte benim tanıdığım ve sevdiğim huysuz adam bu."

Sesini alçaltı. "Bir gün o dilin başını belaya sokacak."

Hangisi daha tehlikeliydi, bilemedim: Üstü kapalı tehdidi mi, yoksa bu sözünün midemde bir şeyler uçuşmasına neden olması mı?

"Burası cennet." Derin bir nefes daha alıp hafifçe inledim. İçeriyi dolduran farklı aromaların kokusu beklentiyle ağzımı sulandırıyordu.

Declan arkamdan loş pastaneye girerken zil çaldı.

Arka kapının açılmasıyla içeriye parlak ışık yayılırken benim yaşlarımda sarışın bir kadın çıkageldi. "Hoş geldiniz! Yetişebilmenize çok sevindim!"

"Kusura bakmayın, geç kaldık," dedim süklüm püklüm.

"Aa, olur mu öyle şey! Hiç sorun değil. Buyurun, şöyle oturun, ben de size tadımlıkları getireyim." Üzerinde mumlar

yanan iki kişilik küçük masayı işaret ettikten sonra mutfağa geri döndü.

"Samimi bir yer, değil mi?" Ben tuhaf sessizliği bozmaya çalışırken gizli hoparlörlerden yayılmaya başlayan romantik müzik sözümü kesti.

Declan benim için sandalyelerden birini çekti. Daha önce yüzlerce kez yaptığımız, gayet doğal bir hareketti. Yıllardır bu inceliğini büyük bir kabalıkla görmezden geldiğimi fark ettim.

"Teşekkürler."

Ahşap sandalye Declan'ın sert tutuşunun altında inledi. "Ne için?"

"Bunu hep yapıyorsun. Yani şey... sandalyemi çekiyorsun..." dedim kekeleyerek.

Karşımdaki sandalyeye otururken hiçbir şey söylemedi.

...İşte o anda güzel bir şey yaptığında ona *teşekkür etmeyi* neden bıraktığımı hatırladım.

"Başlıyoruz!" Pastacı, mini pastalarla dolu bir tepsi getirdi. "Ben sizi yalnız bırakayım da hepsini rahatça tadın. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana seslenmeniz yeterli." Yeniden mutfağa döndü.

Tepsiyi incelerken ağzım sulandı. "Önce hangi pastayı denemek istersin?"

"Sen ne istersen bana uyar." Telefonunu çıkarıp e-postaları arasında gezinmeye başladı.

"Cidden mi? Geceleri bile mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"O zaman neden buraya gelme zahmetine girdin?"

Sessiz kaldı. Tek cümlelik basit cevaplardan fazlasını gerektiren bir şey sorduğumda içine kapanmasından nefret etmeye başlıyordum.

Vazgeçmek yerine daha fazla üsteledim. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Ne dersem diyeyim söyleyeceksin zaten."

Sandalyesinin ayağına tekme attım. Sandalye bir santim bile kıpırdamasa da dikkatini yeniden bana çevirmesini sağladı. "Bence Cal'in gelmesini onu kıskandığın için istemedin."

Dudaklarını büzdü. "Kardeşimi kıskanmam için bir sebep yok."

"Öyle mi? Yok mu?" Telefonumdaki cevapsız arama bildirimini yüzüne tutarken alaycı bir tavırla kaşlarımı kaldırdım.

"Yok." Tepsideki mini pastalardan birini seçip çatalını daldırdı.

"Harika. O zaman *FaceTime*'dan Cal'i arayıp bu tartışmaya onu da dâhil edelim. Bizimle arkadaş olmak istiyorsan sorman yeterliydi..."

Telefonumu elimden aldı. "Arkadaşın olmak istemediğimi daha önce söylemiştim." Sağ gözünün seğirmesi kızdığını gösteriyordu.

"Aman Tanrım. Sahiden kıskanıyorsun!"

"Sus artık."

Susamazdım. Elime böylesine değerli bir bilgi geçmişken nasıl susabilirdim? "Cal seni aramıza almak istemeyebilir ama eminim ki..."

Declan ağzıma büyük bir parça pasta sokunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sonunda seni susturmanın mükemmel bir yolunu buldum."

Hayatımda yediğim en lezzetli şeyi tadarken ona ters ters baktım.

Boş çatalı ağzımdan çekerken bakışları dudaklarıma takılı kaldı. "Tek yapmam gereken ağzını sürekli meşgul tutmak."

Pasta genzime kaçınca az kalsın boğuluyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Declan

Iris'le bir ay yerine iki hafta içinde evleneceğimizi söylediğimde biraz aceleci davranmış olabilirdim. İlk fırsatta nişanı atmaması için öyle yapmıştım ama şimdi kararlarımın sonuçlarına katlanmam gerekiyordu.

"Hafta sonuna kadar evime taşınmış olmanı bekliyorum." Iris'in masasının yanından geçip ofisime doğru yürüdüm.

Bilgisayar ekranından başını kaldırıp bana baktı. "Efendim?"

"Nakliye şirketine kartımdan ödeme yapabilirsin."

"*Bu* hafta sonu taşınmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Ama yarın cumartesi."

Derin bir nefes alarak ofisimin kapısına yaslandım. "Yani?"

Sızlanarak yüzünü oydu. "Son dakika tutabileceğim bir nakliye şirketi yok."

"Parayı bastırdın mı olur."

"Ama kira sözleşmemi erken bozmuş olurum."

"Masrafını ben karşılarım."

"Ya da her ihtimale karşı evi boşaltma..."

Sözünü kestim. "İnsanlar 'her ihtimale karşı' evini boşaltmadığını öğrenirlerse ne düşünürler sence?"

Alt dudağı titredi. "Ama dairemi seviyorum."

"Eminim suç mahallerinin yakınında yaşamanın belli bir çekiciliği vardır ama atlatırsın."

"Hyde Park'ta oturuyorum, savaş bölgesinde değil."

"Hyde Park'ta *oturuyordun*. Yarından itibaren artık oranın sakini değilsin."

Gözlerini kıstı. "Öyle mi? Sen parmaklarını şıklattığında itaatkâr bir eş olup söylediklerini sorgusuz sualsiz yapmalı mıyım yani?"

"Yıllardır pratik yapıyorsun, öğrenmen zor olmamalı."

Sözlerimin karşılığı, kafama atılan bir stres topu ve ofisimin kapalı kapısının ardından bile duyulan hırıltılı bir kahkaha oldu.

Geleceğini düşün. Iris bir saksı bitkisini daha evime taşırken sağ gözüm seğirdi. Bu gidişle evim fidanlığa dönecekti. Ahşap zemine dökülen topraklar, kusursuz biçimde organize edilmiş hayatımın nasıl tepetaklak olduğunu hatırlatan bir iz olarak kalacaktı.

Bodur ağaçlar kadar büyük üç bitkinin daha etrafından dolaşarak giriş kapısına ulaştım. Iris bitkilerden biriyle fısıldayarak konuşuyor, yapraklarını okşayarak hayatını kökünden söktüğü için ondan özür diliyordu. Bu kadın tam bir deliydi. Bitkileri çocuk sever gibi seven birini tanımlayacak başka kelime yoktu.

En azından iyi bir anne olacak.

Muhasebe müdürümüz beni duymasın diye telefonun sesini kapadım. "Bitti mi? İçeriyi buz gibi yaptın." Tam da açık giriş kapısını gösterdiğim sırada şiddetli bir rüzgâr esti.

Iris ellerini birbirine sürterek hohladı. "Bir zahmet yardım edersen çok daha hızlı biter."

"Ben amelelik yapmam."

"Neyse ki çocuğu bilindik yöntemle yapmayacağız, yoksa bütün işi ben üstlenmek zorunda kalırdım."

Ben verecek karşılık bulamayınca güldü.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Yatakta kötü olmaktansa komik olmayı tercih ederim." Beni susturduğu için kendiyle gurur duyduğunu belli eden bir ifadeyle kapıdan koşarak çıktı.

Hattın diğer ucundaki kişi konuşmaya başlayınca onu unuttuğumu fark ettim. Iris'in kaotik varlığı şimdiden hayatımı altüst etmeye başlamıştı; öyle ki onunla üç yıl boyunca nasıl hayatta kalacağımı merak ettim. Tertemiz kanepeme serili renkli battaniyelerden, henüz tanışmadığım iki kadının çerçeveli fotoğraflarına kadar her yer onun eşyalarıyla dolmuştu.

Konuşmaya odaklanmak için elimden geleni yaptıysam da söylenenlere dikkatimi veremiyordum. Iris'in nakliye kamyonu evimin önüne park ettiğinden beri konsantre olma yetimi kaybetmiştim.

Yirmi dakika sonra Iris kendini yere attı. "Her şey tamam!" Kar taneleriyle kaplı saç örgüleri başının iki yanına yayıldı. Taşıma işleri sırasında birkaç ince buklesi sıkı örgülerinden kurtulup yüzüne yapışmıştı. Pudra pembesi paltosu ne kadar garip görünüyordu; siyah takım elbiseme, ayakkabılarıma ve karanlık ruhuma tamamen tezattı.

Etrafa bakınınca ondan az koli olduğunu fark ettim. "Eşyadan çok bitkin var."

Tavana bakarak kahkaha attı. "Ne diyebilirim ki? Ben tam bir bitki delisiyim."

"Hiçbir şey dememeni tercih ederim."

Ayağa kalkarken vücudu sessiz kahkahalarla sarsılıyordu. "Evinde birinin olması nasılmış?"

"Fazla şamatalı."

"Sen asıl şamatayı etrafta çığlık atarak koşturan bir çocuk olduğunda göreceksin."

"Havlama tasmasına[3] yatırım yaparım."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Burnumun kemerini sıktım. "Kahretsin. Tabii ki ciddi değilim."

Derin bir oh çekti.

"Ama ses geçirmez yatak odası fikri kulağa kötü gelmiyor."

Iris kaşlarını kaldırdı. "Çocuklar için mi, yoksa senin için mi?"

"Çocuklar için. Benimkini yıllar önce yaptırdım."

Bakışları yüzümden başka her yere kaydığında, bir saniyeliğine de olsa düşüncelerini duymak için neler vermezdim.

Milyonlar. Hatta belki *milyarlar.*

"Ee..." Botları üzerinde sallanarak eşyalarına bakındı. "Şimdi ne yapacağız?"

Doğru. Plana sadık kal.

Yığının en üstündeki ağır koliyi alırken homurdandım. "Bunun içinde ne var?"

Kolinin yan tarafındaki elle yazılmış yazıyı okudu. "Topuklu ayakkabılarım."

"Şöminenin içinde harika görünecekler."

---

3 Çok havlayan köpekleri eğitmek için yapılmış, titreşimle çalışan bir tür havlama önleyici tasma. *–y.h.n.*

Zıplayarak kıymetli kolisini benden almaya çalıştı. "Cesaret edeyim deme."

Ayakkabı koleksiyonunu yok etmek, öfkesini görmeye değerdi. Iris, iş sözleşmesinde iş kıyafetleriyle ilgili bir boşluk bulduğundan beri kara listemdeydiler. Ofis içi kıyafet kurallarına uyarak nötr renkli şeyler giymek yerine, yüksek topuklu ayakkabılar ve gökkuşağı renklerinde aksesuarlarla sabrımı sınıyordu.

En azından adının[4] hakkını veriyor.

"Bu zamana kadar beni hafife almaman gerektiğini öğrenmiş olmalısın."

Elini beline koydu. "Declan Lancelot Kane. Yemin ederim, bir tek ayakkabım bile kaybolursa..."

"Bana öyle hitap etme," diye çıkıştım.

Sırıttı. "Daha resmî olan Sör Lancelot'u mu tercih edersin?"

"Susmanı tercih ederim."

Gözlerini devirdi. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Bunun eğlenceli olması gerekmiyor." Yine de kesinlikle iş gibi gelmiyordu.

Kötü bir fikir olmasının sebebi de tam olarak buydu zaten.

Iris'le rahat bir uyum yakalamak kolaydı. Hatta *fazla* kolaydı.

"Bu kadar gerginlik sağlığın için iyi değil. Ya tansiyon hastası olacak ya da böyle giderse kalp krizinden öleceksin."

Onu duymazdan gelerek merdivene yöneldim. "Gel sana odamızı göstereyim."

"*Odamız* derken?" Kendi ayağına takılarak sendeledi.

"Hizmetçinin anlaşmamızın gerçekliliğiyle ilgili şüpheye düşmesine izin veremem."

"Doğru. Haklısın." Her zamanki gibi bana karşı çıkmak yerine şaşkın bakışlarla başıyla onayladı.

---

4 Iris, Yunan Mitolojisi'nde Gökkuşağı Tanrıçası olarak bilinir. *–y.h.n.*

Gergindi. Birlikte merdivenlerden yatak odama çıkarken küçük gülümsememi gizlemek için ona sırtımı döndüm. Iris benim için yatak odasının kapısını açınca, evdeki en sevdiğim oda karşımıza çıktı. Açık mavi duvarlar ve beyaz mobilyalar, koyu renkli ahşap döşemeye karşı dikkat çekiyordu.

"Vay canına. Beklediğimden daha aydınlık."

"Düşünülenin aksine tabutta uyumak hiç de rahat değil."

Attığı yüksek sesli kahkaha dudaklarımın seğirmesine neden oldu.

Koliyi giysi odasının önüne bıraktım. "Giysilerini buraya yerleştir."

"Ama ben... biz... şey yapmamı beklemiyorsun değil mi..." Bakışları fıldır fıldır etrafta gezindi.

Ayarlarını bozabilen tek kişi olmak içimi yakıcı bir tatmin duygusuyla dolduruyordu.

"Benimle aynı yatakta yatmanı mı?" Onun yerine cümlesini tamamladım.

Yutkunarak başıyla onayladı. "Aynen, onu."

"Hayır, beklemiyorum."

Alt dudağını çiğnedi. "Tanrı'ya şükür. Öylesi bir hayli garip olurdu."

"Haklısın." Ensem karıncalandı. "Evdeyken istediğimiz gibi davranabiliriz. Ama insan içine çıktığımızda bana karşı sevgi dolu görünmeni istiyorum."

"Dokunuşuma uzun süre dayanabileceğinden emin misin?"

"Sınırlarımı zorlamam gerekecek ama idare ederim." Giysi odasına girip diğer taraftaki kapıyı açtım.

Duraksadı. "Başka odaya açılan gizli bir kapı mı yaptırdın? Hem de bir giysi odasına!"

"Evet."

"İyi ama neden?"

"Çünkü böyle bir duruma hazırlanıyordum." Kelimeler dudaklarımdan kolayca çıktı.

"Dur bir dakika." Elini kaldırdı. "İnsanlar sahte evlilik için hazırlık mı yapıyor?"

"Bu, belirli bir servete ulaştığında olması beklenen bir şeydir."

Burnunu kırıştırdı. "Korkunç."

"Hayır, hayat böyle."

Şaşkın şaşkın bana baktı. Ona arkamı dönerek ikinci yatak odasına girdim. Renkler asıl yatak odamla uyumluydu ama duvarlar açık mavi yerine soluk sarıya boyanmıştı.

"Burası çok güzelmiş." Bir eli dantelli yatak örtüsünün üzerinde gezindi. Oturma alanı, banyosu ve geniş arka bahçeye bakan pencereleriyle büyük bir odaydı.

"İstediğin gibi dekore edebilirsin. Sadece temizlikçi buraya giremeyeceği için temizliğiyle senin ilgilenmeni istiyorum."

Bakışlarını bana çevirdi. "Her şeyi düşündün, değil mi?"

"Senin dışında her şeyi."

"Görünüşe bakılırsa Iris iyice yerleşmiş. Bu duruma bayıldığına eminim." Cal, Iris'in oturma odamızın köşesine dizdiği bitkilerden birini inceliyordu. Tüm kenar köşeyi ve duvarları doldurmak için her gün yeni bitkiler gelirken evim yavaş yavaş fidanlığa dönüşmüştü.

Onu duymazdan gelerek içkimden bir yudum aldım. "Dedemin vasiyetinde senin payına düşen iş ne durumda?"

Omuz silkti. "Acelen ne? Yarın CEO olacak değilsin ya."

"Hayır, ama planladığım gibi giderse yıl sonuna kadar olacağım."

Kaşları kalktı. "Iris'in bu hızlandırılmış zaman çizelgesinden haberi var mı?"

"Sözleşmeyi imzalarken ne olacağını biliyordu."

Kaşları bu sefer saç hizasına kadar kalktı. "Ama bu, şu anda çocuk sahibi olmaya hazır olduğu anlamına gelmez."

"Neyse ki bu fikre alışmak için dokuz ayı var."

Cal sızlandı. "Onunla evlenmenin seni biraz olsun insanlaştıracağını sanmıştık."

"Neden öyle bir yanılgıya kapıldınız ki?"

"Çünkü ona saygı duyuyorsun."

"Doğru." Bana ayak bağı olmak yerine, becerikliliğiyle işimi kolaylaştırması onu doğruca herkesin önüne geçiriyordu. Zehir gibi bir zekâsı vardı ve başarılı olmamı sağlamak için her şeyi yapmaya hazırdı; buna benimle evlenmek ve çocuğumu doğurmak da dâhil. Böylesi bir sadakatin karşılığını ödeyemezdim. Birçok nişanlı adayını korkutup kaçırdıktan sonra Iris'e ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlamıştım. Bu yüzden yakın arkadaş olacağımızı düşünüyorsa öyle olacaktık.

"Ayrıca ondan hoşlandığını biliyoruz."

İşte bu yeni bir şeydi. "Bu sürekli sözünü ettiğin *biz* kim?"

"Rowan'la ben."

"Arkamdan dedikodumu yapacağınıza kendi işinize baksanız nasıl olur? Ne bileyim... gidip Alana'yı bul ve dedemin yapmanı istediği şeyi yap mesela?" Cal eski kız arkadaşından uzun süre kaçamayacaktı, özellikle de dedem miras şartına zaman sınırı koymuşken. Şirket hisselerindeki payını almak istiyorsa yıl sonuna kadar ona ulaşması gerekecekti. Kendi rolümle alakalı bana çektirdiği onca sıkıntıdan sonra yavaşlığını hatırlatmakla kaldığıma şükretmeliydi.

Çenesini sıktı. "Boşuna uğraşıyorsun."

"Ne yapıyorum ki?"

"Beni sinirlendirmeye çalışıyorsun çünkü Iris'le ilgili söylediklerim yüzünden kendini savunma ihtiyacı duyuyorsun."

"Neden kendimi savunma ihtiyacı duyayım?"

"Sen söyle, sonuçta kiminle evlendiğinin önemi olmadığını söyleyen sendin. Yeter ki... Ne demiştin?" Çenesine dokundu. "Ah, doğru, 'Becerikli, doğurgan ve çekici sayılacak kadar orantılı bir yüzü olsun yeter' değil mi?"

Kadehi daha sıkı tuttum. "Ne dediğimi biliyorum."

"Umduğun gibi olmuyormuş, değil mi?"

Çenem kasıldı. "Bu konuyu açmanın amacı ne?"

"Seni uyarmak."

Cevap vermek yerine içkimden büyük bir yudum aldım.

"Sen benim abim olabilirsin ama Iris de en yakın arkadaşım. Başarılı olmanı, CEO olmanı ne kadar istesem de seni mutlu edebileceğini düşündüğün şey uğruna onu üzmene izin vermem."

Cal'e bıkkın bir bakış attım. "Iris'in bu konuda endişeleri varsa bana kendisi söyleyebilir. Bekçi köpeğini peşime takmasına gerek yok."

"Endişeleri olan o değil, benim."

"Arkadaşlık böyle bir şeyse hiç arkadaşımın olmaması iyi bir şeymiş."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Sakın onun kalbini kırayım deme."

Hafifçe güldüm. "Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok."

"Tabii ki var. Sen başkasına değer vermeyi bilmeyen duygusuz piçin tekisin."

"Sizi ben büyüttüm sayılır, gayet düzgün insanlar oldunuz."

Çenesi kasıldı. "Biz senin kanındanız. İstesen de istemesen de bizi sevmek zorundasın."

"Kan bağı benim için bir bok ifade etmiyor. Bunu herkesten iyi biliyor olman lazım."

Kardeşlerimle ilgilenmemin ortak DNA'mızla alakası yoktu. Ölmeden önce anneme onların yanında olacağıma söz vermiştim ve benim için sonucu ne olursa olsun sözümü tutmuştum.

Cal içini çekerek uzaklara baktı. "Sadece ona iyi bak."

Bütün konuşmayı yeniden gözden geçirdiğimde kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı. Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. "Ona âşık mısın?" Sesim istemediğim kadar telaşlı çıkmıştı.

Cal gülerken gözleri parladı. "Hayır."

"Nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum." Cal'in ondan nasıl bahsettiğini düşününce aralarında arkadaşlıktan başka bir şey olmadığını düşünmek aptallık olurdu.

"Bir kez öpüştük."

Kan kulaklarıma hücum ederken uçlarının kızardığını hissettim. "Ne yaptınız?" Sesimdeki ölümcül ton Cal'in bakışlarının bana dönmesine neden oldu.

"Hataydı."

"Öyle olsa iyi olur." Elimdeki cam kadehi o kadar sert tutuyordum ki titriyordu.

Dudaklarının köşeleri kıvrıldı. "Kıskandığını biliyordum."

"Senin gibi birinin nesini kıskanacağım?"

Göz kırptı. "Bana attığın ölümcül bakışlar öyle demiyor ama."

"Bilgin olsun, intikam yöntemi olarak işkenceyi tercih ederim."

Otuz iki dişini göstererek sırıttı. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa öpücük gerçekten korkunçtu."

Bu nasıl daha iyi hissetmemi sağlayabilirdi ki? Konuşmanın son beş dakikasını zihnimden silmek için ne kadar uğraşsam da öpüştükleri gerçeğini lanet aklımdan çıkaramıyordum.

Bu seni neden rahatsız ediyor?

Çünkü Iris bana sadece arkadaş olduklarını söylemişti.

Peki. Kendine bunu söylemeye devam et.

İçimde kabaran öfkeye rağmen kuru bir sesle, "Beni onunla evlenmeye çok güzel ikna ediyorsun," dedim.

Göğsü sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Onun suçu yok. Ben sarhoştum, o da kendini yalnız hissediyordu. Sonuçsa en hafif tabiriyle tuhaftı."

"Yalnız mı hissediyordu?"

"Tabii ki hissediyor. Benimle arkadaş olmasından anlamalıydın."

"Öyle hissettiğinin farkında değildim."

"Ne? Seninle bu konuda konuşmasını mı bekliyorsun? İnsan nüfusunun geri kalanının aksine sen kendi başına olmayı *seviyorsun.*"

Gereğinden fazla konuşmamak için dilimi ısırdım. Bir şeye alışmış olmam onu *sevdiğim* anlamına gelmiyordu. İnsanların benimle yakınlaşmasına izin vermemi gerektiren diğer seçenek yerine bunu tercih etmeyi zamanla öğrenmiştim. Zaten eninde sonunda beni terk ettiklerine göre ne anlamı vardı ki?

Zayıflığın acı tadını ağzımdan silmek için içkimden bir yudum aldım. "Onu bir daha öpersen dilini büyük bir zevkle koparırım."

Cal ellerini havaya kaldırdı. "Sana öpüşmemizi anlatmamın tek nedeni ona asılmak istemediğimi kanıtlamaktı. Ondan o şekilde hoşlanmıyorum, *inan bana.*"

"Çünkü öpücük korkunçtu," diye tekrarladım tamamen duygusuz bir sesle.

"Çünkü o asla benim olmayacaktı."

Aynen öyle, o asla onun olmayacaktı. Sahte evlilik yapalım ya da yapmayalım, Iris'in kaderinde sadece ve sadece bir adam vardı.

O da bendim.

"Of, defol git. Bu saçmalık için erken uyandığıma inanamıyorum!" Yatağımda doğruldum. Uykulu kafayla Declan'ın evinde uyuduğumu fark etmem birkaç saniye sürdü.

Kendi evimde.

Elimi kırışmış çarşafların üzerinde gezdirerek bütün gece dönüp durmamın kanıtlarını yok etmeye çalıştım. Yeni bir yerde uyumak her zaman tuhaf olurdu ama patronumla aynı evde uyumak? Bu fikre hâlâ alışamamıştım. Belki de hâlâ hayatımın kökten değiştiğini kabullenmeye çalıştığımdandı.

"Yağmur yüzünden bir gecikme daha mı? Ne zamandan beri yarış organizatörleri hafif bir yaz yağmurundan korkar oldular?" Declan'ın gür sesini duyunca yataktan fırladım.

Telefonumdaki saate baktığımda inledim. "Daha sabahın altısı!" Birini izin gününde bu kadar erken uyandırmanın karşılığı idam cezası olmalıydı.

Declan kural takıntısı olan biriydi, o hâlde ben de kendi kurallarımı koyacaktım; ilki de gece on birle sabah yedi arasını

sessiz saatler ilan etmek olacaktı. Bonemi çıkarıp saçlarımı düzelttikten ve pijama şortumu taytla değiştirdikten sonra odadan aceleyle çıktım.

Declan'ın evi uzun koridorlar ve kullanılmayan odalardan oluşan bir labirentti. Ama sesini eğlence odasına kadar takip ederek onu hemen buldum.

İçeride, bir duvarı boydan boya kaplayan kocaman bir televizyon, televizyonun karşısında da kendimi üzerine atmak istediğim yumuşacık bir kanepe vardı. Declan'sa bir çeşit spor programının açık olduğu televizyonla, üzeri atıştırmalıklarla dolu sehpanın arasındaki boşlukta volta atıyordu.

"*Mimoza* mı bu?" Sesimdeki dehşeti saklamamın imkânı yoktu.

Ona şaşkınlıkla bakakaldım. Karşımdaki manzarayı *gerçeküstü* dışında tarif edecek kelime bulamıyordum. Mimozalar. Donutlar. Yarısı boş şampanya şişesinin yanında duran, yakılmamış puro.

Burada ne haltlar dönüyor?

Declan durdu ve bakışlarını bana çevirdi. Rüya görmediğimden emin olmak için dilimi ısırdım. Hissettiğim acı, bu ânı inanılmaz derecede gerçek kıldı.

Karşımdaki adam her kimse hayal gücümün ürünü olmalıydı. Ters takılmış beyzbol şapkasının, eşofman altının ve pudra şekerine bulanmış tişörtün başka açıklaması olamazdı.

Declan'ı takım elbise dışında bir şey giyerken hiç görmemiştim. *Hiç.* Ne yirmi saatlik uçuşumuzda ne de ofiste geç saatlere kadar çalıştığımızda. O, Tom Ford dışında hiçbir şey giymezdi. Gözlerimi kapamak istiyordum çünkü daha önce görmediğim açıkta kalan kolları yüzünden benim için neredeyse çıplak sayılırdı.

"Üzerindekiler ne öyle?" Gözleri vücudumda gezinirken bakışları sertleşti, öyle ki kazağım ve taytımla uygunsuz giyinmişim gibi hissettim.

Benim mi üzerimdekiler? Asıl onunkiler neydi öyle?

"Diyene bak! Donutları tişörtünle değil, ağzınla yemen gerekiyor."

Göğsündeki kırıntıları silkelerken dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Bu sırada kaslarının hareketine odaklanmadan duramadım. Bakışlarım kollarını kaplayan damarlara takıldı...

Yeter! Sana ne oluyor böyle?

"Bir yeri atladın." Ağzımı işaret ederek ona kırıntı kalan yeri gösterdim.

Aferin. Kendi utancınla onunkini ateşle.

Ama elbette Declan hiç rahatsız olmadı. Yüzlerimiz arasında birkaç santim kalana kadar yanıma geldi. "İyi bir nişanlı ol ve bana yardım et."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona bir ayna bulmasını söyleyip gidebilirdim ama bu, varlığından etkilediğimi gösterirdi.

Bu da işleri tuhaf hâle getirirdi.

Sanki zaten öyle değilmiş gibi.

Yüzüne uzanıp başparmağımla ağzının kenarını temizledim. Bakışları her hareketimi takip etti. Bana öyle bir bakıyordu ki, o üç saniye üç dakika gibi geçti. Dudaklarına dokunmamak için elimden geleni yapmama rağmen başparmağım dolgun üst dudağına değdi. Declan kesik bir soluk alırken göz göze geldik.

Gözlerini kıstı.

Sinirlendi işte.

O zaman senden yardım istemeseydi!

Onu okşayacağını nereden bilsin?

Ne okşaması?

Ah. Declan'ın sımsıkı tuttuğum kolunu beni yakmışçasına hemen bıraktım.

Parmak uçlarında yükselirken dengeni sağlayabilmek için ona tutunman gerekti. Hepsi bu.

"Tamamdır!" Sesim ciyaklıyormuşum gibi çıktı.

Declan'ın az önceki ifadesi her neyse ânında ortadan kayboldu ve yerini boş bakışları aldı.

Sehpanın üzerindeki dağınıklığı toplayarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. "Neden hafta sonu kendi isteğinle bu kadar erken uyandın?"

"Bugün pazar."

"İsa'nın kendisi olsan bile umurumda değil, kimse sabahın altısında bağırmamalı."

Televizyondaki bir şey dikkatini çekti. İğrenmiş gibi bir ses çıkararak ellerini savurdu. "Siktir git, Cruz. O boktan başlangıç pozisyonun kimsenin umurunda değil."

Declan'ın bu versiyonunu her zamanki soğuk, içine kapanık hâliyle bağdaştırmaya çalıştım. "Şu anda seni hiç tanımadığımı hissediyorum."

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi bilemedim."

Güldüm. "Garip bir şey."

Soğuk ifadesi bir anlığına ısındı, belli belirsiz gülümsedi. Ama yalnızca göz açıp kapayıncaya kadar sürdü.

Sanki normal kıyafetler giyip abur cubur yemek ona, içinde arada sırada dışarı çıkarılması gereken gerçek bir insan olduğunu hatırlatmıştı.

"Ne izliyorsun?" Bir donut alıp kanepeye oturdum.

"Formula 1."

"Indiana'da yarışları yok muydu onların?"

İç çekişindeki hayal kırıklığının sesi bir kilometre öteden duyulabilirdi. "Haklısın. Bu evlilik asla yürümeyecek."

"Kes sesini."

"Mimoza?" diye sordu.

Bir kez daha şaşırarak başımla onayladım. "Senin gibi bir viski adamının bu kadar gösterişli bir içkiyi seveceği kimin aklına gelirdi?"

"Annem yarış günleri mimoza içerdi." Bunu çok rahat söylemişti, sanki annesinden ilk kez söz etmiyormuş gibi.

Mimoza içiyor çünkü ona annesini hatırlatıyor. Declan'ı tanıdığım onca yılda annesi hakkında hiç kendi isteğiyle konuşmamıştı. Onu küçük yaşta kaybetmesi gerçekten çok üzücüydü. Annemin yanımda olmadığını, beni azarlamadığını ya da bana hayatla ilgili şakalar yapmadığını hayal bile edemiyordum. Gözlerim bana ihanet edince ıslaklık kaybolana kadar kirpiklerimi kırpıştırdım.

Boğazıma bir yumru oturmuş gibiydi. "Yarışları sevmenin nedeni annen miydi?"

"Hayır, o, dedemin suçu... daha doğrusu suçuydu." Bakışlarını benden çevirerek televizyona döndü.

"Dur tahmin edeyim, anneni içkiyle kandırdı."

"Karanlık tarafa hoş geldin[5]—kokteylimiz var." Bana dolu bir kadeh uzattı.

Kahkaha attım. "Peki, çocuk gibi televizyona öfkelenmene neden olan şey nedir?"

"Sanırım daha önce hiç yarış izlemedin."

"Hayır, ama şu adam yüzünden izleyesim geldi." Röportaj yapılan kişi dikkatimi çekmişti. Kahverengi gözleri ve kırmızı yarış kıyafeti, Formula 1 hakkındaki her şeyi öğrenmek istememe *kesinlikle* neden oluyordu.

"Adam evli."

"Çok eşlilikle ilgilenir mi acaba? Ben hep paylaşımcı biri olmuşumdur."

---

5 Yazar burada Star Wars'a gönderme yapmıştır. *–y.h.n.*

"Sen şunu geri versene." Declan mimozayı elimden almaya çalıştı ama kadehi sıkıca tutarak göğsüme bastırdım.

"Olmaz!"

"Alatorre'ye asılmayı bırak. İğrenç."

"Tabii tabii." Telefonumu çıkarıp *Alatorre Formula 1* diye arattım. Sonuçlar göz alıcıydı.

Bayağı göz alıcıydı.

"Onu araştırıyorsun, değil mi?"

Declan'ın eğlendiğini anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu. Onu gülümserken yakalarsam doğru düzgün göremeden gülümsemesinin kaybolacağına emindim.

Santiago Alatorre'nin sosyal medya hesapları Google sonuçları kadar ilgi çekiciydi. "Ne yalan söyleyeyim, birden F1 hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenesim geldi."

Declan karakterine tamamen aykırı biçimde gözlerini devirdi. "Eminim öyledir."

Santiago Alatorre, Declan'ı hayal kırıklığına uğratarak yarışı birinci bitirirken damarlarıma yayılan adrenalin dışında yarıştan kesinlikle hiçbir şey anlamamıştım.

"Benim adamım kazandığı için kızgınsın."

"*Senin adamın* her zaman kazanıyor. Daima mükemmel olmasını izlemek acayip sıkıcı."

"Kıyamam. Bir dahaki sefere artık. Senin adamın ilk turdan sonra pistte kalmayı başarırsa yarışı kazanır belki." Sahte bir sempatiyle elini okşadım.

"Santi'nin adı her geçtiğinde yüzünde beliren o aptal gülümsemeyi silsen iyi olur."

"Aman aman, Declan Kane. Yoksa küçük aşkımı kıskandın mı?"

"*Küçük mü?* İki saattir salyalarını yastığıma akıta akıta adamı araştırıyorsun."

Söz konusu yastığı alıp sağına soluna bakındım. "Yalancı."

"İğrençsin."

Sırıttım. "Haftaya aynı saatte burada buluşuyor muyuz?"

"Hayır."

Gülümsemem soldu. "Ya." *Kendini onun planlarına dahil etmeye çalışıyorsun.*

Ben sanmıştım ki...

Ne? Tek izin gününü seninle geçirmek isteyeceğini mi?

Belki...

Aptal Iris. Bu ilişki böyle ilerlemeyecek.

Boğazını temizledi. "Önümüzdeki hafta sonu yarış yok ama kötü bir eşlikçi olmadığın için bir sonraki yarışta bana katılabilirsin."

Göğsümde, Declan'la fazla zaman geçirmememi için beni uyarmaya çalışan bir ateş yandı. Bunu, özel hayatımla iş hayatımı ayrı tutmak için bir işaret olarak görmeliydim ama yapamadım.

Onun yerine başımı evet anlamında sallayarak yeni geleneğimizi onayladım.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın." Cal oturma odasındaki kanepeye yayıldı.

"Bu sefer ne yaptım?" Sehpanın yanında otururken ona baktım. Declan kaçak atıştırmalıklarını temizledikten sonra burada rahatıma bakıp işe koyulmaya karar vermiştim. Bir yandan düğün organize edip bir yandan fazla mesai yaparken yirmi dört saat bana yetmez olmuştu.

Önümüzdeki cumartesi günü düğünümüz olana kadar böyle devam edecekti.

Cal masaya yayılan kâğıtları incelerken kaşlarını çattı. "Bu mu yani? Transfer için başvurmadan önceki durumumuza geri mi döndük?"

Yüreğim ağzımda, yerden hızlıca kalkıp etrafı kolaçan ettim. Koridorlar boştu ve üst kattan ses gelmiyordu, yani Declan konuştuklarımızı duyamayacağı bir yerde olmalıydı.

Sabahki bağ kurma seansımızdan sonra öğrenmesini isteyeceğim en son şey bu küçük sırrımdı.

Zihnimin *asla gerçekleşmeyecekler* çekmecesine kaldırdığım sır.

"Abim gitti."

"Evden çıktı mı?" Cal'in karşısındaki kanepeye oturdum.

"Ben eve girerken o çıkıyordu."

"Ya." Declan'ın bana bir şey demeden gitmesi neden canımı sıkmıştı, bilmiyordum. Her hareketini rapor etmesini beklemiyordum ama nezaketen *ben çıkıyorum* diyebilirdi. Özellikle de ben sabah eğlenceli vakit geçirdiğimizi düşünürken.

"Buranın hâline bakılacak olursa işi bırakmıyorsun, değil mi?"

"Bırakmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü başarısız oldum."

Başını iki yana salladı. "Bu, başka bir yerde yeniden deneyemeyeceğin anlamına gelmez. Hatta her şirketi deneyebilirsin, yeter ki seni takdir etsinler."

"Declan beni takdir ediyor."

"Çünkü istediği her şeyi yapıyorsun."

Gözlerimi kıstım. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun." İstediği *her şeyi* yapmıyordum. Patron o olabilirdi ama ona

karşı çıkabiliyor, fikirlerimi savunabiliyordum. Seleflerimden daha uzun soluklu olmamın bir sebebi de buydu bence.

"Her şey gibi Declan'ın takdiri de olasılıklar üzerine kuruludur."

"Ne yapmamı bekliyorsun? Evleniyoruz."

İkimizin bakışları da yüzüğüme kaydı.

"Ona fikirlerinden bahsedebilirsin."

Kahkahalara boğulurken başım kanepeye düştü.

Cal'in kaşları çatıldı. "Ne?"

"Transfer talebimden ona hiç bahsetmememin bir sebebi var."

"Biliyorum. Ama bundan böyle her şey farklı olacak. Sana garanti ederim."

"Onunla evleneceğim için mi?"

Başıyla onayladığında bir kahkaha daha patlattım.

Cal bana ciddi bir bakış attı. "Sende Rowan'da olmayan bir şey var."

"Vajina dersen, seni bir vajinan olmadığına pişman ederim."

İrkildi. "Tanrım. Evlilik sözleşmesi diyecektim."

Güldüm. "Sanki onun bir anlamı varmış gibi."

"Belki şimdi yok ama zamanla olacak. Declan'ın bir zayıf noktası varsa o da sensin."

"İnsan zayıf noktasına böyle mi davranır?" Üzeri belge dolu sehpayı işaret ettim.

"İstifa edebilirsin. Fikirlerini alıp başka bir şirkette yeniden başlayabilirsin."

"Şu anda onu bırakamam. İlişkimiz işleri karmaşıklaştırıyor."

Cal başını iki yana salladı. "Hayır, karmaşıklaştırmıyor. Aksine, bırakman çok daha mantıklı. Kocan için çalışman çıkar çatışması yaratıyor."

İçimi çektim. "Bana ihtiyacı var."

"Declan'ın kimseye ihtiyacı yok. Biri bunu her söylediğinde son derece net bir şekilde belirtiyor." Cal sesi alışkın olmadığım kadar huysuz çıkmıştı.

"Kendi başına yazıcıyı nasıl çalıştıracağını bile bilmiyor."

"Nasıl çalıştıracağını bilmek *istemiyor*."

"Neden?"

"Çünkü o zaman sen ne işe yarayacaksın?" Sırıttı.

Bir yastık alıp Cal'in aptal yüzüne fırlattım.

"Haberin olsun, az önce Declan'ın üç aylık raporunda yazım hatası buldum." Yanlış yazılan kelimeyi işaret ettim.

"Dünya genelinde öğrenme güçlüğü olan tüm çocuklar başarı hikâyen karşısında sevinçten ağlıyorlar."

Gülümseyerek ona orta parmağımı gösterdim. "Sana gerçeği neden söylediğimi bilmiyorum."

"Çünkü Declan, yaptığın affedilmez yazım hatası yüzünden canına okuduğunda ağlayacak bir omuza ihtiyacın vardı."

Ellerimi yüzüme kapadığımdan iniltim boğuk çıktı. "Bunu bir daha gündeme getirmeyeceğine söz vermiştin." Declan'ın asistanı olarak ilk ayımdı ve yaptığım tek hata yüzünden beni neredeyse kovuyordu. Ona gerçeği itiraf edebilirdim ama zayıflığımı kabul etmek, kendime ihanet etmek gibi gelmişti. Sanki tüm hayatımı, düzeltmeye çalışarak geçirdiğim öğrenme bozukluğu yüzünden yoğun bir çalışma ortamıyla başa çıkamazmışım gibi. Bu yüzden Declan'dan yardım istemek yerine onun standartlarına ulaşmak için daha fazla çalışıyordum.

Mesela pazar pazar raporları gözden geçiriyordum.

Bütün hayatımı işimden ibaret yapmak varken neden iş-yaşam dengesi kurmakla uğraşacaktım?

"O zamandan beri kendini öyle çok geliştirdin ki Declan bazı sunumları yönetmene izin verecek kadar sana saygı duyuyor." Cal'in samimi sözleri içimi ısıttı. "Yine de bu, sırf

kardeşlerimin hayalinin daha önemli olduğunu düşünüyorsun diye kendi hayalinden vazgeçmeni gerektirmez."

Gülümsemem soldu. "Şu an hiç sırası değil."

"Zor bir seçim yapmanın sırası asla gelmez."

"Sabah çok mu ot içtin sen?"

"Bu konuşmada mantığın sesi olmama yetecek kadar değil."

Ona ters ters baktım. "Bırakmayacağım, o yüzden konuyu kapatalım."

"Neyi bırakmayacaksın?" Declan'ın sesi araya girdi.

Alçak, otoriter ses tonunu duymamla nabzım hızlandı. Kendimi zorlayarak bakışlarımı Declan'a çevirdim.

"Evet, Iris, tam olarak neyi bırakmayacaksın?" Cal kendini beğenmiş ifadesini gizleme zahmetine bile girmeden tek kaşını kaldırdı. "Ne çabuk döndün, abi. Bir şey mi unuttun?"

Declan bu soruya cevap vermedi ama aralarında kısa bir bakışma geçtikten sonra nişanlım gözlerini bana dikti.

"Şey... Ben..." Bir şey düşünmeye çalışarak odaya göz gezdirdim. Televizyonda bir hayvan barınağının sessiz reklamı dönüyordu.

"Sana gerçeği söylemek istemedi..." diye söze başladı Cal.

Yerden kalktığım gibi önüne atladım. "Bir köpek sahiplenene kadar, bunu istemeyi bırakmayacağım."

Aman Tanrım. Bunu gerçekten söyledin mi? Bu zamana kadar köpek sahiplenmek aklının ucundan bile geçmemişti!

Declan'ın yüzündeki ifade bunu gerçekten de yaptığımı doğruluyordu.

"Köpek," diye tekrarladı.

"Ah, evet. Iris köpeklere *bayılır*," dedi Cal, sesindeki eğlenceyi saklayamamıştı.

Bakışlar birini öldürebilseydi, Cal şu an kendi diliyle boğuluyor olurdu.

"Annem hayvan bakmama hiç izin vermemişti ama şimdi bunun için mükemmel bir şansım var." Eh, köpek sahiplenmek gelmiş geçmiş en kötü şey olmayabilirdi. Bu büyük ve boş evde bana arkadaşlık ederdi.

"Köpek istiyorsun," dedi Declan yüzünde garip bir ifadeyle.

Aklıma bu karmaşadan nasıl kurtulacağıma dair bir fikir geldi. "Evet. Peşimden ayrılmayacak kocaman, tüylü bir köpek."

"Olmaz."

Göster kendini. Yenilgiyi hemen kabul ederek onu şüphelendirme.

"Her şeyi kendim yapacağım. Kafes eğitiminin can sıkıcı olabileceğini biliyorum ama kendi horultularından onun ulumalarını duymazsın bile."

"Böyle bir şeye hayatta izin vermem."

"Ama bir köpeğimiz olursa mutluluk hormonumuzun nasıl yükseleceğini düşün."

"Kararım kesin." Declan topuklarının üzerinde dönerek oturma odasından çıktı.

"'Kararım kesin.' Kasıntı göt." Cal ona gözlerini devirdi.

Rahatlayarak kanepeye oturdum. "Seni piç kurusu. Neden yaptın bunu?"

"Ona gerçeği söyleyebilirdin."

"*Hayatta olmaz.*"

"O zaman bir gün eve gelip de karşında sevgi dolu bir yuvaya ihtiyacı olan şirin bir yavru bulursan kızma."

Onu omzundan ittim. "Sakın! Böyle bir şey yaparsan Declan beni öldürür."

"Kabul et, köpeklerden nefret ederken köpek sahiplenmen çok komik olurdu."

"Köpeklerden nefret etmiyorum! Ne tür bir canavar olduğumu sanıyorsun?"

"Abim için çalışmaktan zevk alan türden."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Şarap şişesini sımsıkı tutan Declan'a baktım.

"Üç dakika önce sorduğundan beri cevabım değişmedi." Ailemin oturduğu apartmana kısık gözlerle bakıyordu.

Büyüdüğüm mahalleden hiç utanmamıştım. Babamın gösterişli yaşam tarzından çok uzak olabilirdi ama geceleri annemle birlikte, onsuz güvende ve mutlu olduğumuzu bilerek uyuduğum için şanslıydım. Şikago'da bir sanat öğretmeninin maaşıyla büyümek elimdekilere şükretmeyi öğretmişti çünkü durumu benden çok daha kötü olan bir sürü çocuk vardı.

"Pekâlâ, hadi yapalım şunu." Declan arkamda, floresan ışıklarının titreşerek yandığı giriş koridorunu geçerek merdivene yöneldim.

"Asansör yok mu?"

"İtfaiyenin seni kurtarmasını beklemeye gönüllüysen var."

Üç kat merdivenin sonunda benim soluğum kesilmişken o gayet rahat görünüyordu.

"Büyüleyici bir yer." Soyulan duvar kâğıdına ve lekeli halıya eleştirel gözlerle baktı.

"İçini görmeden karar verme."

"Nasıl sabırsızlanıyorum, anlatamam," dedi düz bir sesle.

"Pislik." Eleştirisinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Declan sözlerini hiçbir zaman yumuşatmazdı ama arada bir kibar olsa ölür müydü?

Muhtemelen. Zavallı Bethany'yi korkutup kaçırmadan önce kıza beş dakikasını bile ayırmamıştı.

Tokmağı tutup kapıyı normalden biraz daha sert çaldım. Yan yana dururken birbirine yakın olmaya alışık olmayan iki gergin vücuttan ibarettik. Nemli avuçlarımı elbisemin yanlarına sildim. Declan'ın soğuk ilgisizliğiyle karşılaştırıldığında sinirlerim bozulmuş gibi görünüyordum.

Kapıyı anneannem açtı. Declan'ı tepeden tırnağa süzdükten sonra bana döndü. "Bu adam için neden hafta sonlarında ve tatillerde çalışmaya gönüllü olduğun şimdi anlaşılıyor. Patronum bunun yarısı kadar yakışıklı olsaydı ölene kadar çalışırdım."

En yakın çukuru bulup kendimi içine atmak istiyordum. Declan'ın genellikle boş bakan gözleri gitmiş, yerine ışıl ışıl parlayan bir çift göz gelmişti. Hayal görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırpıştırdım.

Bunu... komik mi bulmuştu?

İnsanların utancından beslendiği içindir.

"Ben Declan Kane. Tanıştığımıza memnun oldum." Anneanneme elini uzattı.

"Ben de çok memnun oldum." Anneannem bunu pahalı şarap şişesine bakarak söylemişti. Declan şişeyi ona verince mutfağa giderek gözden kayboldu.

Başımı çevirdim. Kahkahalarımı tutmaktan göğsüm sarsılıyordu.

"Parlak kişiliğini kimden aldığın belli oluyor." Declan kolunu belime dolayınca vücudundan yayılan sıcaklık içime doldu. Az önce yaşananlar yüzünden eğlenirken birdenbire kalbim hızla çarpmaya başladı.

Sanırım role girme zamanımız gelmişti.

Birlikte eve girdik. Declan'ın eli kalçamdan sırtıma kaydı. Dokunuşuyla vücudumun yanması, bu hareketini uygunsuz bir şeymiş gibi hissetmeme neden oluyordu. Yıllardır bir kez olsun bana dokunmamıştı. Hatta sanki tenlerimizin temas edeceği kadar yakınlaşmamıza yol açacak her türlü durumdan kaçınıyor gibiydi. Belki de bu yüzden elinin basit bir dokunuşuyla afallamıştım.

...ya da belki de tüm bunlar Şikago'daki en uzun kuraklık döneminin yan etkileriydi. Sebebini ancak zaman gösterecekti.

Annem mutfaktan başını uzattı. "Birkaç dakikaya geliyorum! Rahatına bak, Declan." Annemin yaptığı yemeğin mis kokusu bütün evi sarmıştı.

Declan çocukluğumun geçtiği eve sanki müzede sergi geziyormuş gibi bakıyordu. En yakın çıkışı bulmak için yanıp tutuştuğuna emindim. Onun evinin aksine burası renk, kumaş ve fotoğraf doluydu.

"Demek burada büyüdün?" Çocukken anneme yaptığım çerçeveli resimlerin her birini tek tek inceliyordu.

"Hayatımın çoğunu bu evde geçirdim."

Bakışları bir su lekesine takıldığında yüzünde dehşete düşmüş gibi bir ifade belirdi.

Hemen açıkladım. "Tabii o zamanlar halı daha iyi durumdaydı."

"Kesin."

Lise mezuniyetimde annem ve anneannemle çektirdiğim çerçeveli fotoğrafı eline aldı. Annem yüzünde geniş bir

gülümseme olmasına rağmen ağlıyordu. O kürsüye çıkıp çıkmayacağımdan emin değildik ama azmetmiş ve zorlukların üstesinden gelmiştim. Oraya ulaşmak için sadece bir yılı yeniden okumam ve yüzlerce özel ders almam gerekmişti.

Declan elindeki fotoğrafa öyle bir bakıyordu ki kendimi bilimsel deney malzemesi gibi hissettim. Bir şey söylemesini beklerken tenim karıncalandı. Bu sessizliktense herhangi bir şey söylemesini tercih ederdim.

"Üçünüz yakınsınız galiba?"

"Günün nasıl geçtiğine ve anneannemin o sabah ilaçlarını alıp almadığına bağlı."

"Seni duydum!" diye bağırdı anneannem.

Declan'ın bakışları her zamankinden daha sıcak görünüyordu. "Böyle bir evde büyümenin... *avantajları* vardır elbet."

Bunu burnunu kırıştırarak söylemesi beni güldürdü.

"Kızımın âşık olduğu günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Annem birdenbire odada belirdi.

Declan kahkaha olarak sınıflandırılabilecek bir ses çıkardı.

Anneme ters ters baktım. "Beni utandırmak hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Sen buna utandırmak mı diyorsun? Daha Declan'a bebeklik albümünü göstermeyi teklif etmedim bile."

"Sakın ha."

Annem gülmekle yetindi. Elini önlüğüne sildikten sonra Declan'a uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Declan. Hakkında çok güzel şeyler duydum."

Parmağımı anneme doğrulttum. "Yalan söyleme. Sonra egosu tavan yapıyor."

Declan bir anneme bir bana baktıktan sonra annemin elini tutup sıktı. "O zevk bana ait."

Sanki buraya gelirken arabada hiç homurdanmamış gibi davranıyordu. *Adi herif.*

"Otur lütfen. İçecek bir şey ister misin?"

İkimiz de annemin retro koltuğuna oturduk. Çiçek deseninin modası çoktan geçmişti ve Declan'ın lüks evinin tam zıddıydı ama bana cuma günleri yaptığımız film gecelerini ve anneannemin Kore dizisi izlerken uyuyakalmasını hatırlatıyordu.

"Su yeterli."

Annem ona mahcup bakışlarla baktı. "Tabii! Sana bir bardak su getireyim. Annemin az önceki davranışı için kusura bakma. Evden pek çıkmıyor."

"Ehliyetimi çaldığın için çıkamıyorum," diye seslendi anneannem mutfaktan.

"Sen onlara aldırış etme. Karbonmonoksit sızıntısından falan mustarip olmalılar. Normalde böyle değiller."

Anneannem mutfaktan başını uzattı. "Neden yalan söylüyorsun? Biz *hep* böyleyiz."

Declan'ın bacağına güven verici şekilde pat pat vurdum. "Aileme hoş geldin."

Elimi geri çekerken Declan uzanıp tuttu. Avucunun sıcaklığı elimi *yakıyordu.*

Annem parmağını bana doğru salladı. "Henüz değil. Resmî olarak aileye kabul edilmeden önce Landry testini geçmesi gerekiyor."

Declan tek kaşını kaldırdı.

"Umarım baharatlı yemekleri seviyorsundur." Anneannem şarabını yudumlayarak geldi.

Declan'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce üçümüz de kahkahalara boğulduk.

Belki de bu gece o kadar kötü geçmezdi.

"İyi misin?" Declan'ın su bardağını son yirmi dakika içinde üçüncü kez dolduruyordum. Alnını ter basmıştı ve genellikle geriye taralı olan saçları farklı yönlere dağılmış hâldeydi. Takım elbisesinin ceketini bile çıkarmıştı.

Ceketini çıkarmak şöyle dursun, Declan kollarını bile sıvamazdı. Boynunun yukarısında kalan herhangi bir yerine odaklamak için elimden geleni yapsam da gözlerimi karşımdaki damar pornosundan anlamıyordum.

Böylesi kolların takım elbisenin altına gizlenmesi yasaklanmalıydı.

Kahretsin, en başında böylesi kollara sahip olmak yasaklanmalıydı. Genel nüfusun dikkatini dağıtıyordu.

Declan'ın çatalının tabağa sürterken çıkardığı ses içerideki sessizliği bozuyordu. Tabağındaki baharatlı tavuk parçasına, zamanda geri gidip hayvanın boynunu bizzat kendisi kesmek istermiş gibi ters ters bakıyordu.

"Ee Declan, kızıma âşık olduğunu ne zaman anladın bakalım?"

Declan'ın bıçağı elinden kayarak yere düştü.

"Ah, onu geriyorsun." Anneannem gülümsemesini saklamak için şarabından bir yudum aldı.

Bu ikisi ve sorgulama yetenekleri yok mu... Declan insan sarrafı olduğu için şanslıydım çünkü ben büyürken ailemin sorgularına hiç direnemezdim.

"Sanırım bir yanım Iris'in evleneceğim kız olduğunu hep biliyordu. Beynimin geri kalanının ona yetişmesi biraz zaman aldı." Bana bakmıyordu.

Gülmemek için dilimi ısırdım. Her konuda yalan söyleyebilmesi takdir edilecek şeydi. Sesi biraz ters çıkmış olsa da işe yaramıştı. Onu duyan annem tamamen erimişti.

"Neden bu kadar bekledin?" diye sordu anneannem, annem kadar hayran kalmış görünmüyordu.

"Doğru zaman değildi."

Her zamanki gibi kaçamak cevap vermeyi seçti. Bu, sonrasında söyleyeceği yalanlara ayak uydurmasını kolaylaştırıyordu.

Annem gülümsedi. "Eh, sana şans vermesine şaşırdım. Ne zamandır onu okulumdaki öğretmenlerden biriyle görüştürmeye çalışıyordum ama her seferinde reddediyor..."

"Onunla neden ilgilenmediğim belli olmuştur sanırım." Başımla Declan'ı işaret ettim.

Declan benden tarafa bakmıyordu bile. Daha sonra bu gibi etkileşimler üzerine alıştırma yapmamız; sözsüz iletişim tarzını biraz geliştirmemiz gerekecekti.

"Iris nereye giderse gitsin ardında kırık kalplerden bir iz bırakır." Anneannem, sanki büyük bir başarı göstermişim gibi kadehini bana kaldırdı.

"Hayır, yok öyle bir şey." Dişlerimi gıcırdattım.

Beni utandırmak anneannemin hoşuna gidiyordu. "Bir önceki erkek arkadaşının ona evlenme teklifi ettiğini ama Iris'in reddettiğini biliyor muydun?"

"Anneanne!"

"Ne? Sonunda yuva kurmak istemeni ilginç buluyorum. Hani erkeklere tövbe etmiştin?"

"Eski sevgilin sana evlenme teklifi mi etti?" Declan'ın gözleri her zamankinden daha parlaktı.

Geçen yıl sevgilimden neden ayrıldığımı ona hiç söylememiştim. Declan muhtemelen yollarımızı dostane bir şekilde ayırdığımızı düşünmüştü ama aslında Richard bana evlenme teklifi etmişti.

Ben reddetmiştim.

O ise *ağlamıştı*.

Her konuda aynı düşündüğümüzü sanıyordum. İşaretleri yeterince erken fark edememek benim hatamdı. Evinin

anahtarını vermesi, daireme diş fırçasını bırakması, şifonyerinin *ve* dolabının –ki bunlar Şikago'daki en değerli kişisel alanlardı– yarısını bana teklif etmesi gibi uyarılar yeterli olmalıydı.

Onun kalbini kırdıktan sonra erkeklerle çıkmayı bırakmıştım. Kimseye bağlanmaya hazır değilken birilerinin hayatına girmem adil olmazdı.

Yine de patronunla evleniyorsun, diye fısıldadı kafamdaki küçük ses.

Bu farklıydı, ön yargılar veya beklentiler yoktu. Bunu sadece Declan'ın amacına ulaşmasına yardım etmek için yapıyordum ve o bunu başardığında kendi amacıma odaklanabilirdim.

Yıllardır bunu söylüyorsun.

Annem, "Zavallı adam, şık bir restoranda güzel bir kutlama hazırlamıştı," dedi.

Declan ilgisini çekmiş gibi, "Yüzük şampanya kadehinin içinde miydi?" diye sordu.

Annem başıyla onayladı. "Ah, evet. Iris neredeyse boğulacaktı."

Ona ters ters baktım.

"Masanın üzerinde de gül yaprakları mı vardı?"

"Evet!" diye bağırdı anneannem. "Hem de kırmızı. Iris'in *en sevdiği.*"

Kesme çiçeklerden *nefret ediyordum* çünkü onları mükemmel bir bitkinin israf edilişi olarak görüyordum.

"Kulağa sevdiğin her şey bir aradaymış gibi geliyor." Declan'ın bakışları benimkilerle buluştu. *Pislik herif.* "Sorun neydi, merak ettim." Ardından bakışları annemle anneanneme kaydı.

Hoşlanmadığım şeyleri bilmesi sinirimi bozuyordu.

Anneannem, "Sanırım teklif yeterince iyi değildi çünkü Iris onu hiç düşünmeden reddetti," diye yanıtladı.

"Yazık olmuş." Declan'ın alaycı sesi, bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Bu konuşmanın her saniyesinden zevk alıyordu.

Yemek böyle geçmemeliydi. Ailemin Declan'ı rahatsız etmesi gerekiyordu, *beni* değil.

"Gerçekten yazık oldu." Anneannem Declan'a kadehini kaldırdı. "Bir de evet dediğini düşün."

"Böyle özgün bir teklif karşısında evet dememiş olması çok şaşırtıcı." Declan suyundan bir yudum aldı.

Ayağına bastığımda pek irkilmedi. Savaş taktiğimi değiştirerek topuğumu kaslı baldırına sürtünce soluğu kesildi. Karşılık olarak bacağımı kavramasıyla karnımdaki ısı daha da yoğunlaştı.

Dur, diyordu tutuşuyla.

Sen konuyu kapatana kadar olmaz, diye cevap veriyordu çekingen gülümsemem.

Bacağımı son kez sıktıktan sonra bıraktı. Avucunun hatırası hâlâ tenimdeydi, dokunuşunun yokluğunda hafifçe ürperdim.

"Bir keresinde Iris'in kiliseyi nasıl yaktığını anlatmamı ister misin?" dedi annem sırıtarak.

"Duymak için sabırsızlanıyorum." Declan sesindeki eğlenceyi saklamaya çalışmamıştı bile.

Annemle anneannemin davranışlarına baktığımda daha önce hiçbir insanla konuşmadıklarına yemin edebilirdim.

İç çektim. *Bu gece uzun olacaktı.*

"Ben beğendim." Annem dolaptan ceketimi aldı. Neyse ki Declan çıkmadan önce tuvalete gidene kadar bu yorumu kendine saklamıştı.

"Bana yaşattığın tüm duygusal travmalardan sonra beğensen iyi edersin."

Kıkırdadı. "Umarım tavuk için beni affedebilir. Sadece birkaç lokma yemesi gerekiyordu ama o bütün tabağı silip süpürdü. Bu sefer bir şişe acı biber kullanmıştım oysa."

"Dedenin rekorunu kırdığı için hâlâ üzülüyorum. Adam, yaptığım tavuğu yedikten sonra tat alma tomurcuklarının yarısını kaybetmişti."

"Sizce bunun bir test olduğunu anlamış mıdır?" diye sordum.

"Artık anladım." Declan karanlık bir ifadeyle bana doğru yürüdü.

Annem gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Doğrusunu istersen bu *gerçekten* aile geleneği." İki elimi birden teslim olur gibi havaya kaldırdım.

"Bilmem gereken başka gelenekler var mı?"

"Yok." Üçümüz aynı anda cevap verdik.

Declan'ın gözleri kısıldı. "Nedense size inanmakta güçlük çekiyorum."

"En azından çok tehlikeli bir şey yok," dedi anneannem.

Declan'ın attığı bakışlar, gülme krizine girmelerine neden oldu.

"Biz gidiyoruz." Declan ceketimi annemin elinden aldı. "Bu ilginç yemek için teşekkürler. Benim için bir zevk olduğunu söylerdim ama dilimin yarısını hissetmiyorum."

Anneannem kıkırdarken annem de gülümseyerek topuklarının üzerinde sallanıyordu. Declan ceketimi giymeme

yardım edip saçlarımı yakamın altından çıkarırken annem resmen eridi.

Declan düğmelerimi tek tek iliklemeye başlayınca şaşkınlıktan düşüp bayılacaktım. Parfümünün kokusu ciğerlerime nüfuz ediyor, hafızama işliyordu. İçimden, uzanıp onu bir daha koklamak geldi.

Etrafımızdakileri bana değer verdiğine inandırmakta o kadar iyiydi ki bir an için buna ben bile inanmıştım. Benden uzaklaştığında vücudunun sıcaklığı, soğuk gerçekle yer değiştirdi.

Benimle ilgilenmesinden *hoşlanıyordum.*

Tavuğun baharatı beynimin ön lobunu tahrip etmiş olmalıydı çünkü *bundan* hoşlanmama imkân yoktu.

Değil mi?

"Ee, düşündüğün kadar kötü müydü?" Sessizliği bozacak cesareti ancak arabaya bindikten beş dakika sonra bulabildim.

"Yemekler korkunçtu."

Güldüğümü görmesin diye pencereden dışarı baktım. *"Ama?"*

"Ama misafirperverlikleri fena sayılmazdı. Gerçi banyonun önünde pusuya düşürülmesem daha iyi olurdu."

Yanağımın içini ısırdım. "Anneannem sana gizlice ne söyledi?" Declan tuvaleti kullanmaya gittiğinde anneannem de peşinden fırlamıştı.

"Beni tehdit etti."

"Olamaz." Kahkahamı elimle bastırdım.

"Hem de epey detaylı bir şekilde."

"Sen ne dedin peki?"

"Bağırsaklarımdan iyi atkı olacağının söylenmesine verilecek en doğru cevap nedir tam olarak?"

"Son zamanlarda mafyaya merak saldı."

"Sülfürik asit ve bir cesetten kurtulmanın farklı yolları hakkında o kadar çok şey bilmesinin sebebi şimdi anlaşıldı."

"Seni ailem hakkında uyarmaya çalıştım. Biraz şeyler..."

"Zorba mı?"

Başımla onayladım. "Benim için endişeleniyorlar."

"Bunun için iyi bir nedenleri var."

"Neymiş?"

"Şikago'nun en kibar erkeği olarak tanınmayan biriyle aniden nişanlandın."

"Peki, tamam. Ama en azından en kötüsü değilsin."

"Eminim bu, geceleri rahat uyumalarını sağlayacaktır."

Kendini küçümseyen tavrı beni üzdü.

"Muhteşem Declan Kane ailemin onun hakkındaki fikrini umursuyor mu yoksa?"

Gözlerini devirdi. "Hayır. Saçmalama."

"Belki birazcık?" İki parmağımı, aralarında küçük bir boşluk bırakarak yüzüne uzattım.

Elimi ittirdi. "İnsanların benim hakkımdaki görüşlerini umursamayı uzun zaman önce bıraktım."

Ona nedenini sormak istiyordum. Kahretsin. Bu geceden sonra ona, insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamayı bırakmasına sebep olan şeyden başlayarak yüzlerce soru sormak istiyordum. Fakat ona özel sorular sorarsam, aynısını bana yapmasına izin vermiş olurdum.

Dilimi tutup yolculuğun geri kalanında sessiz kaldım. Declan'ı merak etmek sadece işleri karmaşıklaştırırdı, bu yüzden araya biraz mesafe koysam daha iyi olurdu. Birlikte yaşamak kabul edilebilirdi ama birbirimizle ilgili özel ayrıntıları paylaşmak bambaşka bir olaydı. Zaten onu özel olarak

tanımamı istemiyordu. Bu konudaki tutumunu gayet net bir şekilde ortaya koymuştu ve bu evliliğin onun için kolaylıktan başka bir şey olacağını düşünmek aptallık olurdu.

ONUNCU BÖLÜM

Declan

Dedemin bana evliliği şart koşmasının tek nedeni beni deliliğin eşiğine getirmekse amacına ulaşmıştı. Resmî olarak kırılma noktama ulaşmıştım ve bunun için Iris'in yemek daveti vermesi yetmişti. Daha doğrusu, yanımda vücudunu saran beyaz bir elbiseyle oturması ve Şikago'nun en iyi et restoranında bizi bekleyen insan kalabalığı buna yetmişti.

"Harrison'a arabayı geri çevirmesini söylemek için çok geç değil." Bu akşamki yemeği iptal etmek için son kez şansımı denedim. Bana kalsa, bütün bu *gerekliliklerı* es geçip çoktan belediyede evlenmiştik.

Iris yeni yapılmış manikürünü inceledi. "Oraya girmeyi ben de istemiyorum."

"Bana kendimi daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun?" Düşünceli ama nafile bir çabaydı.

"Mutsuz insanlar sorunlarını başkalarıyla paylaşmaktan hoşlanırlar." Güldüğünde sesi tıpkı bir siren gibi beni kendine çekti.

Gülen yüzünü incelerken gözlerim dudaklarına kaydı. Dudaklarının aralanmasıyla neşesi uçup gidince, buna neyin sebep olduğunu görmek için başımı kaldırdım. Bakışlarımız buluşur buluşmaz göğsüme yıldırım düşmüş gibi hissettim. Bu yıldırım sağduyuma çarpmış olmalıydı çünkü uzanıp elini tutmamın başka açıklaması yoktu.

Derin bir nefes aldı. "Hazır mısın?"

Bakışmamız sırasında yaşadığım enerji patlaması, onun şaşkınlığı karşısında sönüp gitti. Elini bıraktığımda ellerini kucağında birleştirdi.

"Böyle bir etkinliğe ne kadar hazır olunabilirse."

"İki gün daha sabret, sonra bir daha davet vermek zorunda kalmayacaksın."

"Kırk sekiz saatte çok şey olabilir."

"Yoksa evlilik düşüncesi seni korkutmaya mı başladı?" Gözleri parladı.

"Korkmaya üç gün önce başladım ama o nikâh masasına gerekirse sürünerek otururum."

Iris yeniden gülünce içimi yine sıcaklık kapladı, bunun üzerine kötünün iyisiyle yüzleşmeye karar vererek arabanın kapısını açtım. Asla sahip olamayacağım bir kadına duyduğum bu tuhaf çekimi analiz etmektense başka her şeyi yapmayı tercih ederdim.

Müstakbel karım olsun ya da olmasın, Iris flört edeceğim son kişiydi. O, CEO olma planımın ayrılmaz bir parçasıydı ve ben en değerli oyuncumu hoşlanma gibi önemsiz bir şey yüzünden kaybedemezdim. Geçici bir ilişkiden hayır gelmezdi, dolayısıyla yalnızlık çok daha iyiydi.

Davetlilerle görüşerek gereksiz sohbetler ediyorduk. Nişanımızın aksine bu sefer ailelerimiz yüzünden birbirimizden ayrılmıştık. Katılmak zorunda olduğum tüm etkinliklere Iris'i de götürmemin bir nedeni vardı. O, insanların sorularını yanıtlamakta ve ilgileniyormuş gibi görünmekte uzmanken ben çırak bile değildim. Bu gece baştan sona işkenceydi. Bitmek bilmeyen gevezelikler, kendi verdiğim davette sarhoş olamamam ve buradan bir an önce çıkıp gidememem de buna dahildi.

Daha da kötüsü, babam ilgili ebeveyn rolünü oynamak için çıkagelmişti. Kalabalığı bir tarikat liderinin cazibesiyle yönlendirirken o sahte gülümsemesini gözler önüne seriyordu. Bu kadar insanı parmağında oynatması iğrençti, beş dakikalığına dikkatini çekebilme ihtimaline neredeyse salya akıtıyorlardı.

Restoranın en karanlık köşesine çekilerek babamı uzaktan izledim. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Başımın arkasındaki donuk zonklama bu kısa mola sırasında biraz hafiflemiş gibiydi ki bunun için minnettardım.

Tam ışığa doğru bir adım atmıştım ki Iris avucunu yanağıma koyarak beni durdurdu. "Ben de seni arıyordum. Elbette, önce karanlık ve uygunsuz yerlere bakmam gerekirdi." Ben ona bakarken eli kirli sakallı çenemde oyalanarak tenimi ısıttı.

"Beni herkesten daha iyi tanıdığını düşünüyorum."

Iris gülünce, sesi bu geceye dair tüm sinirimi geçirdi.

"Nasıl gidiyor?" Elini geri çekti ama ben elini tutup göğsüme bastırdım.

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

"İnsanlar izliyor," dedim alçak sesle.

Etrafına bakındığında birden fazla insanın bakışlarının üstümüzde olduğunu gördü.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dışarı çıkmaktan nefret etmene şaşmamalı. Bu çok yorucu."

"Sonunda sebebini anlıyorsun," dedim ifadesiz bir şekilde.

Bir kez daha gülümsedi. "İnsanlarla konuşmaktan neden nefret ettiğini hiç anlamamıştım ama şimdi tamamen anlıyorum. Kim seninki gibi bir ailesi olsun ister ki?"

"Cehennem bir eğlence parkı olsaydı ailemin ömür boyu giriş izni olurdu." Buna hırıltılı bir kahkahayla karşılık verdi.

"Sosyeteye girmeye çalışan bu kadar çok insanın arasında büyürken nasıl hayatta kaldın?"

"Çok kolay oldu. Sosyalleşmeyi bırakırsan ortada tırmanacakları bir merdiven kalmaz."

Gözleri parıldadı. "Pekâlâ, aramızdaki neşeli kişi olmaya dönsem iyi olur. Sen saklanırken birimizin orada olması gerekiyor." Kollarımın arasından sıyrılmaya çalıştı ama onu sıkı tuttum.

"Gitme."

Ne yapıyorsun?

"Neden?" Kaşları kalktı.

Mantıklı bir soruydu. Evliliğimiz sahte olsun ya da olmasın, Iris'in yanımda olması bu geceyle ilgili doğal olan tek şeydi. Bir şekilde her şeyi tahammül edilebilir hâle getirmeyi başarıyordu.

"Bu geceyi biraz daha katlanılabilir kılıyorsun."

Kendinden başka kimseye ihtiyaç duymamaya ne oldu?

Yarın o şekilde hissetmeye devam edecektim. Bu gece her zamankinden daha zayıf olduğumu kabul ediyordum, saatlerce süren gevezelikler sınırlarımı zorluyordu.

Iris kenetlenmiş ellerimize gergin bir ifadeyle baktı. "Ne güzel bir iltifat."

Başparmağımla bileğinin iç kısmını okşadım. "Daha fazlasını duymak ister misin?"

"Hayır."

Kendime engel olamadan hafifçe gülümsedim. "Neden?"

"Huysuz ve öngörülebilir hâlini tercih ederim."

"Ciddi olamazsın."

Onunla flört mü ediyorsun?

Siktir. Bu gece tam olarak ne kadar alkol almıştım? İlk ve son bardağıma baktığımda hâlâ yarısının dolu olduğunu gördüm.

Stresli bir durumda olduğundan doğru düşünemiyorsun.

Evet. Dilimin sürçmesinin Iris'le hiçbir ilgisi yoktu, gece boyunca bana yaltaklanmaya çalışan insanlara karşı sabrım tükendiğindendi.

"Dikkatli olun, Bay Kane. Bana iyi davranmaya devam ederseniz buna alışmaya başlayabilirim." Iris bunu söylerken sırıtınca viskimle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık dalgası göğsüme yayıldı.

İnsanların gülümsemesinden nefret edersin.

Ama Iris'i gülümsetmek zafer kazanmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

Para karşılığında karın olacak kadının gülümsemesine şehvet duymaman gerekiyor.

İçimdeki his her neyse kendimi bu ruh hâlinden kurtardım. "Gecenin geri kalanında benimle kalıyorsun." İtiraza yer bırakmamıştım.

Iris gülümsemesinin dozunu artırdı. "Panikleyince daha sevimli oluyorsun."

"Paniklemedim."

İki kolunu da belime dolayarak beni kendine doğru çekti. Bedenlerimiz, iki yapboz parçası misali birbirine kenetlendi. Kucaklamasına karşılık vermem tamamen refleksti ama içimde hissettiğim bambaşka bir şeydi. Kalbimi sarmaşık gibi saran mutluluğu tarif edecek yalnızca bir tek kelime vardı.

Hygge.[6]

"Az önce ne dedin sen?" Iris yüzünü buruşturarak bana bakıyordu.

Lanet olsun. Bunu sesli mi söyledin?

İki seçeneğim vardı: Ya gerçeği kabul ederdim ya da sonuna kadar inkâr ederdim.

İnkâr et.

"Hiçbir şey."

Fakat hiçbir şeymiş gibi gelmiyordu. Kalbim göğsümde hızla çarparken tek arzum, Iris'in bana ihanet eden bu organı fark etmemesiydi. Yaptığım hatayı düşünürken midemi bulandıran bir his beni ele geçirdi. Yıllar önce, yani annem öldükten sonra böyle kelimeler kullanmayı bırakmıştım. Beni anlayan tek kişi ölüp beni, boş bir kalp ve gereksiz kelimelerle dolu bir beyinle bıraktıktan sonra bunu yapmanın hiçbir anlamı yoktu.

Yine de yaptın, o kelimeleri onu tanımlamak için kullandın.

Siktir.

Ellerime, Iris'e dokunmak dışında bir uğraş bulmak için parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Bu işin sonu iyi bir yere gidiyormuş gibi görünmüyordu.

Iris kollarını sıkarak ona bakmamı sağladı. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki." Kendimi onun kollarından kurtarma dürtüsüyle savaşıyordum. Iris sarılma konusunda benden çok daha rahattı.

"Harika çünkü baban bu tarafa geliyor ve yüzündeki gülümseme düpedüz kötü niyetli." Iris beni bıraktı ama onu tutup yanıma çektim. Elim sanki oraya aitmiş gibi doğrudan kalçasına yerleşti.

---

6 Danimarka kültürüne özgü bir kavram olan Hygge, onlar için "ruhun sıcacık hissedebilmesi", "samimi bir ortam yaratabilmek" anlamına gelir. *–y.h.n.*

Babam yanımıza geldi. "Ben de sizi arıyordum."

Iris, sessizce bir şeyler mırıldandıktan sonra en sahte gülümsemesini takındı. "Bay Kane. Bu gece aramıza katılmanıza çok sevindik."

Onun bu nazik tutumuna karşı ofladım.

Babamın yüzündeki rahat gülümsemeye rağmen sağ gözü seğirdi. "Lütfen bana Seth de. Artık aile sayılırız."

"Sen o kelimenin anlamını bile bilmiyorsun," dedim.

"Parayla aile kurmak seni hiçbir şekilde uzman yapmaz."

"Çocuklarından nefret eden, onlarla ilgilenmeyen bir alkolik olmak da öyle."

Iris'in nefesi kesildi.

Babamın yüzü kıpkırmızı oldu ve kızarıklık yanaklarından boynuna kadar yayıldı. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Az önce gördüğün gibi."

Babam duygusuz gözlerine ulaşmadan zoraki sırıttı. "Kibar ve destekleyici olmak için çaba gösteriyorum."

"Ele güne karşı."

"Görünüş her şeydir."

Dişlerimi gıcırdattım. Bu öğretiyi annem öldükten sonraki yıllarda ezberlemiştim. Çünkü evimiz aslında kaostan ibaretken dünyanın geri kalanı için üst düzey bir Amerikan ailesiydik. Gittiğim özel okuldaki öğretmenlerim, ara ara moraran gözlerimi ya da tenimdeki morlukları hiçbir zaman sorgulamamışlardı. Herkes gibi onlar da kolayca satın alınarak çocukluğumun kısır döngüsünü devam ettirmişlerdi. Bu, Cal'le Rowan'ı korumak için babamın zorbalıklarına tek başına katlanmak zorunda kaldığım bir döngüydü.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Keşke biraz daha sohbet edebilseydik ama kuzenim gitmeden Declan'ı onunla tanıştırmak istiyorum."

Iris takım elbisemin kolunu çekiştirince babama bakma zahmetine bile girmeden peşinden gittim. Başka bir şey fark edemeyecek kadar dalgındım.

Öyle ki, Iris beni sıkış tıkış bir odaya sokup ışığı açana dek etrafımızdaki gürültünün bir hayli azaldığını fark etmedim.

Odaya göz attım. "Malzeme odası mı?"

Iris güldü. "Üzgünüm. Bulabildiğim kilitli olmayan ilk kapı buydu."

"Neden saklanıyoruz?"

"Çünkü babana patlamana yalnızca iki saniye kalmış gibi görünüyordu. Birkaç dakikalığına herkesten uzaklaşmak hoşuna gider diye düşündüm."

Iris'in, her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilmek gibi bir süper gücü vardı. O gerçekten de paha biçilmez biriydi.

"Teşekkür ederim." Temizlik malzemeleriyle dolu bir rafa yaslandım.

Saatlerce insanlarla konuştuktan sonra nihayet tekrar nefes alabildiğimi hissediyordum. Şakaklarım hâlâ zonkluyordu ama ağrım büyük ölçüde azalmıştı.

Iris bir çamaşır makinesinin üstüne atlayıp kapağını oturak gibi kullandı. "Bu gece son derece..."

"Acı vericiydi," diye bitirdim sözünü.

Beni başıyla onayladı. "Yemek böyleyse düğünün nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

"Büyük bir düğün isteyen sendin."

"Annem evliliğime tanık olmazsa beni öldürür, o yüzden."

"O zaman kaçalım ve onu davet edelim. Tek şahidimiz o olur." Sözcükler ben engel olamadan hızlıca ağzımdan çıktı.

Yüzümdeki ifadeyi görünce kahkahası soldu. "Sen ciddisin."

Bu fikir her geçen saniye daha çok hoşuma giderken başımla onayladım. "Birden aklımıza gelmiş gibi yaparız. Dört saate Vegas'ta oluruz."

"Bunca acıyı bitiş çizgisine varmak üzereyken pes etmek için çekmedik."

"Pes etmiyoruz ki. Sadece rota değiştiriyoruz."

Kahkahasını bastırmak için elini ağzına kapadı. Fikrimi açıkça reddetmemiş olması beni daha da cesaretlendiriyordu ve *hayır* son cevap olarak kabul etmeyi reddediyordum.

Üzerine giderek onu çamaşır makinesiyle arama hapsettim. Bacaklarının arasına girdiğimde gözlerinde vahşi bir bakış belirdi. Uzun elbisesinin kumaşı bedenimi araya alacak kadar esnemişti.

Çenesinden tutup bana bakmasını sağladım. "Bunu bir düşün. Sen, ben ve yol üstündeki bir şapel. Basın yok. Gösteriş yok. Beklenti yok."

"Romantizmin zirvesi," dedi kuru bir sesle.

Çenesini tutan başparmağımı tenine biraz daha sert bastırdım. "Bunu yaparsan sana yüz milyon daha veririm."

Başını geriye atınca çenesi elimden kurtuldu. Attığı kahkaha nabzımı anormal derecede hızlandırarak sabit ritmini düzensizleştirdi.

"Annem, beni, daha bunun keyfini sürme şansını dahi bulamadan öldüreceği için hiçbir para fikrimi değiştiremez."

Hayal kırıklığıyla iç çekmem Iris'i gülümsetti.

Göğsüme rahatlatıcı bir şekilde dokundu. "Teselli olacaksa, bu fikirden senin kadar ben de nefret ediyorum." Avucu göğsümü, tam kalbimi yakıyordu.

Gözlerini kırpıştırarak bana bakarken kirpikleri titredi. Dikkatim, gözleriyle dudaklarına bakmak arasında bölündü. Ona bu kadar yakın olmak, kendime hâkim olmayı epey zorlaştırıyordu. Uzun zamandır kimseye dokunmadığımdan

mıydı, yoksa yasak bir şeyi arzuladığım için miydi, emin değildim ama ona çekilip duruyordum.

"Yine malzeme odasının ışığını açık mı bıraktın? Elektriği boşa harcama diye daha kaç kere söyleyeceğim?" Kapının kolu oynarken Iris'in bana bakan gözleri irileşti.

"Bana kapıyı kilitlediğini söyle..."

Iris, başımı yana yatırarak ellerini saçlarımın arasına gömdü. Dudaklarını boynuma bastırırken damarlarımdaki kanı âdeta ateşe vermişti. Bacaklarını belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Boynuma öpücükler kondurmaya başladığında bütün kanım beynimden aletime hücum etti.

Anahtarların birbirine çarpma sesi eşliğinde kapının kolu döndü. Oda koridordan gelen ışıkla aydınlanırken birkaç garson ağızları açık hâlde bize bakakalmıştı.

İçlerinden biri öne çıktı. "Kusura bak..."

"Çıkın," diye tersledim.

Iris tenime doğru kıkırdadığında sesini doğrudan aletimde hissettim. Gülüşü, tadına bakma hakkımın olmadığı güçlü bir afrodizyaktı.

Kapı çarparak kapandı. Iris beni itip çamaşır makinesinin üstünden indi. "Eh, eğlenceliydi, değil mi?"

Ne kadar *eğlenceli* olduğunu düşününce pantolonum biraz daha daraldı.

Koyu kahverengi bir el koluma dokundu. Döndüğümde Iris'in annesini utangaç bir gülümsemeyle bana bakarken buldum.

"Selam."

"Iris'i mi arıyorsunuz?" Onu arayarak salona bakındım.

"Aslında seninle konuşmaya geldim."

Bunu kibarca reddetme seçeneğim var mıydı?

Gülümsemesi soldu. "Birkaç dakikadan fazla zamanını almayacağım. Meşgul bir adam olduğunu biliyorum."

Belli ki namım beni aşmıştı.

"Buyurun, dışarı çıkalım." Boş balkonu işaret edip önden gitmesine izin verdim.

Kapılar arkamızdan kapanırken derin bir nefes aldım, bir süre ortam sessizliğe gömüldü.

"Iris bana bu tür organizasyonlardan nefret ettiğini söyledi." Ellerini önünde birleştirdi.

"İğreniyorum demek daha doğru olur."

Güldüğünde, kahkahası bana Iris'in hırıltılı kahkahalarını anımsattı.

"Bütün bunlara nasıl dayanıyorsun?"

"Sosyal etkinliklerden, gevezeliklerden ve genel olarak insanlardan nefret eden içe dönük birinden bekleneceği şekilde."

"Öyleyse neden yapıyorsun?"

"Çünkü yapılması beklenen bu."

Başını yana yatırınca örgüleri hafiften savruldu. "Başkalarına karşı rol yapmak yorucu olmalı."

"Tahmin bile edemezsiniz."

"Halkın gözü önünde büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilemem ama çevrendeki herkese karşı maske takmak zorunda olmayı bilirim."

"Öyle mi?" Buna inanmak zordu.

Bakışlarını şehrin silüetine çevirdi. "Eminim Iris sana eski kocamdan ve onun özel beklentilerinden bahsetmiştir."

Bir şey diyecek oldum ama sonra fikrimi değiştirdim. Iris'in babası hakkında işe yaramaz herifin teki olması dışında pek bir şey bilmiyordum.

Annesi, beni söyleyecek bir şey bulmak zorunda kalmaktan kurtararak konuşmaya devam etti. "Iris bana seninle evleneceğini söylediğinde sonunda ona hak ettiği gibi

davranacak biriyle tanıştığı için heyecanlandım. Aşkın ruhu yok edebileceği kadar iyileştirebileceğini de kanıtlayabilecek biriyle. Senden nasıl bahsettiğini duydum."

İşte şimdi merakım kabarmıştı.

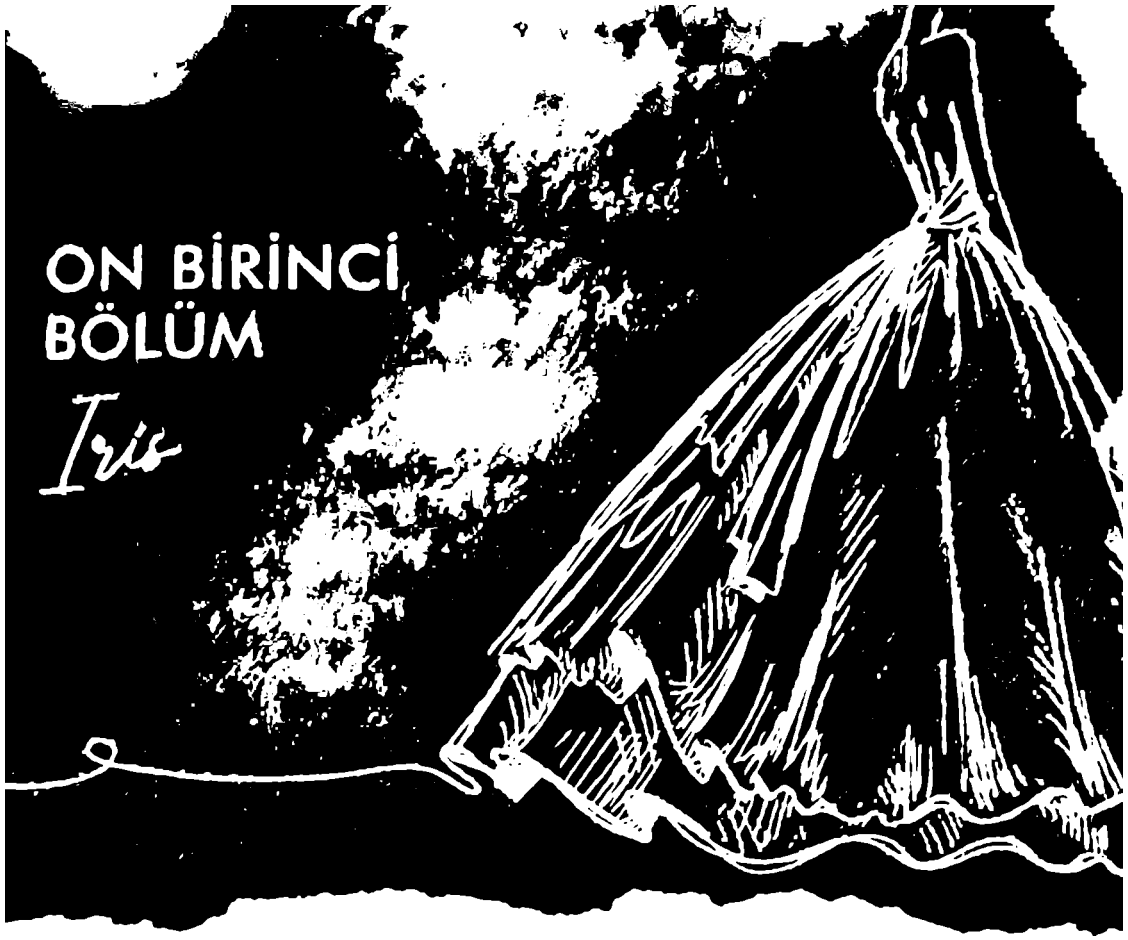
"Nasıl yani?"

Güldü. "Sana hayran olduğu çok açık, hem de sadece romantik anlamda değil. İş ahlakın, kardeşlerine duyduğun sevgi, ona işinde ne kadar iyi olduğunu göstermesi için şans vermen. Sonuncusu için ne kadar teşekkür etsem az. Gerçekten."

Dudaklarım aralanmış hâlde ona bakarken nutkum tutuldu. Asistanımın yöneticilerin yarısından daha fazla çalışması çoğu insanı dehşete düşürürken onun böyle bir şey söylemesi beni afallatmıştı.

"Ama elbette bir anne olarak onun için çok endişeleniyorum. Kim bilir gelecek ona neler getirecek? Benim yaşadığım acıyı yaşamasını istemiyorum. Onun için daha iyi bir hayat istiyorum. Bence sen ona bu hayatı sunabilirsin, tabii ona ve bu hafta sonu edeceğin yeminlere saygı duyduğun sürece."

"Sizi temin ederim, her zaman önce Iris'in iyiliğini düşüneceğim." Bu, benim iyiliğimi tehlikeye atsa bile.

"Çok güzel görünüyorsun." Annem kirpiklerini kırpıştırarak kara gözlerinin kenarlarında biriken yaşlardan kurtulmaya çalıştı. Kusursuz biçimde şekillendirilmiş dalgalı saçlarımı bozmamaya dikkat ederek titreyen elleriyle duvağımı düzeltti. Fiyatı bir yıllık kiramdan fazla olan *vintage* esintili dantel gelinliğim ve tıpkı parmağımdaki elmas gibi parıldayan ayakkabılarımla kendimi gerçek bir Dreamland prensesi gibi hissediyordum.

Rengârenk çiçek buketini önümde tutarken ellerim titriyordu.

İşte başlıyoruz.

Elimde olsa, yanımda sadece ailem ve en yakın arkadaşlarımla kısa bir belediye nikâhı kıyardım. Ama bu düğün benimle ilgili değildi. Declan'ın da basit bir tören tercih ettiği göz önüne alınırsa onunla ilgili de değildi. Annemin dini bir tören yapma isteğini yerine getirmek birçok bakımdan en iyi seçenek olsa bile esas sebebi, Brady Kane'in avukatı da

dahil olmak üzere yüzlerce konuğa aynı tarafta olduğumuzu göstermek zorunda olmamızdı. *Âşık* olduğumuzu göstermek zorundaydık.

Bu düşünce karşısında yüzümü buruşturmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Annem burnunu çekti. "Küçük bebeğimin evleneceğine inanamıyorum."

"Lütfen ağlama." Ağlarsa dayanamazdım. Bir tek gözyaşı bile dökerse dayanamayıp tüm planı itiraf edeceğimden adım gibi emindim.

"Ağlamamak zor. Hep seni mutlu edecek birini bulmanın hayalini kurmuştum."

Kalbim sızladı. "Öyle mi?"

Annem başıyla onayladı. "Üzerinde kötü bir izlenim bırakmış olmaktan endişeleniyordum. Babana duyduğum öfke yüzünden sana, acılara rağmen hayata devam etmeyi öğretememiş olmaktan korkuyordum."

"Anne..." Ona öyle olmadığını söylemek istiyordum ama daha fazla yalan söyleyecek gücüm kalmamıştı. Gerçek şuydu ki, annemin babamla yaşadıkları büyürken bana çok ağır gelmişti. Beni kökten değiştirmişti ve sahte bir evlilik bu durumu düzeltmiyordu. Aksine, bana zaten bildiğim bir şeyi kanıtlıyordu. Aşk sadece masallarda ve Dreamland filmlerinde var olan bir şeydi. Gerçekse çok daha iç karartıcıydı.

Annem sanki aklımı okumuş gibi devam etti, "Bütün erkekler baban gibi değil. Bunu fark etmem uzun sürdü ama sen benden çok daha hızlı öğrendiğin için mutluyum."

"Doğru." Sesim çatladı. Her an dağılabilirdim.

Annem yanağımı kavradı. "Sonunda birine açıldığın, iyi kötü tüm olasılıkları bilerek kalbini riske attığın için seninle gurur duyuyorum. Çok yol katettin."

Boğazım düğümlendi. Annemin gerçeği gözlerimden okuyabilme ihtimalinden korkarak başımı çevirdim. Declan'a kalbimi açmamın imkânı yoktu. Ben onu arkadaş olarak görsem bile o benimle bu tür bir ilişki kurmak istemiyordu.

Anneannem banyodan çıktı. "Üzücü konuşmanız bitti mi? Düğündeyiz, cenazede değil."

Annemle ben kahkahalara boğulurken o an sanki hiç yaşanmamış gibi geçip gitti. Yine de, konu değiştikten sonra bile, göğsüm sıkışmaya devam ediyordu. Ne zaman babamdan konu açılsa çocukluk travmalarımın yarattığı dev uykusundan uyanırdı ama bugünün şenliği onun için âdeta bir hoş geldin partisi niteliğindeydi.

Çoğu kız, nikâh masasına oturacağı günün hayalini kurardı. Oysa ben, o günün bana sadece babasız büyüdüğümü hatırlatacağını biliyordum. Annem onun yerine geçmeyi teklif etti ama ben yalnız yürümek istedim. Yıllar önce kendime, ona ihtiyacım olmadığını kanıtlayacağıma söz vermiştim. Ona o zaman da ihtiyacım yoktu, şimdi de.

Derken müzik başladı. Herkes ayağa kalkıp dikkatini bana çevirdi. Vücudum insanların beni inceleyen bakışları altında sarsılırken titrek bir nefes verdim.

Yapabilirsin.

Duvağımın altında gülümseyerek gözlerimin dökülmemiş yaşlarla nasıl yandığını insanlardan sakladım. Bakışlarım hedefime kaydı. Declan'ın pürdikkat beni izlediğini gördüğümde neredeyse tökezliyordum ama sonra toparlandım. Bakışlarındaki ateş tenimdeki bütün tüylerin diken diken olmasına sebep oluyordu. Declan'ın daha önce bana böyle baktığını

hiç zannetmiyordum, bakışları kalbimin delice çarpmasına neden oluyordu.

Görev yerine giden asker edasıyla yürümeye devam ettim. Declan'ın gözlerini benden ayırmamasının sebebi, muhtemelen en yakın acil çıkışa koşmadığımdan emin olmaktı. Bakışları bugün midemde hafif ve kabarcıklı bir şeyler hissetmeme neden oluyordu.

...ya da bu, anneannemin son dakika verdiği şampanya yüzündendi. Çünkü patronumun midemde kelebekler uçuşturmasına imkân yoktu. Sırf bu düşünce bile tavana bakarak deliler gibi kahkaha atmak istememe neden oluyordu.

Evet, kesinlikle şampanya yüzünden. Ben hep kolay sarhoş olurdum.

Declan da benim gibi tek başına duruyordu. Sağdıç olarak neden kardeşlerinden birini seçmediğini bilmiyordum ama nedimem olmadığından onun böyle yapması beni rahatlatmıştı. Çok arkadaşım yoktu. İstemediğimden değildi, sürekli işle meşgul olduğumdandı. Cal benim için pembe bir takım elbise giymeyi teklif etmişti ama ben pembenin ona yakışmadığını söyleyerek bu teklifi reddetmiştim. Yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk. Yine de bu, tek arkadaşım olduğu gerçeğiyle yüzleşmekten daha iyi görünmüştü.

Mihrabın önünde durup çekingen bir gülümsemeyle nişanlıma döndüm. Declan çenesini sıkarak bakışlarını üzerimde gezdirirken tenim kızardı.

Eli duvağımın kenarına değdi. Kumaşı tutup sıkarak saklamaya çalıştığı o hafif titremeyi görmüştüm. Declan her zaman kalabalıktan nefret etmişti. Bunu kimseye itiraf etmeyecek olsa da kalabalık ortamlar onu geriyordu.

Ama ben biliyordum ve bu sır gülümsememe neden oldu.

Sadece onun duyabileceği şekilde, "Rahatla, burada yoklarmış gibi davran," diye fısıldadım.

Cevap vermeden duvağı tutup başımın üzerine kaldırdı. Her ne gördüyse, gözlerini iki kez kırpıştırmasına neden oldu.

"Bir sorun mu var?" diye fısıldadım.

Hafifçe başını salladı. "Hoş görünüyorsun."

Parmak uçlarıma kadar hissettiğim heyecan ânında söndü.

Hoş mu görünüyorum? Benimle dalga mı geçiyordu? Başka söyleyeceği herhangi bir şey –herhangi bir şey– kulağa *hoş*tan çok daha iyi gelirdi.

Sikerler! O, *hoş* göründüğümü söylesin diye kuaför koltuğunda, ağda masasında beş saat geçirmemiştim ben.

Declan kızgınlığımı hissetmiş gibi çiçek buketimi elimden alıp yakındaki birine verdi. Sonra iki elimi birden sımsıkı tutarak beni olduğum yere sabitledi. Yüzümde nasıl bir ifade varsa, Declan uyarırcasına elimi sıktı. Öfkemin beni ele geçirmesine izin vermek yerine yüzüme sahte bir gülücük oturtup rahibe başımla selam verdim.

Ona hoş ne demekmiş gösterecektim. *Aptal.*

Rahip konuşmasına başladı ama kalbimin çarpıntısı yüzünden onu zar zor duyabiliyordum. Aşk, bağlılık ve bizi sınayacak zorluklardan bahsederken Declan ellerimi daha sıkı kavradı. Söylenenleri başımla onaylayarak ona âşık rolü yaptığım için kendimi sahtekâr gibi hissediyordum. Tanrının evinde yalan söylediğim için yanmadığımdan emin olmak üzere elbisemin arkasını kontrol etmem gerekecekti.

Törenin geri kalanı standart yeminlerle hızlıca geçti. Sona yaklaştıkça nefesim daha da kesiliyordu. Declan sol elimi avucunun içine alınca az kalsın kalp krizi geçirecektim.

"Iris, bu yüzüğü sana, evliliğimize ve geleceğimize olan bağlılığımın bir hatırlatıcısı olarak veriyorum. Bugünden itibaren sana olan bağlılığımın sembolü olarak hizmet edecek." Sözleri duraksamama neden oldu. Sırf kalabalığın gözünü boyamak için beni sonsuza dek seveceğine ya da aynı de-

recede mide bulandırıcı başka bir şeye söz verebilirdi ama yapmamıştı.

Çünkü Declan Kane kartlarını göstermez. Kalabalık bir kilisede herkesin önünde sana delice âşık olduğunu kabul etmek onun imajına ters.

Elmaslarla kaplı ince platin halkayı parmağıma geçirirken düşüncelerimi susturdu.

Annem, Declan'ın yüzüğünü bana verirken haftalarca üzerinde çalıştığım iki cümle de aklımdan uçup gitti.

"Şey..." *Gerçekten harikasın, Iris.*

Declan kekelememe kızdıysa bile belli etmemekte gayet iyiydi. Bir elimle sol elini tutarken diğer elimle yüzüğü aldım. "Declan, bu yüzüğü, hem partnerin hem de arkadaşın olarak sana verdiğim sözlerin sembolü olması niyetiyle veriyorum. En zor günlerimizde bile her zaman yanında olacağımı hatırlatsın." Yüzüğü parmağına taktım.

Gözlerimiz buluştu ve Declan'ın yüzünden anlık bir ifade geçti. Neredeyse kızgın görünüyordu ama öyle olamazdı, değil mi? *Üzgün mü?* Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. *Hayır, bu da doğru olamaz. Declan'ın üzülecek bir şeyi yok.*

Declan, davetlilere küçük bir parçasını ifşa ettiğini fark etmiş gibi yüzündeki duyguları yeniden kontrol altına aldı.

Ve sistemli bir şekilde programlanmış planımıza geri döndük.

Rahip, zor zamanlar ve evlilik yeminlerinin kutsallığı hakkındaki konuşmasına devam ediyordu. Bizi, gelecekteki çocuklarımızı ve düğünümüze katılan herkesi kutsadı.

Sonra hafızamdan engellediğim o korkunç an geldi.

Rahip sunağına doğru çekilerek bizi baş başa bıraktı. "Sizi karı koca ilan ediyorum. Declan, gelini öpebilirsin."

Gözlerim irileşti. Etrafımızdaki herkes susmuştu. Bizi merakla izlediklerini bilmek için onları görmem gerekmi-

yordu. Declan bırakın öpüşmeyi, hiçbir kadınla yan yana bile görülmemişti.

Declan elini boynuma koyunca tüm vücudum titredi. Parmakları beni daha sıkı kavrarken başparmağını deli gibi atan nabzıma bastırdı. Patronum bana doğru eğilirken dünya dönmeyi bıraktı, muhteşem kokusu tüm benliğimi sardı.

Dizlerimin bağı çözülünce Declan düşmeme engel olmak için diğer kolunu belime doladı. Davetlilerin yüzlerimizi göremeyeceği şekilde beni çevirerek bu özel anımızı herkesten gizledi.

İşte o an geldi. Declan bana doğru eğildi ve nefeslerimiz birbirine karıştı. Yumuşak dudakları dudağımın kenarına değerken gözlerimi yumdum.

Bir dakika, ne? Beni gerçekten öpmeyecek mi? Bu, etrafımızdaki insanları tatmin etmek için yapılan küçük bir gösteriden ibaretti.

Aramızda sadece bir santim bırakacak şekilde geri çekildi. Sanki acı çekiyormuş gibi gözleri sımsıkı kapalıydı.

Bense utançtan ağlayacak gibiydim. "Bu, hayatımın en kötü öpücüğüydü, üstelik eski sevgilim..." diye fısıldarken sözlerim yarıda kaldı.

Declan dudaklarını benimkilere bastırarak beni susturdu. Dudaklarımda başlayan titreme yangın misali tüm vücuduma yayılırken öpüşmemizin verdiği histe kayboldum.

Kollarım can simidi gibi onun boynuna dolandı. Denizde kaybolmuş gibi hissediyordum, beni tüketen tüm hislerde boğuluyordum. Göğsüme bastırdığı göğsü, belimi yakan avucunun ağırlığı, parmağını boynuma sürtüşü. Dokunuşu o kadar yumuşaktı ki, sanki saygıyla dokunuyordu.

Ani bir alkış tufanıyla kendime geldim.

Declan, dokunuşuyla beni mühürlemek ister gibi dudaklarımı son kez öptü. Alnını benimkine yasladığında, hareketin tatlılığı, kalbimin deli gibi çarpmasına neden oldu.

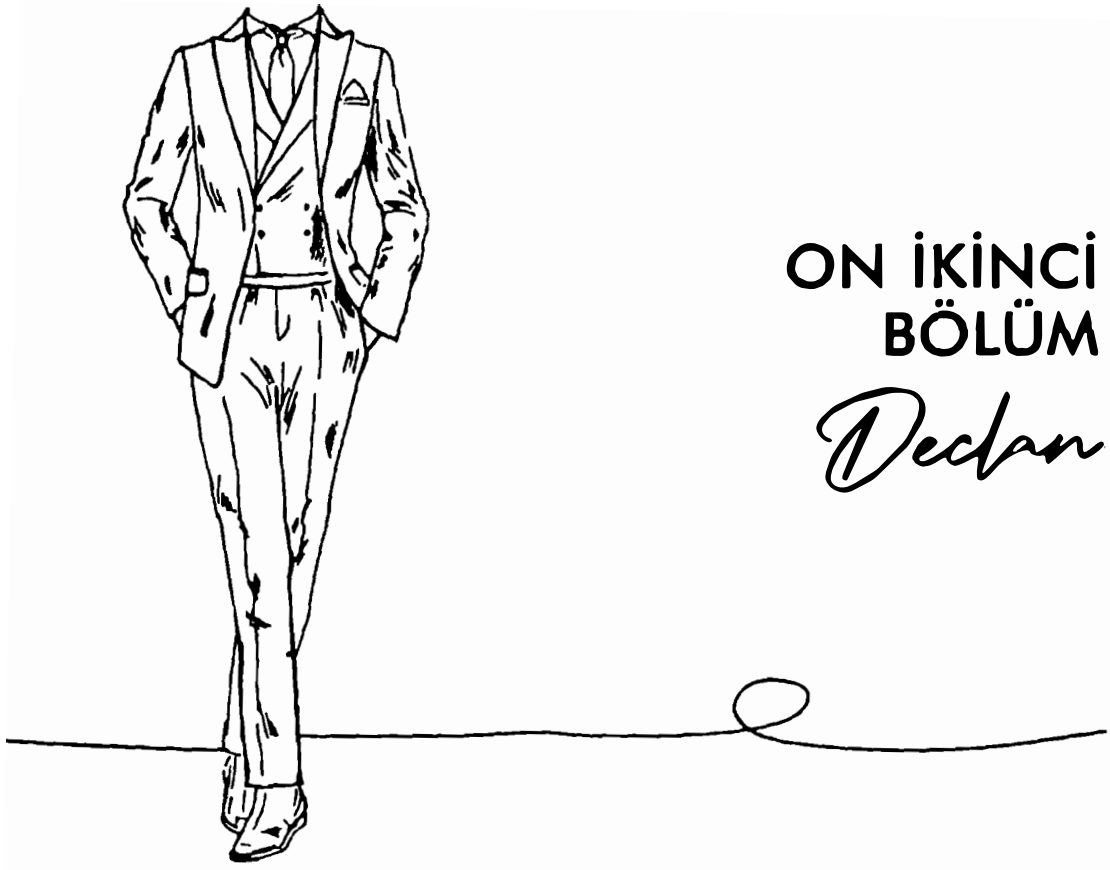
Declan ne yapıyor? Daha spesifik sormak gerekirse, sen neden böyle hissediyorsun? Delirmiş olmalıydım. Nedense Declan'a karşı hissettiğim bu kimyasal çekim ön yargılarıma pek uymuyordu.

Dünyanın geri kalanına çok soğuk görünse de beni *yakıyordu.*

"İnandılar." Boğuk fısıltısını duyduğumda buz dolu suya girmiş gibi hissettim. Sözleri göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Aslında canımı yakmamalıydı, sonuçta bu bir oyundu ama içimdeki acı dinmeyi reddediyordu.

Belki sen de inandığındandır.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Declan

Koridorda kilisenin çıkışına doğru yürürken gözlerimi Iris'ten alamıyordum. Parmağındaki yeni elmas yüzük kadar göz kamaştırıcı gülümsemesiyle şıklık ve zarafetin vücut bulmuş hâli gibiydi. Yüzük, bana verdiği sözün hatırlatıcısıydı.

Bu noktaya kadar gelebileceğimizden emin değildim. Başarısız nişanımdan sonra hep bir engelle karşılaşacağımızı düşünmüştüm. Belki de Iris bir gün uyanır ve bunun büyük bir hata olduğuna karar verirdi. Ama en sonunda, iki haftadır ilk kez rahatladığımı hissediyordum.

Mihraptan uzaklaştıkça göğsümdeki baskı azaldı. Miras şartlarının ilk bölümü tamamlandığına göre CEO olmam için sadece tek bir şart kalmıştı.

Önce bugünü sağ salim bitir, onu sonra düşünürsün.

Başparmağımla alyansımı çevirerek tenime değen metalin hissini kontrol ettim. Beklediğim kadar bunaltıcı değildi. Iris göze çok batmayan sade bir yüzük seçmişti. Her ikimizin yüzüğü de etrafa bir tek mesaj veriyordu.

Evli.

İki teşrifatçı kapıları açtı, Iris'le birlikte parlak gün ışığına çıktık. Fotoğrafçılardan biri önümüzde durup isimlerimizi seslendi. Bir kolumu Iris'in beline sarıp onu kendime doğru çektim, bedenini kavradığımda nasıl gerildiğini ise görmezden geldim.

Tepkisi beni şaşırtmamıştı ama yine de sinirimi bozuyordu. Ateşli öpüşmemizden sonra dokunuşuma alışmış olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmıştım. Bunun yerine aramıza başka bir bariyer koymuştu. Yüzündeki mesafeli ifade sınırlarımı zorluyordu. Öpüşmemizden hemen sonra, durumumuzun gerçekliğine dönmeden önce yüzünde gördüğüm ifadeyi yeniden canlandırmak istiyordum.

Elimi sırtında gezdirerek fildişi düğmelerine dokundum. Bana gözlerine ulaşmayan soğuk bir gülücük atmakla yetindi.

O gülücükten kesinlikle nefret etmiştim.

Kulağına eğilip, "Sorun ne," diye fısıldadıktan sonra bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

Sahte kahkahası sinirlerimi bozuyordu. "Bir sorun olduğunu nereden çıkardın?"

Yüzümü buruşturdum. "Mutlu görünmüyorsun."

"Senin aksine, bazılarımız 7/24 rol yapamıyor." Sesi rüzgâr yüzünden zar zor duyulabiliyordu.

"Ne diyorsun..."

"Davetliler dışarı çıkmadan önce öpüşürken fotoğrafınızı çekelim!" diye bağırdı fotoğrafçı.

Iris'in attığı gergin kahkahaya karşılık sırıttım. Kamera, bir *klik* sesi çıkararak bu anı yakaladı.

"Sanırım şu an çıkıyorlar," diye seslendi Iris.

"O zaman hızlı olun!" diye cevapladı fotoğrafçı.

İsteğini kabul etmemeliydim ama öpüşmemizin bir kerelik bir şey mi olduğunu, yoksa uyumumuzun gerçek bir kanıtı

mı olduğunu görmek istiyordum. Kilisedeki öpücüğümüz nefes kesiciydi. Koşullarımız göz önüne alındığında, gerçekte olduğu kadar iyi hissettirmemesi gereken türden bir öpücüktü.

Sonrasında duyduğum heyecanın, yalnızca mirasımın ilk aşamasını başarıyla tamamlamanın sonucu olduğu umuduyla tekrarlamak üzere olduğum türden bir öpücük.

Kollarımı Iris'in sırtına dolayarak onu kendime doğru çektim. Öne eğildiğimde dudakları aralandı, gözleri kapandı. Dudaklarımız birbirine değdiğinde tenim alev aldı, sıcacık bir sıvı damarlarıma yayıldı. Onu öpmek bağımlılık yapıyordu. Heyecan vericiydi. O kadar yanlıştı ki neden doğru olmadığını sorgulamadan edemiyordum.

O senin asistanın.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmak için alt dudağını ısırdım. Iris'in nefesi kesildi ve fotoğrafçının onu duymasına fırsat vermeden ondan çıkan sesi emdim.

Çocuğunu doğurması için ona para ödüyorsun.

Öpücüğüm daha da cezalandırıcı bir hâl alırken Iris şehvetime karşılık veriyormuş gibi görünüyordu. İnleyerek kollarını boynuma doladı. Buketi tenimi gıdıklarken etrafımı çiçek ve Iris'in kokusu sarıyordu.

Fotoğrafçı öksürdü. "Pekâlâ. Fotoğrafı çektim."

Gerçek yüzüme yumruk gibi çarpınca, Iris'i tekrar kendime çekip öpüşmemizi bir fotoğraftan daha bencil amaçlar için tekrarlamadan önce ondan ayrıldım. Öpüşmemiz, dedemin isteğini yerine getirmekten duyduğum hazzın sonucunda yapılmış bir şey değildi. Bundan çok daha kötüsüydü.

Iris fal taşı gibi açılmış gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu.

O da senden etkileniyor.

Onun da aynı şekilde çırpındığını bilmek içimi biraz olsun rahatlatmalıydı ama böyle bir bilginin sonuçlarından son derece endişeliydim.

Aramızda olup bitenleri anlama fırsatı bulamadan arkamdaki kapılar açıldı ve yüzlerce davetli kiliseden dışarı akın etti. Çember oluşturarak bizi aralarına aldılar. Bize iltifatlar yağdırmalarından, neredeyse kalabalığın her dakika biraz daha artmasından nefret ettiğim kadar nefret ettim.

Iris elimi tuttu. "Rahatla. Bana odaklan."

Sorun da oydu ya zaten. Ondan *başka* hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Ona birkaç saniyeden fazla bakmaya dayanamıyordum. Onu kalabalığın arasından kaçırmak için hissettiğim arzuyu görmezden gelmek zordu ve patlamam fazla uzun sürmeyecekti.

Önemli olanın ne olduğunu hatırla.

Birlikte Maybach'a binerken Iris sessizdi. Kutlama yemeğinin verileceği mekâna giderken yol boyunca kendime hissettiğim çekimi ileri götürmenin imkânsız olduğunu hatırlattım. İki kere öpüşmüş olsak da hiçbir şey aramızdaki profesyonelliği korumaktan daha önemli değildi. Birbirimize duyduğumuz geçici çekimde kaybolamazdık.

Geleceğim, Iris'i öpmek için duyduğum anlık arzuya boyun eğmekten çok daha önemliydi. Sadece kendime bunu söylemeye devam etmem gerekiyordu.

Düğünlerden nefret ediyordum. İnsanlar evliliğimi gerçekten umursuyormuş gibi davranırken benim hesabımdan içki içmeleri için uydurulmuş klişe bir bahaneydi bu. Umursamıyorlardı. Bu insanlar, Iris'in son on yılın düğünü olarak

nitelendirdiği daveti geri çevirecek kadar aptal olmadıkları için buradaydılar.

Maalesef tüm bunlara üç saat daha katlanmak zorundaydım. Şu anda pastayı kesiyorduk.

Öncekinden farklı bir fotoğrafçı kameraya bakmamızı istedi. "Sizi pastayla birlikte çekebilir miyim?"

"Bu kadar çok fotoğraf çektirmeyi neden kabul ettik?" Kaşlarımı çatarak servis tepsisinden gümüş pasta bıçağını aldım.

Iris bana gülümsedi. "Çünkü bu fotoğrafları birbirimize ne kadar âşık olduğumuzu kanıtlamak için tüm dünyayla paylaşacağız."

"Bunu neden umursasınlar ki?"

O kahkaha atarken kameranın flaşı patladı. "Çünkü sen peri masalları satan ünlü bir milyardersin."

Sızlandım. "Şöhret geçicidir."

"Huzursuzluk da öyle, alış artık." Elini benimkinin üzerine koydu ve böylece birlikte pasta bıçağını tuttuk.

Onun yanında olmanın huzursuzlukla alakası yoktu. Aksine, dokunuşunun sıcaklığı içime müthiş bir arzunun yayılmasına sebep oluyordu. İkimiz de pastaya rahatça ulaşabilelim diye ona yaklaştım.

Acınası hâldesin. Hani insanlarla yakınlaşmak istemiyordun?

Başımı iki yana salladım. Iris'le yakınlaşmaya çalışmıyordum ama insanlar bizi bir araya getirmeye devam ederken ondan uzak durmak zordu.

"Declan, biraz daha gülümser misin lütfen?"

Fotoğrafçıya ters ters baktım.

Soluğu kesildi. "Tamam, sorun değil." Flaş patlayınca yüzümde öldürücü bir bakışla yakalandım.

Iris güldü. "O fotoğrafın bana en kısa sürede gönderilmesini istiyorum."

Ben ona ters ters bakınca daha çok güldü. Kahkahalarının sesini duymamla göğsüm sıkıştı. Az önce davetliler için sergilediği o buz gibi tavra kıyasla bana yeniden ısınmasını sağlamak hoşuma gitmişti.

İşte bu yüzden ondan uzak durman gerekiyor. Göğsündeki bu his yüzünden.

Merde.[7]

Fotoğrafçı bir fotoğraf daha çektikten sonra onu yolladım. Ruh hâlim gittikçe kötüleşiyordu ve pastayı keserken Iris'e neredeyse hiç dikkat etmedim. Yapılması gereken her şeyi yaptık. O bana pasta yedirirken ben de ona yedirdim. Yüzüme bir parça pasta yapıştırdığında birkaç kişi nefesini tuttu. Ben de yaptığı bu iyiliğe, tam bana güldüğü sırada ağzına bir çatal dolusu pasta tıkıştırarak karşılık verdim.

Bu olanların hiçbiri gerçek değildi. Her şeye karşı kayıtsızdım ama bara gitmek için onu yalnız bıraktığımda gözlerinde parlayan acıyı göremeyecek kadar da değildim. Iris etrafımızı saran kalabalıkla ilgilenirken onu yalnız bıraktığım için pisliğin tekiydim. Bunu tüm benliğimle biliyordum, tıpkı onun yanında durmanın kararlılığımı zayıflattığını bildiğim gibi.

Onunla aşk, para ya da şehvet için evlenmemiştim. Onunla evlenmiştim çünkü istediğini elde etmek için hiçbir şeyden geri durmayan açgözlü bir pisliktim. Bu, Iris'i benimkiyle aynı boktan mutlu sona mahkûm etmek anlamına gelse bile. Bir iki öpücük, birkaç dokunuş kaderimizi değiştirmeyecekti. Öyleyse neden bu bir sözleşmeden daha fazlasıymış gibi davranacaktık?

Böylesi daha iyi. En azından gecenin ilk içkisini kafama dikerken kendime öyle söylüyordum.

Alkol kimsenin sorunlarını çözmez.

---

7 (Fr.) *Siktir.* –*y.h.n.*

Midem bulanıyordu. Ama kafama dikttiğim içkiden değil, olanlarla başa çıkmak için içkiyi kullandığım için. Barmen koşarak kadehimi doldurmaya geldi ama boş kadehi onun ulaşamayacağı bir yere ittim.

Sen o değilsin.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce bardan uzaklaştım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Iris

"*Shot* isteyen!" Rowan'ın kız arkadaşı Zahra, elinde bir tekila şişesi tutuyordu. Topukları üzerinde sendeleyince Rowan telaşla onu tuttu.

Bu sevgi dolu jest karşısında midem çalkalandı. Onları izlemek mide bulandırıcıydı; Zahra Rowan'a, dünyanın en mükemmel şeyiymiş gibi gülümsüyordu. Yıllardır mutlu çift görmediğimden onların ilişkisinden tuhaf bir şekilde etkilenmiştim. Rowan gibi huysuz ve mesafeli biri, bir kadına *böyle* bakabiliyorsa belki de hâlâ umut vardı.

Kendi düğünümde buruk olmamalıydım ama kocamın pastayı kestikten sonra benden olabildiğince uzak durduğunu gördüğüm için pek de iyi bir durumda değildim. Kiliseden bu yana onda bir tuhaflık vardı ve sebebinin öpücüğümüz olup olmadığını düşünmeden edemiyordum.

"Tekila için ne demiştik?" Rowan şişeyi Zahra'nın elinden aldı.

"Jose adında bir adama asla güvenmememiz gerektiğini." Zahra suratını asıp kollarını göğsünde kavuşturarak yanımdaki sandalyeye otururken elbisesi havalandı.

Rowan onun yanına bir sandalye çekerken göğsü sessiz kahkahalarla sarsılıyordu.

Cal şişeyi kapıp dört *shot* bardağına tekila doldurdu. "Bir düğünden ayık ayrılamazsın. Günah."

"Sen o kelimenin anlamını bile bilmiyorsun," dedi Rowan.

"Benim düğünüm, benim kurallarım!" Zahra'ya bir *shot* bardağı uzattım.

"Gelin ne derse o." Zahra sırıtarak *shot* attıktan sonra eğilip Rowan'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Artık ne dediyse, Rowan peş peşe iki *shot* attı.

Zahra'nın saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve ona yanaklarını kızartacak bir şeyler fısıldadı.

İğrenç. Bardağımı alıp dudaklarıma götürdüm. Ama içki ağzıma hiç değmedi çünkü bardak elimden alındı.

"Bence yeterince içtin." Declan'ın boğuk sesi kalp ritmimi bozuyordu.

Cal tekila şişesini Declan'a doğru salladı. "Gel otur, birlikte kutlayalım."

Declan ona sert bir bakış attı. "Bence yeterince kutlama yaptınız."

"Karşındaki çocuk değil. Düğün gecesinde içmek istiyorsa kendi bileceği iş."

"Ben tam buradayım." Ayağa kalktım. Oda etrafımda dönerken dengemi sağlamak için sandalyemin arkasına tutundum. "Ben iyiyim. Üzerime titremeyi bırak."

"Bahar tatilinde Meksika'ya gitmiş gibi kokuyorsun."

Bu lafının üzerine titreyen elimle kahkahamı engelledim.

Declan dudaklarını bükerek somurttu. Ona doğru birkaç sarsak adım attıktan sonra düşmemek için smokinine

tutundum. İfadesini gülümsemeye dönüştürmek için elimle dudağının kenarını yukarıya doğru ittim. "İşte. Böyle daha iyi."

"Eve gidiyoruz." Declan'ın kolu etrafıma dolandı. Bu hareket bana kilisedeki öpüşmemizi hatırlatmıştı, bu da yalnızca yarım kilo makyajın altındaki yanaklarımın ısınmasına neden oldu.

Somurttum. "Ama neden?"

"Sarhoşsun."

"Bu bir düğün! *Bizim* düğünümüz!" Declan'ın üç kafasına birden odaklanmaya çalıştım. "Baksana, sen neden sarhoş değilsin?"

Karşımdaki üç kafa tek bir kızgın versiyonda birleşti. "Çünkü içimizden biri kendine hâkim olmayı biliyor," diye çıkıştı.

"Hepsi Cal'in suçu!" dedim birden.

"Hey!" Cal kollarını havaya kaldırdı.

Rowan, "Bardan içki çaldı. Kendi gözlerimle gördüm," diye beni destekledi.

Declan parmağını Rowan'a doğrulttu. "Bana ağzımı açtırma."

Üçünün tavırları üzerine tek kaşımı kaldırarak Zahra'ya döndüm. "Gördün mü? Anlaşamadıklarını söylemiştim."

Zahra gülümsedi. "*Henüz.*"

"Bu kızdan şimdiden hoşlanmaya başladım," dedim içimden konuşmak yerine sesli şekilde.

"Hadi gidiyoruz," diye çıkıştı Declan.

Zahra, "Bana mesaj atmayı unutma! Tüm detayları istiyorum," diye bağırdı.

Omzumun üzerinden ona bakıp başparmağımı kaldırdım. Demek ki oyunumuzu o da biliyordu. Ama bunu Declan'a söylemeyecektim. Büyük sırrımızı böyle riske attığı için Rowan'ı öldürürdü.

Declan beni balo salonunun çıkışına yönlendirdi.

"Bekleyin!" diye bağırdı düğün organizatörü. "Henüz gidemezsiniz! Daha buketi atmadık!"

Declan öyle bir iç çekti ki sonu gelmeyecek sandım. İçimde tuttuğum kahkahalar yüzünden göğsüm titriyordu.

Beni kendisine doğru çevirdi. "Bunda bu kadar komik olan ne?"

"Her saniyesinden nefret ediyorsun."

"Artık birbirimizin hoşnutsuzluğundan zevk mi alıyoruz?"

"Bak şu konuşana. Bu senin en sevdiğin oynaşma tarzı." Kızaran yanakları beni gülümsetti.

Iris Takımı'na bir puan.

Tati, DJ'den tüm kadınları buket fırlatma etkinliği için dans pistinde toplamasını istedi. Declan beni, her an yere yığılmamdan korkuyormuş gibi tutuyordu. Bunu sadece insanların evliliğimize inandığından emin olmak için yapıyor olmalıydı.

Kilisede söylediklerini unutmamı gittikçe güçleştiriyordu.

Annem kurnazca bir gülümsemeyle buketi bana uzattı. "Senin için saklıyordum."

"Sen bu koca dünyadaki en en en iyi annesin."

Annem başını iki yana salladı. "Kızıma iyi bak, Declan. Sarhoş sarhoş ağlama evresine geçmeden önce onu yatır."

Annem giderken Declan, "Şaka yaptığını söyle," diye emretti.

Kıkırdadım.

"Hay sikeyim."

Yanağına dokundum. "Ancak rüyanda görürsün, tatlı kocam benim."

"Bu gece bütün beyin hücrelerin yandı galiba?"

"Hadi artık!" diye bağırdı bir kadın. "Acele edin!"

Kalabalığa arkamı döndüm.

"Bir. İki. Üç!" Buketi başımın üzerinden fırlattım.

Hızla arkamı dönüp de sendeleyince Declan beni tutup sert göğsüne çekti.

Sert göğsüne mi? Ah, sen gerçekten sarhoşsun.

Buket *pat* diye birinin açık kollarına düştü. Onu yakalayan kadını tanımıyordum ama etrafındaki kalabalık açgözlü ellerle buketimi kapmaya çalışırken ciyaklamıştı.

"Nihayet." Declan tam bizi kapıya götürüyordu ki DJ jartiyer çıkarma sırasının geldiğini anons etti.

Kahretsin.

"Lanet olsun, benimle dalga geçiyor olmalısınız."

Declan kalçamı sıkınca tüylerim diken diken oldu. Cal DJ'in eline yüz dolar sıkıştırırken Rowan da bir sandalye alıp dans pistinin ortasına çekti.

Cal yanıma gelip gelinliğimin paraşüt misali açılan dantel ve tül katlarına dikkat ederek beni sandalyeye oturttu. "Dikkatli ol, Iris, kocan ısırıyor."

Gözle görülmese de başımdan ayak parmaklarıma kadar kızardım.

"İkinizden de nefret ediyorum." Declan'ın gözleri Cal'le Rowan arasında gidip geliyordu.

O sırada DJ, gelmiş geçmiş en şehvetli şarkıyı çalmaya başladı. Midemde binlerce baloncuk patlarken kalp atışım da gittikçe hızlanıyordu.

Declan önümde bir dizinin üstüne çöktü. Sol eli, tıpkı duvağımı kaldırırken olduğu gibi yine titreyince yumruk yaptı.

Meğer o da insanmış.

Declan'ı gergin düşüncelerinden çekip çıkardım.

"Dizlerinizin üzerinde iyi görünüyorsunuz, Bay Kane."

"Alışmamaya çalış." Dudaklarının köşesi her zamanki Declan gülümsemesiyle kıvrıldı. Bir fotoğraf makinesinin flaşı patlayarak bu anı yakaladı.

Eli kumaşlarla örtülü bacağıma dokunurken, "Bu doğru değil," diye mırıldandı.

"Haklısın. Herkese rezil oluyorum," dedim anlaşılmaz bir İngiliz aksanıyla.

Kahkaha olarak yorumladığım bir sesle birlikte başını salladı. "Körkütük sarhoşsun."

"Hayır. Sadece biraz kafam güzel."

"Altmış dördün karekökü kaç?"

"Sekiz, oldu mu?"

Declan omuz silkti. "Yeterince ayıksın."

"Ne için?"

Soruma cevap vermeyip elbisemin kumaşını kimse altımı görmesin diye dikkatlice kaldırdı. O elbisemin altında kaybolurken soluğum kesildi, ciğerlerime hava dolduramadım.

Cal, "Unutma, elini kullanmak yok," diye bağırınca kalabalık gürledi. Declan bir kolunu elbisemin altından çıkarıp Cal'in olduğu yere doğru orta parmağını salladı. Birkaç kişi gülerken diğerlerinin soluğu kesilmişti, muhtemelen Declan'ın herhangi bir duygu göstermesine en az benim kadar şaşırmışlardı.

Hepsini duymazdan gelerek bu keyifli âna odaklandım: Declan'ın kirli sakalının baldırıma sürtmesi, başıyla bacaklarımı ayırırken saçlarının bacağımın iç kısmını kaşındırması, jartiyerin etrafındaki tenime sürten dişlerinin verdiği his ve fırfırlı danteli dişlerinin arasına alırken yumuşacık dudaklarının bacağıma değmesi.

Titredim. Declan'ın boğazında hissettiğim titreşim bunu onun da fark ettiğini ve *güldüğünü* gösteriyordu.

Ondan nefret ediyordum. Kocamdan o kadar nefret ediyordum ki nefes almak için elbisemin altından çıktığında onu o lanet şeyle boğmadığım için şanslıydı.

Declan jartiyeri bacağımdan aşağı çekti. Beyaz danteli dişlerinin arasında eteğimin altından çıkardı. Sonra öfkeli bir hareketle kumaşı ağzından alıp hiç bakmadan havaya fırlattı.

"Herkese iyi akşamlar." Declan beni sandalyeden kaldırmakla uğraşmadı. Bunun yerine beni kucakladığı gibi göğsüne bastırdı. O böyle yapınca kalabalık hepten çıldırdı.

Omzuna dokundum. "Şey, Declan?"

Bakışları yumuşadı. "Efendim?"

"Beni kucağında eve sokman gerekiyordu, buradan çıkarman değil."

Sanki dünyadaki en büyük sıkıntı benmişim gibi içini çekti. "Bırak o ayakkabıları, düz ayakkabılarla bile yürüyecek hâlde değilsin."

"Tabii tabii."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Belki de beni önemsiyorsundur."

"Bunları alkol söyletiyor."

İç çektim. "Jose'nin kelimelerle arası çok iyi."

Beni sıktı. "Lanet olası Jose de kim?"

Ceketinin yakasına doğru sırıttım. "Önemli biri değil."

"İyi, o hâlde. En azından öldüğünde kimse onu özlemeyecek."

Resmî olarak karısı olduğum için Declan'ın bana karşı biraz yumuşayacağını düşünmüş olabilirsiniz.

Ama yanılıyorsunuz.

Harrison, Maybach'ı getirdiği an Declan beni arka koltuğa attı. Kapitone derinin üstüne düşünce elbisemin kumaşı etrafımı bulut gibi sardı.

"Nazik olsan ölür müsün?" Ona ters ters baktım.

Declan beni duymazdan gelerek kapıyı suratıma kapattı. Elbisemin bir kısmının dışarıda kaldığından neredeyse emindim.

"Bunu evet olarak alacağım," diye homurdandım.

İhtiyar şoför Declan'dan önce kapıya ulaşacağım diye neredeyse düşecekti. Zavallı Harrison, Declan'ın yüzündeki korkunç ifade yüzünden işini kaybetmekten korkuyordu muhtemelen. Onu suçlamıyordum.

Ama öfkesini ne tetikledi? Yerine otururken bana hiç bakmaması göğsüme baskı yapan ağırlığı daha da arttırmıştı.

"Çocuk gibi davranıyorsun."

Sessizlik.

"Yol boyunca beni görmezden mi geleceksin?"

Aldığım tek cevap, şoförün gaza basmasıyla çıkan ses oldu.

"İyi." Biraz müzik açmak için radyoya uzandım ama Declan bakışını görünce elimi geri çektim.

Beş dakikalık bir sessizlikten sonra tekiladan çalışmayı bırakan beynim sonunda pes etti.

"Düğünlerin ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum. Yıllardır düğüne gitmiyordum."

Declan sessiz kalarak telefonunda gezinmeye devam etti.

"Rowan'ın kız arkadaşıyla tanışmak güzeldi. Tatlı kız."

Telefonu tutan eli kasıldı. *Hım. İlginç.*

"Onu neden sevmediğini anlamıyorum. Rowan'ın CFO olmak yerine Dreamland'i seçmiş olması onun suçu değil. Kızın hakkını yeme."

Çenesi seğirdiyse de bana bakmaya tenezzül etmedi. *Hadi ama. Bir tepki ver artık.*

"Yarın akşam bizi yemeğe davet ettiler, balayına çıkmayacağımız için..."

Declan aniden başını çevirdi. "Onlarla yemeğe *gitmeyeceğiz.*"

"Ama Rowan Dreamland'de kalmaya karar verdiğinden beri onunla neredeyse hiç konuşmadın. Onlar buradayken biraz vakit geçirmek güzel olur diye düşünüyorum..."

"Sana aile meseleleriyle ilgilenmen için para ödemiyorum."

Gelinliğimi sıktım. "Neyse ki bunu bedavaya yapıyorum."

Bakışlarını yeniden telefonuna çevirdi. "Hiç zahmet etme. Rowan ve kız arkadaşıyla yemeğe gitmeyeceğim."

"Zahra. Onun adı *Zahra*."

"Kardeşimle ilişkisi ne kadar önemsizse adı da o kadar önemsiz."

Yüzümdeki korkunç ifadeyi silemiyordum. "Tanrım, kin tutma yeteneğin dehşet verici."

"Tersime gitmemen için sana ibret olsun."

"Şu son günlerde *düzün* yokmuş gibi hissetmeye başladım."

"Karımın olmasının egomu bu kadar besleyeceği kimin aklına gelirdi?" Sesi alaycı çıkmıştı.

"Saçmaladığında seni uyarmak karın olarak benim görevim çünkü başka kimse yapmayacak. Yanında ağızlarını açmaktan bu kadar korkuyorken yapamazlar."

"*Gerçek bir çift değiliz,* cümlesinin tam olarak neresini anlamakta güçlük çekiyorsun?"

Göğsüm sıkıştı. Declan'la rahat bir arkadaşlık kurmaya başladığımızı sanıyordum ama bu geceki ruh hâli, anlaşmamızdan çekilmemem için beni oyalayıp oyalamadığını merak etmeme neden oluyordu.

Nişanımızda söylediği sözler aklıma geldi. *Mirasımı elde etmek için yapmayacağım şey yok. Bu evliliğin benim için bir oyundan ibaret olduğunu unutursan bunu hatırla.*

Bu muydu yani? *Sadece bir oyun muydu?* Artık istediğini aldığına göre oynamak için bir sebebi kalmamıştı. Bu fikir göğsüme, tam kalbime garip bir ağrının yerleşmesine neden oldu.

Boğazımdaki yumruyu görmezden gelmeye çalıştım. Kendimden başka suçlayacak kimse yoktu. Declan niyeti konusunda her zaman açık olmuştu ama ben aptallık ederek ilişkimizi tamamen yanlış yorumlamıştım.

Zaten neden umursuyorsun ki? Bu evlilik gerçek bile değil.

Çünkü bir noktadan sonra tüm bunların bir yalandan ibaret olduğunu unutmuştum.

Yolun geri kalanında Declan'la konuşmadım. O da benimle konuşmadı. Birbirimizi görmezden gelmek bir spor olsaydı ikimiz de takım kaptanı olurduk.

Harrison arabayı park ettiğinde gelinliğimle resmen savaş vererek yeni doğmuş tay zarafetiyle arabadan indim.

Declan arkamdan, "Iris," diye seslendi.

Duygularımın yüzümden okumasından korktuğum için dönüp bakmadım. "Ben yatacağım."

"Çantanı unuttun."

İçimden ayağımı yere vurmak gelse de kendimi tuttum. "Doğru." Aptal çanta. Cepleri olan gelinliği seçmem gerektiğini biliyordum.

Arabaya doğru döndüm ve gözlerine bakmadan arka kapıyı açıp boş koltuğa bakındım.

"Burada." Beni arabayla vücudu arasında sıkıştırırken göğsü sırtıma yaslandı. Ona temas etmekten kaçınmaya çalışarak arkamı döndüm ama başarısız oldum. Smokinin önü korseme sürtünerek içime bir sıcaklık dalgasının yayılmasına neden oldu.

Bana çantamı uzattı. Tepemizdeki ışıkların altında parlayan ışıltılı *Bayan Kane* yazısı, tıpkı düğün organizatörünün bana çantayı hediye ettiği günkü kadar korkunç görünüyordu.

Declan'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, adının bir gösteriş aracı olarak sergilenmesinden o da en az benim kadar hoşlanmamıştı. Büyürken yaşadığı sorunları yaşamamış olabilirdim ama artık onu daha iyi anlamaya başlıyordum. İnsanların düğünde bana nasıl davrandığına bakılırsa bir Kane olmak, prestij peşinde koşanlara ve kariyer tırmanıcılarına bana saldırmaları için açık bir davet göndermiş gibiydi.

Bana görevimi hatırlatan el çantasına baktım. Declan'a, ne olursa olsun yanında olacağıma dair söz vermiştim.

O, istediğini elde etmek için ne kadar dolap çevirirse çevirsin.

"İzin verir misin?" Ona geri çekilmesini işaret ettim.

Declan kenara çekildi ama tam gideceğim sırada beni dirseğimden tutarak durdurdu. Tutuşu acıtmıyordu, aksine, benden sessiz bir ricada bulunuyor gibiydi.

Gitme.

Ama neden?

"Efendim?" diye sordum.

"O kadar mı kötü?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Ne?"

"Karım olmak."

Bu gece ruh hâlinin sürekli değişip durması sonunda beni delirtecekti.

"Ne o, aniden fikirlerimi umursamaya mı başladın? Bana bu tür bir hizmet için yeterince para ödeyip ödemediğinden emin değilim."

Çenesi kasıldı. "Soruma cevap ver."

"*Hayır.*"

"Hep bu kadar imkânsız olmak zorunda mısın?"

"Bilmiyorum. Her zaman bir pislik gibi davranmak zorunda mısın?"

"Rol yapmıyorum."

Dirseğimi elinden kurtarıp geri çekildim. "Diğerlerinden daha uzun sürmüş olabilir ama sonunda sana neden öyle dediklerini anladım."

Şaşkın şaşkın baktı. "Ne?"

"Bu gece –hem de düğün gecemizde– bana karşı davranışların kabul edilemezdi. Ama sanırım istediğini elde ettiğin sürece başkalarının duygularını nasıl ve ne zaman incittiğini asla umursamayacaksın."

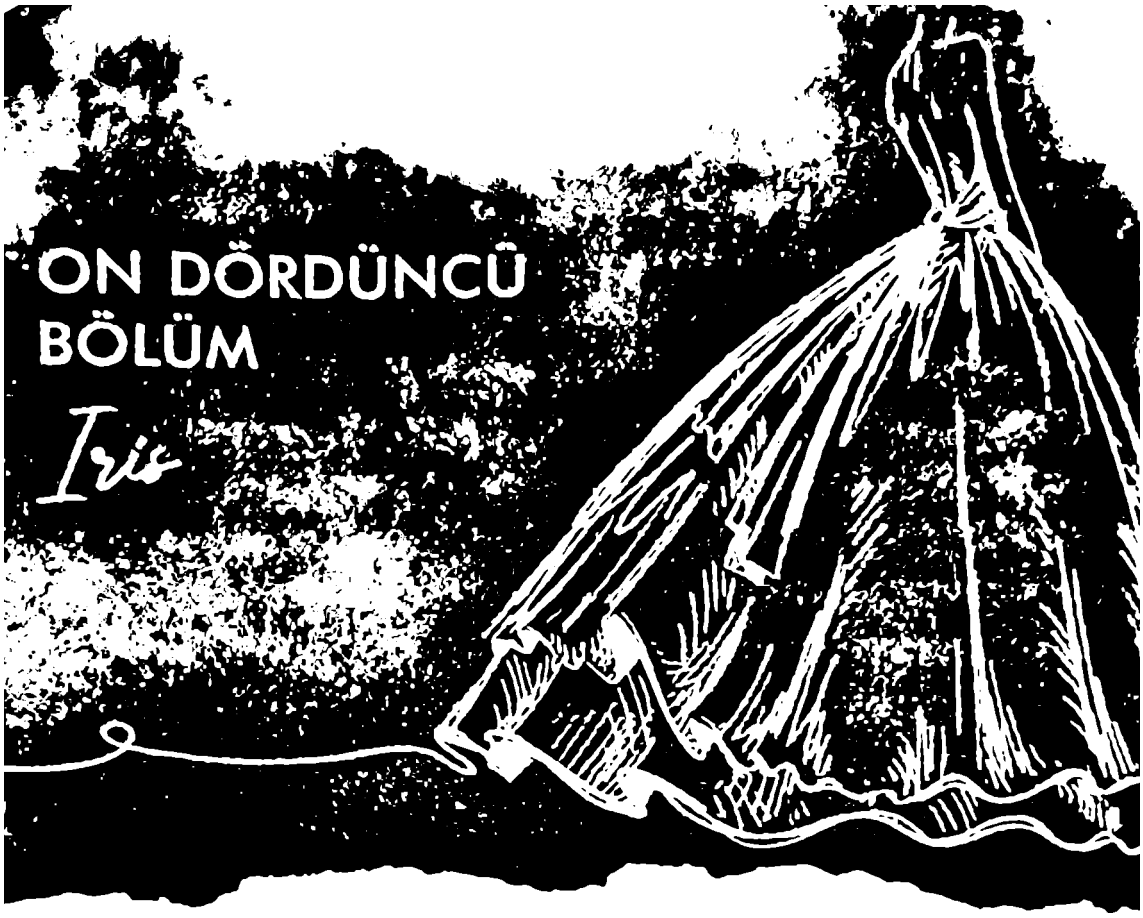
"Arabada söylediklerim..."

Elimi kaldırdım. "Bunun için endişelenme. Bizimle ilgili gerçekçi olmayan beklentilere kapılmak tamamen benim hatam."

Gözleri hafifçe kısıldı.

Tüm yanlış anlaşılmaları tek seferde ortadan kaldırmak için devam ettim. "Bütün bunları aşk için yapmadım. Elbette aşk için değildi." Gergin bir kahkaha attım. "Sana yardım etmek istedim çünkü arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Evet, sen arkadaşım olmak istemediğini söylemeden ben söyleyeyim, bunu düşünmem aptalcaydı. Ama dersimi aldım."

Declan cevap vermek için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Ben de senin arkadaşın olmak istemediğimi fark ettim. Çünkü seninle yakınlaşmak demek, yaptığın her şeyin sebebini sorgulamak demek ki benden hoşlanmayan biri için bu çok gereksiz bir çaba."

Yatak odama gidene kadar başımı dik tuttum. Declan'la yaptığım konuşma yüzünden huzursuzluk duymak yerine üzerime bir sakinlik çökmüştü. Görünüşe göre, çalkantılı nişanımızdan önce durduğumuz noktaya geri dönmüştük. Pasta tadımı ve aile yemeği bizim için eğlenceli bir değişiklik olabilirdi ama hepsi bu kadardı.

Her şey insanlar için bir gösteriydi; bir nevi kraliyet gezisi gibiydi.

Yapımı saatler süren saçımı ve makyajımı bozmak tam yirmi dakikamı aldı. Kirpik yapıştırıcısı yüzünden kirpiklerimin yarısı kopmuş olabilirdi ama bu, sonunda tekrar kendim gibi hissetmem için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Gelinliğimi çıkarmaya başladım. Omurgam boyunca sıralanan *vintage* düğmeleri açmaya çalışırken sırtım neredeyse kırılacaktı.

"Orospu çocuğu." Boy aynasının önünde dönüp dururken homurdandım. Hiçbir şey işe yaramıyordu, ellerimi kalçama koymuş öylece aynadaki yansımama bakıyordum.

Bu gelinliği tek başına çıkarmana imkân yok. Yenilgiyle iç çekerek gururumu bir kenara bırakıp odadan çıktım.

Declan'ın kapısına vururken yumruğumun sesi yüksek tavanda yankılandı. Orada durup kapının açılmasını bekledim. Zaman geçtikçe göğsümdeki baskı artıyordu. On saniye otuz saniyeye uzadı ve ben daha ne yaptığımı bile anlamadan kapıyı tekrar çaldım. "Declan! Yardımına ihtiyacım var!"

Pekâlâ, bunu itiraf etmek canımı yaktı.

Declan uyuyorsa bile kesin uyanmıştı. Kapı kolunun tıkırtısı, bana bu gece gelinliğimle uyumak zorunda kalmayacağına dair umut veriyordu.

Ne iç karartıcı bir düşünce.

Declan kapıyı açtığında ters yöne doğru koşmak istedim. Declan'ın kaslı *çıplak* göğsünü tam karşımda görünce usul usul atan kalbim hızlandı.

Aldığım nefes boğazıma takıldı.

Kaslarından aşağı su damlacıkları süzülüyor, ince beline sarılı beyaz havlunun altında kayboluyordu. V şeklindeki karın kasları, şu anda kesinlikle düşünmemem gereken bölgeyi âdeta okla gösteriyordu. Declan'ın uyarılmadan bile heybetli olduğunu kanıtlayan bölgesini.

Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissettim. Onu son bir kez baştan ayağa süzerken içimden uzanıp karın olarak da bilinen o kas kütlesini okşamak geldi.

Neler oluyor bana? Geçici akıl kaybımı fark etmemiş olmasını umarak yüzüne baktım.

Declan sessiz bir beklentiyle tek kaşını kaldırdı.

Aman Tanrım. Gördüklerini beğendiğini biliyor.

Bir şeyler uydurmaya çalıştım ama aniden boğazım kurudu.

"Yardımımı mı istemiştin?" Önümde durdu.

Yardım! Evet!

"Düğmelere ulaşamıyorum." Sesim istemediğim kadar nefes nefese çıkmıştı. Arabadaki tartışmamız düşünülünce, en azından onun yanında olmak sinirimi bozuyormuş gibi yapabilirdim.

Declan yırtıcı bir hayvan gibi etrafımda döndü. Attığı her adımda kasları hareket ediyordu. Ona içim giderken dilimin bir köpek gibi ağzımdan sarkmamasına şaşırdım.

Kabarık saçlarımı omzumun üzerinden çektiğinde içim ürperdi.

Böyle *olmamalıydı.*

Gözü olan herkes karın kaslarından etkilenir. Evrim bizi, ihtiyaçlarımızı karşılayacak bir eş seçmeye iter.

Hangi ihtiyacı karşılayacak? Sonsuz dayanıklılık ve orgazm mı? diye yanıtladım.

"Nereden baksan yüz tane var." Declan beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Bunun için ona sonsuza dek minnettar olacaktım.

Kendime engel olamadan kahkaha attım. "Anneannemin dediğine göre yüz yirmi tane."

Homurdandı. "İçeri gel de ışıkta daha iyi görebileyim."

Bu masum bir davetti ama Declan beni odasına sokup komodinin üzerindeki ışığa doğru götürürken vücudum bundan haberdarmış gibi görünmüyordu.

"Üzerime bir şeyler giyip geliyorum."

Lütfen giyme.

Yüzümde nasıl bir ifade belirdiyse dudakları yukarı kıvrıldı.

"Hemen döneceğim." Giysi odasına girmek üzereyken dönüp omzunun üzerinden bana baktı.

Onu süzerken yakalandığım için yanaklarımı ateş bastı.

Declan tek kaşını kaldırdı. "Gözlerini dikip bakmak kabalıktır."

"O zaman sen de çıplak dolaşma. Bu kadar basit." *Yürü be kızım.*

Declan başını iki yana salladı ve bana bakmadan giysi odasına girdi.

Komodininin üzerindeki kişisel eşyalarına bakındım. Sararan sayfalarının arasında beş farklı yapışkan not görünen eskimiş bir *Muhteşem Gatsby* kopyası, televizyon kumandasının yanında düzgünce duruyordu. Ona iki yıl önce Noel hediyesi olarak aldığım küçük kaktüsü görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım. Hâlâ yaşıyor mu?" Uzanıp üstünde *pislik olma* yazan küçük saksıyı elime aldım.

"Kaktüse bakabilirim."

Sesini duyunca irkildim. "Ama iki yıl oldu!" Dahası onu *komodinin* üzerinde tutuyordu. Deli gibi istesem de ona nedenini sormaya cesaret edemedim.

Bir parmağını, fildişi düğmelerin yanından sırtımdan aşağı gezdirerek beni susturdu. Sıcak nefesi enseme çarpınca elimdeki saksı titredi. Tenim karıncalanırken yakınlığı yüzünden ellerimin titrediğini gizlemek için saksıyı yerine koydum.

Declan üst düğmeyle başladı ama açmayı beceremedi. Sinirli homurtusu beni güldürdü.

"Komik mi?"

Düğme yine elinden kayınca kıkırdadım.

"Ellerim çok büyük."

Gözlerimi devirdim. "Eminim öyledir."

"Şaka yapmıyorum."

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Pekâlâ, bu sorunu çözmemiz gerek çünkü bunun içinde uyuyamam."

"Keserek çıkarayım mı?"

"Olmaz!" Gelinlik elli bin dolara mal olmuştu. Declan ve onun Hulk elleri birkaç değersiz düğmeyi halledemiyor diye bu gelinliği mahvettiğimi düşünemiyordum bile.

Son bir kez deneyip başarısız olunca iç çekti. "Makas mı, bıçak mı?"

"Dalga geçiyorsun."

"Kendi ellerimle parçalamamı mı tercih edersin?"

"Kesinlikle hayır!" Arkamı dönüp hareket edince geri çekilerek geçmem için yol verdi. "Hemen dönerim."

Yatak odama gidip üzerinde *bahçe malzemeleri* yazan koliyi açtım ve bahçe makasını aldım. Üzerinde hâlâ toprak vardı ama önemli değildi. Bu gelinliği bir daha giyecek gibi görünmüyordum ama belki bağışlayabilirdim.

"Aptal Declan ve kocaman patileri," diye homurdanarak odasına geri döndüm.

"İşte." Makası göğsüne bastırdım.

Kafasını eğerek makasa baktı. "Bu gecenin böyle bitmesini beklemiyordum."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"*Hoşuma gitti.*"

Bakışlarımız birbirine kenetlendiğinde aramızda bir şey oldu. Onun tek bakışı tenimin yanmasına, kalbimin durmasına neden oluyordu. Sanki garajdaki tartışmamız hiç yaşanmamış gibiydi. Bunun için kendime kızmak istesem de söz konusu o olduğunda elimde değildi. Declan pisliğin teki olabilirdi ama onunla evlendiğimde neye imza attığımı biliyordum.

"Devam et." Tekrar arkamı döndüm ve o benim yerime yapamadan saçlarımı omzumun üzerine aldım. Ne kadar az temas edersek o kadar iyiydi. Bu gece zaten yeterince güçsüzdüm.

Declan gelinliğimin dantel yakasını kavradı. "Sakın kıpırdama." Soğuk metal enseme değince nefesim kesildi.

Kıpırdamayacaktım. Dizlerimin dermanı her an kesilmek üzereyken yapamazdım.

Danteli kesen bahçe makasının sesi kollarımdaki tüyleri bir kez daha diken diken etti. Sırtıma serin hava çarpınca gelinlik yere düşmesin diye ön kısmını göğsüme bastırdım.

Declan kumaşı gereğinden daha yavaş keserken her hamlesinde makasın kör tarafı sırtıma değiyordu.

"Neredeyse bitti." Sesi normalden çok daha boğuktu.

Son birkaç kesiğin ardından tüm sırtım meydana çıktı. Declan, işi bitince makası yatağa attı. İkimiz de kıpırdamıyorduk ve geçen her saniye anksiyetemi artırıyordu. Omzumun üzerinden ona baktığımda, çıplak sırtıma sanki çözemediği bir bilmeceymiş gibi baktığını gördüm.

"Teşekkürler." Tam gidecektim ki elinin tersiyle sırtımı boydan boya okşamasıyla olduğum yerde kalakaldım. Hızla çarpan kalbim, Declan'ın eli dantelli tangamın hemen üzerinde durduğunda göğsümden fırlayacak gibi oldu. İçim ani bir şehvetle doldu. Declan iç çamaşırımın kenarını okşayınca nefesim kesildi. Parmakları diken diken olan tüylerime sürtünürken derin bir nefes aldım.

Declan elini çekti ve uzun, beyaz bir ip koptu. "Sabahtan beri beni rahatsız ediyordu."

İplik çıplak ayaklarının önüne düşerken dehşetle izledim. Ben onun dokunuşunu arzularken Declan lanet olası bir ipliği düşünüyordu. Benden etkilenmesini istediğimi düşünmek dehşet vericiydi.

Bu gece olanlar aklımı başıma getirmişti. Vücudumun onun dokunuşuna nasıl tepki verdiğinin önemi yoktu. Feromonlara tepki veren kimyasal reaksiyon, olay bundan ibaretti. Doğal seleksiyon işini yapıyor, beni, sırf seksi ve müsait olduğu için gezegendeki en kötü partnerle çiftleşmeye itiyordu.

Onun dokunuşuna bir daha düşmeyecektim. Çünkü bir dahaki sefere, beni korkunç bir karar vermekten alıkoyacak bir iplik olmayabilirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Declan

Dün gece pislik gibi davranmamın pek çok nedeni vardı. Düğünümdeki tavrım, bir dizi pişmanlığa yol açan ilk hatamdı çünkü hislerimi kontrol edememiştim. Şimdiye kadar kafaya takmama sanatında ustalaştığımı düşünüyordum. Bütün emeklerimin çöpe gitmesi için Iris'i gelinlik içinde görmenin yeteceğini bilmek beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bu hatayı bir daha yapmayacaksın.

Kendimi tutabilirsem yapmazdım. Dün gece geç saatlere kadar uyumayıp sahte evliliğimize yönelik yeni yaklaşımımı gözden geçirdim. Düğün gecemizde her ne olduysa geçmişte kalmıştı. Bundan sonra kendimizi korkunç sonuçlara yol açabilecek durumlara sokmamak için daha dikkatli olacaktık.

Onun diğer tarafta olduğunu bilirken kapıyı havluyla açman gibi mi?

Aynen öyle. Yaptığım en akıllı hamle değildi belki ama aynı hatayı iki kez yapmayacaktım.

Boştaki elimle kapısını çaldım. Boğuk bir sesle anlaşılmaz bir şeyler bağırdığında parmak eklemlerimi tahtaya tekrar vurdum. Kapıya çarpan yastık sesine benzer bir gümbürtü duyunca kendi kendime gülümsedim.

Iris birçok şey olabilirdi ama sabah insanı değildi.

Boğazımı temizledim. "Koşuya çıkmıştım, gelirken sana kahve aldım."

"Joe'dan mı?"

Bunu bilmesi ürkütücüydü. "Evet."

"Tam yağlı sütlü, Fransız vanilyası aromalı mı?"

Dişlerimi gıcırdattım. "Tabii ki."

Kapının ardından gelen boğuk inilti, omurgamdan aşağıya bir ürperti yayılmasına neden oldu. "Peki ya ekstra krem şanti?"

İç çektim. "Kapıyı aç da kendin gör."

Kahkahası kapının altından dışarı sızarak göğsüme işledi. O odasında kim bilir ne yaparken tam iki dakika bekledim. Sonunda kapıyı açtığında, etrafına bulaşan maskaranın daha da belirginleştirdiği kızarmış gözlerini gördüm. Bu hiçbir şekilde ilgimi uyandırmamalıydı ama rengi solmuş tişörtünün uyluklarına kadar indiğini görünce kanımın ısınması, akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyordu. Bakışlarımı kalçasından çekmek inanılmaz bir çaba gerektirmişti. Memelerinin tişörtünü gerdirmesi dikkatimi dağıttığından bakışlarımın yüzüne ulaşması biraz zaman aldı.

Kendine gel.

"İşte." Sanki bulaşıcı hastalık taşıyormuş gibi kahvesini ona hızla uzattım. Parmaklarımız birbirine değdiğinde tenime belli belirsiz bir elektrik yayıldı.

Iris bana baktıktan sonra bakışlarını kahve bardağına indirdi. "Özür içeceği için teşekkürler."

"Özür dilemek için almadım."

"Tamam. Öyle olsun. Aman narin erkekliğin incinmesin." Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra verdiği nefesini doğruca aletimde hissettim.

"Sen onu geri ver bakayım..." Bardağı elinden kapmaya çalıştım ama sımsıkı kavradı.

"Aklından bile geçirme! İlk defa bu kadar güzel bir şeye uyanıyorum."

"Önceki ilişkilerinin neden başarısız olduğu şimdi anlaşılıyor." Kelimeler daha üstünde düşünmeye fırsat bulamadan ağzımdan dökülüvermişti.

Kahretsin, Declan. Bu da nereden çıktı?

Bunu söylemek istememiştim.

Ona ne söylemeye geldiysen söyle ve buradan defol git.

"Seks hayatımla dalga mı geçtin sen?" Iris'in sesinde ölümcül bir ton vardı.

Bu yoruma hiçbir şekilde değinmeyecektim. Başka bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

O zaman en başta hiçbir şey söylememeliydin.

Bakışları sertleşti. "Bence bazı temel kurallar koymamızın zamanı geldi."

"Kurallar," diye kuru bir sesle tekrarladım.

"Evet. *Kurallar.* Kurallarımızı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Belli belirsiz hatırlıyorum."

Gülümsemesi insana diz çöktürebilirdi. "O zaman gözden geçirelim. Her bakış." Bakışlarını hayali bir dokunuş gibi vücudumda gezdirdi ve geçtiği her yerde tenimi yaktı. "Her dokunuş." Tek parmağının yanağımı okşamasıyla ilgiye aç bir adam gibi ona doğru eğildim. "Her öpücük." Bu defa çenemi sertçe kavrayıp başımı aşağı indirdi. Dudakları benimkilerin köşesine dokundu. Nişanımızda ona verdiğim öpücüğün birebir kopyasıydı ama bu seferki bende çok daha farklı bir tepki uyandırıyordu. "Yalandan başka bir şey değil."

Şortumun içinde kaya gibi sertleştim. Boğazımı temizleyip o anlamadan önce gözlerimdeki şehveti yok ettim.

Aynı fikirde olmak buraya kadarmış.

"İyi. Kabul ediyorum. Eski sevgililerden bahsetmek yok." Benim bahsetmeye değer hiçbir şeyim yoktu ve onunkiler de tam olarak ait oldukları yerdelerdi.

Geçmişte.

"Harika. Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim." İçeceğini yudumladı.

"Bu sohbet ne kadar eğlenceli olsa da yapmam gereken şeyler var."

Kaşını kaldırdı. "O zaman neden buradasın? *Kahveyle?*"

"Çünkü seninle dün hakkında konuşmam gerekiyor."

"Hangi kısmı hakkında?"

"Hepsi."

"Peki o zaman. Konuş." İçeceğinden bir yudum daha alırken herhangi bir duygu görmek için yüzümü inceledi.

Hiçbir duygu bulamayacaktı. Bundan emin olmuştum.

İlk önce en zor konudan başladım. "Öpücüğümüz..."

"Öpücüklerimiz. Çoğul olacak. Ayrıca unutma ki her ikisini de sen başlattın."

Tişörtümün altında tenim yanıyordu. "Öpücüklerimiz. Tekrarı olmayacak."

Gülümsedi. "İyi. Benden bu konuda herhangi bir itiraz duymayacaksın."

İyi mi? En azından biraz mücadele etmesini bekliyordum. Dün gece bana nasıl baktığını düşününce, yüzüme kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakmaktan farklı bir şey yapacağını düşünmüştüm.

Belki de onu yanlış anladın.

"İnsanların önünde seni öpmem sevimsiz ama gerekliydi. Artık birbirimizden etkileniyormuş gibi davranmamıza gerek yok."

Bir anlığına gözlerinden bir duygu geçti ama sonra kendini toparladı. "Tamam. Aman sakın bana âşıkmış gibi *davranmak* zorunda kalma."

Söylediklerim boktan ama etkiliydi. Kelimelerim ona zarar veriyordu, tıpkı olması gerektiği gibi. Onun için en iyisi buydu. Dün gece tek bir kişi bile bizi izlemediği hâlde ona dokunmak istemem bunu yeterince kanıtlıyordu.

"Pekâlâ, artık sis bulutlarını dağıttığımıza göre şimdi gidip kahvemin tadını çıkaracağım." Kapıyı yüzüme kapattı.

Harika. Tam da beklediğim gibi geçmişti.

Babamın öğle yemeğinde buluşmak istemesinin tuzak olduğunu biliyordum ama yine de davetini kabul etmiştim. Iris'le yaptığı konuşmadan sonra bana tam olarak ne kadar sorun yaratacağını görmek istiyordum. Sezgilerim bana CEO pozisyonu için verdiğim savaşın kolay geçmeyeceğini söylüyordu.

Babam kahverengi gözlerini menüden yüzüme çevirdi. "Balayı planınız var mı?"

"Beni umursuyormuş gibi davranmana gerek yok."

İç çekti. "Yalnızca sohbet ediyorum."

Saçmalık. Babamın sorduğu her soru ve yaptığı bütün açıklamalar her zaman bir art niyet taşırdı. Onun sayesinde satır aralarını okuma konusunda uzman olmuştum.

"Cuma günü yola çıkıyoruz." En azından artık öyleydi. Herhangi bir yere gittiğimiz sürece varış yerinin neresi olduğu umurumda değildi.

"Üç aylık bütçe toplantısı ne olacak?"

"Eminim raporlarımı ben olmadan da inceleyebilirsin. Sonuçta sadece bir kez balayı yapma şansım olacak." Dudaklarımın köşesi yukarı doğru seğirdi.

"Her şeye bir çözüm bulmuş gibisin."

Sözlerinin arkasındaki çifte anlamı kaçırmadım. "Yıllarca birinin arkasını toplarken alıştırma yapacak çok fırsatım oldu."

"Artık benden hoşlanıyormuş rolü de mi yapmıyorsun?"

"Bence bu boş bir çaba. İkimiz de birbirimizden nefret ediyoruz, öyleyse neden başka türlü davranmaya zahmet edelim ki?"

Bu dediğime alınmış gibi yaparak rolüne devam etti. "Senden nefret etmiyorum."

"Geçmişimiz göz önüne alındığında buna inanmakta zorlanıyorum." Son nefesime kadar unutmayacağım geçmişimiz.

"İşte tam da bu yüzden sana kardeşlerinden daha çok saygı duyuyorum. Cal veya Rowan'ın aksine sen fikirlerini söylemekten korkmuyorsun."

"Saygı anlayışlarımız çok farklı."

"Her şeye rağmen çabalarını takdir ediyorum. Bu yüzden en başından beri seni bir tehdit olarak gördüm."

"Ama ben senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Güldü. "Sana düşmanını küçümsememeyi öğrettiğimi sanıyordum."

"Hadi oradan. Aksine, sana hakkını fazlasıyla veriyorum."

"Zeki olabilirsin ama intikam arzunun doğru düşünme kabiliyetini köreltmesine izin veriyorsun. Yoksa neden onca insan dururken asistanınla evlenesin ki? Ben bile miras için *bu kadar* çaresiz bir durumda olduğunu düşünmemiştim."

İçimde bir şeyler koptu. "Bir daha onun hakkında böyle konuşursan sana yemin ederim, CEO olarak geçireceğin son on iki ayı burnundan getiririm."

Onunla da ona karşı da çalışabilirdim. Şirketin yararı için ilk seçeneği uygulamaya hazırdım ama Iris'e hakaret etmeye devam ederse her şey değişirdi. Iris bana sadık olduğunu defalarca kanıtlamıştı, onu en azından bunun gibi pisliklerden koruyabilirdim.

Yüzümde gördüğü ifade, babamın derin bir şekilde kıkırdamasına sebep oldu.

"Sakın bana ona gerçekten değer verdiğini söyleme."

Bakışlarımı boş ve mesafeli tutmaya çalıştım.

Yavaşça başını sağa sola salladı. "Seni en zeki oğlum sanırdım. Ne hayal kırıklığı ama."

"Bu konuşmanın bir anlamı var mı, yoksa sadece kendi sesini duymak için mi konuşuyorsun?"

"Senden buraya gelmeni neden istediğimi bildiğine eminim." Şeytani gülümsemesi alarma geçmeme neden oldu.

"Zekâmı hayal kırıklığı olarak gördüğünü düşünürsek, bunu senin açıklaman gerekebilir."

"Bunu babadan oğula bir uyarı olarak kabul et."

"Ne uyarısı?"

"Deden sana benim yerimi alman için bir fırsat vermiş olabilir ama bu senin başarılı olacağın anlamına gelmez. Savaşmadan geri adım atmayı düşünmüyorum."

"Böylesi zaferimi daha da zevkli hâle getirecek."

Su bardağını havaya kaldırdı. "En iyi Kane kazansın."

Bardağımı onunkiyle tokuşturdum. "Çoktan kazandı bile."

"Seyahat rezervasyonu yaptırmanı istiyorum." Iris'in masasının önünde durdum. Bütün yolu babamın konuşmasını düşünerek geçirdikten sonra tek bir sonuca varmıştım.

Sevgi dolu bir eş olarak rolüme bağlı kalmam gerekiyordu, buna balayına gitmek de dahildi.

Iris başını gergin bir ifadeyle masaüstü bilgisayarından kaldırdı. "Tokyo'ya mı?"

"Hayır. Yeri sen seç. Şebeke suyu ve kablosuz interneti olsun, *yeter.*"

Iris odanın etrafına ve masasının altına bakındı.

"Gizli kamera mı arıyorsun?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kamera ya da dinleme cihazı. Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, hiç uyuşturucu kullanmadım, asla da kullanmayacağım. Odamda bulacağın herhangi bir yeşil madde kesinlikle Cal'e aittir."

"Çok komik," dedim kuru kuru.

"Sen hiç güler misin?" diye sordu.

"Sadece insanları ağlattığımda."

Yüzünü buruşturarak avucunu göğsüne vurdu. "Cal haklı. Sen *gerçekten* canavarın tekisin."

"Gün sonuna kadar balayı yerini seçmeni bekleyen bir canavar."

"Balayı mı? Vay canına!" Tahmin etmediğim kadar heyecanlanmıştı.

"Aklına başka bir şey gelmesin. Bunu sadece görünüşte yapacağız."

"Görünüşte mi?" Gülümsemesi soldu.

"Babamın, evliliğimizin meşruiyetini bozmak için elinden geleni ardına koymayacağından eminim. Onun çabalarını boşa çıkarmak bizim elimizde."

Dudaklarını büzdü. "Balayına giderek mi? Bu bize nasıl bir çözüm sağlayacak?"

"Sana, on yıldan fazla bir süre sonra ilk kez tatil yapacak kadar değer verdiğimi kanıtlayacak."

Iris kahkaha attı. "Balayı için işten feragat etmenin sevgini ilan etmek olduğunu düşünüyorsan çok üzücü bir hayat sürüyor olmalısın."

"Zaten öyle değil mi?" Az önce söylediklerimin tek kelimesini bile duymamış mıydı? Ben hiç tatile çıkmazdım. Bunu yapacak olmam, ilişkimiz hakkındaki tüm şüpheleri ortadan kaldıracaktı.

Değil mi?

"Hayır. Değil."

Yüzümü buruşturdum. "Ona ben karar veririm."

Gözlerini devirdi. "Elbette. İşleri senin yolundan yapabiliriz, sonuçta ilişkiler konusunda *bir hayli* deneyimlisin." Sessizce erkeklerin *her zaman her şeyi bildiklerini düşündükleri* hakkında bir şeyler mırıldandı.

Elimi yumruk yapıp masasına vurdum. "Cumaya bilet ayırt."

"*Bu* cumaya mı?"

"Bu sorun mu var?"

Iris ciyakladı. "Hayır! Öyle olsa bile bu bulunmaz fırsatın boşa gitmesine izin vermem. *Yıllardır* tatile çıkmadım."

"En azından sen, sonunda bu durumdan iyi bir şey elde ediyorsun."

Sert bir ifadeyle masasına vurdu. "Bu hayatta *seninle* evlenmekten daha iyi bir şey olabileceğini mi ima ediyorsun? Hayatta inanmam."

Yüzümü yayılan gülümsemeyi gizleyerek odama doğru yürüdüm. Iris beni gülümsetebilen tek kişiydi. O bunu tabii ki bilmiyordu. Ruh hâlim üzerinde ne kadar etkisi olduğunu ondan gizlemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Bundan bir ay önce biri bana Declan'ın limitsiz kredi kartını verip benden balayı planlamamı isteyeceğini söyleseydi onu en yakın hastaneye gönderip akıl sağlığını kontrol ettirirdim. Fakat işe bakın ki Declán tam olarak bunu yapıyordu.

Çift kanatlı kapının ardında kaybolmadan önce, "Para sorun değil," dedi.

Ciyaklayarak koltuğumda döndüm.

"Sessiz ol," diye seslendi ahşap kapının diğer tarafından.

Dudaklarımı birbirine bastırarak telefonumu çıkarıp Cal'e mesaj attım.

Ben: Bil bakalım kim balayına gidiyor?
Cal: Onu nasıl pes ettirdin?
Cal: Basınçlı suyla işkence mi ettin?
Cal: Uykusuz mu bıraktın?
Cal: Seksi mi kullandın???

Cal: Bekle. Sonuncusuysa bana söyleme. Bunu bilmek istemiyorum.

Cevabımı yazarken güldüm.

Ben: Baban.
Cal: *Şok olmuş gibi yapar.*
Ben: Güzel bir yer bulmama yardım etmek ister misin?
Cal: On beş dakikaya oradayım.

"Olmaz." Ağzıma bir Çin mantısı attım.

Cal inanamayan gözlerle, "Ama Bora Bora," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Kulağa sıkıcı geliyor." İyi ki söylediğim yalan yüzünden yanaklarımın nasıl kızardığını göremiyordu.

"Senin sorunun ne?"

Asıl *sorun*, Declan'ın gün boyu etrafta üstsüz ve ıslak dolaşmasını gerektiren bir balayı mekânı seçersem olacaktı. Ben bile sınırlarımı biliyordum ki bu, onlardan biriydi. Declan'ın üstsüz sergilediği o son şovdan sonra nabız yoklamanın âlemi yoktu.

Cal bilgisayarın faresiyle, "Dünyanın En İyi On Balayı Noktası"nı öneren gazete makalesinde gezindi. "Maui'ye ne dersin?"

Burnumu kırıştırdım. "Olmaz."

"Fiji?"

"Geç."

"Var ya, öyle bir davranıyorsun ki balayına gitmek istemediğini düşüneceğim."

"İstiyorum!" Tabii kıyafetlerimizi çıkarmamızı gerektirecek bir yer olmadığı sürece.

Bana dik dik baktı. "Peki ya Güney Afrika?"

Hah. İşte buna iyi bir fikir derim...

"Biraz daha aç."

İlgim karşısında kesinlikle dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Ciddi olamazsın. Bora Bora dururken safariyi mi seçiyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü romantik değil."

Kaşlarımı çattım. "Bu bir balayı olabilir ama romantik olması gerekmiyor."

"Belli ki öyle, yoksa başka bir şey seçerdin."

Cal ısrar ettikçe safariye gitme fikrini daha çekici buluyordum. Başka hiçbir şey böcek spreyleri, arabada mide bulanması ve hayvanların birbirlerini yutmasını izlemek kadar *bana dokunma* diyemezdi. Böylesine yoğun bir tatilde Declan'la benim aptalca bir şey yapma riskimiz yok denecek kadar azdı.

Peçetemi masaya fırlatıp şişmiş karnımı okşadım. "İşte bu. Güney Afrika'ya gidiyoruz."

Cal inlerken gülümsedim.

Sorun çözüldü.

Afrika'ya son dakika gezisi planlamak stresliydi. Declan'ın yoğun programını ayarlamam, aşılarımızı olmamız için doktordan randevu almam ve hangisinin son dakika müsait olduğunu öğrenmek için safari kulübelerini aramam gerekiyordu. Bütün bunları her gün sabah dokuz, akşam dokuz çalışırken yapıyordum.

Declan konu bir şeyi planlamaya geldiğinde kesinlikle işe yaramazdı, bu yüzden her şeyi kendi başıma yapmak zorunda kalıyordum. Uçuşlar. Seyahat güzergâhları. Kalacak yerler. Bütün yük benim omuzlarımdaydı çünkü Declan birkaç fotoğraf paylaşıp iyi vakit geçiriyormuşuz gibi gösterdiğim sürece nereye gittiğimizi umursamıyordu. Bunlar onun sözleriydi. Benim değil.

Bu tavrı yüzünden listedeki en pahalı safari kulübesine rezervasyon yaptırırken kendimi hiç kötü hissetmedim. Saçlarımı ördürmek için kuaförden randevu bile almıştım, hepsi onun kişisel kartındandı. Bu kadar soğuk ve duygusuz olmasının cezası buydu. En azından yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorabilirdi. Hatta sırf herkese ne kadar mutlu bir çift olduğumuzu kanıtlayabilsin diye son dakika bunca iş hallettiğim için bana teşekkür edebilirdi.

Bunlar, insana kendisine değer verildiğini hissettiren ufak şeylerdi. Ama tabii bu, Declan'ın umurunda değildi.

Arabanın camından dışarı bakarken iç çektim.

"Ne oldu?" Declan başını telefonundan kaldırma zahmetine bile girmemişti.

"Yok bir şey. Sadece bu gece ikimiz için bavul hazırlamayı nasıl bitireceğimi düşünüyorum." Yalan dilimden kolayca dökülmüştü. Declan'ın bu konudaki hislerimi pek umursadığı söylenemezdi.

Sessizliğini korudu.

"Bavuluna özellikle koymamı istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

"Yok." Kaşlarını çatarak ekrana bakarken bir şeyler yazdı.

Önümüzdeki üç yıl boyunca hayatım böyle mi olacaktı? Sürekli cep telefonuyla ilgilenen biriyle mi konuşacaktım?

Dakikalar geçtikçe göğsümdeki boşluk büyüdü. Declan ilgisiz davranmaya devam ettikçe daha fazla bunalıma giriyordum

Ne bekliyordun ki? Seninle evlenip ânında tavırlarını değiştirmesini mi? Dünya öyle işlemiyor.

Artık karısı olduğumdan hiç değilse bana biraz daha zaman ayırır diye düşünmüştüm.

Asla gerçekleşmeyecek şeyler dileme.

Tekrar iç çektim. Declan bu kez bir şey demeye zahmet etmedi. Telefonu açıp hattın diğer ucundaki kişiye bağırmakla meşgulken bunu nasıl yapabilirdi ki?

İşte hayatımın özeti.

Elimdeki telefonum titredi. Cal'in gönderdiği son mesajı okumak için kilidini açtım.

Cal: Doğaçlama balayınız için babama teşekkür etme fırsatın oldu mu?

Ben: Döndüğümde ona hediye sepeti göndereceğimden emin olabilirsin.

Cal: Kısık bir tik tak sesine dikkat etmesini söylemeli miyim?

Ben: Sürprizi mahvetme! En iyi kısmı o.

Cal mesajıma bir dizi gülen emojiyle yanıt verdi.

Declan karşımdaki koltuğa oturdu. Hostes ona bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormakta hiç gecikmedi ama o, tabletiyle ilgilenerek kadını görmezden geldi.

"Efendim, size ihtiyacınız olan her şekilde hizmet etmek için buradayım. Lütfen bu uzun uçuş boyunca benden herhangi

bir şey istemekten çekinmeyin." Kirpiklerini kırpıştırarak Declan'a baktı.

Hizmet etmek için mi? İğrenç.

Declan kadının bariz imalarına ilgisiz kaldı. Kadın koltuğunun yanında durmuş halıya salyalarını akıtırken dönüp ona bakma zahmetine bile girmedi.

Boğazımı temizledim. "Affedersiniz?"

Kadın bana doğru dönmeye bile tenezzül etmedi. "Kaptan pilotumuz yolculuğun sorunsuz geçmesini beklediğini söyledi. Merak ediyorum da, Güney Afrika'yı seçmenize sebep olan nedir?"

"Her zaman safariye çıkmak istemişimdir." En azından üç gün öncesine kadar öyleydi.

Kadın hiç utanmadan omzunun üzerinden bana ters ters baktı. Declan'la flört ederken beni gerçekten de görmezden mi gelecekti? Tanrı aşkına, adam *alyans* takıyordu.

"Kocamla bana iki kadeh şampanya getirin lütfen." Kadının dikkatini çekmek için sol elimi havaya kaldırdığımda yüzüğümün elmasından tavana onlarca renk yansıdı.

Kadın tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Pardon?"

Asıl sana pardon. Dişlerimi gıcırdattım. "Aslında bütün şişeyi getirseniz iyi olur. Kutlama havasındayız."

"Evli misiniz?" Bakışları Declan'la benim aramda gidip geldikten sonra Declan'ın yüzüğüne indi. Onun gülümsemesi solunca benimki genişledi.

"Karıma ne istiyorsa onu getir." Declan başını tabletinden kaldırmadı.

Kalbim uçuş gerginliğiyle alakası olmayan bir şekilde pır pır etti.

"Tabii ki. Hemen efendim!" Kadın özel jetin arka tarafına doğru koştu.

"*Hemen efendim!*" Gözlerimi devirerek onun coşkusunu taklit ettim.

Declan ekranındaki bir şeyle ilgileniyormuş gibi yaparken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

Ona ters ters baktım. "Keyfin yerinde galiba?"

"Beni sahiplenişin bir hayli eğlenceli."

"Ben sahiplenici *değilim*."

"Tabii tabii," diye yanıtladı. Parmakları ekrana *tık tık* dokunmaya devam etti.

Koltuğumda kıpırdandığımda örgülerimin uçları belime sürtündü. "Tamam, her neyse. Öyle olsam bile bunun geçerli bir sebebi var. Parmağında alyans varken seninle flört etmemeliydi."

"Anlıyorum." Tabletin ekranına tıklamadan önce işaret parmağını camın üzerinde gezdirdi.

"Çıkar ağzındaki baklayı."

"Kendine güvenmediğin zamanlarda neden medeni durumunla hava atma ihtiyacı duyduğunu merak ediyorum."

Ağzım açık kaldı. "Ben güvensiz biri değilim!"

"Güven sorunların olduğunun farkındayım."

Şu an ciddi miydi? *Cep telefonuna* on yedi haneli şifre koyan adam, kalkmış bana güven sorunlarından bahsediyordu.

"İlişkimizde baba meselelerimizi paylaşacağımız kısma mı geldik?" Küt küt atan kalbime rağmen şakacı bir şekilde mırıldandım. "Çünkü bütün uçuşu kimin daha kötü bir ortamda büyüdüğünü tartışarak geçirebileceğimizden eminim."

Omuz silkti. "Her zamanki gibi savunmacısın."

Bu oros...

Sakin ol. Declan insanların güvensizliklerini uyandırmakta ve bunları kendi yararına kullanmakta iyidir. Onun alaylarına teslim olmak yerine telefonumu çıkarıp gelen kutumla meşgul

oldum. Mailleri temizlemek zihnimi uyuşturan, yatıştırıcı bir işti.

Yine de tüm çabalarıma rağmen söyledikleri aklımdan çıkmıyordu.

Güven sorunları mı? O kimdi ki bana böyle diyordu? İmzaladığım otuz sayfalık evlilik sözleşmesinden tutun da onu yıllardır tanımama rağmen bana içini açmayı reddetmesine kadar onunla ilgili her şey güven sorunları olduğunu kanıtlıyordu.

Koltuğunda kıpırdandı. "Sana sadık kalacağım konusunda bana güvenebilirsin."

"Sanki bu bir endişe sebebiymiş gibi," diye tersledim.

Kaşları sessiz bir soruyla kalktı.

"Seks hayatın hakkında ortada dolaşan dedikodular var."

"Neymiş onlar?" Gözleri keyifle parladı.

"Önüne gelenle yatıp kalkmıyor, kimseyle randevuya çıkmıyorsun. Şirketin bir yarısı eşcinsel olduğunu düşünürken diğer yarısı stres atmak için her hafta seks kulübüne gittiğini sanıyor."

"Hiç yaratıcı olmamaları beni hayal kırıklığına uğrattı." Sesinde az önce olmayan bir gerginlik vardı.

"Cuma günleri gizlice ofisini ziyaret eden bir kadınla ilgili dedikodular yayarak onlara yardımcı olmaya çalıştım ama sadece bir yıl sürdü."

"Neden böyle bir şey söyledin?" Kayıtsız ifadesi korkunç bir şeye dönüştü. Bana çıldırmış gözlerle bakıyor olmasaydı onu bu kadar kızdırmaktan gurur duyardım. Muhteşem Declan Kane'in sinirlerini bozmak kolay değildi.

Tırnaklarımla ilgileniyormuş gibi yaparak oyalandım. "Böyle yapmak insanların işlerini bana normalden daha erken göndermelerini sağladı. Çünkü kimse sekse ayırdığın zamanı bir imza için bölmek istemedi. Gerçekten tam bir kazan-kazan

durumu oldu. Ben pazartesi raporlarını hafta sonundan önce hazırlarken onlar da bu gayretli çalışmaları için terfi aldılar."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Bir *yıl* boyunca onları buna mı inandırdın?"

"Benimle gurur mu duyuyorsun?"

"Hayır."

"Duymalısın. Hikâyeye o kadar bağlıydım ki akşam beşte ofisinden çıkmaları için birkaç kadın bile tuttum." Kaşlarımı kaldırdım.

"Lütfen ödemeyi şahsi kartımdan yapmadığını söyle."

Sırıttım. "Hayır. İşletme gideri olarak düşündüm."

Declan gözlerini ovuşturdu. "Bazen senin hakkında her şeyi biliyormuşum gibi hissediyorum, sonra ağzını açıp böyle bir şey söylüyorsun."

Yanaklarım ısınırken utandığımı gizlemek için gülümsedim. "Beni mi gözlemliyorsun?"

"Tahmin edebileceğin üzere."

"Karın olduğumdan mı?"

Hostes şampanyayı getirince cevabı bölündü. Kadın mantarı çıkardı ve gereğinden fazla eğilerek kadehlerimizi doldurdu. Dekoltesini görmem beni harekete geçirmeye yetti.

Onu durdurdum. "Gerisini ben hallederim."

Yüzü kızarmış bir hâlde şişeyi masaya bırakıp gitti.

"Kıskançlık sana çok yakışıyor."

"Kapa çeneni." Kadehleri doldurup birini kendime aldım.

Utanmazlığım karşısında Declan o kadar alçak bir kahkaha attı ki motorların uğultusundan onu güçlükle duyabildim.

Gülümseyerek flüt kadehimi Declan'a kaldırdım. "Delicesine ihtiyaç duyduğum tatile."

O da isteksizce diğer kadehi aldı. "Benim de hiç istemediğim balayına."

Kadehimi onunkiyle tokuşturdum. "Şerefe!"

Jetlag'i atlatmam tam iki gün sürdü. Üçüncü günün sabahı her zamankinden daha iyi hissediyordum. Başımı ipek yastık kılıfına keyifle sürterek yan çevirdim ve duvarı boydan boya kaplayan geniş manzaralı pencereden çalılığa baktım. Ay ışığı özel havuzumuzun yüzeyini aydınlatırken ayılabilmek için o suyun içine dalmak istedim.

Bacaklarımı esnettikten sonra yatağın içinde heyecanla kıpırdandım. Declan için çalışmaya başladığımdan beri hiç tatil yapmamıştım. Bu yüzden her şeyden izole bir şekilde on gün geçirme fikri dans etmek istememe neden oluyordu.

Alarmımın sesi sessizliği bozdu. İş için erken kalkmaya alışkın olmasaydım buradaki sabah beş programında çok zorlanırdım. Safari için kıyafet seçeneklerim kısıtlı olduğundan hızlıca hazırlandım.

Oturma odasına girdiğimde Declan'ın on dakika geciktiğim için bana kızmasını bekliyordum fakat orada değildi. Kendi etrafımda döndükten sonra özel safari kulübemizi gezdim. Onun odası evin diğer tarafındaydı, dışarıdaki havuzun güzel manzarasını o da görüyordu.

Yatak odasının kapısının altından boğuk bir ses geldi. Kolu çevirip kapıyı açtığımda onu bir masanın üzerine eğilmiş hâlde buldum. Üç parçalı takım elbisesinin içinde oldukça dinç görünüyordu. Poposunun nasıl çıkıntı yaptığını görmezden gelmeye çalıştım ama yine de gözlerim üzerine tam oturan pantolonuna takılı kaldı. Çünkü kör değildim. Kalbimin pır pır ettiğini fark edince bakışlarımı hemen yüzüne çevirdim.

Kıyafetine kaşlarımı çatarak baktım. "Böyle dışarı çıkamazsın. Aslanlar seni canlı canlı yer."

Not defterine bir şeyler karalarken beni duymazdan geldi.

Telefonumdan saate baktım. "Beş dakika sonra korucuyla buluşmamız ger..."

"Affedersiniz Bay Kane, ne dediniz?" Bir kadın sesi lafımı böldü.

Declan bana bakarak parmağını dudaklarına götürdü.

"Asistanım beni kontrol etmeye gelmiş. Siz devam edin, Bayan Tanaka."

Tanaka. Elbette Declan, Bay Yakura'nın asistanının telefonuna cevap verecekti. O ve üst düzey patronu, Declan'ın şahsi numarasını bilen birkaç kişiden biriydi.

Bayan Tanaka Japonca bir şeyler mırıldanırken Declan ona hiç takılmadan cevap veriyordu. Onun diller arasında geçiş yapmasını izlemek beni hep etkilerdi. İspanyolca, Portekizce, Çince ya da Japonca kelimelerin dilinden kolayca dökülmesi gerçekten hayran olunası bir şeydi. Konuşmalarını dinlerken birkaç kelimeyi anlamaya çalıştım ama yabancı kelimeler bir yana, benim hiçbir zaman herhangi bir kelimeye karşı yatkınlığım olmamıştı.

Declan Bayan Tanaka'yla konuşurken ben de giysi odasına girip valizini boşaltmaya başladım. Zaten tüm kıyafetlerini ben koyduğumdan çabucak hallettim. Takım elbise benim için sürpriz olmuştu ve Declan'ın onu da valize koymak istemesine biraz bozulmuştum. Çalışmamak da dâhil olmak üzere her konuda aynı fikirde olmamız gerekiyordu.

Çünkü gerçekten, sürekli çalışıp duracaksa sahte balayına çıkmamızın ne anlamı vardı? Böyle yapması, insanlara mutlu ve âşık olduğumuzu göstermiyordu.

Bayan Tanaka sonunda telefonu kapatırken ben de Declan'ın giysi odasından safariye uygun bir kıyafetle çıktım. "Al. Bunu giy."

"Gitmiyoruz."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Pardon, ne?"

Declan'ın bakışları yüzümden kıyafetlerini sıkı sıkı tutan koluma kaydı, kolum titriyordu. "Bay Yakura, son teklifi değerlendirmek için birkaç saat içinde görüşmek istiyor."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır. Adam çok zor biri. Onun arazisinden vazgeçip bana yeni bir yer bulmaları için keşif ekibi göndermeme şu kadar kaldı."

"Ama..."

Cümlemi bitirmeme izin vermedi. "Anlaşmayı kapatmaya bu kadar yaklaşmışken vazgeçmek istemiyorum, özellikle de yönetim kuruluna Dreamland Tokyo'yu tamamlayacağıma söz vermişken." Odada volta atmaya başladı. İri vücudu, duvarlar üzerime üzerime geliyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Başımı iki yana salladım. "Seni anladığımı sanmıyorum."

"Sonunda teklifim hakkında bana somut bir geri bildirim verdi ve üzerine tartışmak için bir araya gelmek istiyor..."

"Ben tekliften bahsetmiyorum!" Kıyafetlerini yatağa fırlatırken aslında yüzüne fırlatabilmeyi diledim.

Declan'ın kaşları çatıldı. "Üzüldün."

"Hayır, Declan. Hayal kırıklığına uğradım."

"Bunun benim için önemini herkesten çok senin anlaman gerek."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Sorunum da bu zaten. Kendi ihtiyaçlarım pahasına senin ihtiyaçlarını anlıyorum."

Sırf Declan'ın yüzünde beliren o korkutucu ifadeyi silebilmek için sözlerimi geri almak istedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayatımın üç yılını tüm ihtiyaçlarının giderildiğinden emin olmak için harcadım, hem de kendi mutluluğumdan feragat ederek," dedim pat diye.

Sözde kendini kontrol altında tutacaktın.

Declan'ın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı, pembe rengi beyaza döndü.

Görev iptal. "Boş ver..."

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?" diyerek lafımı kesti.

Gözlerimi ondan kaçırmamak için kendimi zor tuttum. "Evet."

"Neden?"

Sorusu beni şaşırttı. Gerçekten de ne hissettiğimi umursuyor muydu? Geçmişte, birçok fırsatı olmasına rağmen benimle ihtiyaçlarım hakkında hiç konuşmamıştı. Declan o güne bir iş gezisi planladığı için kaçırdığım Noel kutlaması ya da Kane Şirketi'nin acil durumları nedeniyle son dakikada iptal etmek zorunda kaldığım diğer yüzlerce plan gibi.

Son üç yılda kimliğim *Bay Kane'in asistanı*na dönüşürken hayatım da yavaşça kaybolmuştu.

İşte sana işinde ne kadar mutsuz olduğunu itiraf etme şansı. Aklımdakileri söylemek için ağzımı açtım ama bakışlarındaki bir şey beni durdurdu. Kararan gözlerinin etrafı kırışmıştı.

Declan'ın telefonu çalarak sessizliği böldüğünde, telefonun üzerinde duran eli açmak için tereddüt etti.

Şu anda halletmesi gereken daha önemli şeyleri olduğu için senin boktan ruh hâlinle uğraşmak istemiyor.

Gözlerime ulaşmasa da en iyi gülümsememi takındım. "Unut gitsin. Jetlag ve safari yüzünden normalden daha erken uyandığım için aşırı huysuzum. Bir fincan kahve beni kendime getirir."

Telefonu çalmayı kesti. "Bak..."

"Sorun değil."

"Ben..." Telefonun tiz zili her ne diyecekse lafını böldü.

"Açsan iyi olur. Önemliye benziyor." Başımla onaylayıp gergince gülümsedim.

Declan bir şey diyecek oldu ama yanında daha fazla durmadım. Yatak odasının kapısını arkamdan kapatmadan önce son duyduğum şey, telefondaki hiç suçu olmayan kişiye yükseltttiği gür sesiydi.

Declan –çoğu koşulda büründüğü pislik patron kişiliğine bürünerek– Bay Yakura'nın toplantıda görsel destek istemesi ihtimaline karşılık, *PowerPoint* sunumu hazırlamamı istediği bir sesli mesaj gönderdi.

Benim istediğim tek görsel destek, ellerimin Declan'ın boynuna dolanarak hava akışını kesmesiydi.

Pekâlâ. Sinirlerine hâkim ol.

Öfkemi dizginledikten sonra işe geri döndüm. Birleştirilmiş notlarımıza dayanan bir *PowerPoint* sunumu oluşturmak iki saatimi aldı. Bunu hazırlamam, normal bir insanın yaptığından iki kat daha fazla vakit alıyordu çünkü hatalar için her slaytı üç kez kontrol etmem gerekiyordu. İstediğim son şey Declan'ın beni aptalca bir yazım hatası veya yanlış noktalama işareti yüzünden azarlamasıydı.

Slayt gösterisini bitirdikten sonra Declan'a benden istediği başka bir şey olup olmadığını alaycı bir şekilde soran bir mesaj gönderdim. Aleyhime sonuçlanacağını tahmin etmem gerekirdi. Declan'ın art arda attığı her görev bir öncekinden daha sinir bozucuydu.

Hâlâ ilgilendiklerinden emin olmak için Tokyo sponsorlarımızla görüş.

Pazarlama müdürüyle iletişime geç ve bana tahmini bir gider raporu göndermesini iste.

Yakura video görüşmesini başlatmadan önce Rowan'la toplantı ayarla.

O bir şeyler istedikçe öfkem arttı. Sözde on gün tatil yapacaktım. Üç yıldır ücretli izne çıkmamışken artık biraz mola istiyordum.

Buna *ihtiyacım* vardı.

Belki de bundan daha fazlasını istiyorsundur.

Hayal kırıklığı dolu bir iniltiyle başım ellerimin arasına düştü. İşim ve Declan'ın bana verdiği birçok fırsat için minnettar olsam da bunu daha ne kadar devam ettirebileceğimi bilmiyordum.

Dahası, bunu yapmak *istemiyordum*.

Bu yıl yirmi dört yaşına girecektim ama elimde ne vardı? Hayatım Declan'ın etrafında dönüyordu; onun başarılı olmak için ihtiyaç duyduğu her şeyi elde ettiğinden emin olmak için çırpınıyordum. Sırf hayal ettiği her şeyi başarabilsin diye adamla evlenmiştim bile; çünkü ona, karşılık verebileceğinden çok daha fazla değer veriyordum. Kimse bana inanmazken o bana şans vermişti ve bunun için ona borçluydum.

Böyle davranmamın suçlusu o değil, bendim. Kendi ihtiyaçlarımı bir kenara bırakmıştım çünkü başkalarına yardım etmenin beni mutlu edeceğini düşünüyordum. Herkesin hayallerine kavuştuğunu görmek harika bir duygu olsa da beni göğsümdeki boşlukla yalnız başıma bırakıyordu.

Sen değişmediğin sürece hiçbir şey değişmeyecek.

Belki de Cal haklıydı. Kendim için bahaneler uydurmaya devam edersem hayatımın bir sonraki büyük adımını atmak için asla doğru zamanı bulamayacaktım.

Bunu zaten denedin ve başarısız oldun.

Üzüntüyle iç çektim. Hayatımdaki tüm başarısızlıklara rağmen canımı en çok sıkan şey, giriş seviyesi bir İK pozisyonunda işe kabul edilmememdi.

Başarısız olduysan ne olmuş? Konfor alanında kalmaya devam edersen asla dişe dokunur bir şey başaramazsın.

Peki Declan ne olacak? Geçmiş kararlarımda fazlasıyla etkisi olan o ses konuşmuştu. Ben de her zaman olduğu gibi onu dinledim ve düşüncelerimi bir kenara iterek Declan'ın verdiği yeni göreve başladım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Declan

İris'e safari gezimizi iptal etmemiz gerektiğini söylediğimden beri onda bir tuhaflık vardı. Öğlene kadar neşesinin yerine geleceğini düşünmüştüm ama yanılmıştım. Yatak odamdan birkaç adım uzakta olmasına rağmen benimle sadece e-posta yoluyla iletişim kuruyor, özellikle ortak alanlardan uzak duruyordu. Beni bu şekilde görmezden gelmesi, itiraf etmek istemediğim kadar canımı sıkıyordu.

Birkaç kez onunla konuşmayı düşünmüştüm ama sonra fikrimi değiştirdim. İris iş yerinde ne zaman sinirlense, onu kendini toparlaması için yalnız bırakmanın en iyisi olduğunu öğrenmiştim. Bu anlaşmanın benim için ne kadar önemli olduğunu herkesten iyi biliyordu. Yakura'yla telefonda görüşmek için verdiğim onca mücadeleden sonra ona hayır diyeceğimi düşünmesi saçma olurdu.

Toplantı saatimiz yaklaşmasına rağmen İris hâlâ bilgisayarı kurmaya gelmemişti. Onu aramak için telefonu elime

aldım ama anlaşılan buna gerek yoktu; tam o anda kolunun altında dizüstü bilgisayarıyla oturma odasına girdi.

Onu tepeden tırnağa süzdüğüm sırada, o etrafımdayken göğsümde beliren sıkışına giderek daha da arttı. Her zamanki yüksek topukluları ve elbiseleri gitmiş, yerini vücudunun kıvrımlarını belli eden baştan ayağa siyah bir kıyafet almıştı.

Beni fark etmesi için tepesine dikildim. Ama görüntülü arama için bilgisayarı kurmakla meşgul olduğundan beni umursamadı bile.

Onu çenesinden tutup bana bakmaya zorlamak için duyduğum arzuyu bastırarak önüne geçtim. "Hazır mısın?"

Şarj kablosunu tutan elini sanki birini boğazlıyormuş gibi sıktı. "Evet."

Yine de bakışları benimkilerle buluşmuyordu. Onun kayıtsızlığı, halletmem gereken daha acil sorunlar varken beni ilgilendirmemeliydi. Ama aramızda yükselen gerilimin kesinlikle farkındaydım.

Ve bundan hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

"Iris."

"Efendim?" Giriş ekranını sanki Mors alfabesiyle yazılmış gibi inceliyordu.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle ki günümüze devam edebilelim."

Parmaklarını klavyeye vurmasına bakılırsa verdiğim emirden pek hoşlanmamıştı. "Bir sorun olduğunu nereden çıkardın?"

"Pasif-agresif davranmayı bırak da konuş benimle." Elimi elinin üstüne koyarak yazmasını engelledim.

"Şu anda konuşmak istediğim son kişi sensin." Elini elimden kurtarırken nihayet bana baktı.

Gözlerine yansıyan duygu, görmeyi beklediğim şey değildi. Başının üzerinde kırmızı bir bayrak sallayarak beni ondan

uzak durmam için uyarsa da olurdu. Yine de gözlerindeki ıslaklığı görmezden gelemiyordum.

Iris'in gülümsemesi zaafım olsa bile birbirine yapışmış ıslak kirpiklerinin kesinlikle sonum olacağını fark ettim.

"Ağladın mı sen?" Nefesim daraldı, ciğerlerime hava doldurmakta zorlandım.

"Hayır."

"Berbat bir yalancısın."

Burun delikleri genişledi. Ayağa kalktı, boyu zar zor çeneme geliyordu. "Dürüst olmamı mı istiyorsun?" Sesi tehlikeli ölçüde kısılmıştı.

"Evet."

"Söyleyeceklerimden nefret etsen bile mi?"

"Seni temin ederim, daha kötülerini duymuşumdur."

Bakışları yumuşarken buzlar eridi. "Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"İçinde hapsolmuş bir insan olduğunu bana hatırlatma."

"Neden bahsediyorsun?"

Bakışlarını benden çevirip odanın uzak bir köşesine odaklandı. "Ben..." Bilgisayar ekranından gelen zil sesi sözünü kesti. Attığı acı kahkaha odayı doldurdu. "Ben seni yalnız bırakayım."

Toplantının canı cehenneme.

Bu düşünceyle boğazıma yumruk yemiş gibi oldum. Düzensiz nefeslerimin sakinleşmeme hiçbir katkısı olmadığı gibi düşüncelerim de giderek kontrolden çıkıyordu.

Neyin önemli olduğunu unutuyorsun.

Başımı iki yana sallayarak kendimi topladıktan sonra ceketimin önünü açıp dizüstü bilgisayarın karşısındaki kanepeye oturdum. "Bu konuşmaya daha sonra devam edeceğiz." Kesin bir dille konuşarak bana karşı çıkmasına izin vermedim.

"Tabii, *efendim*." Alaycı tavrına aldırış etmedim. Aramayı kabul ettikten sonra kameranın açısından çıktı.

"Merhaba, merhaba!" dedi Bay Yakura kameraya sırıtarak. Samimiyetine karşılık vermeye çalıştım ama zoraki gülümsemem yalnızca kahkaha atmasına neden oldu.

Nasıl sürekli bu kadar mutlu olabiliyordu, anlamıyordum. Bu neşeli hâliyle bana golden retrieverları anımsatıyordu. Onun gibi kendi yarımküresindeki gücün büyük bölümünü elinde bulunduran birinin böyle davranabilmesi akıllara durgunluk vericiydi.

Herkes senin gibi sefil bir pislik değil.

"Benim için gülümsemene gerek yok." Yakura güldü.

"Güzel, zaten doğal gelmiyor." Hem bence aşırı miktarda yüz kası kullanmayı gerektiriyordu.

Kıkırdaması omuzlarımdaki gerginliği biraz hafifletti. "Iris nerede?" diye sordu onu görmek için odaya bakınarak.

"Buradayım!" Iris, kanepenin sırtını bariyer olarak kullanarak arkamdan kameraya baktı. Kumsalda sıcak bir gün gibi hissettiren kokusu benliğimi sardı. Bu kokuyu ciğerlerime derin derin solumamak için ağzımdan nefes aldım.

Yakura, "Nasılsın?" diye sorduğunda vücudumdaki gerilim azaldı. Benim aksime Iris böyle laflamaları severdi. Havadan sudan konuşmak; dumanla haberleşmek ve grup mesajlarının hemen ardından en sevmediğim iletişim şekliydi.

Iris'in gülücüğü benimki kadar zorlama görünmüyordu. "Her şey harika. Bildiğiniz gibi, hayatımı çalışarak geçirmekle meşgulüm."

Ekranda gözlerimiz buluşurken benimkiler sessiz bir uyarıyla kısıldı.

"Tatile ihtiyacın var gibi görünüyor. Duyduklarıma bakılırsa bu bir balayı bile olabilir." Yakura tek kaşını kaldırdı.

Iris'in gülümsemesi bir anlığı soldu ama çabuk toparlandı. "Anladığım kadarıyla haberlerimizi almışsınız."

"Önemli haberi karımdan duyduğum için biraz gücendim. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Yakura kaşlarını çattı.

Bu kelime, kimin söylediğinden bağımsız olarak başıma bela olmuş gibiydi. İnsanların neden arkadaşım olmaya bu kadar hevesli olduklarını bilmiyordum. Doğum günlerini hatırlamamaktan tutun da mesajlarını asla okumamaya kadar her yönden eksik bir arkadaş olurdum.

"Her şey çok hızlı olduğundan asistanınıza bir elektronik düğün davetiyesi gönderdim ama size ulaşmamış olmalı." Iris bunu söyledikten sonra Yakura'nın düğünümüze gelememesi içini parçalıyormuş gibi somurttu.

"Unutmuş olmalı. Her gün o kadar çok e-posta alıyorum ki, tek başıma bir bulut depolama alanını tamamen doldurdum neredeyse."

Iris elini salladı. "Dert etmeyin. Zaten anlık gelişti." Iris yüzüklü elini omzuma koyarken Yakura'nın gözleri bu hareketi takip etti. Yakıcı bir his bedenimi ele geçirirken olduğum yerde kıpırdamadan oturmaya devam ettim.

"Sanırım öyle. Karım şüphelendiyse de ben ikinizin birlikte olduğunu hiç bilmiyordum. Onun bunca zamandır haklı olmasına biraz sinir oldum."

"Eşiniz akıllı bir kadın," dedi Iris.

"Bu zamana kadar sır olarak saklamayı nasıl başardınız?"

"Declan'ı bilirsiniz. İş hayatıyla özel hayatını her zaman ayrı tutar."

"Bilmez miyim? En sevdiği rengi sorduğumda bile söylemedi."

Iris sırıtarak, "Yeşil. Tıpkı gıcır gıcır bir yüz dolar gibi," dedi.

Neredeyse kendimi tutamayıp gözlerimi devirecektim.

"Bu doğru mu?" Yakura'nın bana bakarken gözleri parlıyordu.

"Evet." *Hayır.*

Iris onaylarmış gibi omzumu sıktı. Yıllar önce Iris bana en sevdiğim rengi sorduğunda, ona olmadığını söylemiştim. Sık sık delirmesi göz önüne alınınca doğal olarak, kendisi benim yerime bir renk seçmişti. Hatta bunu süregelen bir şaka hâline getirerek her hediye verme etkinliğinde bana yeşil renkli bir şey vermişti, sanki beni o renge boğarak sevmemi sağlayabilirmiş gibi.

Sağlamıyordu. Aksine, o renk bana hep *onu* hatırlatıyordu.

"Pekâlâ, fazla vaktinizi almayacağım. Ama hazır ikiniz de karşımdayken Dreamland Tokyo teklifiyle ilgili benzersiz bir fırsatı sizinle tartışmak istiyorum."

İşte bunca zamandır beklediğin an. Devam etmesini beklerken nefesimi tuttum.

"Birkaç şartla projede ilerlemek istiyorum."

Gözümü kırpmadım. Gülümsemedim. Diğer tekliflere kıyasla bu teklifin onu nasıl ikna ettiğini merak ederek kameraya bakmak dışında hiçbir şey yapmadım.

Ne değişti?

Kimin umurunda ki? Önemli olan birlikte çalışmak istemesi. "Harika. Kane Şirketi sizinle çalışmaktan ve Dreamland Tokyo'yu hayata geçirmekten heyecan duyacaktır."

Başıyla onayladı. "Ben de heyecanlıyım. Yine de anlaşmayı kurula sunmadan önce son birkaç ayrıntıyı düzeltmenizi istiyorum."

Ekranda Iris'in çenesindeki minik seğirmeyi görmeme rağmen, "Tabii ki, ne gerekirse," diye cevap verdim

Yakura el çırpıp projeye katmamı istediği Japon sponsorlar da dâhil olmak üzere ele almamı istediği değişiklikleri sıraladı. "Harika. Bu cuma günü şirketin yönetim kuruluyla

paylaşabilmem için içinde projenin zaman çizelgesi de olan güncel teklifi istesem sizin için çok mu zor olur?"

Omzumdaki elin tutuşu sıkılaştıysa da Iris sessizliğini korudu.

"Hiç sorun değil."

"Harika. Mücadeleye hazır olacağını biliyordum."

Olmamam için aptal olmam gerekirdi. Bu proje, gelecekteki CEO olarak yapacağım ilk büyük hamle olacaktı ve hayatımın son iki yılını gece gündüz demeden, hafta içi hafta sonu fark etmeksizin çalışarak bu fırsatı tepmek için geçirmemiştim.

Iris'in tırnakları takım elbisemin kumaşına batıyordu. Bilgisayar ekranına baktığımda yüzünün duygudan yoksun olduğunu gördüm ki bu bir uyarı işaretiydi.

Öfkelenmekte haklıydı ama bazı şeyler öncelikliydi. Fırsatlar şans meselesi değildi, daha çok sıkı çalışma ve fedakârlık meselesiydi. Ekstradan birkaç gün daha çalışmak onu öldürmezdi. Önce Yakura'nın isteğini yerine getirdiğimiz sürece hayvanların sıçmasını, sevişmesini ve uyumasını izlemek için bolca fırsatı olacaktı.

Yakura başıyla onayladı. "Yakında görüşürüz."

O görüşmeyi sonlandırdığı anda Iris elini üzerimden çekti.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Benden bu kadar mı tiksiniyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Şu anda ellerimi boynunun yakınında istemezsin."

"Böyle bir huyun olduğunu bilmiyordum."

"Cinayet işlemek gibi mi?"

"*Kapris yapmak gibi.*"

Gözleri irileşti. "Bir kuralı çiğniyorsun."

"Hangisini?"

"Flörtleşmek yok."

"İlginç. Artık yeni kurallar mı ekliyoruz?"

"Evet, sonuçta sahte evliliğin kullanma kılavuzu yok."

"Bu sana kendini daha iyi mi hissettiriyor?" diye sordum sıkılmış bir sesle.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"İşler senin için fazla gerçek olduğunda aramıza duvar örmenden bahsediyorum."

Neredeyse iğrenç sayılabilecek derin ve hırıltılı bir kahkaha attı. "İnsanlara davranış şekline bakıldığında, bunu ifadesiz bir yüzle söyleyebilmen gerçekten büyüleyici."

Ona boş boş baktım. "Sana herkese davrandığım gibi davranmıyorum."

Benim hakkımda kardeşlerimden bile daha çok şey biliyordu. Ama onun bunu dikkate almaması... beni sinirlendiriyordu.

"Haklısın."

Tuttuğum gergin nefesi bıraktım. *Sonunda anlıyor.*

Iris sözlerine devam etti, "Bana harika davrandığın anlar var. Bunu inkâr etmek aptallık olurdu. Ama değersiz hissettiğim zamanlar da var. Seni mutlu edeceğini düşündüğün şeyin peşinde koşarken benim ihtiyaçlarımı hiç önemsemiyorsun."

Onu omuzlarından tutup anlamlı konuşmaya başlayana kadar sarsmak istiyordum. Ama ellerime hâkim olarak başımla onayladım. "Anlıyorum."

"Anlamıyorsun." Kulağıma yanlış gelen bir sesle acı acı gülümsedi. "Bu geziyi birlikte eğlenebileceğimizi düşünerek planladım. Düşündüm ki..." Gülmesi yorgun, sessiz bir hâl aldı. "Açıkçası ne düşündüğümü ben de bilmiyorum ama bu olanlara şaşırdığım için kendime kızıyorum. Hatta çalışmanın sadece bir günle sınırlı kalacağını düşündüğüm için kendime inanamıyorum."

Yakura'yla yaptığımız toplantı sonrası hissettiğim zafer duygusu, yüzündeki ifadeyi görmemle kayboldu. Böyle his-

setmem, kafamdaki tüm alarm zillerini harekete geçiriyordu. "Iris..."

Bir elini kaldırdı. "Sorun yok. Ben yürüyüşe çıkacağım."

"Hayır, çıkmayacaksın." Vahşi hayvanlarla ve karanlıkla çevrili bir hiçliğin ortasındaydık. Ne kadar kızgın olduğu umurumda değildi, dışarı çıkmasına hayatta izin vermeyecektim.

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Senden izin istemedim."

Ensem ısınmaya başlamıştı. "O hâlde patronun olarak sana Yakura'nın istediği güncellemelere başlamanı emrediyorum. Kaybedecek vaktimiz yok."

Tüm vücudu kasıldı. "Tabii ki. İşten ayrılmak için yazdığım iki haftalık bildirimimi gönderir göndermez hemen bu konuyla ilgileneceğim, aşağılık herif."

Ah, siktir. Şaşkınlığımdan faydalanarak ben onu durdurma fırsatı bulamadan odadan çıktı. Giriş kapısı arkasından şiddetle çarparak kapandı.

Bu karmaşayı toparlamaya çalışırken iyi şanslar.

Keşke kulübenin arazisinde gezintiye çıkabilecek kadar gözü kara bir kız olduğumu söyleyebilseydim. Aslında niyetim tam da buydu, özellikle de Declan'la ettiğim kavgadan sonra.

Ama gözü kara bir kız değildim. Hem de hiç. Birkaç yaprak hışırtısı, topuklarımı kıçıma vura vura arka bahçeye kaçıp şezlonglardan birine sığınmama yetmişti. Orada olduğumu içerideki pislik herife belli etmemek için ışıkları kapalı tuttum. Kendimi kandırıp bunu yıldızları daha iyi görebilmek için yaptığımı söyleyebilirdim ama esasında sadece yalnız kalmak istiyordum. Yürüyüşe çıkmamam için tam bir pislik gibi davranmıştı, bu yüzden de bunun adil olduğunu düşünüyordum.

Eh, patronuna istifa ettiğini söyledin. Bu, Cal'in gurur duyacağı türden bir gözü karalık.

İnledim. Ne büyük aptallıktı. Dilimi tutmak yerine öfkemin beni ele geçirmesine izin vermiştim. Dışarı çıktığımdan

beri telefonum dördüncü kez çalıyordu. Declan'ın adı ekranda yanıp sönerken iç çekerek aramayı yanıtladım.

Olgun davran.

"Bana nerede olduğunu söyle." Kızgın sesi telefonda yankılandı.

"Dışarıdayım."

Aman ne olgun davrandın. Tamam ama o kim oluyordu da bana böyle emir verebiliyordu? Biraz önce olanlardan hiçbir şey öğrenmemiş miydi?

"Tanrıya yemin ederim ki seni bulduğum an..."

Yarım kalan tehdidi ensemin karıncalanmasına neden oldu.

Bu da neyin nesi?

"İyiyim."

"Lanet olası ormanın ortasındasın."

Onunla dalga geçtim. "Teknik olarak buraya çalılık deniyor. Keyfini bile çıkaramayacağım bir tatil için her şeyi bana planlattığından bunu bilmemen doğal tabii."

"Kapa çeneni ve bana nerede olduğunu söyle."

Kendimi tutamayarak hafif bir kahkaha attım. "Sorunumuz tam olarak bu zaten." Kulübeyi çevreleyen cam kapılara yaklaşırsa diye sesimi alçak tuttum. "Bana itaatsiz bir ev hanımı gibi emir vermeye devam edersen ben de karşı koymaya devam edeceğim."

"Seni nerede bulacağımı söylemezsen..."

"Havuz kenarında uzanıyorum."

Telefon kapandı. Geçen her saniye kalbimin hızı artıyordu. Declan gerginliğimi fark etmesin diye titreyen ellerimi birbirine kenetledim.

Sürgülü kapının açılmasıyla kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Omzumun üzerinden ona bakmayı reddediyordum, bu yüzden –o beni incelerken tenime yayılan yanma hissine rağmen– gözlerimi yıldızlı gökyüzüne diktim.

Declan bir dakika boyunca kıpırdamadan durdu. Hiçbir şey söylemeyerek beni diken üstünde bıraktığı için onun işkence konusunda uzman olduğunu düşünüyordum. İnsanları baskıyla yıldırma yeteneğine her zaman hayran olsam da bugün gerçekten dayanılmaz buluyordum. Tam omzumun üzerinden bakarak onu kontrol etme isteğine yenik düşüyordum ki son anda kendime hâkim oldum.

Sürgülü kapı tekrar kapanırken rüzgâr, hissettiğim rahatlamayla iç çekişimi bastırdı. Declan'ın ayakkabılarının ahşap havuz kenarında çıkardığı ses, kalp atışlarımın kısa ve kesik sesine uyuyordu. Declan mesafesini korumak ister gibi tam karşımda durdu.

Bana bağırmasını bekledim. Bir yanım, tartışmanın ortasında onu bırakıp gittiğim için bunu hak ettiğimi düşünüyordu. Olgunca davranmadığımı biliyordum ama ben de insandım. Kolay kolay patlamasam da bir kez patladım mı hiç kimse hor görülmüş bir asistandan daha tehlikeli olamazdı.

Asi yanım kararımın arkasındaydı, Declan'ın değişmesi gerekiyordu. Ben robot değildim. Duygularım ve hayallerim vardı. Hayatımın geri kalanını, onun hedeflerine ulaşmasına yardım ederken kendi hayallerimi beklemeye alarak geçirmek istemiyordum. Eğer Declan bunu anlayamıyorsa o zaman belki de işten ayrılmanın zamanı gelmişti.

Daha önce iş değiştirmek için başvuru yaptığımda başarısız olmuş olabilirdim ama hayat böyleydi.

"Konuşmamız gerek."

Bakışlarımı yıldızlardan yüzüne çevirdim. Cevap vermek için ağzımı açtım ama kelimeler boğazıma takıldı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Declan *konuşmak* isteyecek bir adam değildi. Sırf bu bile gerilmeme yetti, kendime olan güvenimi kaybetmeye başladım.

Karşımdaki şezlonga oturdu. Ama benim aksime arkasına yaslanmadı, bunun yerine dik oturmayı seçti. Gölgeler onu bir pelerin gibi sarıyor, yüzünün çoğunu gizliyordu. Bana baktığını bilmek için ışığa ihtiyacım yoktu. Vücudum, omurgamdan aşağıya dışarıdaki ısıyla ilgisi olmayan bir ürperti göndererek bu işi benim yerime yapıyordu.

"Özür dilerim." Esen rüzgâr yüzünden sesini zar zor duydum.

Gözlerimin neredeyse yuvalarından fırladığını görmemesi için yüzümü diğer tarafa çevirdim.

Sessizliğimi onay olarak almış olmalıydı. "Hata yaptım."

İşaret dili öğrenmeye başlamam gerekebilirdi çünkü nutkum tutulmuştu. Declan asla özür dilemez, *hata yaptığını* kesinlikle kabul etmezdi. Aramızda bir şeylerin ters gittiğine dair ilk uyarı bu olmalıydı.

"İşi bırakmanı istemiyorum." İtirafı aramızda asılı kaldı.

"Neden? Yerime birini bulmak zor olacağı için mi?"

"Senin yerini kimse tutamaz."

Bir tek cümlenin kalbime bu kadar zarar verebileceğini kim bilirdi? Benim yerime cevap vermek istiyormuşçasına daha hızlı atmaya başlamıştı. "Daha fazla böyle devam edemem."

İçini çekti. "Biliyorum."

"Daha iyisini hak ediyorum."

"Bundan şüphem yok."

Başımı eğdim. "Mutlu değilim."

Diğerlerinin aksine, buna ânında cevap vermedi. Sessizlik uzadıkça sakinliğimi yitiriyordum. Kendimi parmaklarımı gergin bir şekilde bacaklarıma vururken buldum.

"İzin gününde seni çalıştırmam yanlıştı."

Göğsümdeki sıkışmayı hafifletmesini umarak espri yaptım. "Evet, haklısın. Bu tam bir şerefsizlikti."

Ay ışığı küçük gülümsemesini aydınlatıyor, dişlerinin beyazını öne çıkarıyordu. "Ağzın çok pis."

"Bana mı öyle geliyor, yoksa son zamanlarda ağzıma fazla mı taktın?"

"Fazla olduğunu kim söylüyor?"

Aman. Tanrım. Ya Declan benimle flört ediyordu ya da vahşi bir hayvan tarafından öldürülüp cennete gitmiştim.

Ya da cehenneme. Olaya nasıl baktığına bağlı.

Ben karnımda biriken sıcaklığı bastırma fırsatı bulamadan ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrıldı.

Senin içine ne kaçtı böyle? Ayak parmaklarını kıvırmak mı? Bir de bakmışsın, Declan'ın penisinden okkalı bir doz almak için seks orucunu bozuyorsun.

Adamın penisini düşünmeyi bırak!

Boğazımı temizledim. "Sorun yok. Seni affettim." Buradan gitmesi için ne gerekiyorsa söyleyecektim. İçimde, bu konuşmayı daha fazla kaldıramayacak kadar çok *his* vardı. O bende herhangi bir zayıflık bulmak için beni incelerken keşfetmeyi reddettiğim, korkunç hisler.

Declan ensesini ovuşturdu.

Yoksa... gergin mi?

Hayır. İmkânı yoktu.

Değil mi?

Declan'ın utandığını düşünmek beni o kadar şaşırtmıştı ki söylediği şeyi duyamadım. "Efendim, ne dedin?"

"Yakura'yı arayıp ona eve dönene kadar teklifi göndere-meyeceğimizi söyledim."

Olduğum yerde doğrulurken az kalsın düşecektim. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü o tekliften daha önemli şeyler var."

Sormaya cüret etme.

Dudaklarım aralandı.

Hayır.

Ama, diye karşı çıktım.

Neden yaptığı kimin umurunda? Ona bunu sormak korkunç bir fikir. Çok saçmaydı belki ama sormam yasakmış gibi geliyordu.

Beni sormaktan alıkoymaya çalışan güçlü sesi duymazdan geldim. "Ne gibi şeyler?"

Declan konuyu değiştirdi. "Az önce söylediklerinde gerçekten ciddi miydin?"

"Hangisinden bahsediyorsun? Birçok şey söyledim."

"Son üç yıldır benim için çalışarak kendi mutluluğundan feragat etmenden bahsediyorum."

Ağır ağır iç çektim. "Sinirliydim."

"Sorumun cevabı bu değil."

Ona ters bir bakış attım. "Ne dememi istiyorsun? Üç yıldır senin için çalışıyorum ama elimde ne var? Hayatım yok, Cal'den başka arkadaşım yok, seninkini kazanmana yardım etmekten başka bir geleceğim yok. Tüm olumsuzluklara rağmen seninle evlendim, dahası ilgilenmek istemediğin bir çocuk doğurmam gerekiyor. Tabii ki mutlu değilim. Hatta korkuyorum."

Bu son kısmı itiraf etmek canımı yakmıştı.

Declan gözlerini kırpıştırdı. Bir kez. İki kez. Üç kez.

İçimi dökersem daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm ama aksine, midem bulanıyordu. Declan birçok bakımdan mükemmellikten uzaktı ama bu onu kötü biri yapmıyordu. Bana bağırmıyor, hakaret etmiyor, rahatsız hissettirmiyordu. Maaşım normal bir maaşın iki katıydı ve bu sayede bir birikim yapabilmiştim.

Dünyanın en kolay patronu muydu? Kesinlikle hayır. Benden, en az kendisinden beklediği kadar çok şey bekliyordu. Zor beğenen biriydi, standartları çok yüksekti ama

bu, adil olmadığı anlamına gelmiyordu. Aksine, beni hep daha iyisini yapmaya yüreklendiriyordu.

Az önce her şeyden ne kadar nefret ettiğini ona itiraf ettin.

Midem çalkalandı. "Söylediklerim için..."

"Seni ne mutlu ederdi?"

Üzerime yıldırım düşse sorduğu sorudan daha az şok edici olurdu. Declan daha önce bir kez olsun böyle bir şey sormamıştı, dolayısıyla ne cevap vereceğimi hiç bilmiyordum. Pek çok şey beni mutlu edebilirdi ama onun elinde olan çok az şey vardı.

"Ben..."

"Düşünme. Aklına geleni söyle."

Derin bir nefes aldım. "Öncelikle istekleri, ihtiyaçları ve duyguları olan bir insan gibi muamele görmek istiyorum."

"Ne yazık ki evrim henüz bu küçük sorunu çözmüş gibi görünmüyor."

Ona dik dik baktım. "Ben ciddiyim. Bu da zamanıma, enerjime ve sahte evliliğimizin yürümesi için elimden gelenin fazlasını yapmaya çalışmama saygı duyacağın anlamına geliyor. Unutma ki bunu *benim* için yapmıyoruz. Bethany'yle ayarladığım kusursuz evlilik anlaşmasını bozan sensin. Ben sadece en iyi alternatiftim. Kısacası müttefikin de olabilirim düşmanın da. Seçim senin."

"Başka?" Sesinde belli belirsiz bir neşe vardı.

"*Sen bana gülüyor musun?*"

"Yalnızca içimden."

Gözlerimi kıstım. "Aslında bir şey daha var. Dreamland Tokyo'ya *benim projem* demeyi bırakacaksın. İki yıldır bu teklif üzerinde birlikte çalışıyoruz, bu süreçte yaklaşık on arkadaşımı ve bir erkek arkadaşımı kaybettim. Yani beğensen de beğenmesen de biz bir ekibiz. Şu andan itibaren bana, ona göre davranmanı istiyorum."

Kirli şakallı çenesini sıvazladı. "Mantıklı bir istek."

Beni daha fazla sinirlendirmek istemediği için mi, yoksa hislerimi gerçekten umursadığı için mi durumu yatıştırmaya çalıştığından emin değildim. İkinci seçenekten ötürü olmasını isterdim ama muhtemelen CEO olma şansını mahvetmek istemediğindendi. Ayrıca beni mutsuz ederek asistanını kaybetmekten çok daha fazlasını riske atmış olurdu.

"Harika. Artık her şey hallolduğuna göre ben yatmaya gidiyorum." Ayağa kalkıp sürgülü kapıya doğru bir adım attım.

"Geç kalma."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Neye?"

"Yarınki safarimize."

"Gitmek mi istiyorsun?" Ses tonum yükselmişti.

"*İstemek* biraz abartı olur. Ama gönüllüyüm."

Sırıttım. "Saat beşte hazır olurum." Verandada yürüyüp sürgülü kapının kolunu çektim.

"Iris?"

Bu sefer arkamı dönüp cama sırtımı yasladım. "Evet?"

"Beni bir daha terk etmeye kalkarsan seni buna pişman ederim." Sesindeki o hafif hırıltı, alt kısımlarımda korkunç şeyler olmasına neden oldu.

"Bu bir tehdit mi?"

"Söz." Yüzü ifadesizdi ama gözleri üstümüzdeki yıldızlarla yarışıyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Bir şekilde kendimi toparlayarak başımla onaylayıp verandadan ayrıldım.

Declan'ın sözleri beni odama kadar takip etti ama duş alıp yatağıma girene kadar söylediği şeyde bana neyin tuhaf geldiğini anlayamadım.

Beni bir daha terk etmeye kalkarsan seni buna pişman ederim.

İşten ayrılırsan değil, *beni* terk edersen. İstifa etmek istedim diye böyle demesi çok garipti ama bence Declan o iki cümleyi aynı anlamda görüyordu. İstifamı, kendisine karşı yapılan bir hakaret olarak algılıyordu. Hatta bir tür ihanet olarak görecek kadar ileri gidebilirdi.

Onun kimseye ihtiyacı yok. Cal'in sesi kafamda tekrar tekrar yankılandı.

Belki de *benden* başka kimseye ihtiyacı yoktu.

Dünün aksine, Declan sabah beşte beni oturma odasında bekliyordu. *Tam beşte.*

"Geç kaldın," diye homurdandı.

İnledim. "İki dakikacık."

"Al bakalım. Hadi gidelim." Boş elime karton bardakta kahve tutuşturdu.

Bardağa şaşkınlıkla baktım. "Teşekkürler?" Kahveden bir yudum aldım ve kafein dilime değer değmez iç geçirdim.

Declan boğuk bir sesle inledi. "Teşekkür etmene gerek yok. Sana sırf kendi çıkarlarım için kahve hazırladım. Kafein seni çok daha itaatkâr hâle getiriyor."

Ağzım bir karış açıldı. "Pardon?"

Bana cevap vermeye tenezzül bile etmeden evden çıktı.

İçinde gerekli malzemelerimin olduğu sırt çantamı aldıktan sonra, "Birileri bugün safariye gitmeye çok hevesli," diye seslendim. Güneş henüz doğmamıştı, bu yüzden Declan'ın yakınında kalmaktan başka çarem yoktu. Patikadaki lambaların

ışığı altında buluşma yerimize doğru yola koyulduk. "Oraya ne kadar erken gidersek bu işi o kadar çabuk hallederiz."

"Lütfen bu kadar heyecanlı olma. Umduğunu bulamayacaksın diye korkuyorum."

Bana somurtarak baktı.

Birileri bu sabah tersinden kalmış. Yüzündeki ifadeyi gören, onu elektrikli sandalyeye götürdüğümü sanırdı. Bir yandan kahvemi yudumlayarak ana kulübeye doğru yol aldık. Declan hedefimize mümkün olduğunca çabuk ulaşmaya kararlı görünüyor, beni de onun hızına uymaya zorluyordu.

Zürafa gibi bacaklarım yoktu, bu yüzden bacaklarım harcadığım efor yüzünden iflas etmeden önce normal yürüme hızıma düştüm. "Acelen ne?"

"Saat beşi çeyrek geçe orada olacaklarını söylediler."

"Tatildeyiz, doktor randevusuna gitmiyoruz. Birkaç dakika bekleyebilirler."

Declan ağzının içinde bir şeyler geveledi. Telefonumu çıkarıp göstere göstere bazı bitkilerin karanlık fotoğraflarını çektim. Declan her saniyesinden nefret etti. Botlarını toprak yolda sürüyor, arkasından toz kaldırarak telefonuyla ilgileniyordu.

"Hani bugün izin yapacaktın?" diye sordum.

Göz göze geldik. İkimiz de bakışlarımızı kaçırmadık.

"Buradayım, öyle değil mi?"

"Evet, Teksas'tan daha büyük bir egoyla."

"Ondan daha büyük Alaska olduğu sürece yeterince çabalamıyor olmalıyım."

Sözleri beni iki büklüm olup hırıltılı nefesler almaya başlayana kadar güldürdü. Çoğu insan onu tatsız, alaycı ve yanında uzun süre kalmaya katlanılmaz biri olarak görürdü ama ben onu komik buluyordum. Alaycılık, zekânın en aşağılık biçimi olarak kabul edilebilirdi ama bence en eğlencelisiydi.

Gerçi bunun hakkımda tam olarak ne ortaya koyduğundan emin değildim.

Doğrulup kendimi toparladım. "Ateşkes ilan etmeye ne dersin?"

"Ateşkes mi?" Tek kaşını kaldırdı.

Onu başımla onayladım. "Hadi bugünü dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranarak geçirelim. İş yok. Yakura yok. Pişmanlık yok. Bir gününü tamamen bana ayır."

"Peki benim çıkarım ne olacak?"

Eh, hayır dememişti. "Bu gece seni uykunda boğmayacak mutlu bir eşin olur."

"Bunu sık sık düşünüyor musun?"

Sırıtışım yanaklarımı ağrıttı. "O gece ilham aldığım *True Crime* bölümüne bağlı."

Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Muhtemelen güzel bir gülüşü vardı ama hiç görmemiştim. Onun için çalıştığım bunca yılda ne kadar uğraştıysam da gülümsemesini kendine saklamayı başarmıştı.

"Öyle olsun. Ama sırf hapiste bir gün bile hayatta kalamayacağını bildiğim için kabul ediyorum," dedi.

"Haklısın. Turuncu bana yakışmıyor."

Declan'ın içinden kahkaha attığına yemin edebilirdim.

Park alanına vardığımızda bardaktaki tüm kahveyi mideme indirmiştim ve biraz daha kendime gelmiş gibi hissediyordum. Safari şoförü ve rehberi bizi karşıladı. Tam on dakika geç kalmamızı ikisi de sorun etmeyince onlar kamyonu hazırlarken dudaklarımı oynatarak Declan'a, *Sana söylemiştim*, dedim.

"İlk biz mi geldik?" Rölantide çalışan arabamızın etrafındaki boş alana baktım.

Rehber kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsunuz sanmıştım."

"Neyi?"

"Çiftler balayını en iyi şekilde geçirebilsinler diye turları tek tek düzenliyoruz."

Tüh, web sitesini yanlış incelemiş olmalıydım. Declan'a baktığımda sağ gözünün üstündeki damarın ortaya çıktığını gördüm. *Harika.*

Bana uzun uzun baktı. "En azından bugün insanları seviyormuş gibi yapmak zorunda kalmayacağım."

İçimden bir kahkaha koptu. Şoförle rehber biraz dehşete düşmüş gibiydiler, o yüzden endişelerini giderdim. "Şaka yapıyor..."

"Yapmıyorum," dedi kuru bir sesle.

Rehber gergin gergin bana bakarken şoför zoraki güldü. "Hadi, gidelim artık. Hayvanlar kimseyi beklemez."

Rehber aracın yan tarafında asılı olan koltuğa yerleşirken şoför de ön koltuğa bindi. Declan özel kamyonete benden önce çıktı. Elini uzatıp beni kolaylıkla yüksek platforma çekti. Elimi sımsıkı tutarken kolumu boydan boya bir enerji akımı sardı.

Sanki onu yakmış gibi elimi aniden bıraktı.

"Ee, bugün en çok hangi hayvanları görmek istiyorsunuz?" diye sordu rehber.

"Leopar!" El çırptım.

Rehber ıslık çaldıktan sonra şoföre bir bakış attı.

Endişelenerek, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Yok. Sadece leoparları bulmak için elimizden geleni yapıyoruz ama çok kurnaz yaratıklar."

"Anladım." Yüzüm biraz düştü.

"Onları bulmak için elimizden geleni yapacağız."

Başımla onayladım. "Hiç sorun değil, ısrar yok."

Rehber Declan'a döndü. "Peki siz, efendim? Siz hangi hayvanı görmek istersiniz?"

Beni işaret etti. "O hangisini görmek isterse."

"En sevdiğin hayvan yok mu?" diye sordum.

"Beş yaşında olmadığıma göre, yok."

Ondan cevap koparmaya çalıştım. "Yapma. Aradan yıllar *yıllar* geçtiğini biliyorum ama çocukluğunu düşün. Diğerlerinden daha çok sevdiğin en az bir hayvan olmalı."

Somurtarak bana baktı. "Fil."

"*Fil mi?*"

Dudakları seğirdi. "Ne bekliyordun? Aslan dememi mi?"

"Dürüst olayım mı? Evet."

"Aslanları çok abartıyorlar."

"Filler abartılmıyor mu?"

Bakışlarını manzaraya çevirdi. "Annem filleri severdi."

Bu itirafının ardından göğsüm sıkıştı. Declan'ın gözlerindeki kayıp bakış gözyaşlarımı tutmamı zorlaştırıyordu. Annesinden bahsediş şekli beni ona karşı ânında yumuşatıyordu.

Düşünmeden yumruk yaptığı elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Zevkli biriymiş."

Hüzünle iç çekerek boştaki elini kenetli ellerimizin üzerine koyup bacağının üzerine yerleştirdi. Vücudum elektrik kablosuna dokunmuşum gibi titriyordu.

Rehbere baktım. "Pekâlâ, beyefendiyi duydunuz. Gidip ona fil bulalım."

Declan'la yıllar içinde birçok kez baş başa yemek yemiştik. Geneli sadece işle alakalı olsa bile tartışacak belirli bir gündemimizin olmadığı birkaç yemek de olmuştu. Ama bunların hiçbiri, herhangi bir dikkat dağıtıcı olmadan karşısında oturduğum şu anla kıyaslanamazdı. Cep telefonlarımız yoktu.

Alınacak not yoktu. Birbirimizden başka bizi meşgul edecek hiçbir şey yoktu.

Geçmişteki o yemeklerin aksine, bugünkü yemek romantizm doluydu.

Balayındasınız. Ne bekliyordun ki?

Belki biraz daha mütevazı bir şey? Broşürde yıldızların altında akşam yemeği detayını gördüğümde büfe tarzı bir yerde sandviç ve şaraptan bahsettiklerini sanmıştım. Aslında olan, beyaz masa örtüsü ve birinci kalite şampanyayla eksiksiz bir yemek deneyimiydi.

Çiçekler de vardı, kutlama ateşi de. Bir de Declan'la aramda, yakın çevremizdeki herkesi boğmaya yetecek kadar gerilim vardı.

"Şey, çok güzelmiş, değil mi?" Gergince gülümsedim.

Declan sandalyemi çektikten sonra karşıma oturdu. Yüzünde dans eden mum ışığı keskin hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Bana öyle bir bakıyordu ki kalbim göğsümde daha hızlı çarpmaya başladı. Rehberimiz bizim için bir şişe soğuk şampanya patlatarak sessizliği bozdu. Bir an şoförümüzle birlikte bize katılmasını istemeyi düşünmüştüm ama ben buna fırsat bulamadan gitti.

"Ee..." Bir kadeh şampanya doldurup yarısını kafama diktim.

"Neden gerginsin?"

Ben onu incelerken onun da aynısını bana yaptığını bilmeliydim. "Gergin değilim."

"Şampanyayı Grand Prix'i kazanmış gibi içtin."

Sırıttım. "F1 WAG'i[8] olmanın ilk kuralı buymuş, öyle duydum."

"WAG mi?" Şaşkın ifadesi sevimliydi.

---

8 **WAG**: (Wives and Girlfriends) Milyoner F1 pilotlarının ve motor sporları patronlarının eşlerine ya da kız arkadaşlarına verilen isim. *–y.h.n.*

Hayır. Sevimli değil! Su ve elektrik nasıl bir arada olamazsa Declan ve *sevimli* kelimesi de aynı şekilde bir arada olamazdı. İkisi de eşit derecede ölümcüldü.

İçkimden büyük bir yudum daha aldım. "Eş ya da kız arkadaş."

Declan elmas yüzüğüme hafifçe vurdu. "Alatorre sevgin kontrolden çıkmaya başladı."

"Adamın yardım vakfı var. Çocuklara bedava protez veriyor, düşünebiliyor musun? Bütün dünyayı kendisine âşık etmeye ant içmiş sanki."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

Omzunu silkti. "Ben de birkaç çocuğa sponsor oluyorum."

Ona yan yan baktım. "Vergi indirimi için bağış yapmak sponsorluk sayılmaz."

Çenesindeki seğirme yine ortaya çıktı. "O hâlde iyi ki bunu şirket hesaplarına eklemiyorum. Bağışımın geçersiz ve hükümsüz olmasını istemezdim." Sesindeki huysuzluk yüzünden irkildim.

Bir dakika. Gerçekten *gönüllü* sponsor muydu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ne zaman bir hayır etkinliğine katılacak olsak hiç durmadan söylenir, onu gitmeye ikna etmek için tüm gücümü kullanmam gerekirdi.

Sert bakışlarını benden çevirerek yukarıdaki yıldızlara baktı. Gözünün üstündeki damar belirginleşirken suçluluk duygusu benliğimi öyle bir sardı ki nefes almakta zorlandım.

Siktir. Adam sohbet etmeye çalışırken sen onun hakkında varsayımlarda bulunuyorsun. Kendimi tokatlamak, yüzündeki bu bakışı değiştirebilmek için zamanda geriye gitmek istiyordum.

"Şahsi çıkarların için bağış yaptığını düşünerek saçmaladım."

Bakışlarını gökyüzünden ayırmadan iç çekti. "Aksini düşünmen için bir sebebin yok. Sonuçta Nobel Barış Ödülü kazanmadım."

Doğruydu. Kalpsiz bir iş adamı olarak nam salması boşuna değildi. İnsanlar tüm gücün CEO'da olduğunu düşünüyordu ama kararları hesap tablolarının arkasındaki adam veriyordu. Çünkü bir şey Kanelere para kazandırmıyorsa faydasız demekti, yani programdan çıkarılırdı.

Çalışan maaşlarının en az şirketin tutumu kadar iç karartıcı olduğu Kane Şirketi'ne hoş geldiniz.

Yine de yüreğim onun için sızlıyordu çünkü belli ki yanlış anlaşılan milyarderlere karşı zaafım vardı. "Aptallık ettim. Özür dilerim."

"Özürler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Uğruna canını vermediğin özür, özür sayılmaz."

Dudakları yukarı kıvrıldı. *İşte böyle.* Güldüğümü görünce, kendi gülümsemesini ölümcül bir şeye dönüşme fırsatı bulamadan yüzünden sildi.

"Sponsor olmak istemene sebep olan neydi?" Masum bir soruydu. Ona zeytin dalı uzatıyordum. Özeline burnumu sokuyor olabilirdim ama konuşma bitsin istemiyordum. Declan'ın bu yanını hiç bilmiyordum ve aptal varsayımım yüzünden tekrar içine kapanırsa kendimi asla affetmeyecektim.

Bakışlarını yavaşça bana çevirdi. "Santiago'nun geri dönüş hikâyesini çok takdir etmiştim."

Anlatmaya devam ettiği için minnettar olarak gülümsedim. "Gördün mü! Sen bile ona karşı koyamamışsın! İtiraf et, o adam sen de dâhil herkesi parmağında oynatabilir."

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "En başta bağış yapma sebebim o olabilirdi ama çocuklar yüzünden devam ettim."

"Çocuklar mı?"

Telefonunu çıkarıp birkaç kez ekrana dokundu. "Bak."

Milli hazineymişçesine telefonuna sarıldım. İlk fotoğrafa bakarken ağzım açık kalmıştı. Ekranda, fotoğrafı çeken kişiye metal parmağıyla el hareketi çeken kızıl saçlı bir çocuk vardı. "Çok tatlıymış."

"Adı Freddy."

İsimlerini biliyor. Kalbim göğüs kafesime kıracak gibiydi.

"Müsaade eder misin?" Fotoğraflarına bakmaya devam ederek kendini dünyadan saklayan bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Her şeyi bilmek istiyordum.

Declan başıyla onayladı. Başka üç çocuğun daha olduğu bir dizi fotoğrafa baktım. Her birinin farklı protezleri vardı, birinde dört tane protez bulunuyordu.

Fotoğraflardan birinin çekildiği yeri ânında tanıdım.

"Hep birlikte Dreamland'e mi gittiniz?"

"Onlar gitti."

Ah. "Sen neredeydin?"

"Çalışıyordum."

"Gitmek istemedin mi?"

"Bir önemi var mı?"

Evet! diye bağırmak istiyordum ama boğazım kurumuştu, konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim. Göğsüm daha da sıkışmıştı ve bunun tek sebebi, kendisi de gitmek *istemesine* rağmen çocukları onsuz Dreamland'e göndermesiydi.

Neden üzüldüğümü bilmiyordum ama üzülmüştüm. Belki de tüm sorularına cevap olacağını düşündüğü bir pozisyonun peşinde koşarken hayatı kaçırmasındandı. Böyle yaşanmazdı ki.

Her konuda başarılı olmaya kararlı biri için hayatta tamamen başarısızdı. Hayatta, nefes almaktan çok daha fazlasının olduğunu anlamasına yardım etmek istiyordum.

Gerçekten önemli olan şeyleri görmezden gelerek yaşamaya devam ederse bir gün bundan pişman olabileceğini anlamasına. Hayır. Pişman *olacaktı*. Buna garanti verebilirdim çünkü her seferinde göğsündeki boşluğu dolduracağını sandığı yeni bir hedef bulacaktı. Ama hepsi yetersiz kalacaktı. Üzücü gerçeğin ateşlediği bir kısır döngüydü bu: Mutluluğu tamamen yanlış yerlerde arıyordu.

Kendimden biliyordum.

O hâlde bu konuda ne yapacaksın?

Verandaya vuran sağanak yağmur yüzünden çalıları göremiyorduk. Koyu gri bulutlar güneşi tamamen kapatıyordu. Yere düşen her damlayla birlikte bugünkü safariye katılma hayallerim yok oluyordu.

"Sence bugün bizi yine de götürürler mi?" diye sordum. Umudum istemeden de olsa sesime yansımıştı.

Şimşek çaktı, ardından gelen gök gürültüsüyle camlar titredi.

Declan başını iki yana salladı. "Onlar ne derse desin, böyle bir havada dışarı çıkmayacağız."

"Ama..."

"Olmaz."

Burnumdan soludum. "Alt tarafı yaz yağmuru. Birazdan diner."

Tekrar şimşek çakarak gökyüzünü parlak bir ışıkla doldurdu. Declan bana imalı imalı baktı.

"İyi. Öyle olsun." Somurturken alt dudağım sarktı.

"Hemen teslim mi oluyorsun? Bari beni biraz uğraştır." Gözleri dışarıdaki kör edici ışıkla rekabet ediyordu. Bana meydan okur gibi bakması geri çekilmek istememe neden oluyordu.

"İçimden bir ses benimle bilerek kavga edip durduğunu söylüyor; çünkü beni yanında tutmak için bildiğin tek yol bu."

Homurdandı. "Neden seni yanımda tutmak isteyeyim ki?"

"Çünkü bence benimle konuşmayı *seviyorsun.*"

"Narsistin teki olduğunu biliyor muydun?"

"Kendine bu kadar takıntılıyken fark etmene şaşırdım."

Küçük gülümsemesini görünce, yüksek bir dağın zirvesine tırmanmışçasına gururlandım. Ben de ona gülümsediğimde gözleri dudaklarıma kaydı. Göğsümdeki sıcaklık vücudumun farklı bir bölgesine akın etti.

"Kabul et. Benimle takılmayı seviyorsun."

Şimdi de onunla flört mü ediyorsun?

Declan'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Tam olarak nefret ettiğim söylenemez."

"Senden böyle bir şey duymak ilan-ı aşk sayılır."

O bana şaşkınlıkla bakarken kendimi tokatlamak istedim.

Ah. Neden öyle dedin ki?

Çünkü onunla flört etmekten aklını kullanmayı unuttun.

"Neyse, ben gidip kendimi en yakın arabanın önüne atayım." Aramıza mesafe koymak amacıyla sürgülü kapıdan uzaklaştım.

Hâlâ yapabiliyorken kaç.

"Bugün ne yapacaksın?" Declan'ın sorusu beni şaşırttı.

Durup omzumun üzerinden baktım. "Neden soruyorsun?"

"Merak ediyorum."

"Yapmayı planladığım şeyle ilgileneceğini sanmıyorum."

Bir planın yok.

O zaman bir an önce bir şey düşünsem iyi olurdu çünkü ihtiyacım olan son şey Declan'la daha fazla zaman geçirmekti. Ona karşı zaten zayıftım.

"Sen söyle, ilgilenip ilgilenmeyeceğime ben karar veririm."

Siktir.

"Beynim eriyene kadar televizyon izleyeceğim."

"Kulağa kesinlikle heyecan verici geliyor."

Cam kapı başka bir gök gürültüsüyle titredi. Bunu, Declan daha fazla soru sormadan önce buradan çıkmam gerektiğine dair bir işaret olarak aldım.

"En azından bugün işlerine odaklanabilirsin. Bilgisayarından yirmi dört saatten fazla ayrı kalmak seni mahvetmiştir." Omzumun üzerinden ona gülümsedikten sonra odadan çıktım.

Deri ayakkabılarının karo zeminde çıkardığı ses beni oturma odasına kadar takip etti. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama aramızda yalnızca bir yastık bırakarak kanepede yanıma oturması bunu zorlaştırıyordu.

Kaşlarımı çatarak, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Deney yapıyorum."

"Efendim?" Uzaktan kumandayı sıktım.

"Beyninin kaç saatte eriyeceğine bakacağım. Tamamen bilimsel amaçlı."

Aman Tanrım. Düzmece etkinlikler ve sosyal medya reklamları haricinde Declan seninle gerçekten vakit geçirmek mi istiyor?

"Bana katılmak mı istiyorsun?"

"Yapacak daha iyi bir işim yok."

Övüyor muydu, yeriyor muydu belli değildi ama yine de güldüm. Declan'ın yapacak çok şeyi vardı. Günü, tatilimiz yüzünden biriken işlerle ilgilenerek geçirebilirdi ama o benimle televizyon izlemeyi tercih ediyordu.

Midemdeki hareketlilik beni huzursuz etti. Declan'ın, işi yerine benimle zaman geçirmeyi seçmesi gibi küçük bir

şeye bu kadar takılmamalıydım ama takılıyordum. O, otuz sekiz derece ateşle yatak döşek yatarken bile iş anlaşmaları yapacak biriydi. Sırf televizyon izlemek için işe ara vermesi büyük bir olaydı.

Buna alışma.

Söylemesi kolaydı. Çünkü Declan böyle tatlı şeyler yapmaya devam ederse alışıp daha fazlasını istemeye başlayabilirdim. Bu da bir tek şeye yol açardı.

Hayal kırıklığına.

Televizyonu açıp eğlence platformundaki hesabıma giriş yaptım ve her zaman rahatlatıcı bulduğum ev yenileme programını seçtim, içimde gittikçe büyüyen endişeyi bastırmasını umuyordum. Bacaklarımı altıma çekerek rahatça oturdum. Neyse ki kısa süre sonra göğsüme baskı yapan ağırlık yavaş yavaş kalktı.

Jenerik akarken Declan'ın kalkıp gitmesini bekledim. Bir sonraki bölüm otomatik olarak başlarken oturmaya devam ediyordu.

"İstemiyorsan yanımda kalmak zorunda değilsin." Ona gitmesi için fırsat sundum.

Bana sadece uzaktan kumandayı sehpadan alıp sesi açarak cevap verdi.

Pekâlâ, cevabımı almıştım.

Seninle vakit geçirmek istiyor.

Buna tepki olarak tenim karıncalanırken gülümsememi yastığın ardına sakladım.

"Bir bölüm daha mı?" diye homurdanarak bir avuç dolusu patlamış mısırı ağzına doldurdu.

Declan'ın koca bir futbol takımından daha fazla yemek yediğine yemin edebilirdim. Spor yapmaya zaman bulması için programını ben ayarlıyor olmasaydım dört saatten kısa sürede tüm atıştırmalık stoğumu tüketmesinden endişe duyabilirdim.

Kumandada sesi kapatma tuşuna basarak televizyonu susturdum. "Bir sorun mu var?"

"Aynı şeyin yapılıp durduğu sekiz bölümü arka arkaya izledin."

"Hiç sıkılmadan sekiz bölüm daha izlerim." Patlamış mısır kâsemi kucağından çekip aldım. En sevdiğim tadilatçı çiftin harap evleri yenilemesini izlemenin sakinleştirici bir yanı vardı. Bölümler kısa ve tahmin edilebilirdi, böylece kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda açıp onları izliyordum.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü ilham alıyorum."

Kaşları çatıldı. "Bana bir gün bunu yapmak istediğini söyleme."

"Elbette istiyorum. Çok eğlenceli görünüyor!" En azından büyük kısmı. Sızdıran çatılar ve birdenbire ortaya çıkan pis su sorunları olmadığı sürece yapabilirdim.

"Son evde fare kabilesi buldular." Yüzündeki dehşet ifadesi beni kahkahalara boğdu.

"Sokak kedisi sahiplenmek bu sorunu kökten çözer."

"Benim kedilere alerjim var." Burnunu kırıştırdı.

"Neyse ki bunun için endişelenmene gerek yok."

"Neden?" Sesi kısıldı.

Güldüm ve dikkatimi yeniden televizyona çevirdim. "Çünkü o, *benim* evim olacak. Evime kedi almak istiyorsam alacağım."

"Benim evimi beğenmiyor musun?" Sesi duygusuzdu ama gözleri hiç de öyle sayılmazdı.

Bu soru da nereden çıkmıştı ve yüz ifadesi neden ona şahsen saldırıyormuşum gibi görünüyordu?

"Elbette beğeniyorum. En azından şimdilik."

"Şimdilik," diye tekrarladı kuru bir sesle.

"Sonsuza kadar orada yaşamamı planlamıyoruz zaten."

"Biliyorum."

"Evin çok güzel." Geri adım attım.

"Yeterince güzel değilmiş demek ki," diye mırıldandı.

Sözlerimden gerçekten rahatsız mı olmuştu? Bu düşünce göğsümü sıkıştırmaya yetti. Declan alıngan biri değildi ama bir eve yirmi milyon dolar yatırsaydım ben de hakkında olumsuz yorum duymak istemezdim.

Dürüst olmakla kibar olmak arasında gidip geldim. "Sadece şey... benim tarzım değil."

"Peki, senin tarzın nedir? Orman mı?"

Kahkaha atarken göğsüm titredi. "Hayır."

"O zaman sorun ne?"

"Senin evin boş, soğuk, hiçbir kişiliği yok. Orası ev olabilir ama yuva değil."

Kirli sakallı yanağını sıvazladı. "Hiçbir şey anlamadım."

"O zaman şöyle anlatayım."

"Lütfen."

Hayatımın bu kadar karanlık bölümünü duygularımı fazla ele vermeden nasıl açıklayacağımı düşünerek derin bir nefes aldım. Declan geçmişimin sadece küçük bir kısmını biliyordu. Daha fazlasını anlatmak, kendimi ona daha yakın hissetmeme neden olabilirdi ki bu ikimizin de ihtiyacı olan son şeydi.

"Annemle babamın ayrılığı öyle pek sıradan değildi." Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Ben devam etmek için cesaretimi toplamaya çalışırken Declan kıpırdamadan bekledi.

"Babam –tabii ona baba denilirse– iyi bir adam değildi. O... kötü biriydi." Ona kötü demek az kalırdı ama daha fazlasını söylemek istemiyordum.

Declan elleri kucağında birleştirdi. "Sana karşı da kötü müydü?"

İç çektim. "Evet. Ama anneme karşı daha kötüydü."

Üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Yapma."

Kaşlarım çatıldı. "Neyi yapmayayım?"

"Başkası senden daha zor şeyler yaşadı diye kendi yaşadıklarını küçümseme."

Söyledikleri beni duygulandırmıştı. Bütün hayatımı kendime, daha kötüsü de olabilirdi, diyerek geçirmiştim. Aile içi şiddetle ilgili istatistiklere bakmıştım. Birisi ciddi şekilde yaralanana veya daha da kötüsü *ölene* kadar bu kısır döngü devam ediyordu. Babamın öfkesiyle ve nefret dolu sözleriyle mücadele etmek, şu anda sahip olduğum gelecek için ödenmesi gereken küçük bir bedel gibi gelmişti bana. Annemin de sahip olduğu gelecek için.

Gözlerimin altında yaşlar birikmeye başlayınca hemen gözlerimi kırpıştırdım.

Kendine hâkim ol.

Derin bir nefes aldım ve kendime bu konuşmanın asıl amacını hatırlatarak devam ettim. "Neyse... annemle ben, yanımızda iki valiz ve annemin bir yıl boyunca biriktirdiği kalın bir tomar parayla çocukluğumun geçtiği evden ayrıldık. Annem beni, anneannemin kutu kadar evine taşınmaya ikna etmek için elinden geleni yaptı. Bütün hafta evimize geri dönelim diye ağladım."

"Sonra ne oldu?" Daha fazlasını öğrenmeyi gerçekten istiyormuş gibi görünüyordu, bu da bana devam edecek cesareti verdi.

"Bana herkesin ev alabileceğini ama herkesin yuva alamayacağını öğretti. Bir evi satın alabilir, satabilir ve yenileyebilirsin." Televizyonu işaret ettim. "Ama yuva daha soyut bir şeydir. Mekân değildir, daha ziyade bir histir. Tarif edemiyorum, o yüzden söylediklerime inanmak zorundasın."

"His," diye tekrarladı düz bir sesle.

"Hani şu yıllar önce devre dışı bıraktığın sinir bozucu duygular var ya, onlar."

Declan kaşlarını çattı. "Hayatımda bu kadar saçma bir şey duymamıştım."

Güldüm. "Anlamayacağını biliyordum." Hiç değilse hikâyemi dinlemişti, bu konuda hakkını yiyemezdim.

"Sen anlatmayı beceremediğin içindir o."

Sırıttım. "Dediğim gibi, hissettiğin zaman anlayacaksın."

En azından öyle olmasını umuyordum. Declan'ın hayatı boyunca evim diyeceği bir yer bulamayacağını düşünmek beni geçmişinden daha çok üzüyordu.

Bu konuda ne yapacaksın?

Aklımda bir fikir vardı ama riskleri çok büyüktü. Yine de benliğimi ele geçiren heyecanı durduracak gücü kendimde bulamıyordum.

Evini bir yuvaya dönüştürmesine yardım edecek kişi sen olabilirsin.

Bu, gelmiş geçmiş en kötü fikirdi.

"Hey." Biri omzumu dürttü.

"Ah, bırak da uyuyayım." Declan'ın sesini bastırmak için başımı yastığın altına soktum.

"Dışarıda görmek isteyeceğin bir şey var."

"Şşşt." Sarındığım battaniyeyi kafama kadar çektim.

Bir dakika. Battaniye mi? Üzerime battaniye alacak enerjiyi bulmayı geçtim, uyuyakaldığımı bile hatırlamıyordum.

"Leopar görmek için tek şansın olabilir, bu yüzden ben olsam kalkardım. Hemen."

"Ne?" Kanepede doğruldum. Sesi kapalı televizyon arka planda hâlâ açıktı. Nasıl olduysa kanepede uyuyakalmışım. hem kendi tarafımı hem de Declan'ın daha önce oturduğu yeri kaplıyordum.

Hah. Ne tuhaf.

"Beni izle." Declan oturma odasından çıkınca ben de peşinden gittim.

Tek ışık kaynağımız, pencerelerden içeriye dolan ay ışığıydı. Beni, bütün evi baştan sona geçerek yatak odasına götürdü.

"Umarım beni odana atmak için bahane uydurmamışsındır."

Omzunun üzerinden bana attığı bakışı loş ışıkta bile görebiliyordum.

"Şaka yaptım."

"İyi çünkü öyle bir niyetim yok."

Peki o zaman. Bu fikre *bu kadar* karşı olmasına gerek yoktu.

"O zaman neden buradayız?"

"Duş alırken evin önünde bir şey gördüm." Doğruca karanlık banyosuna girdi.

Sözlerine o kadar odaklanmıştım ki büyük bir su birikintisine basıp kaydım. Aniden Declan'ın sırtına çarptığımda homurdandı. Hafif sendelese de hızlı refleksleri sayesinde ikimizi de düşmekten kurtardı. Zavallı kalbim için aynı şeyi söyleyemeyecektim, sırf kastan oluşan bedenine çarptıktan sonra aklını yitirmişti.

"Yerde neden bu kadar çok su var?" Declan'ın duşakabininden kapıya doğru biriken suya baktım.

"Acelem vardı."

Duştan *benim* için mi apar topar çıkmıştı? Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum, tek yapabildiğim şaşkınlıktan bayılmamak için nefes alışverişime odaklanmak oldu.

Beni çağırmak için duştan koşarak çıkmasının ayrıntılarını sormama fırsat vermedi. İleriyi işaret ettikten sonra uzattığı elini tuttum. Kulübemizin yanındaki küçük nehre bakan büyük pencerenin önüne yerleştirilmiş boş porselen küvete girmeme yardım etti.

"Şuraya bak." Karanlığı işaret etti.

"Neye bakıyorum?"

"Görmüyor musun?" Kaşlarını çatarak öne doğru eğildi.

Güldüm. "Dışarısı zifiri karanlık."

Gözlerini kısarak işaret etti. "Tam orada. Nehir kıyısındaki iki ağacın arasında."

Neye baktığını görmeye çalıştım ama göremedim. "Yok, göremiyorum."

Biraz daha yaklaşarak elimi ok gibi kullandı. "Tam orada."

"Aman Tanrım." Hayalet görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Bu bir leopar!"

"Şşşt."

Bu hayvanı onca yer dururken kulübemizin önünde bulacağımız kimin aklına gelirdi? Defalarca safariye çıkmış ama her seferinde elimiz boş dönmüştük.

"Onu nasıl görebildin? Dışarısı çok karanlık."

"Hareket sensörlü spot ışığının yanmasına neden oldu. Seni getirmeye fırsat bulamadan kaçacağını sanmıştım ama epey meraklı görünüyor. Muhtemelen çok susamıştır."

"Acıkmış da olabilir." Bu düşünce titrememe neden oldu. Declan'la nehirden su içen çok sayıda hayvan görmüştük. Hatta bazıları nehir kenarında uyuyordu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama Declan'la birlikte boş bir küvette oturup leoparın etrafta sinsice dolaşmasını izlemeye devam ettik. Ay yavaş yavaş alçalmaya başlarken saatler geçmiş gibi hissediyordum.

Leopar çalıların arasına geri dönerken Declan, "Beklediğine değdi mi?" diye sordu.

"Evet!" Dönüp kollarımı ona doladım. "Unutmadığın için teşekkürler."

Kaskatı kolları nihayet bana karşılık verdiğinde onu kendime daha sıkı bastırdım. İkimiz de konuşmuyorduk. Onun yakınındayken kalbimin ısınması yanında daha fazla kalmak istememe neden oluyordu.

Declan boğazını temizledi. "Hadi, yatalım artık. Yarın uzun bir gün olacak."

Yüzüm alev alev yanıyordu. "Tabii. Haklısın." Kollarının arasından çıkıp küvetten dışarı atladım.

Declan da peşimden banyodan çıktı. Yerdeki su birikintisine basıp kaymamak için dikkatli davranıyordum ama geçen zamanda çoktan buharlaşmışlardı.

"Tekrar teşekkürler. Her şey için."

Hiçbir şey demedi ama yüzündeki memnuniyet ifadesi ne düşündüğünü belli ediyordu. Odasından kaçıp yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yatağıma girdim.

Bu gülümsemenin tek sebebi Declan'dı.

Boş valizimi yatağın ayak ucuna bırakıp çalan telefonuma cevap verdim.

"Lütfen bana hamile olmadığını söyle."

"Efendim? Az önce bana *hamile* olup olmadığımı mı sordun sen?" Nefes alabilmek için göğsüme iki kez yumruk attım.

"Evet."

"Neden?" Aylardır seks yapmamış olmama rağmen regl takibi uygulamamı açıp baktım.

"Bilmiyorsun," diye fısıldadı annem, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Dizlerim titremeye başlayınca yatağın kenarına oturdum. "Ne oldu?"

"Senin hakkında... haberler çıkmış."

"*Benim hakkımda mı?*"

"Tabii Declan hakkında da."

Yüreğim boğazıma tıkandı. "O haberleri bana göndersene."

Annem inledi. "Bence görmesen daha iyi."

Siktir. Midem ekşirken annemi duymazdan gelerek titreyen parmaklarla adımı arama motoruna yazdım. Sonuçlar korkunçtu. Karşıma çıkan her başlık bir öncekinden daha kötü oluyordu. En çok da sahte evlilik, bebek şartı ve servet avcısı gibi kelimeler geçiyordu. Haber makalelerini kaldırabilirdim ama yorumlar çok can sıkıcıydı. İlk yorumda, evliliği ayaklar altına aldığım için çocuk sahibi olmayı hak etmediğimi okuduktan sonra internetten çıktım. İlki böyleyse diğerlerinin ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyordum.

Sosyal medya hesaplarıma gelen mesajların da bu yorumlardan aşağı kalır yanı yoktu. Hatta birkaç kişi beni doğrudan *tehdit* etmişti.

Midem bulanıyordu. "Bunların hiçbiri doğru değil."

Ama doğru?

Telefonumun sesini kapattım ve yüzümü yatağa bastırarak bağırdım.

Annem geçirdiğim sinir krizinden habersizdi. "Tabii ki doğru değil. Birbirinizle nasıl ilgilendiğinizi gördüm. Bu ruhsuz insanlar gazeteleri daha fazla satsın diye herkese iftira atarlar."

Annem ne gördüğünü sanıyordu bilmiyordum ama onunla tartışmayacaktım. Üzerine kafa patlatılacak çok daha önemli konular vardı.

"Ne yapmalıyım?" Sesim titriyordu.

"Zavallı bebeğim benim." Annemin sesi çatladı. "Hakkında böyle konuşmalarına sinir oldum. Sana para düşkünü..." Cümleyi bitirmek canını acıtıyormuş gibi sustu.

Merak etme, anne. Ben de onun kadar üzülüyordum. Sosyal medya paylaşımlarıma kötü yorum yazan kadınların sayısı, bana özel mesaj atanlara kıyasla hiçbir şeydi. Hesaplarımı gizliye almıştım ama söyledikleri şeyleri aklımdan çıkaramıyordum.

Aldığım her titrek nefeste dağılmaya daha çok yaklaşıyordum.

"Bu insanların sinirini bozmasına izin verme." Annemin kendinden emin sesi, omuzlarımdaki gerginliğin biraz olsun gevşemesini sağladı.

"Bunun için artık çok geç," diye söylendim.

"Dedikodudan başka bir şey değiller."

"Evet ama herkes evliliğim hakkında konuşuyor, lanet olasıca *Finance Today* bile." Beyaz yakalılar dahi peşime düşünce dibe vurduğumu anlamıştım.

"İstedikleri her şeyi söyleyebilirler ama bu hiçbirini doğru yapmaz."

Ah, anne. Keşke sana anlatabilsem. "Ama..."

"Aması maması yok. Bu muhabirler gazetelerini sattırmak için her türlü hikâyeyi uydururlar. Evliliğinizin peşine bu şekilde düşmeleri iğrenç ama hiç şaşırmadım."

Durup biraz düşününce buna ben de şaşırmıyordum. Zamanlaması fazla mükemmeldi; Declan'la ben buradayken herhangi bir müdahalede bulunamazdık.

Okuduğum her makale sonrası öfkem daha da artıyordu. Tam da böyle tepki almasını umarak bu haberleri tüm dünyaya kimin yaydığını çok iyi biliyordum. Seth Kane, ondan binlerce kilometre uzakta olduğum için şanslıydı yoksa ona ağzının payını verirdim.

Ya da yumruğumu.

Kimse kendisi hakkında böyle yorumlar okuyup da bir şeyler hissetmemeyi başaramazdı. Fakat duygularıma rağmen ben kim olduğumu ve neyi temsil ettiğimi biliyordum. Kimsenin lafıyla fikrimi değiştirecek değildim ama bu, onların sözlerinin beni yine de etkileyemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Declan'ın aksine, ben bu tür bir dünyada büyümemiştim. Beni ben yapan her şeyde kusur bularak fotoğraflarımı

ünlü dedikodu sitelerinde yayımlamalarına alışık değildim. Bu, hem herkesten ve her şeyden saklanmak istememe hem de onlarla savaşmak istememe neden oluyordu.

"Ben bu işi çözeceğim." Çenemi dikleştirdim.

"Nasıl?"

Hesaplamalarla motivasyonumu öldürmeyecektim. "Henüz bilmiyorum ama halledeceğim."

"Bebeğim benim. İnsanların fikrini değiştiremezsin. Onlar kendilerine sunulan gerçeklere dayanarak istedikleri şeyi düşünecekler ve senin yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Tanrı hâlime acımış gibi annemin sözleri üzerine aklıma müthiş bir fikir geldi.

Ya bakış açılarını değiştirmek istemelerine neden olacak kadar ilgi çekici bir hikâye yaratırsam? İnsanların bizi nasıl gördüklerini kontrol *edebilirdim*. Bunun için biraz uğraşmam gerekebilirdi ama diğer seçenekten çok daha iyiydi: Bunun gibi haberler çıkmaya devam ederse Brady Kane'in avukatı aramızdaki her şeyin gerçekliğini sorgulamaya başlayacaktı.

Hayır. Bunun olmasına asla izin vermeyecektim. Declan'la evlenme zahmetine sırf babası her şeyi berbat etsin diye girmemiştim. Seth Kane bu raundu kazanmış olabilirdi ama birkaç haber manşetinin beni yıldırmasına izin vereceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu. Oğulları, yatırımcılar ve yönetim kurulu üyelerinden dolayı onun yanındayken ılımlı davranmak zorunda olsalar da benim çekinecek hiçbir şeyim yoktu.

Kendi sırtına hedef tahtası yerleştirmişti ve ben de tetiğe basmak için sabırsızlanıyordum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Dedem

Balayının geri kalanında dünyayla bağlantımızı koparmak hataydı. Daha önce telefonuma bakmadan bırakın günleri, bir saat bile geçirmemiştim.

Tatile çıkınca böyle oluyor.

Ben medeniyetten uzaktayken biri magazin gazetelerine evliliğimin sahte olduğuna dair haberler sızdırmıştı. Kanıtlaması zor olsa da bu karalama kampanyasının arkasında babamın olduğundan emindim.

Hakkını yiyemezdim. İşin içine, Iris'le benim sözleşmemizde yer bile vermediğimiz şeyleri detaylandıran sahte belgeler katarak son derece kapsamlı çalışmıştı. Bu detaylar beni, tam da dünyanın olmamı beklediği canavar gibi lanse ediyordu. Varsayımsal bir mirasla ilgili başlıklar. Çok yakında kovulacak çalışanlarla yapılmış, Iris'le ilişkimin birdenbire ortaya çıktığını iddia eden röportajlar. Bütün bunların sebebi, dedemin koyduğu vâris şartıydı. Benim olmadığı kesin olan bir çocuğun ultrason fotoğrafları bile vardı.

Aslında bu manşetlere kılımı kıpırdatmazdım ama Iris hakkında yazılanlar... İşte bunu sineye çekemezdim.

Eskiden onların fikirlerini hiç umursamazdın...

O zamanlar hayatımda dünyanın tüm pisliklerinden korumaya değer biri yoktu. Iris saf değildi. Medyanın beni nasıl lanse ettiğini ve benimle evlenirse neler olabileceğini biliyordu. Yine de bu kadarı... Bazı yorumlar *beni* bile dehşete düşürüyordu.

Elimdeki telefonu parçalamamak için cebime koydum. "İnince avukatımı ara."

Iris başını tabletinden kaldırdı. "Ne için?"

"İnsanları süründürme havamdayım."

"Sen zaten hep bu havada değil misin?"

Ona ters ters baktım.

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Sorun ne?"

"Şikago'nun yarısına hakaret davası açacağım."

Başıyla onaylarken dudakları küçük bir *O* şeklini aldı. "Anlaşılan haberleri görmüşsün."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Sen biliyor muydun?"

Gözlerini kaçırarak yeniden başıyla onayladı.

"Peki, bana söylemek aklına gelmedi mi?"

Ağır ağır iç çekişini, çalışmaya başlayan motorların sesine rağmen duydum. "Sabah eşyalarımı toplarken annem aradı. Sen görmeden ineriz diye umut ediyordum ama umduğum gibi olmadı."

"Neden gördüğün anda bana söylemedin?" *Ve lütfen bana yorumları okumadığını söyle.*

"Çünkü birlikte geçireceğimiz son günü böyle bir şeyle mahvetmek istemedim."

"Kimin umurunda?"

Gergin bir şekilde gülümsedi. "Avukatın ne düşüneceğinden endişeleniyorsan benim bir planım var. Babanın bizi yenmesine izin vermeyeceğim."

Bizi. Seni değil. Babama karşı takım olarak çalışma fikri beni memnun etse de Iris'in mirasımı ilk sıraya koymasına duyduğum öfkeyi dindirmeye yetmemişti. "Sikerim planını da babamı da. Önemli olan onlar değil."

Kirpiklerini kırpıştırdı. "Vay canına, Declan. Benim için sinirlendin mi yoksa?"

"Sana para düşkünü fahişe demişler." Dişlerimi birbirine sürttüm.

"Hiç değilse o haber için güzel bir fotoğrafımı seçmişler. *Chicago Chronicle*'ın muhabirleri gizli hamileliğimi duyururken hiç kibar davranmamışlar."

"*Ne?*" Sinirden gözüm dönmüş hâlde telefonumu cebimden geri çıkardım.

Iris elini benimkinin üzerine koydu. "Önemseyecek bir şey değil."

Asıl benim onu rahatlatmam gerekiyordu. Kimse kendisi hakkında bu şekilde konuşulmasını hak etmezdi. Benimle sadece para veya soyadım için evlenmesi gibi bazı yorumları bekliyor olsak bile diğerleri çok alçakçaydı. Görünüşünü insafsızca eleştiriyorlardı. Zekâsını. *Kalbini.* Bunların her biri, bende onun hakkında olumsuz şeyler yazan internet trollerini bulup onları bilgisayarlarının kablosuyla boğma isteği uyandırıyordu. Daha önce de basından nefret ediyordum ama şu anda Amerikan tarihinin ilk yasasını[9] silmek isteyecek kadar büyük bir öfkeyle yanıyordum.

Iris elimi sıkarak beni şiddet dolu düşüncelerimden sıyırdı. "Bunlar sadece kelimeler."

---

9 Yazar burada ifade özgürlüğüne gönderme yapıyor. *–y.h.n.*

İçten içe öfkeden kuduruyordum. Dışarıdansa haberlerin beni lanse ettiği kadar soğuk ve plancıydım. "Senden farklı bir tepki bekliyordum."

Ne yapacağını düşünüyordun? Bağıracağını mı? Çığlık atacağını mı? Ağlayacağını mı?

Hepsi beni sakinleştirmeye çalışmasından daha iyi olurdu. Ben bunu hak etmiyordum.

"Eninde sonunda bunun olacağını biliyordum." Bütün bunlar onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi omuz silkti ama öyle olmadığının farkındaydım. Çenesi titrediğinde, kendimi uzanıp onu teselli etmemek için ellerimi kucağımda yumruk yaparken buldum.

Ben mi *onu* teselli edecektim? Böyle saçma bir şeyi aklımdan geçirdiğime inanamıyordum. "Ben halledeceğim."

Tek kaşını kaldırdı. "Ne yapacaksın? Onurumu mu koruyacaksın?"

"Hiç olmazsa."

Kahkahası kaslarımdaki gerginliği bir nebze yumuşattı. "Öfkeyle aptalca bir şey yapma lütfen."

"Yapmayacağım."

Bir kaşını kaldırdı. "Suç sayılabilecek bir şey de yapma."

"Yakalanmazsam suç sayılır mı?"

Parıldayan gözleri kalbimin buzlarını eritti. "Rüşvet vererek hapis yatmaktan kurtulmak övünülecek bir şey değildir, söyleyeyim."

"Yasalara uymak zorundaysam bu kadar zengin olmamın anlamı ne?"

"Bu ifadede yanlış olan o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"O zaman başlama."

Burnunu kırıştırdı. "Bu konuyu kapatalım artık. Stratejik davranmalıyız. Dedenin avukatının her şeyin meşruluğundan şüphelenmeye başladığına eminim."

Az önceki şakaları sayesinde yerine gelen keyfim bir anda kaçtı. Böyle bir zamanda avukatı nasıl düşünebilirdi? Tanrı aşkına, ona ölüm tehditleri savuran insanlar vardı.

"Avukat umurumda değil." En azından şimdilik değildi.

Bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyordu. "*Peki.* Sen konuyla ilgili ne düşünürsen düşün, benim mükemmel bir planım var."

Son planının evliliğimizle sonuçlandığını düşünürsek bu seferkinin altından ne çıkacağını çok merak ediyordum.

Babamın evine gitmeyi düşündüm. Çenesini kırma arzusu beni çok zorluyordu ama kendime hâkim oldum. Onu yumruklamak sadece bir an için kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacakken sevdiği her şeyi yok etmek bundan çok daha tatmin edici olacaktı.

Onun gibi biri tarafından büyütülmek, onunla aynı özellikleri taşımak anlamına geliyordu çünkü onun gibi birine karşı hayatta kalabilmek için evrimleşmen gerekiyordu. Kartlarımı göstermemeyi acı verici bir deneme yanılma yöntemiyle öğrenmiştim; çünkü bir şeyi sevmek onu kaybetme riskini göze almak demekti. Ben sevmiş ve kaybetmiştim, her iki duygudan da eşit derecede nefret ediyordum.

Ofisimin dışından yükselen bir ses ve onu takip eden Iris'in tiz kahkahası kapıya yönelip kolu çevirmeme neden oldu. Kapıyı açtığımda Iris ve babamı bakışma yarışının ortasında buldum.

Babam bana doğru sırıttı. "Mükemmel zamanlama. Sürtüğüne çekilmesini söyle."

Ben daha bir adım atabilmiştim ki Iris yumruğunu kaldırıp babamın çenesine bir tane yapıştırdı. Yumruğu babamın yüzüne çarparken çığlık attı. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülürken Iris'in çığlığıyla boğazıma tırmanan asidi geri yuttum.

Babam onun yumruk attığı yeri avucuyla ovuşturarak çenesini kontrol etti. "Seni lanet olası..."

Gözüm dönmüş hâlde babamın üzerine yürüdüm ama Iris inleyince dikkatim dağıldı.

"Ahh." Yumruğuna bakarken yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü.

Hiç düşünmeden yanına koştum. Ben elini incelerken acıyla inledi, bir yandan da sağlam eliyle yüzündeki yaşları siliyordu. Serçe parmağında bir tuhaflık vardı, parmağımı hafifçe üzerinde gezdirdiğimde yüzünü buruşturdu.

Başparmağıyla parmak eklemlerine dokununca küfretti. "Hiç iyi görünmüyor..."

"Bana el kaldırmaya kalkarsan cezası bu olur."

Yemin ederim ki canına susamıştı.

"Dur ben sana daha neler yapacağım, pislik herif." Iris etrafımdan dolaşmaya çalıştı ama önünü kestim.

"Ben hallederim." Omzunu güven verici bir şekilde sıktım.

Kaşlarını çatarak sustu.

"Ben de hakkında yazılanlardan sonra Iris'in nasıl olduğuna bakmaya gelmiştim. Akılsız bir sürtük olarak anılmak kolay değildir tabii..."

Yumruğumu babamın burnuna geçirmemle elimin altında kemiği çatırdadı. Yumruğumun hızıyla dönen başı geriye doğru savrulurken içimi derin bir tatmin duygusu kapladı. Babamın yüzünden kanlar fışkırarak halıya damlıyordu.

Bu dağınıklığa sırıtarak baktım.

Kanamayı durdurmaya çalıştı ama hiçbir şey işe yaramadı. "Meğer bana düşündüğümden daha çok benziyormuşsun."

Karanlık bir şey beni ele geçirdi. Üzerine atılarak, "Defol git!" diye kükredim. O geriye doğru kaçınca parmaklarım boşluğu yakaladı, kafasını korumaya çalışırken kendi ayağına takıldı.

Babam çift kanatlı kapıdan çıkıp gittikten sonra bile göğsümdeki baskı azalmadı. Umarım ben onu ele geçirmeden geldiği cehenneme geri dönerdi.

Iris homurdandı. "Eh, pek de beklediğim gibi gitmedi."

Arkamı döndüğümde elini göğsüne bastırdığını gördüm. Yüzündeki acı kanımın kulaklarıma hücum etmesine neden oldu.

"Lütfen bana üzerinde çalıştığın büyük planın bu olmadığını söyle."

Dudaklarını büzdü. "Hayır. Biraz yoldan çıktım ama emin ol, öbür fikrim kusursuz."

"Geçmiş performanslarına bakınca pek de inandırıcı gelmiyor."

Güldü ama sonra göğsüne bastırdığı eline yüzünü buruşturarak baktı. "Ah."

"Dur, daha yakından bakayım." Yarasını incelerken nabzım hızlandı. Şişliği göz önünde bulundurarak eklemlerinin çevresine dokunmamaya dikkat ettim. Kırık gibi görünmüyordu, en azından bu iyi bir şeydi. "Sen delirmişsin. Nasıl yapacağını bilmeden birinin suratına yumruk atmanın başka açıklaması olamaz."

"Filmlerdeki gibi olacağını sandım." Ben hasarı kontrol ederken irkildi.

"Hastaneye gidip bir baktıralım." Sözcükler ağzımdan boğulurcasına çıkmıştı. Bu karara varmamın nedenini anlayamıyordum. Lanet olası hastanelerden nefret ederdim.

"Hayır! İyiyim. Bak!" Parmaklarını oynatırken irkildi.

İçimden babamın peşine düşmek geldi ama kendime engel oldum.

"Onu neden yumrukladın ki?"

Çenesini kenetleyip gözlerini mor topuklu ayakkabılarına doğru çevirdi.

Çenesini tutarak başını kaldırdım. "Söyle bana."

Iris iç çekerken cevapları ağzından onu sarsarak almamak için kendimi zor tuttum.

"Sana söylersem yasa dışı bir şey yapmayacağına söz verir misin?"

"Hayır."

Başı aşağı düştü. "Duyacağın şeyden mutlu olmayacaksın."

"Ben zaten mutlu değilim." Nadir durumlar hariç. Iris o durumların hepsinin bir parçasıydı.

Kafasını kaldırıp bana baktı. Gözlerinin dolmasının yaralı eliyle ilgisi yoktu. "Bana para teklif etti..."

"Ne için?" Vücudumdaki her bir kas gerildi.

"Bebeğimin olmasını engellemek için. *Sonsuza kadar.*" Başını çevirdi, sanki yüzündeki duyguları gizleyebilirmiş gibi.

Kapıya koştum, vücudum sinirden alev almıştı ve kafamda babamı bulup onu yere sermek dışında başka hiçbir düşünce yoktu.

Böyle bir şey yapmaya çalışacağını bilmeliydim. Bir yanım aptal gibi hâlâ biraz edebinin kaldığını umuyordu ama belli ki ahlaksızlığı iyice ele almıştı. CEO pozisyonunu korumak için ne kadar ileri gidebileceği konusunda onu hafife almıştım. Çünkü o olmadan, uğruna yaşayacağı hiçbir şeyi kalmazdı. Çocukları ondan nefret ediyordu ve karısı ölmüştü.

Yönetici pozisyonunu kaybetmek, bu sefil hayatındaki son darbe olacaktı.

Iris beni kolumdan tutup geri çekti. "Dur!"

"Şu anda seninle konuşamam." *Kimseyle* konuşamazdım.

Onu bu karmaşaya sokan sensin. Ne bekliyordun ki?

Öfkeden önümü göremiyordum. Silkinip elinden kurtulmaya çalıştım ama beni daha sıkı tuttu.

"Beni hastaneye götürmen gerek."

Duraksadım ve karar vermemi engelleyen kırmızı sis bulutunun ardından ona baktım. "Ne?"

Buğulu gözleri benimkilere kenetlendi. "Çok canım yanıyor."

Siktir. Titrek bir nefes vererek gözlerimi yumdum. "Harrison seni götürür."

"Lütfen, beni yalnız bırakma." Ricasını duyunca bütün yelkenlerim suya indi.

Babamı komaya sokma planımı rafa kaldırıp gözlerim kapalı hâlde onu başımla onayladım. "Peki. Hadi doktora gidelim."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Declan

Iris kendi başına telefonu tutamadığı için onun söylediği her şeyi yazmakla görevlendirilmiştim. Iris'in pek çok şeyle ilgilendiğini biliyordum ama işinin asıl yoğunluğunu her işi bana yaptırana kadar fark etmemiştim.

Mutsuz olmasına şaşmamalıydı. Ona verilen süre içinde gözden geçirmesi gereken e-posta sayısı herhangi birini delirtebilirdi. Ya da belki ona bu kadar yakın oturduğum için deliriyordum. Hindistan cevizi sabununun kokusu, Iris yanı başımda oturmuş sağlam eliyle farklı e-postaları işaret ederken hafızama kalıcı olarak yerleşmişti.

Hastaneye yaklaştıkça gerildiğini görebiliyordum. O günkü tüm programımı değiştirip göndermem gereken mesajları birbiri ardına sıralarken gerginlikten bacakları titriyordu.

İşim o kadarla sınırlı da değildi. Hastanede giriş işlemlerini tamamladıktan sonra bir hemşire bize doldurulması gereken sayfalarca bilgiyle dolu bir form verdi. Iris kağıt yığınına sanki her an alev alabilirmiş gibi bakıyordu.

"Al bakalım," diyerek ona verdim.

Bakışları çıkışa kaydı. "Lütfen yardımcı olur musun? Bu hâlde yazamam." Sesi zar zor duyulabilen bir fısıltıya dönüştü.

"Tamam. Sen cevaplarını söyle, ben de yazayım."

İlk satırı gözleriyle tararken yutkundu. İlk soruyu okuması bir türlü bitmeyince çıkarıp telefonumla oyalanmaya başladım.

"Soruları benim için yüksek sesle okur musun? Şu anda konsantre olamayacak kadar stresliyim." İsteğini telafi etmeye çalışan gülümsemesi beni sinirlendirdi.

"Emin misin? Bazıları muhtemelen özel sorulardır."

Şerefsizlik yapma. Sadece dediğini yap.

"Olsun, önemli değil." Sandalyesinde kaskatı bir şekilde oturması öyle demiyordu.

Sinir krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu, bu yüzden isteğini kabul ettim. İç çekerek kalemi alıp ilk sorudan başladım. Evrak işleri beklediğim kadar uzun sürmedi, bu yüzden Iris ve ben sessizce oturduk. Özlemle çıkışa bakıyordu. Alt dudağını ısırarak bekleme salonuna bakınması, onu içini kemiren endişeden kurtaracak kadar merhametli hissetmeme neden oluyordu.

"Teselli olacaksa, ben de hastanelerden nefret ediyorum."

Başını benden tarafa çevirdi. "Öyle mi?"

Başımla onayladım. "Küçüklüğümden beri hiç gelmedim."

"Neden?"

Bunun nedenini itiraf etmenin olası sonuçlarını düşünürken göğsüm şişti. Gözlerimi köşedeki sesi kısık televizyona diktim. "Annem hastayken hastanelerde çok zaman geçirdik. O öldükten çok sonra bile hastanelere olan nefretim geçmedi."

Sağlam eli benimkinin üzerine kapandı ve elimi sıkıca tuttu. Bu konuyla ilgili başka herhangi bir soru sormayacak kadar beni anladığı için ona minnettardım. Bir hassas noktamı daha açığa çıkardığımı düşününce, karakterimi özenle

geliştirmek için harcadığım yıllara ihanet ediyormuş gibi hissediyordum.

"Ben de hastanelerden nefret ediyorum." Sesi çatladı.

"Neden?"

Şişmiş eline baktı. "Babam..." Duraksadığında elini onun bana yaptığı gibi güven verici bir şekilde sıktım. "Annem *sakar* olduğundan birkaç kez soluğu acilde aldı diyelim."

İçimde köpüren öfkeyi bastırmak için derin bir nefes aldım. "Peki sen *sakar* olduğundan herhangi bir sorun yaşadın mı?" Evet derse yemin ederim bu gece Şikago Nehri'nde iki ceset bulacaklardı.

Başını hızlıca iki yana salladı. "Hayır. *Hayır.*"

Küt küt atan kalbimin sesini kulaklarımdan duyabiliyordum. "Yaşadıysan bana söyleyebilirsin." Bu konuda hiçbir şey yapmayacağıma söz veremesem de o adamın canını yakacağıma söz verebilirdim. *Hem de çok.*

Karşı konulmaz bir koruma duygusu beni ele geçirirken ona karşı koymadım. En nefret ettiğim şey yumruklarını masum kadınlar ve çocuklar üzerinde kullanan erkeklerdi.

"Hiç o kadar ileri gitmedi. Anneannem öyle bir şey olmasına izin vermedi."

"Nasıl?"

"Durumu fark etti ve işler kötüye gitmeden araya girdi. Annemin boşanmasına ve yeni bir hayata başlamasına yardımcı olmak için dedemin hayat sigortasından biriktirdiği parayı kullandı." Yanağından aşağı bir damla yaş süzülürken onu böyle görmeye dayanamıyordum.

Başparmağımın ucuyla yaşı sildim ama nemli iz hâlâ duruyordu. İçimde, yüzündeki bu hüzünlü ifadeyi silmek isteyen şiddetli bir arzu vardı. "Anneannenin planına bir şişe sülfürik asit de dâhil miydi?"

Kendini zorlayarak güldü. "Bence o zamanlar beton ayakkabılar[10] daha modaydı."

Ürpermiş gibi yaptım. "Hatırlat da anneannenin tersine hiç gelmeyeyim."

"Boş ver sen anneannemi. Onun yerine benimle başa çıkmak zorundasın." Yaralı elini savaş ganimeti gibi kaldırdı.

"Korkudan dizlerim titredi."

"Bayan Kane?" diye seslendi bir hemşire.

Iris adını duyunca hiç kıpırdamadı.

"Seni çağırıyor." Bacağını tutup sıktım.

Elime bakarken derin bir nefes aldı. Sandalyesinden fırlayıp sağlam elini havaya kaldırırken sandalyesi neredeyse devrilecekti. "Buradayım!"

Hemşirenin arkasında acil servis bölümüne geçtik. Duvarların önüne, birbirinden incecik perdelerle ayrılmış tek kişilik yataklar sıralanmıştı.

Iris'e gösterilen boş yatağı kabul edemezdim. Onun burada, bir perdenin arkasında öğüren kişiyle diğer perdenin arkasında akciğeri parçalanan kişi arasında muayene edilmesine izin veremezdim.

Hemşireye seslendim. "Eşimle özel odada ilgilenilmesini istiyorum."

Hemşire yüzünü buruşturarak gözlerini üzerimde gezdirdi. "Burası hastane, lüks otel değil. Oturun ve herkes gibi doktoru bekleyin."

Iris herhangi bir şikâyette bulunmadan yatağa otururken ben onu alıp başka bir yere götürmek istiyordum. Hemşire onun hayati bulgularını kontrol eder, bazı rutin sorular sorarken etrafımızdaki gürültüden hiç rahatsızlık duymuyor gibiydi.

---

10 Genellikle mafya veya çeteler gibi suçlularla ilişkilendirilen bir cinayet veya ceset imha yöntemidir. Ölü ya da diri kurbanın ağırlığı betonla arttırılarak cesedin asla bulunmaması umuduyla suya atılması durumudur. –*y.h.n.*

Iris stresten alt dudağını kemirerek sorulan her soruya cevap verdi. Gergindi, zaten insanın kendisini bu ortamda rahat hissetmesi mümkün değildi.

Hemşire dosyayı yatağın ayak ucuna asarken şansımı tekrar denemeye karar verdim.

"Daha sessiz bir yerde muayene edilmesi için ne kadar gerekirse veririm. Para sorun değil."

Hemşire, suratıma perdeyi çekerek cevap verdi.

Iris bana gülerken ben perdeye bakıyordum, bana bu şekilde davranılmasına şaşırmıştım.

"Sence bu komik mi?"

Sorumu başıyla onaylarken gözleri sabahtan beri ilk kez parladı. "Sen paranın sorun olmadığını söylediğinde hemşirenin yüzünü gördün mü? Dosyayı kenara bırakmamış olsaydı yüzüne yapıştırırdı."

"Gerçek dünyada işlerin nasıl yürüdüğüne alışık olmaması benim suçum değil."

"Uyan, canım. Gerçek dünya asıl burası." Eliyle *odamızı* işaret etti.

"Korkunç."

"Gel yanıma. Senin için güzelleştireceğim." Iris eliyle yatağa vurdu.

Bundan şüpheliydim ama son zamanlarda ona istediğini vermeye doyamıyordum. Yanına oturduğumda altımızdaki kâğıt örtüler hışırdadı. Yatağın çoğunu kapladığımdan benden uzaklaşacak yeri yoktu. Bacağım onunkine sürtünüyordu. Yana kaymaya çalıştı ama yapamadı.

"Sence de rahat değil mi?" diye dalga geçti.

Sonra serum torbasına korku dolu bir bakış atıp çıkışı kontrol etti.

"Sorun ne?"

Eğilip kulağıma fısıldadı, "Ne zaman birisi bana iğne batırmaya çalışsa bayıldığımı itiraf etmek için kötü bir zaman mı?"

Dudaklarım yukarıya doğru kıvrıldı. Iris normalde son derece korkusuz biri olduğu için bunun düşüncesi bile komikti. "İğneden mi korkuyorsun?"

Çabucak cevap verdi. "Hayır, korkmuyorum. Sadece bedensel tepkimi kontrol edemiyorum."

"İyi o zaman çünkü hemşire geri döndüğünde sana o serumu takması gerekiyor."

"Hayır! Olamaz! Onun iyi hemşirelerden biri olduğunu sanıyordum."

Başımla onaylarken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bana yalan söyledi!" Yerinden aniden fırladı, uzanıp onu yakalamasaydım kendi ayaklarına takılacaktı.

"Dikkatli ol." Onu yatağa geri oturttum ve kaçmaya kalkışırsa diye tetikte beklemeye karar verdim.

Gözleri sanki beni nasıl geçebileceğini düşünüyormuş gibi iki perde arasındaki boşluğa kaydı.

"Dalga geçiyorum."

Gerçeği anlamak için yüzümü inceledikten sonra sağlam eliyle omzuma vurdu. "Adi herif! Sana inanmıştım!"

İçimden bir kahkaha kopunca afalladı.

"Sen az önce güldün mü?"

"Hayır."

"Evet." Perdenin diğer tarafından biri seslendi. "Artık çenenizi kapatır mısınız? Bazılarımız midemiz yıkandıktan sonra biraz uyumaya çalışıyor."

Sikeyim burayı da buradaki insanları da. "Gidiyoruz."

"O kadar çabuk değil. Ben sizi muayene etmeden hiçbir yere gidemezsiniz." Doktor içeri girdi ve dosyasıyla yatağı işaret etti.

Iris'in tıbbi bilgilerini kontrol ederken Iris gerginlikle bekledi. Doktor, ona nasıl incindiğini sorarken sanki yaralamaya çalıştığı kişi benmişim gibi beni baştan aşağı süzüyordu. Iris'i birkaç tetkik için götürdüklerinde, hemşire onu geri getirene kadar nefes alışlarım normale dönmedi.

Benim için işlerin kontrolden çıktığını buradan anlamalıydım. Elimde hiçbir harita olmadan duygusal bir mayın tarlasına adım adım yaklaşıyordum, tek yanlış adımda patlayacaktım.

Doktor taramaları kontrol etti. "Boksör kırığınız var gibi görünüyor."

Iris'in yüzü aydınlandı. "Kulağa havalı geliyor."

Ona bakakaldım. "Sakin ol, Muhammed Ali. Ben bugünü hiçbir şekilde zafer olarak saymam."

Doktorun gözleri parladı. "Bir dahaki sefere dördüncü ve beşinci parmak eklemlerinize herhangi bir temastan kaçının."

"Lütfen onu cesaretlendirmeyin."

Doktor gülerek başını salladıktan sonra Iris'e iyileşme sürecinde neler yapacağını anlattı. Bu muayene pek içime sinmemişti, ortam göz önüne alındığında buradaki bakım düzeyi konusunda da endişeliydim. Babam yüzünden Iris'in kalıcı sakatlık yaşamasına izin veremezdim. Bu düşünce göğsümün sıkışmasına sebep oluyordu.

"Harika! Teşekkürler, Doktor!" Iris yataktan atladı ama ben kolumu uzatıp onu durdurdum.

"İkinci bir görüş almak istiyorum." Bu emrin mantıklı bir açıklaması yoktu. İçten içe, boksör kırığının başına gelebilecek en kötü şey olmadığını biliyordum. Yine de Iris söz konusu olunca aklım başımdan gidiyordu. En azından artık öyleydi.

Doktorun kaşları çatıldı. "Küçük bir kırık için mi?"

"Siz ona bakmayın. Bazen fazla kontrolcü olabiliyor." Iris aramızda deli olan benmişim gibi bana baktı.

"Peki..." dedi doktor.

Belki de aklımı yitiriyordum, yoksa neden umursayacaktım ki?

Ağlamasından nefret ediyorsun.

Onu inciten birini öldürmekten çekinmezsin.

Hastanelerden iliklerine kadar nefret etsen de onu buraya getirdin.

Tüm işaretler tek bir şeyi gösteriyordu: Durumumuz hızla kötüleşiyordu ve bunun tek suçlusu bendim.

Iris düşüncelerimi böldü. "Birkaç hafta bu ateli takacağım ve kırığı kötüleştirebilecek her türlü faaliyetten kaçınacağım."

"Mükemmel. Kontrol muayenesi için doktorunuzdan randevu almayı unutmayın." Doktor, bana son bir bakış attıktan sonra Iris'e taburcu onay formunu verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Kane."

Doktor giderken Iris sol eliyle bana formu uzattı. "Yardım eder misin?"

Burnumdan soluyarak formu elinden alıp doldurdum.

Iris telefonundan saate baktı. "Eh, en azından düşündüğüm kadar uzun sürmedi. Eminim işe geri dönmek için can atıyorsundur."

Korkutucu olan da buydu. Burada geçirdiğimiz süre boyunca işimi bir kez olsun düşünmemiştim çünkü tek endişem, onunla iyi ilgilenildiğinden emin olmaktı. Hayatımın son on dört yılını yalnızca işi düşünerek geçirmiştim ama bu kadın bana sorumluluklarımı tamamen unutturuyordu.

Sanki bu beni yeterince korkutmuyormuş gibi, ateline şöyle bir bakmamla kan beynime sıçradı. Sakatlanmasının beni neden her şeyden daha çok kızdırdığını biliyordum. Cal

ne zaman Iris'e çok yaklaşsa onu itme isteği duymamın ya da Iris'i birkaç saatten uzun süre görmeyince onu bir an evvel görmek için yanıp tutuşmamın nedeni de buydu.

Ona değer veriyorsun.

Siktir.

Iris'i ofise bıraktıktan sonraki ilk durağım babamın şehir merkezindeki eviydi. Asistanı onun "beklenmedik bir hastalık" nedeniyle günün geri kalanında izin aldığını söylediği için nerede olduğunu bulmak zor olmamıştı.

Kapısının önünde beklerken beni görmezden geleceğini düşünmüştüm ama karşımda zayıflık belirtisi göstermeyecek kadar gururlu olduğunu tahmin etmeliydim.

Kapıyı açtığında yüzünün hâline şaşkınlıkla baktım. Yamulmuş, mosmor olmuş burnuna bakarken aynaya bakıyormuş gibi hissettim. Orada olduğunu hatırlamak için burnumdaki hafif çıkıntıya dokunmama gerek yoktu. Bu çıkıntı, aşırı alkol ve sert bir yumrukla onun eseriydi. Ondan daha iyi biri olmadığımı, tahrik edildiğimde onun gibi yumruklar savurduğumu fark ettiğimde midem bulandı.

Aynı hatayı bir daha yapmayacaksın. Daha iyi biri olmayı öğrenebilirsin.

Bu güven verici sözlere rağmen tüyler ürpertici gerçekle savaşmakta zorlanıyordum.

"Buraya eserini görmeye geldiğini sanmıyorum, o yüzden ya konuş ya da lanet olası verandamdan defol."

"Sana bir şey vermeye geldim." Kalın bir dosyayı göğsüne çarptım.

Hayatıma giren her insan için bir dosyam vardı. Sırlar, dünyadaki herhangi bir para birimi kadar değerliydi ve tuttuğum özel dedektif sayesinde ben oldukça zengin bir insandım.

Dosyayı açtı ve bir dakika geçmeden kapattı. "Anlıyorum."

"Acele etme, iyice incele. Kırık kemikler için yapılan gizli hastane ziyaretleri ilgi çekici olsa da eski öğretmenlerimin yazdığı, şiddet eğiliminle ilgili ayrıntılı raporlara özellikle bayılıyorum. En arkada, bir daha Iris'le uğraşırsan olacaklara dair örnek bir görsel istersen diye, içinde halka açık tartışmalarımızın videolarının bulunduğu bir USB bellek var."

"Bunu bana neden gösteriyorsun? Neden pozisyonumu devralmak için bunları herkesle paylaşmıyorsun?"

Acı bir kahkaha attım. "Çünkü pozisyonunu çalmak için senin seviyene inmeme gerek yok ama bir daha bugünkü gibi bir oyun oynarsan onu da yaparım."

"Onun için ailemizin itibarını mı mahvedeceksin?"

"Biz bir aile değiliz. Karıma tüplerini bağlatmasını söylediğin anda bundan emin olmamı sağladın, seni lanet olası canavar." Ellerimi iki yanımda yumruk yapsam da ona bir yumruk daha atmaktan kendimi alıkoydum. Yumruklarım yerine kelimeleri silah olarak kullanmayı tercih ederdim.

"Seni, sırf miras için bir kadından çocuk yapma hatasından kurtarmaya çalışıyorum. Bana teşekkür etmelisin."

Derin nefes al, Declan. Derin derin nefesler al.

"İş hakkında olsun ya da olmasın, eğer seni bir daha Iris'le konuşurken yakalarsam bu dosyayı herkese yayarım. Hiç düşünmeden yaparım bunu. Karımı karıştırmadığın sürece benimle görüşmek için dumanla iletişim kurmak zorunda kalıp kalmaman umurumda değil."

"Seni zayıf gösterse bile bunu yayımlayacak mısın?"

"Olay da bu, *baba*. Yıllarca sana karşı koyamadığım için zavallı olduğumu düşündüm ama en sonunda, buradaki tek

Declan dünkü hastane ziyaretimizden beri anormal derecede sessizdi. Onu kötü ruh hâlinden çıkarmak için konuşmaya çalıştım ama başını şişirmekten başka bir şey yapmıyormuşum gibi kaşlarını çattı.

İnanılmaz ama bir sonraki gün daha da kötüydü. Sağ elimle yazamadığımdan sol işaret parmağımla tuşlara tek tek basmak zorunda kalıyordum. Bir e-tablo üzerinde henüz yarım saattir çalışıyordum ki klavyemi tutup duvara fırlatasım geldi. Geçen sefer neler olduğunu hepimiz bildiğimizden şiddete başvurmak yerine *Armani*'li şövalyeme mesaj attım.

Cal otuz dakika sonra ofise girdi. "Babama, çocukluğumuzda yaptığı hataların mağduru olmanın nasıl bir his olduğunu gösterecek kişinin Declan olacağını sanırdım hep. Ama anlaşılan bu görevi onun yerine sen üstlenmişsin."

Onun gibi zalim bir babayla büyüyen çocukları düşününce göğsüm sıkıştı. Keşke zamanda geriye gidip ona bir yumruk daha atabilseydim.

Cal'in gözleri kısıldı. "Bana öyle bakma. Diğer ikisi kadar baba problemim yok."

"Çünkü bir sürü başka problemin var."

"Bu da beni çok yönlü biri yapıyor."

"Hayır, terapi görmen gerektiğini gösteriyor."

Karşımdaki metal sandalyeyi çekerken güldü. "Onu da yaptım. Değişmek istemiyorsan pek yardımcı olamıyorlar."

Başımı iki yana salladım. "İnanabiliyor musun?"

Cal sırıttı. "Duyduğuma göre yardımıma ihtiyacın varmış."

"Duruma göre değişir. Önümüzdeki birkaç hafta planların ne kadar esnek?"

"Senin için mi? Hepsini iptal ettim say."

Rahatlamayla iç çektim. "Sana borçlandım. Tek bir paragraf yazmam bile yirmi dakika sürerken bu askıyla hiçbir şey yapamıyorum."

"Benden yardım istediğine pişman olacaksın."

"Muhtemelen öyle olacak çünkü odaklanma yeteneğin sıfır ama başka seçeneğim yok. Bir stajyerin yanında saatler harcayamam. En azından bu şekilde işimi biraz daha katlanılır kılabilirsin."

"Bir erkeğin gururunu nasıl okşayacağını çok iyi biliyorsun."

"Declan'ın bununla bir sorunu varmış gibi görünmüyor."

"Çünkü erkeği bırak, ona insan demek bile zor."

Ah, o tam bir erkekti. Kanıtlarını kendi gözlerimle görmüştüm.

Yüzümde nasıl bir ifade belirdiyse Cal'in ürpermesine sebep oldu. "Aman Tanrım. Bu bakışa sebep olan şeyi hemen unutuyorsun. *Hemen*."

Sonraki günlerde Declan'ın ruh hâli daha da kötüleşti. Neredeyse ona planımı anlatmaktan vazgeçecektim ama o kadar emek vermişken geri adım atamazdım.

"Neden durduk?" Declan şoförün çağrı düğmesine basmak için uzandı ama onu durdurdum.

"Sahte Randevu Operasyonu'nun birinci aşamasına hoş geldin."

Koltuğunda dönüp bana baktı. "Neden bahsediyorsun?"

"Planımdan. Bu geceden itibaren evliliğimiz hakkındaki tüm şüpheleri birlikte ortadan kaldıracağız."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sahte randevuyla mı? Biz *evliyken* bunun ne yararı olacak?"

"Hemen anlatayım."

"Meraktan çatlıyorum," dedi ifadesiz bir yüzle.

Huysuzluğuna aldırış etmedim. "Şikago'da toplum içinde görüldüğümüzden emin olmak için insanların arasına karışacağımız birkaç gezi planladım."

"İnsanların arasına karışmaktan bahsettiğin anda beni kaybettin." Çağrı düğmesine uzandı ama onu durdurmak için elini tuttum.

Ona bir saniyeden uzun dokunursam midemde kelebeklerin uçuşmasından korkarak elimi hemen geri çektim. "Şehir dışındaki köşkünde saklanmak istediğini biliyorum ama basından uzak durmak hiçbir sorunumuzu çözmeyecek."

"Daha önce işe yaradı."

"Eminim yaramıştır ama yirmi beş milyar dolarlık mirasın üzerine bahse girmeye hazır mısın?"

Declan dişlerini sıkarken ağzından herhangi bir kelime çıkabilmesine şaşırdım.

"Hayır."

"Bu konuda bana güvenmen gerekecek."

Sessizliğini, beni dinlemeye istekli olduğuna yordum.

"La Luna'da nehir manzaralı iki kişilik masa ayırttım. Son dakika yer ayırtmak için çok uğraştım ama bir tanıdığım yardımcı oldu."

"Adı Benjamin Franklin mi?"

Sırıttım. "Rüşvetin açamayacağı kapı yok. Bunu bana sen öğrettin."

Sadece bu geceliğine olsa bile eski düzenimize geri dönmek iyi gelmişti. Günlerdir beni görmezden geldiğinden atışmalarımızı özlemiştim.

"Neden rüşvet verdin ki? Adımı versen yeterdi."

"Kendini o kadar önemli görüyorsun, değil mi?"

Omuz silkince gözlerimi devirdim.

"Sadece isim vermek yetmezdi çünkü biraz parasal motivasyon gerektiren çok özel bir isteğim vardı."

"Sormaya korksam da kocan olarak kendimi buna mecbur hissediyorum."

Ellerimi çırparak kahkaha attım; kahkaham sevimli olmaktan ziyade şeytaniydi. "Masamız, *Chicago Chronicle*'ın önde gelen köşe yazarının masasının hemen yanında."

Sırtını dikleştirdi. "Bak şimdi ilgimi çekti işte. Ama farklı bir nedenden dolayı."

Ona ters ters baktım. "Bütün bu zahmete sen aptalca bir şey yaparak her şeyi berbat et diye girmedim."

Ağır ağır iç çekti. "Bu gece burada olacaklarından nasıl emin olabiliyorsun peki?"

"Sana söylerdim ama o zaman suç ortağım olursun."

Başını iki yana sallayıp pencereden dışarı baktıysa da yansımasında hafif bir gülümseme gördüm. "Sana beyinsiz bebek bakıcısı diyen birinin yanında sakin sakin oturmamı mı bekliyorsun?"

"Kıyamam. Bir an gerçekten de hakarete uğramış gibi konuştun."

Sessizce bir şeyler mırıldandı.

"Bak, planımız çok basit. Yemeğe gideceğiz, bir şeyler içeceğiz ve birbirimize âşıkmışız gibi davranacağız."

"Çünkü sahte randevuya çıkıyoruz," diye yanıtladı duygusuz bir sesle.

Nihayet. "Evet! Anlamaya başladın sonunda."

"Seninle çıkmak..."

Eleştirel bakışlarının altında gerginliğim gittikçe artarken sözünü kestim. "Acı verici olurdu. İkinci kez söylemene gerek yok."

Dudaklarını birbirine bastırarak sessiz kalırken sanki ruhumun MR'ını çekiyormuş gibi yüzümü inceledi. "Evet. Acı verici, bu durumu tam olarak böyle tarif ederdim." Sesi tüm duygulardan yoksundu. Vücuduma bir ürperti yayıldı.

Öz güven eksikliğimi görmezden gelip sırtımı dikleştirdim. "Harika. Her konuda aynı fikirde olduğumuza göre artık gitmeye hazır mısın? Beş dakika içinde gitmezsek masamızı başkasına verecekler."

"Planını, sırf bunu gerçekleştirebilmek için birkaç yasayı çiğnediğinden kabul ediyorum."

"Yakalanırsam beni hapisten çıkarırsın."

"Seninle birlikte orada olmayacağımı kim söyledi?"

Sırıtışım yanaklarımı acıtıyordu ama Declan'ın küçük gülümsemesi kalbimin ağrımasına neden olmuştu.

Pekâlâ, böyle hissetmemelisin.

Duygularından kaçman onları daha az gerçek yapmaz.

Ah, kapa çeneni.

Sahte randevu planlamanın kolay olacağını söylemişlerdi.

Değilmiş.

Sayemde şu anda beş yüz dolar daha zengin olan karşılama görevlisi, bizi muhabirin hemen yanındaki masaya götürdü. Declan kayıtsızlık maskesini takıp elini belime koyduğunda düşünebildiğim tek şey buydu. Bedeninden yayılan sıcaklık tenime işlerken ona sokulmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Bay ve Bayan Kane?"

Kızıl saçlı muhabir menüsünden başını kaldırdı. Şaşkın gözlerle Declan'ı tepeden tırnağa süzdü.

Declan soruyu ikimiz adına, "Hayır, teşekkürler," diye yanıtlarken ben de başımı iki yana salladım.

Declan belimi bırakıp sandalyemi çekti. Oturduğumda beni masaya yaklaştırdı. Diğer zamanlardan farklı olarak bu sefer uzaklaşmadı, aksine öne doğru eğildi.

Dudakları kulağımın kenarına sürtünürken fısıldadı. "Bu konuda haklı olsan iyi olur."

Titredim. "Bana biraz olsun güven."

"Önceki fikirlerinin sonucunu düşününce zorlanıyorum." Gülmesiyle midemdeki kelebekleri ateşe verdi.

"Bunu hakaret kabul ediyorum."

"Affet beni." Dişleri kulağımın ucunu sıyırınca vücudum yeniden titredi.

Bu da gösterinin bir parçası mıydı? Kafam çok karışmıştı, ta ki Declan'ın gözlerinin muhabirle kesiştiğini görene kadar.

Declan geri çekilip karşımdaki sandalyeye oturduğunda tuttuğum nefesi verdim. Bakışlarının ağırlığı göğsüme bir örs gibi baskı yaparken her nefes alışımı giderek daha da zorlaştırıyordu.

Arkasında kalan muhabire baktım. Kadın birlikte olduğu kişiyi tamamen görmezden gelerek telefonuna bir şeyler yazıyordu.

İçimden bir ses not aldığını söylüyordu.

Hayatının şovunu yapma zamanı. "Keşke hâlâ balayında olsaydık."

Bozma, dedim gözlerimle.

Sesinde biraz bile alaycılık olmadan, "Ben de çok isterdim," dedi.

Hah. Ciddi miydi yoksa seyircimizi inandırmak için yalan mı söylüyordu? İlk düşünce beni daha fazlasını sormaya itti.

"Neden?"

"Çünkü tatil yapmak düşündüğüm kadar kötü değilmiş."

"Demiştim sana!"

Dudaklarının köşeleri kıvrıldı ama bir şey demedi.

"Fikrini değiştiren neydi?"

Declan eğildi. "Sonraki seks pozisyonumuz dışında düşünecek hiçbir şeyimin olmaması."

Nefesimin kesilmesi rol değildi. Kalbimin göğsümde savaş davulu misali gümbürdemesi de öyle. Gözlerim Declan'ın yakıcı bakışlarıyla muhabirin kızaran yüzü arasında gezindi.

Eğilip zorlama bir gülümsemeyle fısıldadım, "Ne yapıyorsun?" Bakışlarım Declan'a kilitlenmiş olsa da muhabirin gözleriyle her hareketimi izlediğini hissedebiliyordum.

Uzanıp bir örgüyü kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hikâye satıyorum," diye fısıldadı.

"O zaman sakin ol, Romeo. Bu bir aşk hikâyesi, porno değil."

Gözlerindeki parıltının mum ışığıyla alakası yoktu. "Peki." Başparmağı alt dudağımda gezinirken dokunuşları daha da cesur bir hâl aldı. Vücudumu ateş bastı.

"Yani, düşünüyordum da..." Yüksek sesle konuşarak hedefimin dikkatini çektim.

"Bunun altından iyi bir şey çıkmaz."

Gülerek omzunu ittim. "Kapa çeneni. Beynimi ne kadar sevdiğini ikimiz de biliyoruz."

"Kalbini daha çok seviyorum."

İletişim kurarken homurdanmak ve emir vermek dışında bir şey kullanmayı beceremeyen biri için tek bir cümleyle beni eritmeyi kesinlikle iyi biliyordu.

Ama hepsi yalan. "Çok... naziksin."

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Bunu yüksek sesle gülmemek için yapıp yapmadığını merak ettim.

"Neyse... Bu hafta sonu eğlenceli bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm."

"*Eğlenceyi* açıkla."

"Aile arasında küçük bir parti vermek istiyorum."

Declan'ın gözlerinde şimşekler çaktı. Bu plana evet demesinin imkânı yoktu ama muhabir için rol yapmasını izlemek eğlenceliydi.

"Nasıl bir parti?" diye sordu dişlerinin arasından.

"F1 izleme partisi!" Bu seferki gülümsemem gerçekti. Bu fikir, Rowan'la Declan'ın sorunlarını çözmesine yardımcı olacak mükemmel bir yol gibi görünüyordu. Ayrıca, birkaç saatliğine de olsa Zahra'yla vakit geçirmek istiyordum.

"Olmaz."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın? Rowan bütçe toplantısı için şehirde olacak, yani bir araya gelmemiz için bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı."

Bakışlarımı görmezden gelerek menüyü inceledi. "Çünkü F1 bizim olayımız."

Bunu söyleme şekli vücudumun titremesine neden oldu. "Sana kalsa her şey *bizim olayımız* olurdu. Böylece beni başka kimseyle paylaşmak zorunda kalmazdın, mağara adamı."

"Sonunda anlamana sevindim. Epey uzun sürdü."

Göz ucundan muhabirin bize gülümsediğini gördüm.

"Artık evliyiz, biraz daha medeni olabilirsin. Kimse gelip beni senden almayacak. Tabii..."

"Sakın."

Muhabir sandalyesini birkaç santim yaklaştırdı.

"Seni yalnızca tek bir erkek için terk ederim."

Declan tek kaşını kaldırdı. Muhabir bizi duymak için öne doğru eğilirken neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım. "Tamam, belki iki erkek. En fazla üç!"

İç çekti. "Hayran olduğun F1 pilotları listesi her hafta biraz daha uzuyor sanki."

"Hepsi senin suçun."

"Durumun bu hâle geleceğini öngöremedim. İnan bana, her geçen gün pişman oluyorum."

Flörtöz bir tavırla gülümsedim. "Sahiplenici davrandığında çok tatlı oluyorsun." Bu konuda ciddi değildim, yine de Declan'ın burun delikleri genişledi.

"Eve döndüğümüzde aynı şekilde hissedeceğinden emin değilim."

O göremese de yanaklarımdan boynuma bir kızarıklık yayıldı. Declan'ın itibarını kurtarmak için sahte randevuyu kabul edeceğini biliyordum ama onun bende bu tepkileri uyandıracağını hiç düşünmemiştim. Vücudum, sözlerinin sahte olduğunu anlamıyormuş gibi görünüyordu. Beynim, gözlerinin kararmasına anlam veremiyordu; göz bebeklerinin siyahı kahverengi irislerini bütünüyle ele geçirmişti.

Boğazımdaki yumruyu yutarken diğer randevulardan da sağ çıkabilmek için dua ettim. İçten içe gerçek olmadığını bilsem de vücudum sözlerinin boş vaatlerden ibaret olduğunu anlamakta zorlanıyor gibiydi.

Sahte randevuya çıkmanın kötü bir fikir olacağını bilmeliydim ama başka seçeneğim yoktu. Kontrol edebileceğim tek şey, onunla ne kadar vakit geçireceğimdi. Çünkü bu akşam geleceğe dair bir ipucuysa ona karşı koyabileceğimi

sanmıyordum. En azından o, kalbimin hızlanmasına ve tenimin kızarmasına neden olan şeyler söyleyip yaparken bunu başaramazdım.

Peki ya sahte flört oyunumuz daha fazlasına dönüşürse ne olacaktı? Bu soruyu cevaplamaktan korksam da ne olacağını biliyordum.

Seks, aşk ve kalp kırıklığı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Declan

Iris'in sahte randevuya çıkma fikrinin saçma olduğunu düşünmüştüm, ta ki masaya oturup en az iki saat boyunca dikkatinin hiç dağılmadan üzerimde olacağını fark edene kadar. Bu bana balayımızı ve birlikte yediğimiz o akşam yemeğini hatırlatıyordu. Ama bu sefer Iris sadece şov yapmaya odaklanmışken ben daha çok onu tanımakla ilgileniyordum. Mesai saatlerinde olduğu kişiyi ya da gardını indirdiğinde yakaladığım kaçamak bakışları değil, gerçek Iris'i.

Muhabirin lavaboya gitmesinden faydalanarak daha fazla şey öğrenmek için yeni bir sohbet konusu açtım. "Çalışmak zorunda olmasaydın hafta sonları ne yapardın?"

Arkasına yaslandı. "Mesela bir günlük iznim olsaydı gibi mi?"

"Pazar günleri izinlisin."

"O zamana kadar hareket edemeyecek hâle geldiğim için o günü yatak odamda bitkisel hayatta geçirmeyi tercih ediyorum. Sadece su ve yemek için odadan çıkıyorum."

"Neden?"

"Çünkü yoruluyorum. Senin için çalışmak tüm enerjimi emdiğinden hafta sonu geldiğinde gücüm tükenmiş oluyor."

Konuşma hızla işe dönüyordu ama ben ilk kez Iris'le iş konuşmak istemiyordum.

"Peki, tamam. Yorgun veya çalışmıyor olsaydın ne yapardın?"

Güldü. "Açıkçası hiçbir fikrim yok. Eskiden yaptığım şeyleri artık yapmıyorum."

"Mesela?"

"Arkadaşlarımla pazar kahvaltısı yapmak, bütün günü film izleyerek geçirmek, hayvanat bahçesine gitmek; aslında seçenekler sonsuz. Beni eğlendirmek kolaydı, üzerine fazla düşünmeye gerek yok."

"Bunlardan herhangi birini en son ne zaman yaptın?"

Tavana baktı. "Hım. Birkaç ay önce Cal'le sinemaya gittik."

"Beraber mi?"

"Hayır. Ayrı salonlara gittik, daha sonra filmleri tartışmak için birbirimizi aradık." Güldü. "Tabii ki beraber gittik. Başka kiminle gidecektim?"

"Erkek arkadaşınla mesela?"

"En son birlikte olduğum kişinin evlenme teklifini reddettikten sonra hayatıma kimse girmedi."

Ah, çok yazık. "O zaman arkadaşınla?"

"Cal benim arkadaşım."

"Başka arkadaşınla? Tercihen aynı cinsiyetten?"

Iris'in kahkahası hüzünlüydü. "Kız arkadaşım yok."

"Neden?"

Tabağına baktı. "Tek yaptığın hayır demek olunca insanlar seni bir yerlere davet etmeyi bırakıyorlar."

"Neden hayır diyordun?"

"Farklı yaşam tarzlarımız vardı. Arkadaşlarımın çoğu haftanın beş günü dokuz beş çalışıyordu. Başta onlara ayak uydurmaya çalıştım ama sonunda bu şekilde kendimi çok yorduğumu fark ettim. İşim ve hayatım arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım. İkimiz de hangisini seçtiğimi biliyoruz." Beni işaret etti.

Yüzündeki ifade ona başka bir şey sormama engel oldu. İçimde garip bir his canlanırken bunu sadece tek bir şey olarak isimlendirebilirdim.

Suçluluk. Hiç arkadaşı olmaması benim suçumdu. Cal ve benden başka arkadaşı olmaması yani.

Ona arkadaşı olmak istemediğini söyledin.

Arkadaşlık teklifini nasıl reddettiğimi düşününce midem bulandı. Neredeyse hiç arkadaşı kalmamışken arkadaşlığı çok ciddiye aldığından emindim.

Bu yüzden en başından beri sana yardım etti. Seni gerçekten arkadaşı olarak görüyor.

Ama ben onun arkadaşı olmak istemiyordum. Iris'e karşı pek de arkadaşça olmayan duygular hissederken yapamazdım.

İkisi birden olamayacağını kim söyledi?

Boş tabaklarımız kaldırıldıktan sonra bir daha içki söylememeliydim. Kehribar rengi sıvı, zayıflık ânımın sonucuydu. Muhabir hesabı ödeyip gittiği anda Iris kalkmak için hazırdı ama ben biraz daha kalmak istedim.

Bu düşünce bile bana itiraf edebileceğimden daha fazla acı veriyordu.

İçkimden bir yudum daha alırken yalnızca az miktarda sıvının dudaklarımın arasından geçmesine izin verdim. Zaten az olan viskiyi Iris'in eski ilişkilerinin toplamından daha

uzun sürece içtiğim için aklı karışmış gibiydi. Onu, hafta içi geç saatlere kadar dışarıda tutarak bencillik ediyordum ama elimde değildi. İşten başka konularda konuşmasını izlemek beni büyülüyordu.

Iris nefesi kesilene kadar konuşuyor, alıştığım sessizliği sonu gelmeyen gevezeliğiyle dolduruyordu. Değindiğimiz her konudan tutku ve merakla söz ediyordu.

Eve giderken gördüğü, tadilat yaptırmak için mükemmel görünen harabe bir ev. Annesinin sınıfını ziyaret ettiğinde ne kadar eğlendiği. Anneannesinin gelecek hafta kilisede katılacağı *cornhole*[11] turnuvasına katılma planı.

Anneannesinin namağlup şampiyon olması şöyle dursun, *cornhole* turnuvası diye bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Iris'le geçirdiğim zamandan bir hayli zevk alıyor, bitmesini hiç istemiyordum.

"Bitti mi?" Iris, acı gerçekle düşüncelerimi böldü.

"Ne bitti mi?"

İçkime baktı. "Aşırı pahalı viskin."

"Param var ödüyorum."

"Aynısından bir şişe evde de var, hem de yarı fiyatına."

Ama evde aynı eşlikçiye sahip olabilir miydim? Muhtemelen hayır. Bu gece yalnız içme düşüncesi dayanılmaz geliyordu. Bütün hayatımı tek başıma geçirmiştim ve daha önce bunu hiç sorun etmediysem de artık çekilmez olmaya başlamıştı.

"Manzaranın tadını çıkarıyorum."

Iris pencereden dışarı baktı. "Dışarıya bir kez bile bakmayan adamın dediğine bakın."

"Bahsettiğim manzara o değil."

---

11 Oyuncuların mısır ya da fasulye taneleriyle dolu bez torbaları hedefteki delikten geçirmeye çalıştıkları, Amerika'da sık oynanan bir tür açıkhava oyunu. *–y.h.n.*

Gözlerini bana çevirdi. Başını geriye atıp kahkaha patlattığında irkildim. Birden fazla müşterinin dikkatini çekecek kadar yüksek sesliydi. Söylediğim şeyin onu bu kadar güldürmesi canımı acıtsa da sesinin tınısı içimi ısıttı.

Bana dönüp baktığında sulanmış gözleri parlıyordu ve yeterince derin nefes alamıyormuş gibi görünüyordu.

Kadehimi sıkıca tutarak bir yudum daha aldım. "Bu kadar gülünecek ne var?"

Gözlerinin kenarlarını sildi. "Muhabir gitti. Artık rol yapmana gerek yok."

"Bunu söylerken rol yapmıyorum."

"Bu... *endişe verici.*"

"Ben öyle olduğunu düşünmüyorum."

"Hayır."

"*Hayır mı?*" Neden bahsediyordu?

"Hayır." Iris bu sefer daha sert bir sesle konuşmuştu. "Böyle olmamalıydı."

"Tam olarak nasıl *olmalıydı*?" Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da kafam karışmıştı. Zaten ne zaman gülse göğsümde oluşan sıkışma hissinden, ona günün her saati hissettiğim çekime kadar onunla ilgili her şey kafamı karıştırıyordu.

"Birlikte çalışıyoruz."

"Ee, ne olmuş?"

Iris derin derin iç çekti. Sesi içimde yankılandı. "Bir anlaşma yaptık."

"Zaten bildiğim şeyleri beni sinirlendirmek için mi tekrar ediyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sadece riskleri hatırlatıyorum. Sırf azgın ve kafası karışık olduğu için *ilişkimizle* ilgili birçok şeyi tehlikeye atamayız."

Kendisi fark etmese de *biz* demesi gözümden kaçmamıştı.

"Benim kafam karışık değil. Hatta tam tersi, ne istediğimi çok iyi biliyorum."

"Peki, ne istiyorsun?"

"Seni."

Attığı kahkaha, dudaklarına yapışarak onu susturmak istememe neden oluyordu. Onun yerine elini tuttum, bu da onu kahkaha atmayı kesecek kadar kendine getirdi.

Elini elimden çekmeye çalıştı ama bırakmadım.

"Eşek şakası falan mı bu?"

Dişlerimi birbirine sürtmekten çenemdeki kaslar ağrıyordu. "Nasıl yani?"

"Benimle ilgili bu tarz şeyler düşünüyor olamazsın."

"Neden?"

"Bu ilişkinin sözleşmeye bağlı yükümlülükten ibaret olması gerekiyor."

"Biz ne olmasını istersek o olur." Parmağındaki elması okşadığımda keskin bir nefes aldı.

Gözleri irileşti. "Aman Tanrım. Gerçekten benimle yatmak mı istiyorsun?"

Ben oldum olası açık sözlü bir insandım, hem de haddinden fazla. "Evet."

"Neden?"

"Çünkü seni istiyorum."

Acı kahkahası içime bir huzursuzluk dalgası yayılmasına sebep oldu. "O hâlde eminim cevabımın hayır olduğunu kabullenmen bir hayli zor olacak."

"İkimizin de zaten bildiği bir şeyi inkâr etmekle neden zaman harcıyorsun?"

"Çünkü ihtiyacımız olan son şey, işleri daha da karmaşık hâle getirmek."

"Kusura bakma ama bizim ilişkimiz zaten bir karmaşadan ibaret."

"Hayır, Declan. Bizim ilişkimiz bir yanılsamadan ibaret."

Sözleri içime taş gibi oturdu, söylediklerini algılamaya çalışırken konuşamadım. Iris ayağa kalkıp çantasını aldı. Bana attığı küçük gülümseme her bakımdan yanlıştı. Gitmesini istemiyordum, bu doğruydu ama gözlerimdeki sessiz yalvarışı fark etmişe benzemiyordu.

"Bence bu gece hiç yaşanmamış gibi yapalım. İkimizin de iyiliği için." Yanağımı öpmek için eğildiğinde dudaklarının baskısı tenimde kalıcı bir iz bırakmış olabilirdi. "Seninle arabada buluşuruz. Acele etme."

Benden uzaklaştığı her adımda göğsüm daha çok sıkışıyordu. İçimde yabani bir ot gibi filizlenip kalbime bir sarmaşık gibi dolanan bu duygudan, neredeyse Iris'in benden uzaklaşmasından nefret ettiğim kadar nefret etmiştim.

Bu gece umduğum gibi geçmemiş olabilirdi ama ben yenilgiyi kabul edecek adam değildim.

Plan yapardım. Harekete geçerdim. Fethederdim.

Iris ilk teklifimi reddetmiş olabilirdi ama bana bir şans verirse bu zorluğun üstesinden gelecek ve ona aramızda ne kadar güzel şeyler olabileceğini kanıtlayacaktım.

Evliliğimiz sahte olabilirdi ama içimde yanan bu duygular kesinlikle sahte değildi. Ona sahip olmam an meselesiydi. Sadece o bunu henüz bilmiyordu.

Iris, araba daha tam durmadan inip garajdan kaçarcasına çıktı.

Harrison dudaklarını birbirine bastırarak kapımı açtı.

"Kaç yıldır evlisin?" Arabadan inip ceketimin düğmelerini iliklediim.

Sanki daha önce onunla hiç konuşmamışım gibi şaşırdı. Sırdaş olmayabilirdik ama Harrison ehliyetimin olmadığı

yıllardan beri şoförümdü. Tabii ki onunla iletişim kuruyordum. Tamamen zamanı koordine etme amaçlı olsa da onda kişisel numaram bile vardı.

"Kırk yıldan fazla." Bu düşünce hoşuna gitmiş gibi kendi kendine gülümsedi.

"İsteyerek mi evlendin?"

Neyin aksine? Sizinki gibi sözleşmeli olmasının aksine mi?

Harrison güldü. "Karıma sorarsanız hayır diyebilir."

Başımı ona çevirdim. "Neden?"

Bana IQ'mu sorgular gibi baktı. "Çünkü evlilik zaten zor, ben de geçinmesi kolay bir adam sayılmam. Üstelik horluyorum."

Kahkaham boğazımda takılıp kaldı. "Mantıklı." Kapıya doğru döndüm ama Harrison'ın sözleri beni durdurdu.

"Size bir tavsiyede bulunmamın sakıncası var mı?"

İç çekerek ona döndüm. "Mutlaka bilmem gerektiğini düşünüyorsan tabii."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken gözlerinin kenarları kırıştı. "Bütün adımları yanlış sırayla atmış olabilirsiniz ama bu, baştan başlayıp tekrar deneyemeyeceğiniz anlamına gelmez."

Ensem, tenime minik iğneler saplanıyormuş gibi karıncalandı. "Biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum. Siz daha pedallara ulaşamazken bile sizin şoförünüzdüm. Üzerinizde biraz olsun emeğim varsa zekâma bu şekilde hakaret etmeyin."

"Gizlilik sözleşmesi imzaladığını unutma."

Başını iki yana salladı. "Hikâyenizi satmak gibi bir derdim olsaydı babanızın bana teklif ettiği parayı alır, Gerty'yle Meksika'da bir kumsalda emekliliğin tadını çıkarırdım."

Yüzümdeki kayıtsızlık maskesi düştü. "Sana para mı teklif etti?"

"Şu an konumuz o değil."

"Ne kadar teklif etti?" Yumruklarımı sıkarken ellerimi cebime soktum.

Arka kapıyı kapattı. "Konumuz bu da değil."

"Teklifi neden kabul etmedin?"

"Çünkü size, bu dünyadan nefret etmeniz için bir sebep daha vermek istemedim."

"Belki de kabul etmeliydin çünkü yapacağın hiçbir şey insanlık hakkındaki fikrimi değiştiremez. Güven bana."

"Muhtemelen ben değiştiremem ama değiştirebilecek biri var."

Vücudum gerildi. "Böyle bir şey mümkün değil."

İçten bir kahkaha attı.

"Bu konuşmada komik bir şey var da ben mi anlamadım?"

Harrison mendil çıkarıp gözlerini sildi. "Tanıdığım en zeki adamın, konu kadınlar olduğunda, erkeklerin geri kalanı kadar aptallaştığını bilmek içimi rahatlattı."

Kaşlarım çatıldı. "Artık kovulmayı umursamıyorsun herhalde?"

"Beni kovmayı deneyebilirsiniz ama ikimiz de biliyoruz ki yarın sabah Iris'in yapacağı ilk şey beni işe geri almak olacaktır."

Ters ters bakmakla yetinmem onu gülümsetti.

"Sadece ihtiyacınız olduğunu düşündüğüm için size tavsiye vermeye çalışıyordum. Ama görüyorum ki buna ihtiyacınız yok. O yüzden iyi geceler dilerim, efendim." Şapkasına hafifçe dokunarak arabaya geri döndü.

Kendimi tutamayıp, "Harrison," diye seslendim. Bu akşam yeterince rezil olmuştum zaten, en azından tavsiyesinden faydalanabilirdim.

Harrison duraksadı. "Efendim, Bay Kane?"

Akıl sağlığımı kaybediyor olmalıydım çünkü birazdan yapacağım şeyin başka bir izahı olamazdı.

"Seninle ilgilenmeyen bir kadından hoşlanıyor olsaydın ne yapardın?"

Bana, bariz ortada olan bir espriyi kaçırmışım gibi hissettirerek güldü. "Bayan Kane aksini iddia etse de size çok önem veriyor, bunu kendi gözlerimle gördüm."

"Bunu, uzağı görmeni sağlayan gözlüklerin gözündeyken mi fark ettin?"

Kalın çerçeveli gözlüklerini işaret ederek, "Çift odaklı gözlükler yalan söylemez," dedi.

"Her ne gördüğünü düşünüyorsan, Iris bunun aksini iddia ediyor."

"Ah, eminim öyledir ama işte bu noktada siz devreye girmelisiniz."

"Peki, ne yapmam gerekiyor?"

İnce dudakları gerçek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onu kovalamanız gerekiyor."

Yatak odama doğru yürürken Harrison'ın sözleri aklımda dönüp durdu. Hayatımı istediğim şeylerin peşinden koşarak geçirmiştim, bu yüzden ana fikir çığır açan bir şey olmasa da bunu Iris için yapma arzum son derece yeniydi.

Saçmalık. Onunla her zaman ilgileniyordun.

Yine de düşüncelerim bunun ötesine hiç geçmemişti. *İlgi.* Iris'in peşinden koşmak daha öncesinde bir seçenek olmamıştı ama artık böyle devam edemezdim. Iris'i her gördüğümde, bedenimi kontrol eden dürtülere karşı koymaya çalışarak kendimi delirtirdim. Zaten son zamanlarda tamamen dürtülerim tarafından yönetilir olmuştum.

Kravatımı çıkarıp şifonyerin üzerine bıraktıktan sonra hızlıca gömleğimin düğmelerini açtım. Ardından pantolonumla birlikte banyomun bir köşesine fırlattım.

Duş almanın beni sakinleştireceğini ummuştum ama çok geçmeden yanıldığımı anladım.

Aklıma, Iris teklifimi kabul etseydi randevumuzdan sonra neler olabileceği geldi. Onu köşeye sıkıştırır, beni odama doğru çekiştirmekten başka bir şey yapamayacak hâle gelene kadar öperdim.

Kendime dokunmaktan kaçınmaya çalıştım. Elim, ömür boyu sürecek bir sorun için geçici bir çözümden başka bir şey değildi. Bana yıllardır musallat olan, arzularımı asla karşılamayan bir sorun için.

Iris'in beni elleriyle keşfettiğini hayal ederken penisim sertleşti. Doyumsuz bir hayranlıkla tırnaklarını tenimde gezdirdiğini hayal ettim.

Sağ elimle sertleşmiş penisimi kavradım. Kendime, bunun elimi son kullanışım olacağına söz verdim ama yalan olduğunu biliyordum. Aletimi ovalayıp ucundaki uyarılma sıvısını etrafına dağıtırken dudaklarımdan bir tıslama kaçtı. Ellerim Iris'in kalçasını kavradığımda çıkarabileceği bir dizi sesi hayal ettim. Dilim onunkine değdiğinde çıkardığı iniltiyi. Dişlerimi boyun çukuruna sürttüğümde çıkaracağı keskin tıslamayı. Poposunu, tenini parmak izlerimle damgalayabilirmişim gibi tuttuğumda nefes nefese inleyişini.

Elim penisimi bir mengene gibi kavramıştı, her öfkeli asılmada omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası iniyordu. Onu, yeni gerçekliğini kabul etmeye zorlarsam aramızda olabilecekleri; Iris'in, arzudan gözü dönmüş hâlde ona bir an önce sahip olmam için bana nasıl yalvaracağını hayal etmek kolaydı.

Dudaklarımla vücudunu ezberlerken dokunuşlarının aceleci bir hâl aldığını hayal ettim. Aldığı zevke karşılık olarak

dilinin ucuyla her kası, her kıvrımı keşfediyordu. İçine her girdiğimde tırnaklarını cildime batırdığını düşününce bir parça sperm aletimin ucundan dışarı sızdı. Hilal şeklindeki minik tırnak izlerini, onları nasıl kazandığımı bilerek, tıpkı bir savaş yarası gibi gururla üzerimde taşırdım.

Vücudumdan aşağı akan sıcak suyla hiçbir ilgisi olmayan ısı damarlarımda yayılıyordu. Bacaklarım titrerken ağırlığımı desteklemeye çalışarak diğer elimi fayans kaplı duvara koydum. Hareketlerim hızlandıkça yanma hissi dayanılmaz bir hâle geldi.

Yatak odası fantezisi yerini Iris'in beni duşta kendime böyle dokunurken yakalamasına bıraktı. İri kahverengi gözleriyle kafasını kaldırıp bana bakarken elini benimkinin üzerine koydu. Çekingen bir tavırla beni memnun edecek hareketleri öğrenmeyi arzulayarak aletimi eline aldı.

Sadece tadına bakacağım, diye fısıldadıktan sonra dizlerinin üstüne çöktü.

Çıldırma noktasına gelmem uzun sürmedi. Yavaşça aletimi yaladıktan sonra yanaklarını çukurlaştırarak tamamını ağzına alıp emdi. Saçlarını kavrayıp kendimi boğazının derinliklerine ittiğimde inledi. Onu serbest bırakmam için tırnaklarını bacaklarıma geçirdi.

Boşaldığımda bu illüzyon paramparça oldu. Gözlerimin önünde siyah noktalar belirip şiddetli bir şekilde boşalırken spremimin bir kısmı fayanslara sıçradı. Öfkemi kendimden çıkarırcasına daha hızlı asıldım.

İşim bittiğinde nefes nefeseydim. Iris benim olana kadar asla tatmin olmayacağımı gayet iyi bilerek başımı duvara yasladım ve kendime küfrettim.

Bu yanılsama, gerçeğinin yakınından bile geçemezdi.

Muhabirin hakkımızda bir haber yayımlaması üç gün sürdü. Yazının işe yaramasını bekliyordum ama bu haber hayal ettiğimin de ötesindeydi.

"Sana söylemiştim!" Telefonumu Declan'ın masasına koydum.

Telefonu alıp muhabirin, Declan Kane'in gizli yanını nasıl öğrendiğini anlattığı makaleyi okudu. Anlaşılan Şikago'nun en soğuk adamının koca dünyada tek bir kişiye zaafı varmış.

Bana.

Muhabir ilişkimizi bir film sahnesi gibi anlatmıştı. Mum ışığında kulağa fısıldanan sırlar, birimiz başka tarafa bakarken atılan kaçamak bakışlar, ikimize de etrafımızdaki dünyayı unutturan yıldızların altındaki öpücük, romantik bir film karesi gibiydi.

Declan kaşlarını çattı. "Öyle bir şey olmadı."

"Bu bir dedikodu gazetesi, *Wall Street Journal* değil. Gerçekleri anlatmak gibi bir dertleri yok."

"Nasıl oluyor da bu kafayla hâlâ gazetecilik yapabiliyorlar?"

"Çünkü bizimki gibi makaleler her türlü bir milyondan fazla okunuyor. Sadece reklam parası bile onları ayakta tutmaya yeter."

Declan'ın gözleri irileşti. "Bir milyon mu? Daha bir saat önce yayımlanmış."

Karşısındaki sandalyeye otururken sırıttım. "Sana işe yarayacağını söylemiştim."

"En başından beri senden hiç şüphe etmedim." O kadar içten konuşmuştu ki yüreğim pır pır etti.

Espriyle konuyu değiştirdim. "Yalancı, kesinlikle şüphelendin."

"O kadarı insanın doğasında var."

"Hayır, *senin* doğanda var."

"Şüphelerim sayesinde bugünlere geldim."

"Hayır. Bugünlere, binanın üzerinde yazan soyadın sayesinde geldin," diye alay ettim.

"*Bizim* soyadımız."

Gözlerimi devirdim. "Şimdilik."

"Benden şimdiden bıktın mı, *karıcığım*?"

O tek kelimeyle başımdan ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık yayıldı.

Tehlike. Kırmızı alarm. DEFCON 1[12] *etkinleştirildi.*

Declan'ın göğsümde, orada olmaması gereken hisler uyandırdığı her seferde yaptığım şeyi yaptım.

Kaçtım.

12 DEFCON 1, ABD Silahlı Kuvvetleri tarafından kullanılan, "Nükleer savaş yakın veya çoktan başladı" anlamına gelen savunmaya hazırlık uyarısıdır. *–y.h.n.*

Aynı evde yaşarken Declan'dan sadece sınırlı bir süre için uzak kalabildim. Beni bir tencere kaynar suyu tek elimle boşaltmaya çalışırken bulması uzun sürmedi.

"Yine acillik olmaya mı çalışıyorsun?"

Ben cevap veremeden içeri girip tencereyi elimden aldı.

Bana ters ters bakıyordu. "Dikkatimi çekmek istiyorsan bunun yolu bu değil."

Ağzım açık kaldı. "Dikkatini çekmeye *çalışmıyorum.*" Aksine, yanmak da dâhil ne pahasına olursa olsun dikkatinden kaçmaya çalışıyordum.

"Öyleyse ne yapıyorsun?" Bana hiç sormadan makarnayı süzmeye başladı.

"Yemek yapıyorum." Daha fazlasını söylememek için dişlerimi sıktım.

Konuşmak istemeyen taraf ben olduğumda neden kendine hâkim olamıyordu? Bu durumun adaletsizliği canımı sıkıyordu.

Boş tencereyi ocağın üzerine geri koydu. "Seni temin ederim ki makarna haşlamak yemek yapmak değildir."

"Lütfen gider misin? Huzur içinde yemek yemeye çalışıyorum." İş yerinde onunla uğraşmaya katlanabilirdim ama kendi alanımdayken ve o kendini beğenmiş bir şekilde davranırken gecemi böyle geçirmek istemiyordum.

Aslında etrafında olması hoşuna gittiği için kızgınsın.

Ben tabağıma makarna doldururken tıpkı bir gölge gibi etrafımda dolandı.

"Benden yardım istemeliydin."

Sinirlendim. "Yardımına ihtiyacım yok."

"Tencerenin sapını nasıl tuttuğunu görmeseydim sana inanabilirdim."

"Olman gereken başka bir yer yok mu? İzlerken uyuyakalabileceğin, hesap çizelgeleri ya da gelir-gider tablolarıyla ilgili sürükleyici bir belgesel vardır belki?"

Soruma karşılık Declan'ın gülüşü, sanki gökteki bulutlar dağılmış ve ardından cennet görünmüş gibiydi.

Ah, Iris. Hep böyle başlar.

Bana gülümsediğinde aniden içime dolan sıcaklığı tanıdım.

Bu histen hem nefret ediyor hem de seviyordum. Dahası, kendimi daha fazlasını istemekten alıkoyamıyordum.

Declan gülümsedi. "Aslında yemek yemeye geldim."

"Harika. O zaman seni yalnız bırakayım." Makarnama sosunu ekledikten sonra tezgâhtan uzaklaştım. Temizliği, Declan mutfakta işini bitirip gittikten sonra yapacaktım.

"Ya da kalabilirsin."

"Efendim?" Ona şaşkınlıkla baktım.

"Gitmen gerektiğini hiç söylemedim."

Siktir. Şimdi gidersem etrafta kimse yokken onunla baş başa kalmaktan çekiniyormuş gibi görünürdüm.

Doğru olduğundandır. Onunla ofiste vakit geçirmek başka şey, evimizin mahreminde iletişim kurmak ve yakın olmak bambaşka bir şeydi.

Başımı iki yana salladım. "Ah, hayır. Zaten yukarıda yemeyi planlıyordum."

Bakışları masaya koyduğum peçete ve çatal bıçak takımına kaydı. Yeniden bana döndüğünde gözleri parlıyordu. "Seni geriyor muyum?"

"Hayır," dedim hızlıca.

Sırıtışı genişledi.

Declan'ın neden sık sık gülmediğini artık anlamıştım. Daha sık gülümseseydi bütün dünyaya diz çöktürebilirdi.

Dolabı açıp bir tabak aldı ve makarnayla doldurdu. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa iş hakkında konuşabiliriz."

Yüzümdeki dehşeti gizleyemedim. "Bu nasıl daha iyi hissetmemi sağlayacak?"

"Çünkü senin için günlük, sıradan bir konu."

Gülerek, "Kendimi rahat hissedecek olmam sürekli iş konuşmak istediğim anlamına gelmez!" dedim.

Gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. "Haklısın. İşten konuşmak yok."

"Tamam, kabul. Ama sırf birinin sana eşlik etmesine acınası derecede ihtiyacın varmış gibi göründüğünden kalıyorum." Yenilgiyle en yakındaki bar sandalyesini çekip oturdum. Declan ve ben evde birlikte geçirdiğimiz sınırlı sürede hiç beraber yemek yememiştik. Ben kendime tek kişilik yemekler pişirirken o hep ofisine kapanırdı. Ayrıca, sahte randevumuzdan farklı olarak bu yemek samimiydi. En azından, gösteriş olsun diye kalabalık bir restoranda bulunmaktan daha içli dışlı bir durumdaydık.

Yemek için kendime hazırladığım yerin yanına oturdu.

"Ee..." Çatalımı aldım.

Orada oturmuş konuşmaya çalışmamı izlerken bakışları bundan aldığı keyfi yansıtıyordu.

"Oynadığın oyunu sevmiyorum."

"Neymiş bu oyun?" Declan çatalını alıp makarnasının içinde döndürdü. Dirseği benimkine değince koluma yayılan yakıcı hisle derin bir nefes aldım.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum." Bu kez bacaklarını hareket ettirdiğinde bir bacağı benimkine sürtündü.

Çatalımı kaldırırken ona ters ters baktım. "Bacağıma bir daha dokunursan gününü görürsün."

Başını geriye atarak güldü. Declan'ın kahkahası kitleleri baştan çıkaracak bir silahtı, en büyük hedefi de bendim. Kaba ve acemiydi, ayrıca heyecandan titrememe neden oluyordu.

Sesinin ılık bir yaz günü gibi içimi kaplamasına izin verirken oturduğum yerde eridim. Onun gibi gülmeye bu kadar karşı birini güldürdüğüm için kendimle gurur duyuyordum. Bu benim kendi süper gücüm olabilirdi ve bu gücü sır olarak saklayacaktım.

Declan kendine gelince akşam yemeğinden bir lokma alarak gerçeğe döndü.

"Nasıl olmuş?"

"Mikrodalgada ısıtılan hazır yemekler gibi bir tadı var."

Güldüm. "Hiçbir zaman iyi bir aşçı olmadım. İşten eve döndüğümde su kaynatacak enerjim olursa kendimi şanslı sayardım."

"İstersen yarın yemeği ben yapabilirim."

Ağzım açık kaldı. Bu konuşma gerçekten oluyor muydu?

"Yemek yapmayı bildiğini bilmiyordum."

"Yapamadığımı bir düşünsene; hayatımın geri kalanında tanıdığım biri gibi sadece makarna yerdim."

"Üç yıl."

Kaşlarını çattı. "Efendim?"

"Önümüzdeki üç yıl boyunca, hayatının geri kalanında değil."

"Doğru." Sesi duygudan yoksundu.

Onu dirseğimle dürttüm. Ama yine de yarın akşam için yemek yapma teklifini kabul ediyorum. Zaten bir gece daha makarna yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Beni kullanabileceğin onca şey arasından aşçılık becerilerimi mi seçtin?"

"Benim bir şikayetim yok. Kendi çıkarıma kullanabileceğim başka bir yeteneğin yok gibi." Son lafım bana öldürücü bakışlar atmasına neden oldu.

"Bir erkeğe kendini nasıl özel hissettireceğini çok iyi biliyorsun." Dudakları kıvrılırken beni tüm hayatımızın değiştiği o geceye geri götürdü.

"Özel, seni tarif etmek için kullanacağım son kelime," diyerek nişan partimizde bana söylediği sözleri tekrarladım.

Gözleri gözlerimi esir aldı. "O zaman hangi kelimeyi kullanırdın?"

"Biraz uygunsuz ama."

"Daha iyi ya."

Başımı iki yana salladım. "Yok, söylemeyeceğim."

"O zaman bana seni tanımlamak için hangi kelimeyi kullanacağımı sor."

Aslında bunu yapmamalıydım ama merakım galip geldi. "İyi. Hangi kelime?"

Kelimeyi söylerken bana attığı bakış, midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. "*Yuánfèn*."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Affedersin, az önce *İngilizce* mi konuştun?" Yabancı dilleri geçtim, her gün konuştuğum dilde bile ciddi bir dezavantajım vardı.

Sadece kendinin bildiği bir espriye gülüyor gibiydi. "Hayır."

Telefonumu çıkarıp hecelenişine göre kelimeyi aratmaya çalıştım ama bir türlü doğrusunu yazamadım.

"Tekrar söyleyebilir misin? *Yavaşça*."

Bu sefer sesli ve sessiz harflerin fonetik dağılımıyla birlikte tekrar söyledi. Bu, benim *dışımdaki* herkesin hecelemesi için yeterince kolay olurdu. Parmaklarım tuşların üzerinde gezindi ve söylediği kelimeyi yazmaya çalıştım ama çıkan tek şey *you ahn phan* oldu.

"Yardım etmemi ister misin?" Sesi alçalınca dizlerim titredi.

Telefonumu en yakın duvara fırlatmak istiyordum. Gözlerim doldu ama kirpiklerimi kırpıştırarak yaşları yok ettim. Declan'ın önünde zayıflık göstermek, bir boğanın önünde

kırmızı bayrak sallamak gibiydi ve bunu yapmayı reddediyordum.

"Neyse, boş ver. Zaten muhtemelen küfürdür." Telefonumu sımsıkı kavrayarak sandalyeden indim.

"Sana göre öyle olabilir."

Şakasını duymazdan geldim. İtiraf etmeye hazır olmadığım bir şeyi itiraf etmeden önce çekip gitmek dışında hiçbir şey yapamayacak kadar dalgındım.

"Hey, nereye gidiyorsun?"

Dönüp ona bakmadan cevap verdim, "Yatmaya."

"Sorun ne?" Sandalyesinin yere sürtme sesi beni harekete geçirdi. Daha uzun adımlar attım. Declan'ın eli dirseğimi kavradığında merdivene giden yolu yarılamıştım.

"Az önce ne oldu?"

Cevap verirken gözlerine bakamadım. "Hiçbir şey olmadı. Sadece yorgunum." Kolumu elinden kurtardığımda bu sefer kaçmama izin verdi.

O arkamdan bakarken merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Odama girdiğimdeyse kendimi daha fazla tutamadım ve bir yastık alıp yüzüme bastırarak ağladım.

Okul hayatı boyunca zorbalığa uğrayan, sınıfta dalga konusu olan ve her türlü isim takılan o kız çocuğu için ağladım. Gözyaşlarım, annesi araya girmek zorunda kalana kadar babasından alay dolu sözler işiten küçük hâlim için döküldü; gerçi annemin araya girmesi yalnızca onun da aynı derecede korkunç laflar duymasına yarardı. O küçük kız çocuğu, okumayı bile bilmediği için hayatta hiçbir yere ulaşamayacağını söyleyen onca kişiye rağmen çalışan bir kadın olmayı başarmıştı.

Hayatımın çoğunu insanlara yanıldıklarını kanıtlamaya çalışarak geçirmiştim. Şu anda bulunduğum yere gelmek

için yıllarca ders almam gerekmişti ve tek bir aksiliğin beni üzmesine izin vermeyecektim.

Aptalca bir yabancı kelimeyi heceleyemiyorsam ne olmuş? Rahatsızlığım benim bir parçam olabilirdi ama beni *tanımlamıyordu*. En azından artık değil.

Yorganın üzerindeki telefonum titredi. Kilidi açtığımda Declan'dan mesaj geldiğini gördüm. Genelde karşılıklı konuşurken bile beşten az kelime kullandığı düşünülürse tek kelimelik bir mesaj göndermesi beni şaşırtmadı. Asıl şaşırdığım mesajın içeriğiydi, nihayet ne olduğunu anlayana kadar üç kere okumam gerekti.

Declan: *Yuánfen.*

Görmezden gelmeyi düşündüm ama merakıma yenilip titreyen parmaklarla arama çubuğuna kelimeyi yazdım. Ekranda çıkan sonuca inanmakta güçlük çekiyordum.

Yuánfèn: Alnımın yazısı.[13]

Anlaşılan Declan, gerçekte nasıl hissettiğini söylemekten kaçındığı zaman herhangi bir yabancı dile geçmeyi seviyordu. Çünkü onun kaderi olduğumu yüzüme söylemesine imkân yoktu.

Ne cevap yazacağımı dikkatle düşündüm. Nasıl hissettiğimi anlatan mükemmel cevabı bulmam biraz zaman aldı; arama geçmişim *İngilizce çevirisi olmayan kelimeler* tarzında aramalarla doldu. Şu anda tam olarak nasıl hissettiğimi anlatan kelimeyi bulduktan sonra kopyalayıp Declan'a mesaj attım.

•

13 Yuánfèn, Çince'de bizim "kader" diye tanımladığımız kelimenin benzer bir karşılığıdır. İki insanı herhangi bir nedenden ötürü birbirine bağlayan güç, o insanları bir araya getiren tesadüf demektir. *–y.h.n.*

Ben: *Kilig.*[14]

Telefonumu yatağımın üzerine attım ve ertesi sabaha kadar bir daha dokunmadım. Ancak sabah giyinip makyajımı yaptıktan sonra Declan'dan gelen yeni mesajı açmaya cesaret edebildim.

Declan: *Merak.*[15]

Bunu kopyalayıp arama çubuğuna yapıştırdığımda, telefon elimden kayarak lavabonun kenarına düştü ve camı kırıldı.

Declan'ın planlarımı nasıl tek tek mahvettiğinin mükemmel bir sembolüydü.

Ertesi gün neredeyse hiç konuşmadık. Ben kendi bölgemde kaldım, o da kendi bölgesinde kaldı ve dün gece olanları ikimiz de gündeme getirmedik. Konuyu açmadığı için minnettardım. Birlikte ince bir çizgi üzerinde dans ediyor, ikimiz de düşmek istemiyorduk.

Toplantı masasında, aramızda tam bir *mamihlapinatapai*[16] durumu yaşanıyordu; ikimiz de konuşmak istemiyor ama birbirimize kaçamak bakışlar atıp duruyorduk. En azından ben onunla konuşmak istemiyordum. Ama Declan kesinlikle deniyordu. Beni, doğrudan İngilizce karşılığı olmayan ya-

14 **Kilig:** Filipinler'de kullanılan Tagalogca dilindeki "kilig" kelimesi, hoşlandığımız biriyle konuşurken hissettiğimiz neşeyi, heyecanı ifade eder. *–y.h.n.*

15 **Merak:** Yunanca, bir şeyi zevkle yapmak. *–y.h.n.*

16 **Mamihlapinatapai:** Yaghan dilinde, her ikisinin de arzuladığı ama ikisinin de başlatmak istemediği bir şeyi, diğerinin başlatmasını dileyen iki kişi arasındaki bakışma. *–y.h.n.*

bancı kelimelerle ikna etme stratejisi işe yarıyor gibiydi. Artık molalarımı yeni kelimeler arayarak geçiriyor, Declan beni geçmeye çalışırsa diye bulduklarımı gittikçe uzayan listeme ekliyordum.

Kelimelerle bu kadar eğlenebileceğimi hiç düşünmemiştim ama Declan beni şevke getiriyordu. Bugün çoktan iki kelime göndermişti bile. İkisi de dünkü gibi romantik değildi ama ikisine de çok gülmüştüm.

İlk mesajı, babasının iki haftada bir yapılan yönetim kurulu toplantısında az kalsın rezil olmama neden olacaktı. Declan'ın bana *backpfeifengesicht*[17] kelimesini gönderirken ne düşündüğünü bilmiyordum. Kelimeyi araştırıp da yumruğa şiddetle ihtiyaç duyan yüz gibi bir anlama geldiğini öğrendiğimde su genzime kaçtı. İlk heceden ötesini telaffuz edemesem bile Declan'ın babasına bundan daha uygun bir kelime olmadığına emindim.

Anlaşılan Declan'ın komik bir yanı vardı. O kadar inekti ki şakalarını anlayabilmem için Google'ın yardımına ihtiyaç duyuyordum. Dürüst olmak gerekirse çok eğlenceliydi. Kelimeleri telaffuz etmek o kadar zordu ki stres yapma gereği bile duymuyordum. Önemli olan anlamlarıydı.

Bu yolda devam edersem Declan'la keşfedilmemiş topraklara gireceğimizi seziyordum. Bu yüzden eğlenirken bir yandan da gardımı almam gerekiyordu çünkü birkaç komik mesaj, olduğundan daha fazlasına yorulamazdı. Ne olursa olsun arkadaştan ötesi olmayacaktık.

17 **Backpfeifengesicht:** Almanca, yumruk yemeye fena hâlde ihtiyaç duyan yüz. *–y.h.n.*

Cal yazmayı bırakıp bana baktı. "Neden telefonuna gülümsüyorsun?"

Siktir. "Öylesine." Telefonumu çekmeceye koydum.

Gülümsüyor muydun? Kendine gel ve kara sevdalı bir genç gibi o mesajları tekrar tekrar okumayı bırak.

"*Tabii canım.* Oradan bakınca aptal gibi mi görünüyorum?"

"Buna cevap vermemi istediğinden emin misin?"

Ters bakışları bana kızgın bir *golden retriever*'ı hatırlattı. "Abimin de bugün telefonuna aynı şekilde düşkün olması ne ilginç. Hem de bir yönetim kurulu toplantısında."

Reddet. Reddet. Reddet. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü o ne zaman telefonunu elinden bıraksa sen kendininkini aldın."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Senin yanında oturmam kanıtlar ama. Abimin adını, telefonunun ekranında beş dakikada iki kez gördüm."

Parmağımı ona doğru salladım. "Başkalarının mesajlarını okumak kabalıktır."

"Siz iki delinin birbirinize ne yazdığı umurumda değil. Ben senin duygularını önemsiyorum."

Bu dediği beni güldürdü. "Endişelerin tamamen yersiz."

"Seni abimden uzak durman için uyarmazsam ne tür bir dost olurum?"

"Haklısın. Ama işim gereği abin hakkında her şeyi bildiğimi unutuyorsun. Yani beni uyarabileceğin, bilmediğim çok az huyu var."

"Beni endişelendiren de bu, her şeyi bilmene rağmen yine de onunla evlendin."

"Çünkü ona değer veriyorum."

"Ama ona *neden* değer verdiğini kendine hiç sordun mu?"

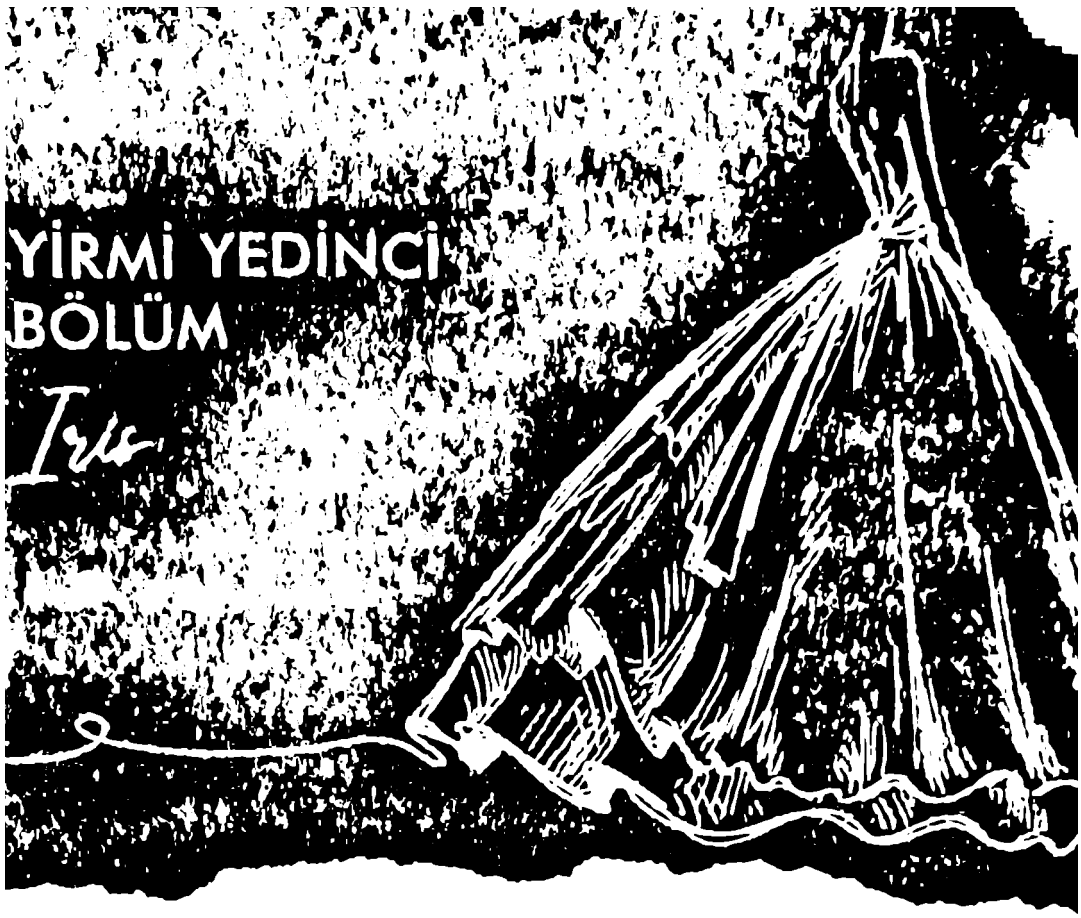
"Çünkü..." Bu boşluğu birçok yanıtla doldurabilirdim ama her biri Cal'in bakış açısından eşit derecede tartışmaya açıktı.

Diğer patronlarım beni "dikkatsiz" yazım hatalarım ve yeterince hızlı çalışamamam nedeniyle bir haftada kovarken Declan bana hatalarımdan ders çıkarma fırsatı vermişti. Beni daha çok denemeye ve daha geniş kapsamlı düşünmeye teşvik ederek öz güven kazanmamı sağlamıştı. Farkında olmadan kendine inanan bir kadın olmama yardımcı olmuştu ve bunun için ona minnettardım.

Cal iç çekti. "Ondan hoşlanman sorun değil. Hoşlanma demiyorum ama en kötü senaryoya hazırlıklı olmanı istiyorum."

"Neymiş o en kötü senaryo? Kalbimi kırması mı?"

"Daha da kötüsü. Seni kendine âşık etmesi."

Declan'la gittikçe yakınlaşıyorduk. Elimdeki ateli çıkaralı bir hafta oluyordu ama Declan hâlâ geri adım atmamıştı. Her geçen gün benimle vakit geçirmekte daha ısrarcı oluyordu. Ya birlikte yemek yiyorduk ya da yatmadan önce şöminenin önünde ben bir bölüm dizi izlerken o da tabletinde çalışıyordu; ondan kurtulamıyordum.

Benimle gönüllü olarak bu kadar zaman geçirmek isteyeceği hiç aklıma gelmezdi. Sahte eşleriyle yakınlaşmak çoğu insanı rahatsız etmese de ben odağımı kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Bu yakınlık, en başında asla iyi bir çift olamayacağımızı düşündüren sebepleri unutturuyordu.

Kendime karşı gerçekten dürüst olmam gerekirse, hislerim yavaş yavaş arkadaşlıktan çıkıp delicesine âşık olma diye bilinen tehlikeli sulara doğru ilerliyordu. Bahsettiğim fiziksel bir şeyden daha çok, incinmiş yanımı ona tamamen açmak istememe neden olan acı verici bir çekimdi.

Bile bile bana yaklaşmasına izin verdiğimi düşünmek beni ürkütüyordu.

Bu akşamki planla ilgili seçme lüksün yok gibi.

Ondan uzak durmak istesem bile bu geceki sahte randevu bunu yapmamı neredeyse imkânsız kılıyordu.

Ofisinin kapısını tıklattım.

"Gel."

Hiçbir adam tek kelimesiyle kalbimi daha hızlı attıracak güce sahip olmamalıydı. Declan'ın odasına girmeden önce derin bir nefes aldım. Günlerdir doğru düzgün konuşmadığımızdan onun ilgisini özlemiştim.

Onun ilgisini özlemek mi? Belki de sahiden Stockholm Sendromu'nun işyeri versiyonuna yakalanmışsındır.

Göz göze geldiğimizde ikimiz de gözlerimizi kaçırmadık. Declan'ın bakışları yüzümden vücuduma kaydı ve açık yeşil ince topuklu ayakkabılarımda oyalandı. Ayakkabılarımın ipleri bacaklarımı sarıyor, sonundaki küçük zarif fiyonga rağmen kendimi bir Roma gladyatörü gibi hissetmeme neden oluyordu. Onun bakışlarıysa içime işleyerek yoğun duygulardan sıcak bir havuz oluşturuyordu.

"Ne istiyorsun?" Sert sesi beni dalgınlığımdan sıyırdı.

Kavgaya hazırlanarak çenemi kaldırdım. "Bu gece yine sahte randevuya çıkacağız."

"Sahte randevu." Bu ifadeyi tiksintiyle söylemesi içimi ürpertti.

"Evet, mutlu bir çift gibi görünmemiz gerekiyor ya hani?"

"Doğru. Tanrı korusun, ya gerçekten öyle *olsaydık*, değil mi?"

Aman. Tanrım. Buradan hemen çıkman gerek.

Gergin bir şekilde güldüm. "Neyse... smokinin kuru temizlemeden geldi. Saat tam yedide hazır ol."

Kapıya yöneldim ama Declan seslenince durdum.

"Bekle bir dakika."

Topuklarımın üzerinde dönüp ona bakarken boğazım tıkandı. "Efendim?"

"Nereye gidiyoruz?"

Sakinleştim. "Walton Oteli'ndeki bağış ekinliğine."

"Bağış etkinliği mi?" Burnunun anlık bir tiksintiyle kırışması beni gülümsetti.

"Harcadığın zamana değmesini sağlayacağım."

"Nasıl olacak o iş?" Koltuğunda arkasına yaslanırken soğuk maskesi tekrar yerine oturmuştu. Yine de gözlerindeki alevleri gizleyemiyordu.

Zavallı adam onu baştan çıkarmaya çalıştığımı sanıyordu. Bu düşünce kendi kendime gülmeme neden olurken Declan kararan gözleriyle dudaklarıma baktı.

"Dedenin avukatı da orada olacak."

"İstediğim cevap bu değildi."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki değildi."

"Zamanımı değerli kılmak istiyorsan biraz daha... *cezbedici* bir şey bulmalısın." Kirli sakalla çevrelenmiş çenesini okşarken kalp atışlarım hızlandı.

"Kafam karıştı. Mirasını elde etmekten daha cezbedici bir şey var mı ki?" Bilmezden gelmeyi seçmiştim çünkü Declan'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa diğer alternatif son derece riskli görünüyordu.

"İkimiz de ne istediğimi biliyoruz."

"Seninle yatmak istemiyorum," diye çıkıştım.

Aman Tanrım. Bunu neden söyledin?

"Yatmaktan bahseden kim?" Ayağa kalkıp takım elbisesinin düğmelerini iliklediği.

Bana yaklaşırsa kendimi kontrol edemeyeceğimi biliyordum. İçime işleyen bakışları beni etkisiz hâle getiriyordu, öyle ki o masasının etrafını dönerken kapıya doğru bir adım bile

atamadım. Declan aramızdaki mesafeyi kapatırken kesilmeyi bekleyen masum bir kuzu gibi öylece dikilip bekledim.

"Yeni bir anlaşma yapmak istiyorum." Uzanıp ensemi kavradı.

Tüylerim ürperdi. "Yeni tekliflere açık değilim."

"*Strikhedonia*[18]," diyerek omuz silkti.

Dudaklarını benimkilere bastırarak cevabımı çaldı. Yaşadığım şok olanları algılamamı engellerken gözlerim açık kaldı. Declan tepki vermediğimi fark etmiş olmalı ki dişleri dikkatimi ona vermem için sessiz bir emirle alt dudağıma temas etti. Bir eli boynumdayken başımı sabitleyerek beni kendine hapsetti. Vücudum dişlerinin basit bir temasıyla yaprak gibi titredi.

Gözlerimi kapatıp dudaklarıma değen dudaklarının tadını çıkardım. Ağzım bir iç çekişle aralanırken boynumu kavrayan parmakları biraz daha sıkılaştı. Kıymetli bir hazineymiş gibi ağzımın içini keşfediyor, diliyle öpücüğünü ruhuma damgalıyordu.

Bu kez öpücüğüyle ilgili her şey bencilceydi. Parmakları tenime batıyor; dili dilimi okşuyor, tadına bakıyor, *sahipleniyordu*. Sert penisinin karnıma sürtünmesiyle kendimi tamamen kaybettim.

Sanırım ölüyordum.

Sanırım *uçuyordum*.

Akıl almaz bir duygu seli beni altüst ediyordu. Neler olduğunu anlayamıyordum.

Belki de anlamak istemiyorsun.

Karmaşık duygularım beni sinirlendiriyordu. Tenim, kontrolü ele geçirmeye yönelik ilkel bir arzuyla aynı anda hem karıncalanıyor hem de yanıyordu. Ellerimi Declan'ın

---

18 **Strikhedonia:** Yunanca, "Canı cehenneme" diyebilmenin zevki. *–y.h.n.*

saçlarına dolayıp çektim. Kendinden geçmişçesine dudaklarımı emerken ağzımın içine inledi.

Ona dokunman hoşuna gidiyor. Elleri kıvrımlarımdan aşağı inip kalçamı kavradı. Öpüşmemizi böldüğünde neredeyse itiraz edecektim ama dudakları boynuma kaydı. Dili çılgın gibi atan nabzımı okşadıktan sonra tenimi emdi. Dizlerimin bağı çözülüp de üzerine yığıldığımda kendimi sert aletine daha çok bastırmış oldum.

Aman Tanrım. Tenime doğru güldüğünde bu sözleri yüksek sesle söylediğimi fark ettim. Beni bu karmaşaya sokan kahkahasının sesi, kendime gelmemi sağladı. Onu itip kendimden uzaklaştırırken ikimiz de nefes nefese birbirimizin gözlerine bakıyorduk.

Bakışları bana... yaşadığımı hissettiriyordu. Güçlü olduğumu. *Arzulandığımı.*

Bakışlarının ağırlığını kaldıramıyordum, o yüzden vücudunun geri kalanına odaklandım. Ama bu daha kötü bir fikirdi. Pantolonunu zorlayan sertleşmiş aletinin hatları ağzımı sulandırıyordu. O kadar güçlü bir arzuyla dolmuştum ki nefesim boğazımda düğümlendi.

Bir yanım kaçmak, diğer yanımsa dizlerimin üzerine çöküp aletine daha yakından bakmak istiyordu. Kazanan mantıklı tarafım oldu.

Kaç. Kaç. Kaç.

"Telefona cevap vermem gerekiyor," diye mırıldandım.

"Ben zil sesi duymuyorum."

Yüzündeki o aptal sırıtışı öperek silme isteği beni kendime getirdi. Ona bir kez daha bakmadan kapıya doğru yürüdüm.

"Iris..."

"Saat yedide hazır ol." Kapıyı arkamdan hızlıca kapattım ama *siktir* diye fısıldadığını duymayacak kadar hızlı olamamıştım.

Mini hoparlörümde bangır bangır müzik çalarken ben de şarkıya eşlik ederek makyajımı yapıyordum. Declan galalardan nefret etse de ben seviyordum çünkü bir geceliğine de olsa parıltı ve ihtişam içinde kaybolmak güzeldi. Eskiden, Declan ne zaman kadınların ilgisinden kurtulmak için beni davet etse bütün haftayı mükemmel kıyafeti aramakla geçirirdim.

Bu gece de farklı değildi. Makyajımı yapmak ve tırnaklarıma oje sürmek için ekstra zaman harcıyordum. Örgülerimin açık fermuara takılmamasına dikkat ederek yere kadar uzanan elbisemi giydim. Ama tüm çabalarıma rağmen fermuara ulaşamıyordum. Aklıma düğün gecemiz geldi. O gecenin aksine, bu kez tamamen giyinik olduğu sürece Declan'dan yardım istemeye çekinmiyordum.

Kapımın çalınması beni yardım istemek için odasına gitme zahmetinden kurtardı.

Kolu çevirip kapıyı açtım. "Selam."

Declan kapının çerçevesine yaslanıyordu. Saçları mükemmel bir şekilde yapılmıştı ve smokini üzerinde dikilmişçesine vücudunu sarmalıyordu. Dağınık olan tek şey, gömleğinin yakasında bağlanmamış hâlde duran papyonuydu.

Gidip Şikago'nun en yakışıklı adamlarından biriyle evlenmek zorunda mıydın?

Siktir et Şikago'yu. O, *dünyanın* en yakışıklı erkeğiydi.

Kehribar rengi gözlerinde kaybolmak istiyordum. Bakışlarında beni çırılçıplak bırakan ve mantıklı düşünmemi engelleyen bir şey vardı. Bazı erkekler rüya gibi görünürdü, bazılarıysa kâbus. Declan ikisinin ölümcül bir birleşimiydi; korkmamı gerektirecek kadar güzeldi. Yine de ondan kor-

kutmuyordum, aksine bugünkü öpüşmemizden sonra daha fazlasını istiyordum.

"Sen..." Duraksadı.

"*Hoş* dersen yemin ederim ölümüne kaza süsü veririm."

"*Muhteşemsin.*"

Hislerim boğazımın düğümlenmesine neden oldu. "Duygularımızı tanımlamak için İngilizce kelimeler kullanmaya geri mi döndük?"

Gözleri *ışıldadı*. "Sadece bu gecelik."

Bakışlarına dayanamayarak gözlerimi kaçırdım.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hemen hemen. Önce bir konuda yardımına ihtiyacım var." Arkamı dönüp örgülerimi omzumun üzerine alarak açık sırtımı ortaya çıkardım. "Fermuara ulaşamıyorum."

Düğün gecemizi düşününce yanaklarım ısındı. Her nasılsa kendimi bu pozisyona sokup duruyordum.

Declan hareket etmeyince hâlâ orada olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden baktım. Gözleri sırtıma kilitlenmişti. Bakışları görünmez parmaklar misali omurgamı takip ederek belimdeki gamzelerde duraksadı.

"Declan?"

Gözleri benimkilere döndü. "Hallediyorum." Arkama yaklaşıp elini uzattı. Parmakları fermuarı tutmak yerine ensemi okşadı. Declan elini sırtımdan aşağı indirirken vücudum ürperdi. Bu basit görevi uzatması, ondan yardım istediğime pişman olmama neden oluyordu.

Neden fermuarsız bir elbise seçmedin ki?

Parmak uçları gamzelerimden birinin üzerinde oyalanınca soluğum kesildi. Declan derin bir iç çekerken boynum ısındı, smokinin çıplak kollarıma değen ipeksi kumaşı vücudumun bir kez daha ürpermesine neden oldu.

Neler oluyor?

Fermuarın kapanma sesi içerideki sessizliği doldurdu ve çok geçmeden vücudunun sırtımdaki sıcaklığı kayboldu.

Declan saçlarımı düzeltirken kalbim küt küt atıyordu. "Gitmemiz gerek."

"Bir dakika. Bir şey unuttun."

Yanına gidip papyonunun uçlarını tuttuğumda kaşlarını çattı. Bir ucu tutarken diğer ucunu boynundan geçirdim. Parmaklarım tenine değdiğinde titrek bir nefes verdi. Başımı kaldırıp baktığımda beni izliyordu. Bakışları...

Yakıcıydı.

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmak gibi çılgınca bir şey yapmadan önce papyonunu takmayı bitirdim. "İşte." Özenle düzelttim.

Tam geri çekilecekken Declan ellerimi tutup göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim."

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırarak söylediği şeyi algılamaya çalıştım. "Alt tarafı papyonunu taktım."

"Her şey için demek istedim. Sahte randevular..."

"Çiğnediğim yasalar."

"Kırdığın burunlar."

Güldüm. "O senin suçundu."

Dudakları dizlerimi *titreten* baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Declan yüzüme uzanıp başparmağıyla yanağımı okşarken midemdeki kelebekler yeniden kanat çırpmaya başladı.

Bu gece nasıl geçerse geçsin son derece net olan tek bir şey vardı: Declan geri adım atmayacaktı. Aksine, öpücüğümüz onu daha da cesaretlendirmişti. Bu gece aptalca bir şey yapmadan nasıl hayatta kalacağımdan emin değildim.

Tanrım, bana yardım et.

Declan ve ben galaya öpüşmeden, kavga etmeden ya da konuşmadan vardık. Sonunda arabadan inip bana elini uzattığında konuştu,

"Burada ne kadar kalmamız gerekiyor?"

Elini tutup arabadan indim. "Daha içeri girmedik bile."

Bıkkınlıkla sızlandı. "Bu gibi etkinlikler hakkında nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"*Nasıl* hissettiğini biliyor olabilirim ama *nedenini* bilmiyorum."

Bakışları bedenimde dolaştıktan sonra yüzümde durdu. "Kendimce sebeplerim var."

"Bu sebeplerin, iki saat boyunca diğer insanları seviyormuşsun gibi davranmanla bir ilgisi var mı?"

"Keşke o kadar basit olsaydı."

"Seni saatler süren gevezeliklerden kurtarmak için yanında olmasaydım ne yapardın?"

"Bulunduğumuz ortam düşünülünce tereyağı bıçağıyla kendimi öldürmem en uygunu olurdu."

Ona tutunarak güldüm. Kolunu belime doladığında, ona kocaman gözlerle ve henüz solmamış bir gülümsemeyle bakıyordum. Dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama beklenmedik bir kamera flaşıyla ânımız bölündü. Biri Declan'ın adını seslendi. Kendime gelerek etrafa ve kırmızı halıda durmuş oradan geçen herkesle röportaj yapan insanlara baktım.

Declan'ın göğsünü güven verici bir şekilde sıvazladım. "Hadi, şu işi halledelim. İçeri ne kadar çabuk girersek o kadar çabuk çıkarız."

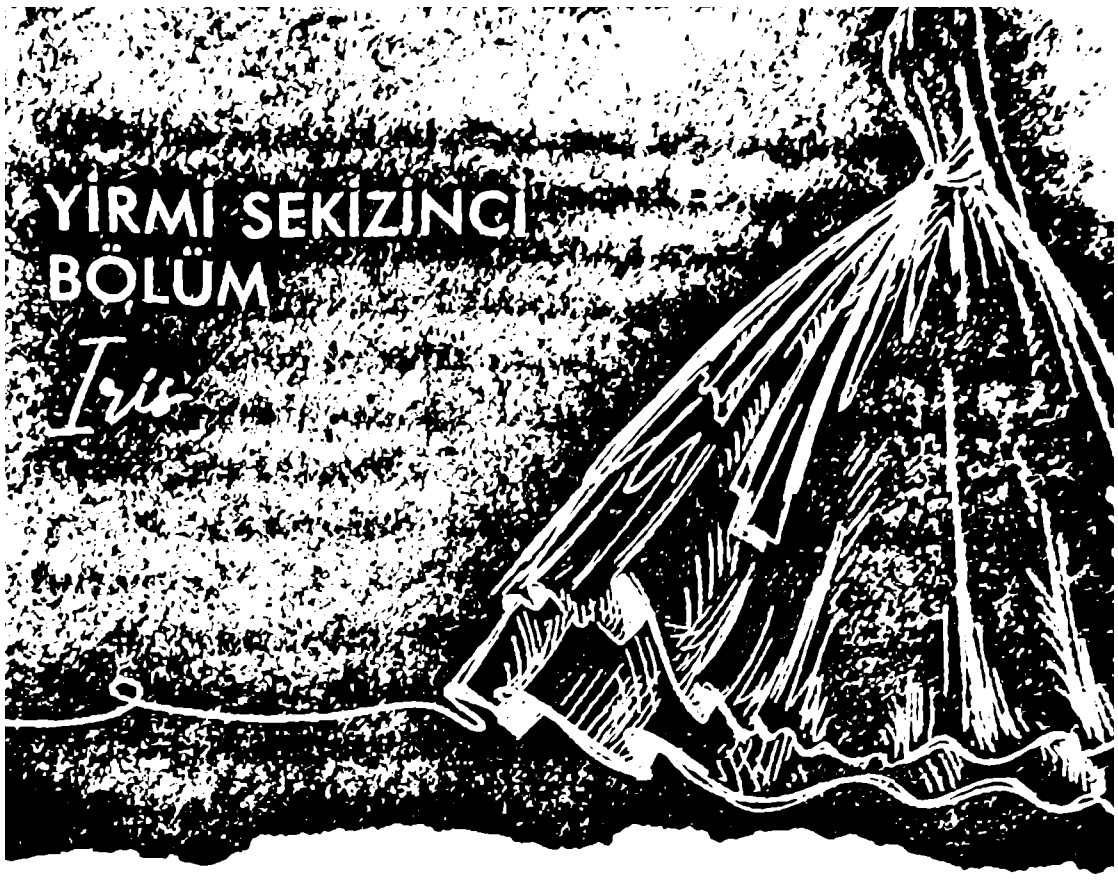
"İşte bunu söylemeyecektin."

Tekrar güldüğümde belimdeki eli sıkılaştı.

Kahkahamı seviyor muydu? Declan'ın sessizliği ne kadar sevdiği düşünülürse bu fikir kulağa komik geliyordu.

Teorimin doğruluğu, sonrasında bir kahkaha daha attığımda Declan'ın elinin kalçamı sıkmasıyla kanıtlandı. Fark ettiğim şeyle yüzleşirken içim mutlulukla doldu.

İlginç. Çok ilginç.

Brady Kane'in avukatını bulmamız uzun sürmedi. Yüksek sesi ve gösterişli smokini düşünülünce onu görmemek imkânsız olurdu.

Declan, avukatın durduğu köşeye gitmek için hareket ettiğinde onu durdurdum.

"Rahat olmalı ve onun bize gelmesini beklemeliyiz."

Declan içkisinden büyük bir yudum alırken viski bardağındaki buz şıngırdadı. "Bekleyip tam olarak ne yapmamızı istiyorsun?"

Beceriksizce gülerek şarabımdan büyük bir yudum aldım. "Konuşabiliriz?"

Yüzünü buruşturdu.

"Ee, iş nasıldı?"

Bana ters ters baktı. "Sen de oradaydın."

"Seni 7/24 takip etmiyorum. Yazıcıyı kullanamaman ya da bir e-postada *Arial* yazı tipini kullanmayı unuttuğu için masum bir çalışanın burnundan getirmen gibi kaçırmış

olabileceğim pek çok şey var. Bak sahiden soruyorum, *Times New Roman* sana ne yaptı?"

Kaşları daha da çatıldı. "Basit talimatları takip edememeleri benim suçum değil."

"Böyle davranmayı bırakırsan insanların çok daha iyi işler çıkarmaya başladığını göreceksin."

Declan oflayarak başını çevirdi.

Sırıttım. "Geleceğin CEO'su olarak başarılı olmak istiyorsan liderlik hakkında birkaç şey öğrenmen gerekecek."

"Ben liderlik etmeyi biliyorum."

"Gerçekten biliyor musun? Çünkü emir vermekle şirket yönetmek arasında büyük fark var."

Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Alkolik babam yapabiliyorsa ben hayli hayli yaparım."

Sonraki sözlerimi düşünürken içkimden bir yudum aldım. "Ama ondan daha iyi olmak istemiyor musun?"

Çenesi kasıldı. "Tabii ki istiyorum."

"O zaman CEO olduğunda ne yapacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"CEO olduğunda bir sonraki hedefin ne olacak? Babanın hangi konularda eksik olduğunu düşünüyorsun?"

"Babamın zarar verdiği tüm iş ilişkilerini onarmak yıllarımı alır."

"Yalakalık yapmakta berbat olduğun için mi?"

Sahte öfkesi beni güldürdü. Gözlerinin etrafındaki gerginlik yumuşarken dudaklarını, gözlerindeki gülümsemeye uyum sağlamalarını engellemek istercesine birbirine bastırdı.

Gülümsemek istemesine sen sebep oldun!

Declan'ın *benim* kahkaham yüzünden gülümsediğini düşününce benliğimi saran hisler, beynimin aşırı yüklenmeden çalışmayı bırakmasına neden oldu.

"Bakın burada kim varmış!" Buruşuk bir el Declan'ın omzunu kavradı. "Geldiğini duymuştum." Brady Kane'in avukatı sırıttı.

Declan gülümsemeye çalışmadı, önceki neşesinin yerini soğuk bir kayıtsızlık aldı. "Leonid."

Avukat ürperince ak saçları savruldu. "Lütfen bana Leo de. Formaliteleri sevmediğimi biliyorsun."

Leo gözlerini bana çevirdi. "Bu hanım, hakkında dedikodular duyduğum karın mı?"

Declan bir kolunu bana dolayarak kendine çekti. "Iris, bu Leo. Dedem hayattayken en yakın arkadaşıydı."

En yakın arkadaşı mı? Adam hakkında onlarca kez konuşmamıza rağmen bu küçük ayrıntıdan neden hiç bahsetmemişti?

Muhtemelen hiç yakın arkadaşı olmadığı için bunu önemli bulmamıştır.

İç çekme isteğimi bastırdım.

Leo tokalaşmak için elini uzattı. Elini tuttuğumda beni Declan'ın kollarından kendi göğsüne çekti. "Bunların hiçbirine gerek yok. Biz aile sayılırız."

Gerçekten öyle miydik? Bu adamın düğünümüze geldiği kısmı kaçırmış mıydım?

Leo aklımı okumuş ya da en azından yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı. "Düğününüze gelemediğim için üzgünüm. Everest Dağı'na tırmanırken bir ay boyunca medeniyetten tamamen uzak kaldım, geri döndüğümde ikiniz çoktan evlenmiştiniz."

Evliliğimizin gerçekliğinden kuşkuluysa bile bunu belli etmiyordu.

"*Sen* Everest Dağı'na mı tırmandın?"

"Yaşlı görünebilirim ama kesinlikle öyle hissetmiyorum." Leo sırıtarak kalbine dokundu.

"Bunu Fransa Bisiklet Turu'nda yarışabileceğini düşündükten sonra ambulans helikopter çağırmak zorunda kalan adam söylüyor," dedi Declan.

"Dedenin fikriydi. Piç herif zinde oluşuyla hava atmak istemişti. Oysa ben bisiklete binmekten her zaman nefret etmişimdir."

Declan'ın gözlerinden geçen duyguyu görünce göğsüm sıkıştı. Elini tutup sıktım. İçgüdüsel bir hareketti ama yine de birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza şaşkınlıkla baktım.

Leo bizi gülümseyerek izliyordu. "Bırakın şimdi beni. Asıl siz anlatın."

"Anlatacak pek bir şey yok aslında." Gülümsedim.

Leo kolunu Declan'ın omzuna dolayarak bizi bir masaya yönlendirdi.

"Daha neler. Ama önce evliliğinize kadeh kaldıralım. Herkesin votkayla arası iyi mi?"

Declan'ın iniltisi gırtlağına takılıp kaldığında ağzımdan kaçan kıkırdamaya engel olamadım.

Leo, gözleri ikimizin arasında gidip gelirken gülümsemeden edemedi. "Başka bir şey mi tercih edersin?"

Declan dişlerinin arasından konuştu. "Hayır. Votka harika olur."

Vücudum sessiz kahkahalarla sarsılırken Leo bana bir bakış atıp votka getirmeye gitti.

"Lanet olası votkadan nefret ediyorum." Declan sandalyesini benimkine yaklaştırdı. Kolunu, sanki bunu hep yapıyormuş gibi sandalyemin arkasına attı. Kolu enseme sürtündüğünde içim ürperdi.

Declan kaşlarını çatarak bana baktı. "Üşüyor musun?"

Sesimin gerçek hislerimi ele vermesinden korkarak başımla onaylamakla yetindim.

Ayağa kalkıp ceketini çıkardı. "Bunu giy."

Yaklaşmamı işaret etti. Şaşkın bakışlarla dediğini yaptığımda ceketini omuzlarıma koydu. Aynı onun gibi kokuyordu. Hafif baharatlı, temiz bir koku. Belli etmeden bir nefes daha alarak kokusunu ciğerlerime doldurdum.

Beni dikkatle izlediğini görünce yanaklarım ısındı. Kafamın içindeki ses onu kendimden uzak tutmamı tekrar edip duruyordu. Kendimi, aramızda filizlenen çekime kaptırırsam sonunun iyi bitmeyeceğini söylüyordu.

İç sesim kazandı ve Declan'ın nazik hareketini göz ardı ettim. "Bu konuda iyi olacağın kimin aklına gelirdi?"

"Hangi konuda?" Dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Dikkatli olmazsam düşünceli koca hâllerine *kanabilirim*." İçinde kaybolduğum ceketini işaret ettim.

Gözleri karardı. "Her şey kahrolasıca bir rolden ibaret değil."

Sesindeki öfke irkilmeme neden oldu.

İstediğin bu değil miydi?

Tabii ki buydu. Kibar olması protokolün parçası değildi.

Protokol falan yok. Sorun sende.

İkimiz de gergin sessizliği doldurmaya çalışmadık. Sessizlik uzarken Leo Rus atalarını gururlandırmaya yetecek kadar votkayla bir an evvel geri dönsün diye dua ettim. Beni göğsümde büyüyen bu sancılı duygudan kurtaracak ne olsa kabul ederdim.

Dualarım kabul oldu ve Leo birkaç dakika sonra elindeki berrak içki şişesini masaya koydu.

"Buyurun bakalım." İki parmağıyla işaret ederek çağırdığı garson masaya üç kadeh bıraktı.

"Yeni evlilere kadeh kaldırmak aile geleneğimizdir."

Başımla onaylayarak Leo'nun bana uzattığı kadehi aldım.

Leo, Declan'a kadehini verirken diğer eliyle omzuna vurdu. "Deden burada olsaydı konuşması yazılı hâlde elinde olurdu ama benim doğaçlama yapmam gerekecek." Kadehini

kaldırdı. "Evlilik, hayatınızın geri kalanını birlikte geçirmek istediğiniz kişiyle araba yolculuğuna çıkmak gibidir. Ama bu yolculukta size yardımcı olacak bir haritanız ya da GPS sisteminiz olmaz. Hangi müziği çalacağınız ya da hangi yöne gideceğiniz konusunda her zaman aynı fikirde olmayabilirsiniz. Kendi saçınızı ya da birbirinizinkini yolmak isteyeceğiniz anlar olacağını garanti edebilirim. Tıpkı sizi sınayan zamanlar olacağı gibi. Öyle ki, yeri gelecek arabadan inerseniz her şeyin daha kolay olacağını düşünecekseniz. Mesele şu ki, hayat karşınıza bir sürü sorun çıkaracak. Patlak lastikler, çıkmaz sokaklar, mekanik sorunlar. İki seçeneğiniz var; ya birlikte geçireceğiniz bu yolculuğun keyfini çıkarmaya bakarsınız ya da gideceğiniz yere asla varamamaktan şikâyet edip durursunuz. Doğru kararı sizden başka kimse veremez."

Buna doğaçlama mı diyordu? Daha önce hiç kimsenin evliliği bu kadar net tanımladığını duymamıştım. Declan'la göz göze gelince onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Çünkü bizi karı koca yapan belgeleri imzaladığımızda niyetimiz ne olursa olsun birlikte bir yolculuğa çıkmayı kabul etmiştik.

Leo kadehini bizimkilerle tokuşturdu. "Yeni evlilere." Declan'la ikisi kadehlerini dudaklarına götürdüler ama ben gözlerimi kırpıştırarak kadehime bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Bir gün Leo'nun tarif ettiği gibi bir evliliğe hazır olup olmayacağımı bilmiyordum. Evet, yasal bir sözleşmenin yükümlülüklerini yerine getirmek için Declan'la evliydim ama bu, Leo'nun anlattığı şeyle aynı değildi. Onun versiyonu güvenmeyi bilen ve tonla sorunu olmayan birini gerektiriyordu.

Declan'a nasıl hissettiğini sormama gerek yoktu. Niyeti açıkça belli oluyordu; yalnızca bana açtığı kalbi yüzüne yansımıştı.

Yolculuğa çıkmaya hazır değildim. En azından onun istediği gibi bir yolculuğa çıkmaya hazır değildim. Hazır olsaydım eski sevgilim bana evlenme teklif ettiğinde kabul ederdim.

Declan'la o bir değil. Alakaları yok.

Kalbim, kafesinden kaçmak için çırpınan bir kuş misali göğsümde çırpınıyordu. Sessizce içkimi yudumlarken aklıma gelen bir düşünce soluğumu kesti.

Declan'la evlenerek hayatımın en büyük hatasını yapmış olabilirdim.

Siktir.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Declan

Leo gider gitmez Iris ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

Cevap verirken gözlerime bakamıyordu. "Lavaboya."

Ayağa kalkıp elini tutarak onu bana bakmaya zorladım. "Her şey yolunda mı?" Gözlerindeki boş bakıştan ne kadar nefret ediyorsam bu soruyu sormaktan da o kadar nefret ediyordum. Çaresizlik pençelerini boğazıma geçiriyor, onu yanımda tutmam için bana yalvarıyordu.

"Elbette." Gergin bir şekilde gülümsedi. "Beklerken Harrison'ı arayıp bizi almaya gelmesini söyler misin?"

Başımla onayladım.

"Harika. Hemen dönerim." Iris balo salonunu geçip köşeyi dönerek gözden kaybolurken duruşu kaskatı, omurgası çelik gibi dümdüzdü.

Onu neyin korkutmuş olabileceğini düşünürken aklıma Leo'nun sözleri geldi. O evlilikten bahsetmeden önce gayet iyiydi...

O konuşma, Iris için bazı şeyleri fazla mı gerçekçi hâle getirmişti? Aşka karşı isteksizliği göz önüne alındığında öyle olması gayet mümkündü. Iris konuyla ilgili duygularını net bir şekilde ortaya koymuştu ve ben de öyle istediği için ona ayak uydurmuştum. Benim için de çok kolay olduğu söylenemezdi. Annemin ölümünün ardından babamın kendi ailesini nasıl yok ettiğini gördükten sonra kendimi öyle bir duruma sokmak istememiştim. Sevdiğim herkes bir şekilde beni terk ediyordu. Yanımda kalacağının garantisi yokken neden birinin bana yakınlaşmasına izin verecektim ki?

Ama biriyle yakınlaşmaktan korktuğun için hayatının geri kalanını yalnız mı geçireceksin? Sen nasıl tanımlarsan tanımla, yalnızlık yalnızlıktır.

Ensemin ısındığını hissederek arkamı döndüğümde, Iris'i beni izlerken buldum. Birkaç adam da durmuş ona bakıyordu; Iris'in yanına giderken onları terslememek için kendimi zor tuttum.

"Harrison aşağıda mı bek..."

Onu kollarımın arasına almamla sorusu yarıda kaldı.

"Bir şey mi oldu?"

"Leo açık arttırmaya kalıp kalmayacağımızı sordu. Ben de kalacağımızı söyledim."

Ona yalan söylediğin için çok adisin.

Kendimi yarın kötü hissederdim. Bu gece elimdeki tüm fırsatları değerlendirecektim.

Iris sızlandı. "Neden öyle dedin?"

"Çünkü buraya sırf onun için geldiğimizi düşünmesini istemiyorum."

İç çekerek kollarını bana doladı. "Bana sarılmanın özel bir sebebi var mı?"

"Tanıdığım birini gördüğümü sandım."

Konu o olduğunda yalan söylemeyi ne zaman bırakacaksın?

Vicdan sahibi olduğumda. Etrafımı saran yalanların sayısı düşünülünce ölene kadar olamayacağım gibi görünüyordu.

"Gitti mi yoksa bütün gece bana sarılmayı mı planlıyorsun?"

Eh, öyle bir seçeneğim varsa...

Hayır, yok.

Hiç istemesem de derin bir iç çekerek onu bıraktım ama elini tuttum. "Hadi, dans edelim."

"Sana bunları votka mı söyletiyor?"

Ona ters bir bakış attım. "Yalnızca bir kadeh içtim."

Güldü. "Ama yetmiş. Sen dans etmeyi sevmezsin bile."

Elini bırakmadan eğilip kulağına fısıldadım. "Gülüşünle herkesin dikkatini çekmeye devam edersen eve döndüğümüzde seni buna pişman ederim."

Iris ürperirken tek parmağımla kolundaki diken diken olan tüyleri okşadım. "Anlaşılan sen de bunu istiyorsun."

Iris ne diyeceğini bilemez hâlde ağzını açıp kaparken onu dans pistine götürdüm. Bir kolumu beline sardığımda, kollarını boynuma dolayarak karşılık verdi. Salonda çalan yumuşak müzikle daireler çizerken yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı.

"Benimle dans etmek istiyorsan sorman yeterli. Beni ikna etmek için boş tehditler savurmana gerek yok."

"Boş olduğunu düşünmen büyük hata olur." Kendime gülümsemek için izin verdim.

Gözleri dudaklarıma kenetlenirken nefesi kesildi. Parmaklarım poposunun yumuşak kıvrımını sıyırdı. Parmaklarımdan kaçınmak için ileriye doğru atılıp da sertleşen aletime çarptığında inlememek için kendimi zor tuttum.

Kocaman açılmış gözleriyle bana bakıyordu. "Lütfen bana bunun cebindeki telefonun olduğunu söyle."

Başımı geriye atıp sesim kısılana kadar güldüm. Soluklanmak için başımı indirdiğimde Iris ve etrafımızdaki birkaç kişi daha bana dikkatle bakıyorlardı. Hepsi de daha önce yetişkin bir adamın güldüğünü hiç duymamış gibi davranıyorlardı.

"Daha sık böyle gülmüyor olman ne yazık."

Uzanıp çenesini tuttum. "Belki sonunda gülmek için bir sebebim vardır."

Yüz ifadesi yumuşarken göğsüme sokuldu. "Bana öyle bakmayı kes."

"Nasıl?"

Aynı anda hem sorumdan hem de ellerimden kaçtı. Bunu yapmasına izin verdim çünkü yanağını göğsüme yaslayarak vücudunu benimkine yaklaştırmıştı.

Slow şarkı yerini tempolu bir şarkıya bıraktığında Iris ciyakladı. Dans pistinden kaçmak için hareketlendim ama elimi çekiştirerek beni piste geri sürükledi.

"Bu şarkıya bayılıyorum!"

"Neden şaşırmadım acaba?" Acıyla kulaklarımı ovuşturuyormuş gibi yaptım.

Olduğu yerde deli gibi zıplayarak güldü. Kollarını kaldırıp kalçasını ritme göre sallamaya başlayınca az kalsın düşüp bayılacaktım. Birkaç adamın müziğin ritmiyle kıvrılan vücuduna baktığını gördüğümde bakışlarımla onları korkutup kaçırdım.

"Oturalım artık," diye çıkıştım.

"Lütfen. Bir şarkı daha." Ellerimi tutup kalçasına koydu. "Beni izle."

Onu izlemekten *başka* hiçbir şey yapamıyordum. Vücudunun alt kısmını benimkinden sadece birkaç santim uzakta tutarak ritme göre sallanmasıyla kendimden geçtim. Aslında hareketleri erotik değildi ama yine de tahrik olmuştum.

Başını çevirip bana gülümsedi. "Dans etmiyorsun."

Nefes aldığımdan bile emin değildim.

Gülerek kollarını boynuma dolayıp beni kendine çekti. "Kalçanı müziğin ritmine göre hareket ettir."

Denedim ve başarısız oldum, bu da onu yeni bir kahkaha krizine soktu. Aptal gibi görünmemin ödülü buysa razıydım.

Arkasını döndü ve ellerimi kalçasına yerleştirdi. "Beni taklit et."

Kalbimin gürültüsünden kısık sesini güçlükle duyabildim. Dalgınlığımdan sıyrılarak vücudumu tıpkı onunki gibi hareket ettirmeye başladım. İkimiz de müziğe ayak uydururken vücudum git gide ısınıyordu. Kalçasını aletime sürttüğünde kulağına doğru inledim.

"Bak, öğrendin bile." Kollarımın arasından uzaklaşırken güldü.

O dansa geri dönerken ellerim kaybolan dokunuşunun yasını tutuyordu. Iris gözlerini kapatıp kendini müziğe bıraktı. Dans etmeye çalışmakla uğraşmadım. Başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar hareketlerinin büyüsüne kapılmıştım. Etrafımızdaki herkes şarkının ritmine ayak uyduruyordu, ta ki son nota çalana kadar. Ardından kalabalık dağıldı ve bu güzel an göz açıp kapayıncaya kadar bitti.

"Çok eğlenceliydi!" Iris masaların olduğu tarafa yöneldi ama onu geri çektim.

"Gel buraya."

Dudakları aralandı. "Dans etmeye devam etmek mi istiyorsun?"

Bir elimle elini tutarken diğerini sırtına koydum. "Evet."

"Bu tür etkinliklerde dans etmekten nefret ettiğini sanıyordum."

"Eskiden öyleydi."

"Şimdi ne değişti?"

"Artık bunu yapabiliyorum." Onu kendime çekip dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildim.

Daha fazlasını istemesini sağla.

Iris'in nefesi kesilince yüzümü saçlarına gömerek sırıttım. O bana tutununca tenim âdeta alev aldı, birlikte ritmimizi bulup müzik eşliğinde salındık. Şarkı değişti, insanlar yanımızdan geçip gitti ama ikimiz de bu ânı sonlandırmaya cesaret edemiyorduk.

Dans pistinden sadece birer kadeh içki daha alıp açık artırmaya katılmak için ayrıldık. Herhangi bir şeye teklif vermeyi düşünmüyordum. Ama Iris Meksika tatilini duyup da heyecanlanınca en yüksek teklifi verdim.

Açık artırma görevlisi bizim numaramızı anons ettiğinde Iris kollarını boynuma dolayıp yanağımdan öptü. Ben daha dudaklarının tenime değdiğini algılama şansı bulamadan geri çekilip yerine oturdu.

Siktir. Bana attığı gülücüklerle can buluyordum. İnsanlar Iris'in ilgisini çeken şeyler için benden daha yüksek teklif vermeye çalıştıklarında teklifimi yükselterek onları geride bıraktım. Açık artırma görevlisi podyumdan indiğinde sırf Iris gülümsediğinde hissettiğim o coşku için elli milyon dolardan fazla para harcamıştım.

Açık artırma sona erdiğinde Iris'in beni yeniden dans pistine sürüklemesi zor olmadı ama kendimi hazırlamak için önce bara uğradım. Son şarkı çalıp da salonda bizden başka kimse kalmayana kadar dans ettik. İstemeyerek de olsa onu bıraktığımda ancak birkaç adım atabildi. Bir kolumu ona dolayıp vücuduna destek olduğumda bana itiraz etmedi.

"Sanırım ayaklarımın kesilmesi gerekecek." Ayağı kayınca yüzünü buruşturdu.

Hiç düşünmeden onu omzuma attım. Kalçası göz hizamdaydı. "Sorun çözüldü."

Sırtıma doğru, "Declan!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?" Küçük yumruklarını sırtıma vurunca homurdandım.

"Centilmenlik yapıyorum."

"Daha çok mağara adamlığına benziyor! Beni hemen yere indir! Rezil oluyoruz!"

"Burada bizi görecek kimse yok." Fazla çanta olmaması, Iris'in el çantasını bulmamı çok daha kolay hâle getirdi. Ben yürürken çantayı tutsun diye ona uzattım.

Başını kaldırıp boş balo salonuna baktı. "Herkes nereye gitti?"

"Evlerine."

"Öyleyse biz neden hâlâ buradayız?"

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Telefonuna bakınca nefesi kesildi. "Gece yarısı olmuş!"

"Balkabağına dönüşmeden eve döneceksin, prenses."

"O hikâye öyle değil bir kere." Ben onu kapıdan çıkarırken yüzünü smokinime gömerek kahkaha attı.

"Hemen hemen öyle sayılır."

"Yaptığınız iş düşünülünce, soyadının yüz karasısın."

Bu lafının üzerine poposuna şaplak attım.

"Sen az önce bana şaplak mı attın?"

Sırf avucum tenine çarptığı anda çıkardığı o küçük sesi yeniden duyabilmek için bunu tekrar yapmak istiyordum. Iris popoma *sert* bir şaplak atarak karşılık verdi. Şaşkınlıktan onu neredeyse düşürecektim ama attığım kahkahayla birlikte kendimi toparladım.

"Of! Bundan hoşlanmaman gerekiyordu!"

Omuzumda Iris'le lobiden geçmeden önce kendime çekidüzen verdim. Görevli kapıyı açarken bize bakınca, ona başımla selam verdim.

Yoldan geçen biri ıslık çalarak fotoğrafımızı çekince Iris ona orta parmağını gösterdi.

"Şu anda senden nefret ediyorum," diyerek ofladı.

Harrison bana arabanın kapısını açarken gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Efendim, Bayan Kane iyi mi?"

Iris elini salladı. "İyiyim. Ama eve döndüğümüzde aynı şeyi kocam için söyleyemeyeceğim."

Bana nadiren kocam diyordu ama bunu her söylediğinde vücudumu alevler sarıyordu.

Iris kıçımı çimdiklerken Harrison hâlâ gülüyordu.

"Artık beni indirir misin? Başım dönmeye başlıyor."

Onu arka koltuğa attıktan sonra arabanın etrafından dolaşıp kendi koltuğuma oturdum. Harrison motoru çalıştırıp yola çıktı. Iris pencereden dışarı bakıyor, banliyölere doğru ilerledikçe ardımızda bıraktığımız Şikago silüetini izliyordu.

Yol boyunca eve döndüğümüzde neler olabileceğinin hayalini kurup durdum. Harrison arabayı park ettiğinde heyecandan titriyordum.

Iris'e bakmak için döndüğümde bütün hayallerim suya düştü. Kapıya yaslanmış, gözleri kapalı hâlde derin derin nefesler alıp veriyordu.

Uyuyakalmıştı.

Bana yaptığımın bedelini ödetmekten bahseden kadın, intikamını almak için bile uyanık kalamamıştı.

"Onu uyandırayım mı, efendim?" Harrison, arabanın benim oturduğum tarafından içeri bakıyordu.

"Ben hallederim." Dışarı çıkıp bagajın etrafından dolaştım. Iris'i düşmeden yakalayabilmek için kapısını yavaşça açtım.

Onu tıpkı düğün gecemizde yaptığım gibi kucağıma aldığımda kıpırdamadı. Ben eve girip merdiveni çıkarken o derin uykusuna devam etti. Onu düşürmeden kapısını açmakta zorlandım ama sonunda kapının kolunu çevirebildim.

Kapı hafif bir sesle duvara çarptı. Iris'i yavaşça yatağına yatırdım. Elbisesine ve makyajına aldırmadan elini yanağının altına koyup olduğu yerde kıvrıldı.

Onu uyandırmayı hiç istemiyordum ama rahat görünmediğinden bu kıyafetle yatmak isteyeceğinden şüpheliydim.

"Iris." Omzunu hafifçe sarstım.

Elini yüzüme doğru savurdu. Avucu yanağıma çarpmadan eğilmeyi başararak derin bir soluk verdim.

"Iris. Uyan."

İnledi. "Şşşt, Declan. Konuşmayı bırak da dilinle yaptığın şeyi tekrar yap."

Hızlanan kalp atışlarıma ayak uydururcasına nabzım da hızlandı. Iris... rüyasında beni mi görüyordu? Gözlerimi kırpıştırarak Iris'in *benim* hakkımda ıslak rüya gördüğünü kavramaya çalıştım.

Etkisini doğrudan aletimde hissettiğim yumuşak bir inilti çıkardı. Onu uyandırıp gerçeğinin nasıl hissettireceğini göstermeyi düşündüm ama ağırdan almam daha iyiydi.

Ağırdan al ve stratejik ol.

Bu gece harekete geçmek akıllıca olmazdı. Ne kadar istesem de bunu, onu ürkütmeyecek şekilde yapmalıydım. Önceki başarısız ilişkileri, insanlar ona ısrarcı davrandığında neler olduğunun kanıtıydı.

Uzun zamandır peşinden koşuyordum ve sırf penisimi kontrol edemiyorum diye bunca emeğimin çöpe gitmesine izin veremezdim. Yakında sabrımın ödülünü alacaktım. Iris'in kollarıma koşması an meselesiydi ve onu süründürmeyi planlıyordum.

Yarından itibaren.

Ertesi sabah tasarımcı elbisemin içinde, makyajım yüzüme bulaşmış hâlde ve *ben buraya nasıl geldim* sendromuyla uyandım. Ağrıyan ayaklarımı kıpırdatırken dün orada olmayan birkaç kabarcığı fark ettim.

İç çekerek komodinin üzerinden telefonumu aldım. "Siktir!"

Saati gördüğümde neredeyse yataktan düşüyordum. Declan'ın saatler önce gönderdiği okunmamış mesajı gördüğümde küfürler ağzımdan birbiri ardına döküldü. Titreyen parmağımla telefonumun kilidini açtığımda karşılaştığım mesaj içimi rahatlattı.

Declan: Bugün iş yok.

Bugün iş yok mu? Beynimin yine arıza çıkarıp tüm harflerin yerini değiştirmediğinden emin olmak için mesajı iki kez okudum.

Telefonumu göğsüme bastırarak olduğum yerde dans ettim. Bir cumartesi gününü tamamen kendime ait geçirme fikri, şarkılar söyleyip Dreamland prensesi gibi dans etmek istememe neden oluyordu. Şu anda o kadar iyi hissediyordum ki yıldızlara dokunabileceğime yemin edebilirdim.

Duş alırken dün gece olanları düşündüm. Leo ve yaptığı konuşma. Declan ve benim gece yarısına kadar dans etmemiz. Ayaklarım ağrıdığı için beni patates çuvalı gibi omzunda taşıması.

Sonuncusu beni deli gibi gülümsetti.

Ah, Iris. Başına nasıl bir bela aldın sen?

Kahvaltı için aşağı inerken buna cevap bulmaya çalıştım ama bir türlü bulamadım. Neler olup bittiğinden emin değildim. O sözleşmeye imza atarken böyle bir evlilik yaşayacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Declan'ın nazik olmaması gerekiyordu. Göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir özlem uyandıran şeyleri kesinlikle yapmaması gerekiyordu. En ciddi ilişkimde bile Declan karakterine tamamen aykırı davrandığında beni ele geçiren sersemliğe yakın bir duygu yaşamamıştım.

Kulaklıklarımda bangır bangır müzik çalarken bu düşünceleri engellemeye çalıştım. Geçici olarak işe yarıyor gibi görünüyordu. Avazım çıktığı kadar şarkı söylerken dans ederek mutfağa girdim.

Orada gördüğüm şey birden durdurmama neden oldu. Kulaklıklarımdan biri düştü. Müziğin sesi, Declan'ın sebze doğrama sesi yüzünden zar zor duyulabiliyordu.

Declan şehvet dolu gözlerle bana bakarken heyecanımın yerini çekingenlik aldı. *Bu* bakışı hak edecek ne yapmıştım?

Uzunca bir süre birbirimize baktıktan sonra, "Buradasın," dedim.

"Buradayım." Kesme tahtasına dönüp sebzeleri doğramaya devam etti.

"Sen de mi izinlisin?"

Tak. Tak. Tak. "Tam olarak sayılmaz."

"Ya." Derin bir iç çektim.

"Bizim için sahte randevu ayarladım."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Affedersin. Az önce *sahte randevu* ayarladığını mı söyledin?"

Dudakları seğirdi. "Evet."

"Vay canına. Bunu... beklemiyordum."

"Bir saat içinde evden çıkmamız gerekiyor."

Ellerimi tabancayla nişan alıyormuş gibi yaptım. "Hedef kim?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Sonra anlatırım."

"Neden şimdi değil?"

"Doğal davranmanı istiyorum."

Pekâlâ... "Bana kimi etkilemeye çalıştığımızı söylemen bunu tehlikeye mi atar?"

"Evet."

"Vay canına. Bir şeyler planlamana ilham olduysa bir hayli önemli biri olmalı."

Bıçağı daha sıkı tuttu. "Randevu planlayabilirim."

"Elbette yapabilirsin ama bu, isteyerek yaptığın anlamına gelmez."

"İstemediğimi kim söyledi?" Sorusu, kahve içmeden üstesinden gelemeyeceğim kadar şaşırtmacalıydı.

Bu yüzden Declan'ı daha fazla bilgi vermesi için zorlamak yerine kahvaltıyı hazırlamasına yardım ettim. Mutfakta dolaşırken sürekli bana dokunması, bir malikâne yerine ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir apartman dairesinde yaşadığımızı düşündürebilirdi. Vücudu bana her temas ettiğinde tenimden çıkan binlerce kıvılcımı görmezden gelmeye çalışıyordum. Ne zaman keskin bir şekilde nefes alsam dudaklarının kenarları kıvrılıyordu. Bunu bilerek yaptığına yemin edebilirdim.

Yemek yapmaya konsantre olamadığımdan ortaya yarısı yanmış bir omlet çıktı. İştah açıcı görünmeyebilirdi ama iş görürdü. Sonuçta kalori, kaloriydi. Öyle değil mi?

Declan'ın göğsü sırtıma değince, "Müsaade eder misin?" diye çıkıştım.

"Tekniğinin biraz yardıma ihtiyacı var." Kaşlarını çatarak kahvaltımı değerlendirdi.

"Pekâlâ, Bay Yemek Uzmanı. Neden nasıl yapıldığını göstermiyorsun?"

"Lafını yutmak canını mı acıttı yoksa?"

"Eh, daha kötüsünü yuttuğum da oldu."

Declan'ın burun delikleri genişledi.

Iris: 1. Declan: 0

Gülümseyerek geri çekildim ve spatulayı ona uzattım. Declan spatulayı tutan elimi kavrayıp beni ocakla arasına sıkıştırınca nefesim kesildi.

"Ben daha çok uygulamalı eğitimi tercih ederim." Kasıklarını kıçıma bastırdı.

"Bunu, eskiden yardıma ihtiyacım olduğunda bana *kendi başıma çözmemi ya da yeni bir iş bulmamı* tembihleyen adam mı söylüyor?"

Boynumu ısırarak cevap verdi.

Konuştuğumda nefes nefeseydim. "Ne yapıyorsun?"

"Karıma yardım ediyorum."

Yutkundum. "Bu kelimeye biraz fazla alıştın."

"Sana yerini hatırlatmak için sık sık kullanıyorum."

"Neresiymiş yerim?"

"Benim yanım."

Yanaklarım, karnımın alt kısmıyla aynı anda alev aldı. Declan boştaki eliyle karışımı tavaya dökerken bu ani utangaçlığımı görmezden gelerek beni iki kolunun arasına sıkıştırdı.

"İlk hatan, tavaya çok fazla yumurta dökmendi." Sıcak nefesi boynuma çarparak tüylerimi diken diken ediyordu.

Yumurtaların cızırtısı, göğsü sırtıma değdikçe alev alan tenimin cızırtısıyla uyum içindeydi. Yemek yapmanın erotik olabileceğini hiç bilmezdim; en azından Declan'la tanışana kadar. Adam yumurta pişirmeyi bile ön sevişme gibi gösteriyordu.

Yutkunarak sordum, "Şimdi ne yapacağım?"

Spatulayı kavrayan elimi sıcak ocağa doğru uzattı. "Yumurtaların pişmesine izin vereceksin."

Bu basit bir görevdi ama yine de elimi tutmaya devam ederek yumurtaları üst tarafı pişene kadar yavaşça ileri geri itti. Declan'ın kollarının arasında geçen her dakika sonsuzluk gibi geliyordu. Boynumun kıvrımından uzak duramıyor gibiydi, orayı iki kere öptükten sonra yeni talimatlarını verdi.

"Şimdi, bir tarafı malzemelerinle doldur."

"Neden iki tarafına da koymuyoruz?"

Boğuk kahkahası içimi titretti. "Her zamanki gibi açgözlüsün."

"Daha çok açlıktan ölüyorum diyelim."

Kalçasını kıçıma daha fazla bastırarak, "Aynı benim gibi," diye yanıtladı.

Bu sefer cebindeki şey kesinlikle telefonu *değildi*. O kadarından emindim.

"Sanırım şu anda iki farklı açlıktan bahsediyoruz." Nasıl olduysa bu kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Declan sertleşmiş penisini kıçıma bastırırken *yemek yapmak* konusunda tam olarak ne hissettiğini anlıyordum. Derken sıcaklığını da yanına alarak benden hızlıca uzaklaştı ve aramıza biraz mesafe koydu. Aniden geri çekilmesinin nedenini anlayamamıştım.

Neden umursuyorsun? Buna devam etmesi sadece işleri daha karmaşık hâle getirir.

Ama asla itiraf edemeyeceğim kadar umursuyordum.

Çünkü sen de onu istiyorsun.

İtiraf etmesi zor bir gerçekti. Onu istiyordum. Onu gerçekten deli gibi istiyordum ama arzuladığım birinin peşinden nasıl koşacağımı bilmiyordum. Daha açık olmak gerekirse, peşinden koşmak istediğim şeyin tam olarak *ne* olduğunu bilmiyordum. Sadece sekse dayalı bir ilişki istemek, daha fazlasını denememizi önermek kadar karmaşık görünüyordu. Her iki seçenek de tüm planımızı altüst ederdi ve bunu yapmak istediğimden pek emin değildim. Seçeneklerim, aramızdaki çekime direnme yeteneğim kadar umutsuz görünüyordu.

Declan panikliediğimi fark ettiyse bile belli etmedi.

"Yarım saate hazır ol." Bana son bir bakış attıktan sonra rezil ettiğim ilk omlet denememi alıp mutfaktan çıktı.

Tezgâhı kavrayarak sakinleşmek için derin derin nefes aldım.

Daha şimdiden böyle hissediyorsan bugünkü sahte randevuda nasıl hayatta kalacaksın?

Declan duvarda asılı duran anahtarlığı aldı.

"Sen mi süreceksin?"

Anahtarlığı işaret parmağında çevirdi. "Harrison'a izin verdim."

"Bu ödülleri hak edecek ne yaptığımızdan emin değilim ama çok etkilendim."

Declan bana cevap vermeden bir casus filminden fırlamış gibi görünen parlak, üstü açık vintage arabaya doğru yürüdü.

Ağzım açık kaldı. "Bununla mı gideceğiz?"

"Evet. Bin, yoksa geç kalacağız."

Declan arabanın etrafından dolanıp bana yolcu kapısını açarken hâlâ sersemlemiş hâlde arabaya bakıyordum.

"Vay canına. Çok havalı!" Koltuğuma oturup hayranlıkla elimi deri kılıfın üzerinde gezdirdim. Declan kapımı kapatıp sürücü tarafına geçti. Anahtarı kontağa sokup motoru çalıştırdı.

Hevesle iç çektim. "Bu arabayı kullanma şansını elde etmek için neler yapmazdım."

Sözlerimin üzerine attığı kahkaha sert, boğuk ve nefesimi kesen türdendi. "Bana birçok şey yaptırabilirsin ama bu arabayı kullanmak onlardan biri değil."

"Dur, tahmin edeyim. Bu bir *erkek arabası*." Gözlerimi devirdim.

Gülümsemesi yüzünden silindi. "Daha çok kadın arabası sayılır. Annemin arabasıydı."

Sanki biri göğsüme bıçak saplayıp bıçağı acımasızca döndürmüş gibi hissediyordum. "Annenin mi?"

Yutkundu. "Bir aydır çalıştırmamıştım, o yüzden bugün kullanayım dedim."

Her ay kullanıyor mu? Annesinin hatırasını, ondan geriye kalan arabasıyla yaşatan bu adam için kalbim sızladı. Declan için çok değerli olduğunu, içinin pırıl pırıl döşemesinden, dışının kusursuz cilasına kadar gözü gibi bakmasından anlayabiliyordum.

Söyleyecek bir şey bulamadım, duygularımın yoğunluğundan dilim tutulmuştu. Declan'ın herkese gösterdiği kişiyle tüm dünyadan sakladığı gerçek benliğinin alakası yoktu. Mükemmel biri olmasa da insandı. O da hepimiz gibi acı çekiyordu.

Araba yolunu geçtikten sonra durup bahçe kapısını açtı. Kelimeler diline dolanırken ona gülümsedim çünkü konuşurken takıldığını hiç görmemiştim.

"Annem muhtelemen bu arabayı babamdan daha çok seviyordu, ki onları annemin hastalığından önce tanıyor olsaydın annemin babamı ne kadar çok sevdiğini bilirdin. Onda ne bulduğunu bilmiyordum ama babam, annem ölmeden önce hepimize karşı daha farklıydı."

Anne babası hakkında, annesi hastalanmadan önceki hâllerinden bahsederken nasıl konuştuğu dikkatimden kaçmamıştı. Sanki annesinin hastalığı, Seth de dâhil herkesin hayatını kökten değiştirmiş gibi. Yüzüm asılırken son derece aşağılık ve acımasız bir adama karşı kalbimde canlanan sempati kırıntısı yüzünden kendimden nefret ettim. Her nasılsa aşk, en kötüleri bile insanlaştırabiliyordu.

"Bana annenden biraz daha bahseder misin?" Bu, duygusal olarak cevaplaması zor bir soruydu. Sormamın adil olup olmadığından bile emin değildim ama kendime engel olamamıştım. Sanki annesi her an geri gelip kullanabilirmiş gibi arabasını ayda bir dışarı çıkaran bu adam hakkında daha çok şey bilmek istiyordum. Her şeyi bilmek istiyordum.

İç çektiğinde beni geri çevireceğini anladım. Nedense bu düşünceye katlanamıyordum, o yüzden aptalca bir şey yaptım. Yarın pişman olacağım kadar aptalca bir şeydi bu. Ama geçmişini, ihtimalleri umursamayacak kadar merak ediyordum.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin?"

Dudaklarının köşeleri kıvrıldı. "Uzlaşmaya açığım."

"İstediğin bir şey söyle." Bombayı tekrar kucağına bıraktım. En çok istediği şeyin ne olduğuna karar vermesine izin verecektim ve sonra da onun meydan okumasına hazır olup olmadığıma bakacaktım.

"İstediğim şey..." Declan duraksadığında soluğum kesildi.

Ne istiyordu? Bir öpücük daha mı? Gerçek bir randevu mu? *Oral seks mi?* Seçenekler gerçekten sonsuzdu. Ne seçe-

ceğini düşünürken başımdan ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık yayıldı.

"Aklında ne var?"

"Sen bana öğrenme güçlüğünden bahsedersen ben de sana annemden bahsederim."

Bu bir film sahnesi olsaydı, tam da şu anda arka fondan bozuk plak sesi gelirdi. Bir balonun sönmesi gibi ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Bu nasıl bir anlaşmaydı böyle? Daha da önemlisi, Declan bunu nasıl öğrenmişti?

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sana bunu kim söyledi?"

"Kimse."

"Ben de inandım. Cal söyledi, değil mi?" Declan'dan arabayı kenara çekip bana vermesini istemek üzereydim, böylece Cal'i bulup bir temiz dövecektim.

Başını iki yana salladı. "Kendim öğrendim."

"*Nasıl?*"

"Belirtilerini biliyordum."

Acı acı güldüm. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Sence o kadar saf mıyım?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Annem de senin gibiydi."

"Annen mi? Tarih mezunu olan hani?"

Direksiyonu sıkmaktan boğumları beyazlamıştı. "Okumakta zorlanması, okumaktan nefret ettiği anlamına gelmez."

Aksini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum. Dürüst olmak gerekirse, öğrendiğim yeni bilgilere ayak uydurmakta zorlanıyordum. Declan'ın benim disleksi olduğumu bildiğini ve annesinin de aynı rahatsızlıktan mustarip olduğunu aynı konuşma sırasında algılamam imkânsızdı.

"Fark edeceğini bilmeliydim."

"En başından beri saklaman için bir neden yoktu."

Ellerimi kucağımda yumruk yaptım. "Seçimlerimi yargılayamazsın."

"Sadece anlamak istiyorum." Sesinin yumuşaklığı içimi parçalıyordu.

Sessiz kaldım.

"*Lütfen.*"

İç çektiğimde nefesim titriyordu. Declan asla *lütfen* demezdi. Sırf bu bile beni geçmişim hakkında konuşmak isteyecek kadar yumuşattı.

Camdan dışarı baktım. "Tüm hayatımı herkesten farklı hissederek geçirdim. Önce alaylarla başladı. Öğretmenlerim bana tembel diyor, sınıf arkadaşlarım aptal diye dalga geçiyordu. Bir sene sınıfta kaldım, bütün arkadaşlarım bir üst sınıfa bensiz geçince utancım daha da arttı. Sonunda çocuklar daha çok cesaretlendiler. Sözleri daha sert, eylemleri daha zalim bir hâl aldı. Benim gibi birinin bu sözlere inanmaya başlaması uzun sürmedi tabii, özellikle de öz babam bana her gün tam bir hayal kırıklı olduğumu söylerken." Sesim çatladı.

Declan uzanıp yumruk yaptığım elimi açtı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi.

"Sonrasında tahmin edilen oldu. Annemle babamın boşanması ve yaşadığım stres yüzünden derslerle ilgilenmeyi bıraktım, annem bana özel ders aldırmak istediyse de kabul etmedim. Hiçbir şey işe yaramıyordu, sanırım o da umudunu yitirmeye başlamıştı. Utancım ve anksiyetem katlanarak artmaya devam etti, öyle ki okula gitmemek için her gün ağlıyordum. Kimseyle konuşmuyordum, bu yüzden annem yaşadıklarımı biriyle paylaşabileyim diye bana bir terapist buldu."

Declan güven verici bir şekilde elimi sıktı.

"Terapistimin yardımıyla kendimi toparlamaya başladım ve okulla hiçbir ilgisi olmayan, iyi olduğum hobiler edindim.

Bitki takıntım o zaman başladı. Meğer annemin ölen bitkilerini hayata döndürmek gibi bir tutkum varmış."

"Terapinin sorunlarımızı çözdüğünü sanıyordum, yenilerini eklediğini değil."

Ona gülerken göğsümdeki ağırlık hafifledi. "Yardımı oldu. Bir bitki ikiye dönüştü ve sonunda koca bir koleksiyon oluşturmaya başladım. Terapistim buna başa çıkma stratejisi diyordu."

"Sanırım ilaçlardan daha iyi bir çözüm olarak kabul edilebilir."

Göz göze geldik, onunkiler uzunca bir süre orada kalmasını dilediğim bir ışıltıyla parlıyordu. "Duygusal konuları hallettikten sonra özel ders alma fikrine daha açık hâle geldim. Biraz zaman aldı ama sonunda okulda başarılı olmaya başladım."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra aldığım yardımlar sayesinde liseden mezun oldum. Okulda yaşadığım zorluklardan sonra henüz üniversiteye gitmeye hazır değildim, o yüzden senin de iş yaptığın, iş bulma ajansına kaydoldum."

"Sonra kısa çubuğu çektin ve gelip benim için çalışmaya başladın."

Burnumu kırıştırdım. "İç çamaşırı değiştirir gibi asistan değiştiriyordun."

"Beklentilerimi karşılamamaları benim suçum değildi."

Başımı iki yana salladım. "Ne zaman birini kovsan geri kalanımız isimlerimizi yazıp bir şapkanın içine atardık. Uzunca bir süre şansım yaver gitti ama sonra..."

"Sen seçildin," diye bitirdi benim yerime.

Başımla onayladım. "Pazartesi günü ofisine geldiğimde hafta sonuna çıkmayacağımı biliyordum. Ama sonra..."

"Ne oldu?" Bakışları karardı.

"Gözlerinde, başarısız olmamı beklediğini gördüm."

"Ve?"

"Bütün hayatım insanların bana bu şekilde bakmasıyla geçmişti. Hafta sonuna kadar gitmiş olacağımdan eşyalarımı yerleştirme zahmetine girmememi söylediğinde içimde bir şey koptu. Öyle düşünmen beni ateşledi. İstediğim her şeyi başarabileceğimi kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım ve buna işimden başlayacaktım."

"Korkmadın mı?"

"Tabii ki korktum. Şöhretin, en az asistanlarla olan sicilin kadar kötüydü ama bana söyleyeceğin hiçbir şeyin çocukken duyduğum korkunç şeylerden daha kötü olamayacağını biliyordum."

Direksiyon avuçlarının baskısı altında gıcırdıyordu. "Bunu daha önce bilseydim sana söylediğim bazı şeyleri söylemezdim..."

Kahkahamla lafını kestim. "Lütfen. Öğrenme güçlüğümü bilseydin beni kovacağını ikimiz de biliyoruz."

Çenesini sıktı. "Öyle bir şey yapmazdım."

"Neden?"

"Çünkü annem hayatta olsaydı, öyle bir şey yaptığım için benden utanırdı."

Sözleri âdeta göğsümü yarıp açmıştı. "Bu yüzden mi beni bunca zaman kovmadın? Hatalarıma, yazım yanlışlarıma ve işlerimi yavaş bitirmeme rağmen?" Sesim çok küçük ve kararsız çıkmıştı. Declan'ın içimde uyandırdığı duygular yüzünden ben de kendimi küçük ve kararsız hissediyordum.

Declan yavaşça nefes aldı. "Seni kovmadım çünkü işinde harikasın. İş tanımının bir parçası olsun ya da olmasın, önüne koyduğum her zorluğun üstesinden geldin. Öğrenme güçlüğünün seni engellediğini hissettiğim tek bir an bile olmadı. Aksine, benden farklı düşündüğün için işinde on kat daha iyi

olduğunu düşünüyorum. Yakura anlaşmasına bak. Modelime yaptığın eklemeler olmasaydı o teklifi asla kabul etmezdi."

Benliğimi saran duygular yüzünden konuşmakta zorlandım. "Ah."

"Soğuk, kaba ve mesafeli olabilirim ama kör değilim. Benim işim varlıkları değerlendirmek ve görünüşe göre en değerli varlığım sensin."

Birinin benimle finans konuşmasının bu kadar yürek burkan bir güzelliği olacağı hiç aklıma gelmezdi.

Bana aramızdaki bağı hatırlatmak istercesine elimi bir kez daha sıktı. "Seni yanımda tutmak için yapamayacağım şey yok."

"Çok uğraşmana gerek yok. Sonuçta senin karınım."

"Öyle olmasaydın bile senden vazgeçmezdim. Vazgeçmeyeceğim." Yüzündeki küçük gülümseme kalbimi çılgına çeviriyordu.

Onun gibi birinin bu kadar tatlı sözler söyleyebileceğini hiç düşünmezdim. "Huysuz görünüşünün altında bu kadar iyi bir adam olduğunu kim bilebilirdi?"

"Sakın kimseye söyleme, yoksa sadece sana karşı öyle olduğumu öğrenince hayal kırıklığına uğrarlar."

Anlaşılan muhabir *haklıydı*. Declan'ın bana zaafı vardı.

"Neden?"

"*Forelsket*[19]." Boğuk fısıltısı benimle çözemediğim bir sırrı paylaşıyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

"Heceleyebilir misin?" Telefonumu çıkardım.

Sanki yüzündeki minik gülümsemeyi silebilirmiş gibi başını iki yana salladı. "Bazı kelimelerin tercümesi olmaz."

"Yalana bak! Bütün kelimelerinin tercümesi vardır."

---

19 **Forelsket:** Norveççe, âşık olmanın başlangıcına özgü tarifsiz, güçlü, coşkulu mutluluk. *–y.h.n.*

"Düzeltiyorum. Bazı kelimeler *senin* tarafından tercüme edilmemeli."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bütün bu kelimeleri nereden öğrendin ki sen? Tüm dilleri bilmene imkân yok."

Başını yeniden yola çevirdi. "Küçükken annemle oynadığımız bir oyundu."

Boğazım tıkandı. "Nasıl?"

"Duygularımı ifade etmekte hep kötüydüm, annem hastalanmadan önce bile."

"Sen mi? Yok canım, hayatta inanmam," dedim ciddi bir yüzle.

Bakışları beni güldürdü.

"Bana, bazı insanlar bir düşünceyi açıklamak için yüz kelimeye ihtiyaç duyarken bazılarının tek kelimeyle yüzlerce düşünce paylaşabildiğini öğretti."

"Hiç öyle düşünmemiştim."

Gözleri uzaklara daldı. "Bu bizim gizli şifremiz oldu. Belirli bir hisse kapıldıysam benden sözcüğümü söylememi isterdi."

Alt dudağım titredi. "O kelimeleri tekrar kullanmaya başlamana sebep olan neydi?"

Dönüp bana baktı. "Ne değil, *kim*. İkimiz de kendi yöntemlerimizi kullanarak kelimelerle mücadele ediyoruz. Ben ifade ederken zorlanıyorum, sen de okurken." Yaptığı açıklama, benimle paylaştığı her kelimeyi daha da anlamlı kılıyordu.

Göğsümdeki yanma hissi artıyor, kalbim tedbiri elden bırakmak için yanıp tutuşuyordu. Bu beni itiraf etmek istemediğim kadar korkuttuğu için daha güvenli bir soru sordum. "Tercüme edilemeyenleri seçmene sebep olan neydi?"

"Başta İngilizceydiler ama sonunda kardeşlerim anlamaya ve beni taklit etmeye başlayınca yöntemimi değiştirdim. *Kyo-*

ikumama kelimesini hecelemek şöyle dursun, telaffuz etmeleri bile imkânsızdı."

"Çocukluğundan beri paylaşmaya karşısın demek?"

"Sen tek çocuksun. Sürekli eşyalarını çalıp seni taklit eden kardeşlerle büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın."

"Keşke öyle kardeşlerim olsaydı! Tüm hayatını yalnız geçirmekten çok daha iyidir."

"Sessizlik güzel şey."

Güldüm. "Ama çok sıkıcı. Her şey yolunda giderse, bütün evi dolduracak kadar çok çocuk istiyorum. Böylece benim gibi hisseredek büyümek zorunda kalmazlar."

Vites kolunu gereğinden fazla sert itti. "Çocuk mu?"

"Şanslıysam bir minibüs dolusu."

"Büyük bir aile istediğini bilmiyordum." Boynunda bir damar attı.

"Sen sormadın, ben de senin için önemli olduğunu düşünmedim."

"Neden?"

"Çünkü sadece bir çocuk için anlaştık."

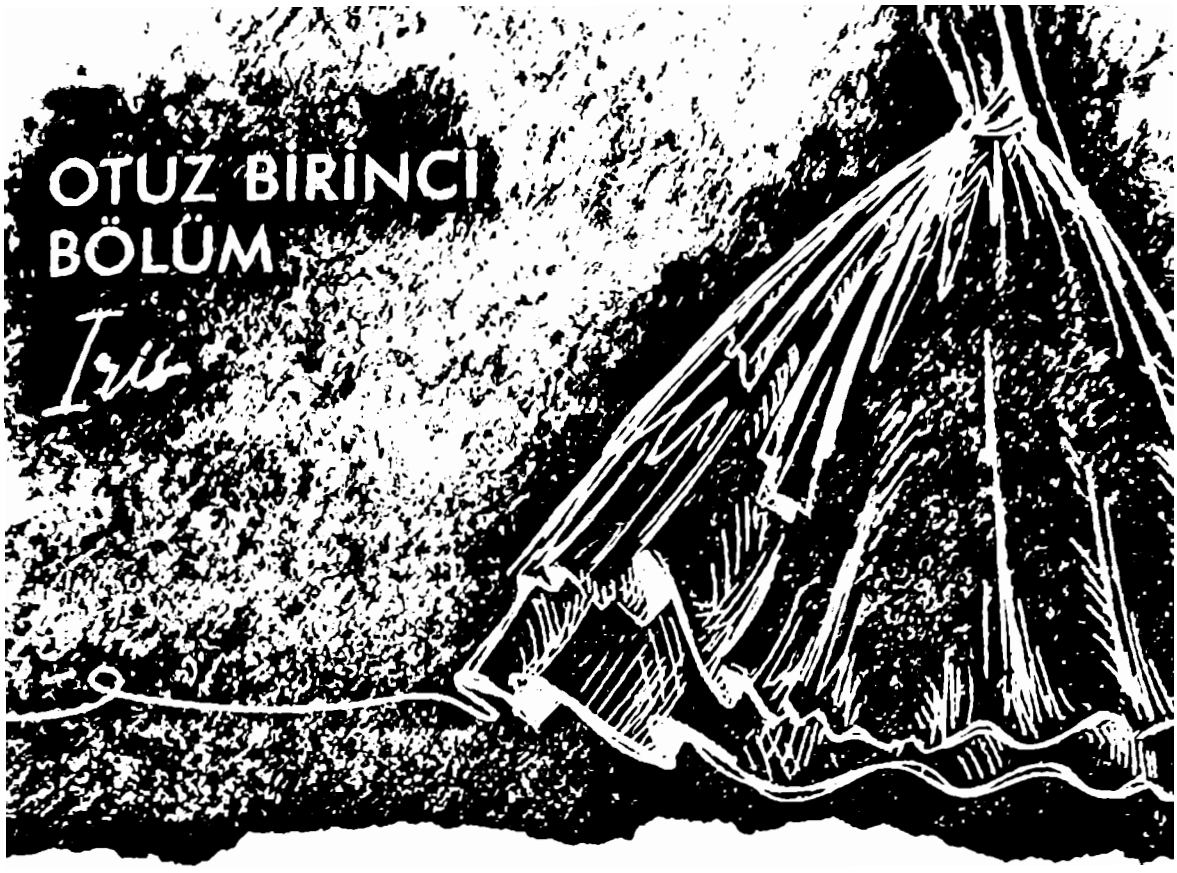
"Ya öyle olmasaydı?"

Sorusu karşısında şok olmuştum. "Tam olarak ne demeye çalışıyorsun?"

Duraksadı, besbelli bir cevap düşünüyordu ama sonra kafasını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Hiçbir şey mi? Cevap istiyordum ama duyacaklarımdan korktuğum için üstelemedim. Dahası, sessizleşmesine bakılırsa o cevapları bugün hiçbir şekilde alamayacaktım zaten.

Belki de en iyisi budur.

Declan'ın hedefinin cumartesi günü Şikago Botanik Bahçesi'ne gitmesine imkân yoktu. Arabadaki konuşmamızdan sonra bunu benim için planladığını biliyordum. Gerçi sorsanız asla kabul etmezdi. Bu yüzden itiraf ettirmeye çalışmak yerine oyununa ayak uydurmaya karar verdim. Yalanını itiraf ettirmek uğruna bahçe gezimizi mahvedemeyecek kadar heyecanlıydım.

Dünya üzerinde bu bahçe kadar sevdiğim başka hiçbir yer yoktu. Kusura bakma, Dreamland. Burada çocukluğuma kadar uzanan çok güzel anılarım vardı. Annem, anneannem ve ben cumartesi günleri aldığım özel derslerden sonra buraya gelirdik. Annem ve ben bütün bahçeleri gezerken anneannem dizlerinin ağrısından şikâyet eder, sonra güzel çiçeklere ve şampanyalı dondurmalara dayanamaz, bize katılırdı.

Declan danışmadan harita alırken güldüm. O benden yardım istemiyorsa ben de teklif etmeye tenezzül etmeyecektim. Burayı avucumun içi gibi bilsem bile Declan'ın haritayı sanki

keşfedilmemiş bir bölgeyi keşfediyormuşuz gibi incelemesini izlemek kaçırılmayacak kadar eğlenceliydi.

Mevcut konumumuzu haritada buldu. "Buranın belli bir stratejisi var mı?"

"Strateji mi? Bu bir bahçe, satranç tahtası değil." Güldüm.

"Doğru tespit. O hâlde ilk önce görmek istediğin bir şey var mı?"

"Görmeye geldiğin kişinin olduğu yere gitmemiz gerekmiyor mu?" Kendimi ele vermemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Nerede olduğunu bilmiyorum." O kadar kolay yalan söylüyordu ki huzursuz olarak daha fazlasını sordum.

"O kişinin neye benzediğini bilmem süreci biraz daha kolaylaştırır. Rol yapacağımız zamanı başka nasıl anlayacağım?"

Declan haritayı katlayıp cebine koydu ve elimi tuttu. "Yapmayacağız."

Dokunuşuyla kolum karıncalandı. "O zaman nasıl olacak? Burada olduğumuz süre boyunca gerçek bir çift gibi mi davranacağız?"

"Aynen öyle."

Yalandan sızlandım. "Ama burası çok büyük. O kişiyi bulmamız saatler sürebilir."

"Belki daha fazla." Elimi bırakmadan bizi bir patikanın başlangıcına doğru götürdü.

Ona itiraf etmesi için bir fırsat daha verdim. "Benimle saatlerce el ele bahçede dolaşma zahmetini göze aldığına göre bir hayli önemli biri olmalı."

"Ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin."

Yalanına güldüğümü görmesin diye başımı diğer tarafa çevirdim.

Declan sanki birbirimize hep böyle dokunuyormuşuz gibi kolunu belime dolamıştı. Daha iki ay önce bana dokunmaktan kaçınan adama ne olmuştu? Çünkü bugünkü sahte randevuyu bana istediği gibi dokunmak için bahane olarak kullanırken o versiyonu çoktan yok olup gitmiş gibi görünüyordu.

Bana sarılmasına kafayı o kadar takmıştım ki neredeyse buranın en sevdiğim bölümünü kaçıracaktım.

"Ah! Dur!" Declan'ın kolunu çektim.

Declan durunca ani hareketi yüzünden tökezledim.

"Ne oldu?" Etrafı kontrol etti.

"O kadar hızlı yürüyorsun ki neredeyse en sevdiğim yeri kaçırıyorduk."

Etrafa bakınırken arkamızdaki çalıları süzmekten serayı fark edemedi.

Boştaki elimle cam yapıyı işaret ettim.

"İçeri girmek mi istiyorsun?"

"Evet! Orası, bahçenin en güzel yeri!"

"Sera mı?"

Gülümsedim. "Bir sorun mu var?"

"Sadece orayı açık havaya tercih etmene şaşırdım."

"Sana nedenini göstereceğim." Onu çekiştirerek seraya götürdüm. İçeriye girer girmez üzerimize nemli bir hava vurdu. Havalandırma, bitkilere ılık buhar püskürtürken çapraz ateşte kalmış gibiydik.

Declan'ın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Neden bu kadar boğucu?"

"Çünkü tropikal iklimi oluşturmaları gerekiyor."

"Ne için?"

Bir konuda Declan'dan daha fazla şey bilmek beni heyecanlandırıyordu. Her şeyi bilmiyor olması beni mutlu etmişti.

"Bunlar gibi bitkiler normalde buranın havasında canlı kalamazlar. Sera olmazsa ölürler, özellikle de Şikago'da."

Ben kısa palmiye ağaçlarının arasında gezerken beni takip etti.

"Bütün bitkilerine evin içinde bakmanın sebebi bu mu?"

"Onlarla seni sinir etmekten daha iyi bir sebebe ihtiyacım mı var?"

Bakışları kendi kendime gülmeme neden oldu.

"Bir apartman dairesinde yaşamanın pek çok avantajı vardı ama sera bunlardan biri değil. Yeterli alan yok." Onu seranın arkasındaki küçük gölete götürdüm. "Hani senin duygularını ifade etmek için farklı kelimelerin var ya?"

Başıyla onayladı.

"Bitkilerin de farklı anlamları var." Bulanık suda görünen nilüfer çiçeklerini işaret ettim. "Bunlar benim en sevdiklerim."

"Neden?" Ellerini ceplerine sokup en ufak bir duygu belirtisi bile göstermeden bana baktı.

"Çünkü en güzel çiçeğin en kötü koşullarda nasıl açtığı beni şaşırtıyor." Bulanık sudaki yansımama baktım. "Kendimi bir çiçekle bağdaştırmak çok aptalca..."

"Değil."

Başımı kaldırıp baktığımda gözleri üzerimdeydi. İçlerine yansıyan sıcaklık, beni sonuçları hakkında endişelenmeden konuşmaya teşvik etti. "Kendimi çok uzun süre hafife aldım ama sonra kötü şeyleri aşmam ve ışığımı bulmam gerektiğini fark ettim."

"Seraya gelmeyi bu yüzden mi seviyordun?" Çiçeklere daha yakından bakmak için yanıma geldi.

"Asıl sebebi bu."

"Başka sebepleri de mi var?

"Şu anda ona bakıyorsun." Kollarımı açarak etrafımda dönerken ellerim birkaç yaprağa sürtündü.

Declan gülümsemesini gizlemek için dudaklarını acınası bir çabayla birbirine bastırdı. "Sen tam bir bitki delisisin."

"Lütfen. Kendi seram olana kadar bu unvanı resmî olarak kazanmış sayılmam."

"Olsun ister misin?"

"Kendime ait bir sera mı?"

"Buradaki böcek ilaçları aklını mı bulandırıyor, yoksa sadece ne sorduğumu anlamakta mı zorlanıyorsun?"

"Belki de *sorduğun şey* yüzünden zorlanıyorumdur."

Derin bir nefes alırken göğsü kabardı. "Bir seran olsun ister misin?"

"Arka bahçende mi?"

"Sen de orada yaşadığına göre oraya arka bahçemiz demeye başlayabiliriz."

Ağzım açılıp kapandı. "Benim için sera inşa etmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Sırf gecenin bir yarısı bir bardak su içmek istediğimde saksılarına takılmadan yürüyebilmek için."

"Tabii ki. Beni mutlu etmek için sera inşa etmek istediğini düşünmem ne kadar saçma."

"Ne yapıyorsam kendi çıkarım için yapıyorum." Ama gülümsemesi tam tersini söylüyordu.

Serada yürümeye devam ederken gülümsemesinden yayılan sıcak his beni bir an olsun yalnız bırakmadı. Declan'a tüm bitkileri tek tek açıkladım. Liderlik yapmaya alışkın biri olmasına rağmen beni takip etmekten hiç rahatsız olmuyordu.

Seradan çıkmış güneşe karşı gözlerimizi kırpıştırırken, "Sırada ne var?" diye sordu.

Gölün çevresini dolaşabileceğimiz patikayı işaret ettim. "Bu taraftan."

Dünyanın en doğal şeyiymiş gibi el ele yürüyorduk. Declan bana farklı bitkiler hakkında sorular soruyordu. Ben de tropikal ile yarı tropikal arasındaki fark gibi konularda faz-

lasıyla heyecanlanarak bu soruları yanıtlıyordum. Genellikle aptalca sorular soruyordu ki bunu beni güldürmek için kasıtlı yaptığından emindim.

Cidden, sukulent ile kaktüs arasındaki farkı bilmeyen biriyle isteyerek evlenmiş olmamın imkânı yoktu. Tüm kaktüslerin sukulent olduğu ama tüm sukulentlerin kaktüs olmadığı konusunda kafası biraz karışmıştı. Kuru İklim Serası'nda tam bir saat boyunca ona orada bulunan farklı bitkileri açıkladım. Hiç durmadan konuşmama rağmen bir an olsun sıkılmış görünmedi.

Beş dakikadan fazla konuşmayan Declan, benimle saatlerce konuşmuştu. Bu düşünce ayaklarımı yerden kesiyordu.

Declan bizi çıkışa yönlendirirken güneş batmaya başlamıştı.

"Peki, onu hiç gördün mü?"

"Kimi?"

Ona görevimizi hatırlatmak için kenetlenmiş ellerimizi havaya kaldırdım. "Bizi birlikte görsün diye rol yapmaya geldiğimiz muhabiri."

"Hayır."

"Biliyordum! Artık yalan söylemeyi bırakabilirsin."

"Ne hakkında yalan söylemeyi?"

"Buraya bir muhabir bizi görsün diye gelmedik, değil mi?"

Gözleri ışıldadı. "Aksi takdirde buraya neden gelelim ki?"

"Çünkü beni randevuya çıkarmak istedin ama seni reddedersem diye gerçek bir randevu olacağını söylemedin, soru sormayayım diye de muhabir hikâyesini uydurdun."

"Narsizm genetik mi, yoksa çocuğumuz bu korkunç kişilik özelliğine karşı güvende mi?"

"Çocuğumuz" demesi, kabul etmeyi reddettiğim *bir şeyi* yüzüme çarpmıştı. "Duruma göre değişir. Baba tarafına çekecek olursa hayata bir sıfır yenik başlayacak demektir."

Declan uzanıp başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Umarım annesi gibi fedakâr olur."

Parmak uçlarımda kalkıp onu öperken teslim bayrağını resmen çekmiştim.

Eve dönüş yolunda sessizce oturuyorduk. Ne diyeceğimi bilmiyordum, dahası tek kelime edersem Declan annesinin arabasında beni becerecek gibi görünüyordu, bu yüzden ağzımı açmıyordum.

Araba garaja girdiğinde nabzım tehlikeli bir seviyeye ulaştı. Declan beni arabadan indirip eve sokarken nefesim kesildi.

Çok hızlı hareket ediyordu. Bir an gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken sonraki an duvara yapıştırılmıştım. Bu ani hareketle sırtım karıncalandı.

"Bana ne istediğini söyle." Deliye dönmüş ifadesi içimi bir hoş ediyordu.

Kalbim göğsümde küt küt atıyor, her çarpışında nabzım kulaklarımda atıyordu. Tüm konuşma yetimi kaybetmiştim. Çenesini sıkmış, aldığı her kesik nefeste burun delikleri genişlerken bana bakışları titrememe neden oluyordu.

"Emin değilim."

İnleyerek benden uzaklaştı.

Sıcaklığını hemen özledim. "Declan..." Ona dokunmak için uzandım ama o iki bileğimi birden tutup başımın üzerinde birleştirdi.

"Henüz bana dokunma hakkını kazanmadın."

"Ama sen kazandın, öyle mi?"

Boştaki eliyle boynumu okşarken tüm vücudum havai fişek misali alev aldı. "Ben, benim olanı istemekten korkmuyorum."

"Ben de korkmuyorum." Artık korkmuyordum. Bir ileri bir geri gitmekten çok sıkılmıştım. Belirsizlik beni deli ediyordu ve onun için de adil değildi. Benim için randevu planlamış, sırf tadını çıkarabileyim diye sahteymiş gibi davranmıştı. Daha önce hiç kimse benim için bu kadar tatlı bir şey yapmamıştı.

"O zaman kanıtla." Bileklerimi serbest bıraktı.

"*Strikhedonia.*" Kelimeyi katlettiğimden şüphem yoktu ama yine de Declan'ı içtenlikle gülümsetmeyi başardım.

Elimi ensesine dolayıp dudaklarını benimkilere doğru çektim. İlk öpücüğümüzün aksine Declan kontrolü ele almama izin verdi. Başta çekimserdim. Sadece dudaklarımı dudaklarına değdirip çekiliyordum ama sonra her öpücüğüm daha arzulu bir hâl aldı. Declan bana dokunmak için hamle yapmazken tenim dokunuşu için kıvranıyordu. Dilimin ucunu alt dudağında gezdirirken onu ne kadar istediğimi kanıtlamam için bana sessizce meydan okuması, aklımın bir kenarında dönüp duruyordu.

Onun dokunuşuna şu anki kadar muhtaç olacağım hiç aklıma gelmezdi, dahası, durum üzerinde bu kadar kontrolünün olması beni giderek öfkelendiriyordu.

Böyle olmayacak. Parmak uçlarım *her yerine* dokunma ihtiyacıyla seğiriyordu. Parmaklarım cesaretlenerek gömleğinin eteklerine, oradan da pantolonundaki şişkinliğe doğru indi. Ben penisini okşarken Declan titrek bir nefes verdi.

Bu fırsatı dilimle dilini okşamak için kullandığımda ortaya mucizevi sonuçlar çıktı.

Declan inleyerek ensemi kavradı ve beni sıkıca tutarak dudaklarıma saldırdı. Onu bir kez daha okşayıp kemeriyle fermuarını sabırsızca açmaya çalışırken beni öpüşü giderek daha kontrolsüz bir hâl alıyordu. Birbirine dolanan dillerimiz, elimi pantolonunun içine soktuğumda boğazından kopan iniltiyi bastırdı. Parmağımı aletinin ucunda gezdirdiğimde nefesini tuttu. Başparmağımla uyarılma sıvısını alıp aletinin ucunda daireler çizerek etrafına yaydım.

Declan alt dudağımı ısırınca ağzımda metalik bir tat belirdi.

Elimi pantolonunun içinden çıkardım ve kıkırdayarak geri çekildim. "Bu kadarı kanıtlamak için yeterli mi?"

Ensemdeki eli sıkılaşırken başparmağını zonklayan nabzıma bastırdı. Her kesik nefeste göğsü kalkıp iniyordu. İrileşmiş gözlerini açıp bana baktığında içim ürperdi.

"Tamamen ikna olmadım."

Dudaklarım aralandı. "Sen var ya..."

Kaçmaya fırsat bulamadan beni omzuna atınca cümlem yarım kaldı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Yine buna mı döndük?" Sırtını yumrukladım.

Merdivene yöneldi. "Daha kapsamlı bir gözlem yapmak istiyorum."

"Delirdin mi?"

"Söz konusu sen olduğunda ben hep deliydim."

Declan beni milyonlarca basamaktan yukarı taşırken güldüm. "Yürüyebiliyorum, biliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle. Yine de bu seni indireceğim anlamına gelmiyor."

Güldüm. "Neden?"

"Kaçıp gitme ihtimalin var."

"Hayır, yok!"

"Bana kalsa, her zaman nerede olduğunu bileyim diye ayağına elektronik kelepçe takardım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu, korkunç bir düşünce."

"Bir de bana sor. Çocuğumuz için GPS çipi bakmaya başladım bile."

Çocuğumuz. Bu kelime gün boyu kalbimi sıkıştıracakmış gibi görünüyordu.

"Baba olmayı sık sık düşünüyor musun?" diye sordum titrek bir sesle.

"Düşünmem gerekenden çok daha fazla."

Baba olmayı düşünmesi, beni olması gerektiği kadar korkutmuyordu. Anlaşmayı imzaladığımda neye bulaştığımı biliyordum ama ortak velayet hakkı için ikna edilmesi gereken adamı düşündüğümde ikisini bağdaştıramıyordum.

Ah, Iris. Şimdi ne yapacaksın?

Declan odasına girerek benim yerime cevap verdi. Beni sakinleştirecek bir şey arayarak terli avuçlarımla gömleğine tutundum.

Beni yatağa atmasıyla dünyam tersine döndü. Sırtım yatağa çarpınca ofladım, savrulmanın şiddetinden farklı bir nedenden dolayı nefesim kesildi. Declan bacaklarımı kavrayarak beni yatağın kenarına çekti. Elbisem yukarı doğru sıyrılırken etek kısmı kalçamın etrafında toplanmıştı.

Declan bana, beni parçalarıma ayırmak istiyormuş gibi bakıyordu. "Hadi, seninle bir oyun oynayalım."

"Sen ve o kahrolası oyunların. Çocukken eğlenceden yoksun kaldığına yemin edebilirim."

Avuçlarını bacaklarımdan yukarı kaydırırken dudakları seğirdi. Bacaklarım dokunuşunun altında titriyordu, titremeyi gizlemek için onları birbirine bastırdım.

"Bunu seveceksin. Söz veriyorum." Spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı aceleyle çıkardığında sanki bir savaş zırhı çıkarmış gibi gürültüyle halıya düştüler.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Kurallar ne?"

Gözleri karardı. "Sadece bir tane var."

"Kolay bir oyuna benziyor."

Elbisemin eteğini biraz daha yukarı sıyırırken *cık cık*ladı. Nefesimin hızlanması sadece onu daha fazla cesaretlendiriyormuş gibi görünüyordu.

"Yalvar."

Ona ters ters baktım. "Aletin için yalvarmamı bekliyorsan çok beklersin."

Çarpık bir şekilde sırıttı. "Aletimden bahseden kim?"

"O zaman tam olarak ne için yalvarmamı is..."

Declan parmaklarını tangamın kenarlarına geçirip aşağı sıyırdı. Oyalanıyor, kıyafetlerimi çıkarmayı acı verici bir sürece dönüştürüyordu. Onun bu uzun dokunuşlarına ve ateşli bakışlarına dayanamıyordum.

"Bu oyunu sevmedim," diye söylendim, her geçen saniye biraz daha sabırsızlanıyordum.

Elbisemi daha da yukarı kaldırıp bacaklarımı iki yana ayırdı. "Yakında fikrini değiştireceğine eminim."

Cevap bile veremeden elini göğsüme bastırarak beni geri itti. Dizlerinin üzerine çöküp kalçamı yüzüne doğru çekti.

Aman Tanrım. Böyle bir manzara, bir kadını orgazmın eşiğine getirmeye yeterdi. Alt tarafımın zonklayışına bakılırsa beni kendimden geçirmesi fazla zamanını almayacaktı. Özellikle de bana böyle bakmaya devam ederse. Onu böyle görmek hem büyüleyici hem de korkutucuydu. Parmakları, bacaklarımı kendisi için biraz daha ayırırken bu iki his arasında gidip geliyordum. Declan dilini içime soktuğunda tüm vücudum titredi. Cevap olarak sırtımı gerdim ve başını ba-

caklarımın arasına sıkıştırdım. Gülüşü klitorisimi titretti. Parmaklarım yorganı kavrarken dilinin içime girişinden başka bir şey düşünemez oldum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar uyarılmamıştım. Tırnaklarını bacaklarıma geçirmesinden, her iç çekişimde vücuduma doğru inlemesine kadar onunla ilgili her şey şehvet doluydu. Parmağını içime kaydırdığı anda her şeyi unuttum. Dudaklarını klitorisimin üzerine kapayıp acıtana kadar emdi. Zirveye her yaklaştığımda durduğu için aynı anda onu hem övüyor hem de ona küfrediyordum; bu da sadece tatlı işkencesini daha fazla uzatmasına neden oluyordu.

Hiçbir erkek bana kendimi bu kadar *arzulanmış* hissettirmemişti. Declan'ın bana sataşmayı asla bırakmamasını istediğim kadar, acılarımı dindirmesini de istiyordum.

Neredeyse daha fazla dayanamayarak ona başladığı şeyi bitirmesi için yalvaracaktım ama kendimi tuttum. Eğer pes etmemi bekliyorsa etmeyeceğimi ispatlamak için onu aynı derecede uğraştıracaktım.

Ona boyun eğmeyecektim. Ne toplantı odasında ne de yatak odasında.

Declan, meydan okumama işkencesinin dozu artırarak karşılık verdi. Hassas klitorisim acıyor, Declan'dan merhamet dileniyordu. Çarşafın üzerinde kıvrım kıvrım kıvranıyordum. Declan hiç acele etmiyor, beni kırılma noktama yaklaştırdığı anda geri çekiliyordu. Hayal kırıklığım büyüdü, büyüdü ve sonunda pes ettim, ağzımdan çıkan o bir kelime bana sanki cennetin anahtarlarını verdi.

"*Lütfen.*" Fark etmeden döktüğüm gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmıştı.

Gülüşü içime başka bir uyarılma dalgasının yayılmasına sebep oldu. "İyi mücadele ettin. Bunun için ödüllendirileceksin."

İki parmağını içime sokup bükerek G noktamı bulduğunda inledim. Klitorisimi emişi ve parmaklarının işkencesi beni uçurumdan aşağı itti.

Declan beni diliyle tatmin etmeye devam ederken vücudum titriyordu. Vücudumu en sevdiği enstrümanmış gibi çalıyor, orgazmımı mümkün olduğu kadar uzatıyordu. Kendime gelmeye çalışırken durmasını bekledim ama hareketleri daha da azgınlaştı.

Adını haykırırken sesimin boğuk çıkması onu *çılgına* çevirmiş gibi görünüyordu. Parmakları kalçamı kavrayarak beni kendine iyice yaklaştırdı ve tıpkı penisiyle yapmasını istediğim gibi dilini içime soktu. Saçlarını tutup çektiğimde inledi ve başparmağını uyarılmaktan şişmiş klitorisime bastırdı. Tenimin etrafında daireler çizmesi beni en tepeye çıkararak zevkin doruklarına ulaştırdı.

Declan klitorisimi bırakıp beni kollarının arasına aldı. Dudaklarımı çılgıncasına öperek çığlıklarımı içine çekerken titrek bir nefes verdim. Dudaklarım aralandığında dilini benimkine sürterek ona olan arzumu tatmamı sağladı. Parmakları ensemi kavrarken başparmağı hızlanan nabzımı okşuyordu.

Ben orgazmın etkisinden çıkarken öpücüğü sakinleşti. Şimdi cezalandırır gibi değil, özür diler gibi öpüyordu, dili alt dudağıma değer değmez kendimden geçtim.

Henüz etkisinden çıkamadığım bir sarhoşluk hâliyle sersemlemiş gibi hissediyordum. "Uzun zamandır seks orucunda olduğuna emin misin?"

Bacaklarımın arasına sert bir tokat attı. "Ne dedin sen?"

Nefesim kesildi. "Dalga geçiyorum!"

"Uzun zamandır kimseyle birlikte olmamış olmam nasıl yapıldığını unuttuğum anlamına gelmez."

"Neden olmadın? Neden biriyle birlikte olmadın yani?" Bu soruyu asla sormamalıydım. Bunun kötü bir fikir oldu-

ğunu biliyordum ama son zamanlarda Declan'ın etrafındayken sürekli olduğu gibi yine kendimi durduramamıştım.

"Doğru gelmiyordu."

"Bana kafayı taktığın için mi?" Sözlerim gözlerindeki ateşin fitilini yaktı.

Declan dudaklarını benimkilere bastırdı. "Çok narsistsin."

Sırıttım. "Senden bulaşmış olmalı."

Declan beni kendimden geçirip sonraki adımı bekler hâle getirene kadar öptü.

Sonraki adım *neydi*?

"Bundan sonra ne olacağını tartışmamız gerekmez mi?"

Avucumu tutup pantolonunun içindeki kaya gibi sert aletine bastırdı. Bu sırada boynuma bir dizi öpücük konduruyordu.

Ereksiyonunu okşadıktan sonra geri çekildim. "Ne olacak yani? Seks mi yapacağız?"

Boynumla omzumun birleştiği yerdeki hassas cildi iz bırakmak istercesine emdi. "Her şeyi planlamaya gerek yok."

"Ama..."

Elini vücudumdan yukarı kaydırıp göğsümün kenarını okşadı. "Bunu istiyor musun, istemiyor musun?"

Elime dolu bir silah tutuşturmuş gibi hissediyordum. "İşleri karmaşıklaştıracak."

"Bunu garanti edebilirim." Dokunuşu daha cesur bir hâl aldı ve elbisemin üzerinden hassas meme ucumu okşadı. "Her şeyi konuştuğumuza göre artık seninle sevişmeye iznim var mı?"

"Bu olasılık seni bir hayli heyecanlandırmışa benziyor."

Bütün yüzünü aydınlatacak şekilde sırıttı. Yeni takıntım olarak daha sonrasında hatırlamak üzere bu görüntüsünü hafızama kazıdım. Declan öne doğru eğilerek beni yatağa yatırdı. Kollarımı boynuna doladım ve daha fazla dayana-

mayacak hâle gelene kadar onu öptüm. Başım dönene ve umutsuzca daha fazlasını isteyene kadar.

Göğsünü ittiğimde ağırlığını üzerimden çekerek ayağa kalktı.

"Ne..."

Lafını keserek ben de peşinden ayağa kalktım ve gömleğinin eteğini tutup, "Çıkar," diye emrettim.

Emrime uyarak beyaz tenini, kaslı göğsünü ortaya çıkardı. Bu manzara karşısında iç çektim. Vücudu ulusal anıt olmayı hak ediyordu. Kıskancın teki olmasaydım onu kendim aday gösterirdim.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Sırıttım. "Duruma göre değişir. Hepsi şov için mi, yoksa göründüğün kadar güçlü müsün?"

Çarpık bir biçimde sırıttığında bunu tam kalbimde hissettim. "Beni kışkırtmaktan zevk aldığına yemin edebilirim."

"Sırf seni sakinleştirmeyi daha çok sevdiğimden." Ellerimi karın kaslarında gezdirerek parmak uçlarımla her bir kıvrımı okşadım.

Ellerim kemerini çözmek için uzanırken Declan titredi. Dizlerimin üzerine çöktüğümde dudaklarının arasından sert bir inilti koptu.

Kalbim küt küt çarpmasına rağmen son derece öz güvenli bir tavırla, "Sakin ol," dedim. Kotunu bir çırpıda kalçasından aşağıya indirerek iç çamaşırına baskı yapan şişkinliği ortaya çıkardım.

Penisinin ana hatları ağzımı sulandırıyordu. İç çamaşırını, penisi serbest kalana kadar bacaklarından aşağı çekerken deliye dönmüştüm. Yaşadığı heyecanla ucundan uyarılma sıvısı akıyordu. Aletinin dibinden ucuna kadar yalayıp dilimi inci gibi beyaz damlanın üzerinde gezdirirken kendimi kaybettim.

Declan başımı tutmak yerine çenemi kavrayıp beni kendisine bakmaya zorladı. "Bu, hayal edebileceğim her şeyden daha iyi."

Yanaklarım alev aldı. "Beni sık sık düşünüyor musun?"

"Maalesef."

Ona, maalesef ne demekmiş gösterecektim. Elbisemi tutan askılardan birinin ipini çözdüm. Declan'la göz temasını hiç bozmadan öbür askıyı da çözünce elbisem tamemen açıldı. Kumaş, belimde toplanarak kucağıma yayıldı.

Memelerime bakarken Declan'ın gözleri irileşti.

"Bakışlar buraya." Parmaklarımı şıklatıp yüzümü işaret ettikten sonra penisini ağzıma aldım.

Ben onu emmekle penisinin ucunu yalamak arasında gidip gelirken burnundan sert soluklar alıp veriyordu.

"Bunu da hayal ettin mi?" Uzanıp testislerinden birini kavrayınca karşılığında bir inleme kazandım. Onu yeniden ağzıma aldığımda aletini boğazıma doğru itti. Daha önce pek çok durumda kendimi güçlü hissetmiştim ama hiçbiri Declan'ın dokunuşumla kendini kaybetmesini izlerken aldığım zevkle kıyaslanamazdı.

"Peki ya bunu?" Onu boğazıma değene kadar ağzımın içine çekerken öğürme refleksimi engellemek için derin nefesler aldım. Tuzlu tadı dilimi kaplarken ondan daha fazla tatmak için aletinin ucunu emdim.

"Daha çok bunu hayal ettim." Declan geri çekildi. Hemen ardından beni kaldırıp yatağa geri attığında ağzım açık kaldı.

Elbisemi bir çırpıda çıkarınca kendimi çırılçıplak hâlde tavana bakarken buldum. O beni yatağın kenarına doğru çekerken vücudum yorganın üzerinden kaydı. Güçsüz bacaklarım yataktan sarkıyordu, Declan onları iki yana açtı.

Bir parmağını içime sokup ileri geri ittikten sonra yanına bir başkasını daha ekledi. "Sik emmeyi bu kadar sevdiğin kimin aklına gelirdi?"

Dirseklerimin üzerinde yükseldim. "Seni çılgına çevirmek insanda bağımlılık yapıyor."

Benden uzaklaşıp komodinden prezervatif alırken yüzünde beliren gülümsemeye bakılırsa cevabımı beğenmişti. Umarım dürüstlüğüm için ödüllendirilirdim.

Prezervatifi sertleşmiş penise geçirmesini izlerken ona bir kez daha hayran oldum. Beni hamile bırakma amacından kendi isteğiyle feragat ettiğini bilmek göğsümü sızlatıyordu.

Tekrar bacaklarımın arasına girip aletini girişime hizalayarak ileri doğru tek bir hamlede kalçasını benimkine çarptığında nefesim kesildi. Beni genişletmesinin yakıcı hissiyle gözlerim yaşardı.

Titreyen bacaklarımı beline doladığında hissettiğim sıkılık karşısında acıyla inledim.

"Senden nefret ediyorum," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Seni becere becere bütün yalanlarını ortaya dökmek için sabırsızlanıyorum." Gözlerindeki aç bakış omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu. Tırnakları kalçama batarken geri çekildi ve tekrar içime girdi. Temposu ancak doyumsuz olarak tanımlayabileceğim bir şeye dönüşürken nefesim kesildi.

Her hamlesinde kontrolümü biraz daha kaybediyordum. İşkencesini daha fazla uzatabilmek için pozisyonumuzu değiştirerek titreyen bacaklarımı omuzlarına attı.

Kalçasının bana her çarpışında alt tarafımdaki yakıcı arzu daha da yoğunlaşıyordu. Tırnaklarımı çarşafa geçirdim. Göğsüne. Bacaklarına. Declan yalnızca onun konuşabileceği bir dilmişim gibi vücudumu ezberlerken beni sakinleştirebilecek herhangi bir şeye.

O hiç durmadan içime girip çıkarken orgazmın doruklarına tırmanmaya başlıyordum. Başparmağıyla klitorisimi

okşadıktan sonra üzerinde küçük daireler çizdi. Sıvı alevden bir bomba gibi patladım. Declan beni dönüşü olmayan bir uçurumun kenarına iterken göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Gözlerimi sımsıkı yummuşken klitorisime fiske vurunca tekrar açtım.

"Bana bak." Boğuk emri, içimdeki sıvı alevin bir tur daha yayılmasına neden oldu. Göz temasını hiç kesmeden aletinin etrafında paramparça oldum. Benim boşalmam onunkini tetiklemiş gibi görünüyordu. Parmaklarını tenime batırmış, çıldırmış gibi içime girip çıkıyordu. İnledi, başı geriye düşerken bana daha sıkı tutundu ve hemen ardından o da boşaldı. Çözüldüğünü görmek, ondan uzak durabileceğime dair son umudu da alıp götürdü.

Yeni bağımlılığımı bulmuştum ve bu, sahte kocamdı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Declan

"Neden prezervatif kullandın?" diye sordu İris temiz tişörtümü sırtına geçirirken.

Çekmeceyi kurcalayarak oyalandım. "Bebek yapmak isteyip istemediğini sorarak ânı mahvetmek istemedim."

Güldü. "Düşünceni takdir ediyorum ama neye imza attığımı biliyorum."

"Ne yani, seks yapmamız, sözleşmedeki payını yerine getirmen miydi?" Sesim biraz fazla sert çıkmıştı.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ne dedin o zaman?" diye tersledim.

"Tüp bebek yoluyla çocuk sahibi olmaya anlaştığımızı biliyorum ama madem birbirimizden etkileniyoruz, o zaman belki..." Sesi giderek kısıldı.

Benimle dalga mı geçiyordu? Madem birbirimizden *etkileniyoruz* mu? Aramızdaki bağı küçümsemesi, onu yatağa geri atıp benden ne kadar *etkilendiğini* ona göstermek istememe neden oluyordu. Bu tamamen saçmalıktı.

Kendine kızgınsın çünkü ona karşılığı olmayan hisler besliyorsun.

Siktir, elbette kızgındım. Aldığım her nefeste göğsümde büyüyen huzursuzluktan, onun kontrol edemediğim tek insan olmasından nefret ettiğim kadar nefret ediyordum.

Çekmeceyi sertçe kapatmamla irkildi. Tepkisi, gittikçe kötüleşen ruh hâlimi daha da kötüleştirdi.

Pişman olacağın bir şey yapmadan önce öfkeni dizginle.

Hızlıca eşofman altı ve tişört giyip cüzdanımı aldım.

"Açıklamama izin ver." Kolumu tuttu ama elinden kurtuldum.

"Açıklamanı istemiyorum."

Tek istediğim sessizlik içinde kendi başıma düşünmekti çünkü yaptığım hiçbir şey işe yaramıyordu. Onu kovalamıştım. Onu fethetmiştim. Yine de Iris aramızda filizlenen bariz duyguları kabul etmiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Koridorda peşimden geldi.

"Dışarı çıkıyorum." Ona bakmadan merdiveni indim.

"Saat geç oldu." Arkamdan gelirken sesi paniğe kapılmış gibi çıkıyordu.

Neredeyse ona dönecektim ama yapmadım. *Böyle* hissederken yapamazdım. Bu hissin ne olduğunu bilmesem de işe yaramaz kalbimi söküp atacak gücü kendimde bulana kadar göğsümü parçalamak istiyordum.

"Böyle gitme, lütfen." Eliyle çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi.

"Neden gitmemi istemediğini söyle."

Hiç düşünmeden, "Doğru gelmiyor," dedi.

"Neden?" diye üsteledim.

Dudağını ısırarak gözlerini kaçırdı. "Çünkü üzgünsün."

"Bir daha dene."

Bu son şansı, sonra çekip gidiyorsun.

"Çünkü gitmeni istemiyorum."

"Bu daha iyi ama yeterince iyi değil." Eğilip alnını öptükten sonra evden çıktım.

Beni tekrar durdurmadı ama keşke durdursaydı.

Gidecek hiçbir yerim olmadan Şikago'yu dolaştım. Göğsümdeki boşluk hissi, Iris'le arama koyduğum her kilometrede daha da yoğunlaşıyordu. Ondan uzak olmak istemiyordum ama yanında olmak da istemiyordum. Kontrolden çıktığımı, tek bir cümleyle bu zamana kadar katettiğim tüm ilerlemeyi mahvedebileceğimi hissederken olmazdı.

O, ilişki içinde olduğumuzu bilmese bile ilişkimizi sorgulaması için ona bir neden daha vermeyecektim. Ama sözleşmeli karımı kendi seçimimizle birlikte olmamız gerektiğine nasıl ikna edecektim?

Bu soru, sonraki bir saat boyunca beni huzursuz etti. Aklıma gelen hiçbir şey yeterince iyi görünmüyordu ve sürekli aynı meseleye dönüyordum.

Cal'in kapısını çaldığımda umutsuz ve çaresiz durumdaydım.

Bir dakika geçmeden kapıyı açtı. "Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum."

"Seni aramış."

Gülümsememesi doğru olduğunu gösteriyordu. "Her ne yaptıysan eve dön ve telafi et."

"Neden benim yanlış bir şey yaptığımı düşünüyorsun?"

"Bunu gerçekten soruyor musun?"

"Haklısın."

İç çekti. "İçeri gel. Biriyle konuşmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Yanından geçip dairesine girdim. Özel hayatının karmaşıklığının aksine evi son derece derli topluydu.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Su alırım."

Cal iyi bir ev sahibi gibi davranarak bana bir bardak suyla en sevdiğim viskiden bir kadeh getirdi. "İkisinin de işine yarayabileceğini düşündüm."

"Sen viski sevmezsin bile."

"Hayır, ama kardeşimi seviyorum. *Bazen.*" Her ihtimale karşı şişeyi alıp kadehin yanına koydu.

Viskiyi sehpanın üzerinde bırakıp suyu aldım. Alkol yalnızca işleri daha da kötüleştirirdi ki benim sağlıklı düşünmeye ihtiyacım vardı.

"Buraya tavsiyemi almaya gelmen beni gururlandırsa da sana yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü Iris benim en yakın arkadaşım. Onun incinmesine sebep olacaksa sana yardım edemem."

"Onu incitmeye çalışmıyorum, aptal. Iris'e, ona değer verdiğimi göstermeye çalışıyorum," diye çıkıştım.

Cal'in gözleri büyüdü. "Vay canına."

Böyle anlarda hayatın geri sarma tuşu olmasını diliyordum.

"Ona değer mi veriyorsun? *Gerçekten mi?*" Yüzündeki şaşkın ifade bana, ona Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylediğim günü hatırlattı.

Başka bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Viski kadehimi kapıp bir yudum aldı, almasıyla kadehe geri tükürdü.

Kan bağımızın olduğuna inanamıyorum.

"Eh, bu işleri değiştirir."

"Nasıl?"

"Onu kendine âşık edeceğini düşünmüştüm, senin ona âşık olacağını değil." Gülerken başı geriye düşmüş, sesi boğuk çıkmıştı.

"Aşk hakkında hiçbir şey demedim."

Kahkaha atmaya devam etti.

Dişlerimi sıktım. "Bitti mi?"

"Affedersin. Ama çok iyi değil mi? Hayatını kolaylaştıracağını düşünerek onunla evlendin, sonra ondan hoşlandığını anladın. Hem de çok."

Bana kendimi bir şakanın can alıcı noktasıymışım gibi hissettiriyordu.

"Buraya gelmenin iyi bir fikir olacağını nereden çıkardım, bilmiyorum." Ayağa kalktım.

"Dur." Elini kaldırdı. "Özür dilerim. Zor bir dönemden geçerken sana gülerek ayıp ettim."

Bunu söylerken gözleri *parıldamasaydı* ona inanabilirdim.

"Gidiyorum."

Önümü kesti. "Dur. Sana yardım edeceğim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yardım etmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğinden bile şüphe duymaya başlıyorum."

"Tavsiyemi beğenmeyebilirsin ama denemek istersen bence göreceğin sonuçlardan memnun kalacaksın."

"Seni dinliyorum." Tekrar oturdum.

"Iris diğer kadınlardan çok da farklı değil. İstekleri, ihtiyaçları ve korkuları var."

"Ben de kalkmış bana yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Cal ters ters baktı. "Sana âşık olmasını istiyorsan ona daha önce çıktığı tüm erkeklerden ne kadar farklı olduğunu kanıtlamalısın."

"O kadar da zor olmasa gerek. Hepsi her açıdan iğrenç derecede ortalamaydı."

"Maalesef sen de aynı kategoriye giriyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Hiç sanmıyorum."

"Söylediğim her şeye karşı çıkabilir ya da çeneni kapatıp bir kez olsun kendinden başkasını dinleyebilirsin."

Yavaşça gözlerimi kırptım.

"Iris'i ilişkilerini sonuna kadar ilerletmekten alıkoyan bir şey hep vardı ama nedenlerin hepsi aynı sorundan kaynaklanıyordu."

"Neymiş o?"

"Onun güvenini hiçbir zaman tam olarak kazanamadılar."

"Ben başından beri ona, bana güvenmesi için sebepler verip duruyorum."

"Bütün ilişkiniz bir yalandan ibaret."

Ona ters ters baktım. "Hayır, değil."

"İkna etmen gereken kişi ben değilim."

"Ne yapmamı öneriyorsun?"

"Kolay. Gerçekle başla ve oradan devam et."

"Hangi gerçek?"

"Bir yanının ona uzun zamandır âşık olduğu gerçeği. Hem de anlaşmalı evlilik yapmanızın çok öncesinden beri."

İşte yine A ile başlayan o kelime. Bu, Iris'i yakınımda tutma ve onu tehlikelerden koruma konusundaki akıl almaz arzumu açıklayabilirdi. O yanımda yokken göğsümün nasıl daraldığını. O benimle aynı odadayken kalbimin nasıl daha hızlı attığını. Onu incitmemek için sözlerime dikkat etmem konusunda hissettiğim baskın ihtiyacı.

Kahretsin.

Iris'e âşık oluyordum. İşaretlerin hepsi ortadaydı ama onları anlamadığım için hepsini görmezden gelmiştim.

Iris'e âşık olma düşüncesi içimde yoğun bir panik dalgası yaratmak yerine beni sakinleştirdi. Aşk, bununla baş

edebilirdim. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama öğrenmeye hazırdım. *Sadece* onun için.

Suyu viskiyle değiştirdim. "Bu konuşmanın geri kalanında daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak gibi hissediyorum."

Gerçek seni özgür kılar sözünü kim söylediyse aptalın tekiydi. Eve doğru yürürken bacaklarım görünmez beton blokların ağırlığı altında eziliyormuş gibi hissediyordum. Anahtarları tezgâhın üzerine atıp merdivene yöneldim ama sonra yönümü değiştirip evin öbür ucundaki parlak ışığa doğru yürüdüm.

Oturma odasının köşesindeki lamba, içeriyi loş bir ışıkla aydınlatıyordu.

Iris, üzerinde hâlâ benim tişörtüm, vücudunun alt yarısını örten bir battaniyeyle kanepede yatıyordu. Telefonu, birinin aramasını bekliyormuş gibi elindeydi.

Seni bekliyordu.

Iris beni ilk aradığında aldığım telefonumu kapatma kararından ânında pişman oldum. O ânın hararetiyle alınan aceleci bir karardı ama belli ki yanlıştı.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek kucağıma aldım. Bir şeyler mırıldandıktan sonra göğsüme sokuldu. Ona bakarken göğsüm sıkıştı, Iris gibi bir kadınla nasıl evlenebildiğimi merak ediyordum.

Nasıl olduğunu biliyorsun.

Huzursuz bir nefes verirken dişlerimi birbirine sürttüm. Iris'in başı hareketlerimle birlikte sallanıyordu ama yine de uyanmadı.

Onu yukarıya, kendi odama çıkardım. Her ne kadar uykusunda annesi hakkında bir şeyler mırıldansa da bir şekilde onu uyandırmadan yatağa yatırabildim.

Duş aldıktan sonra yanına girip onu kendime çektim. Sabah kollarımın arasından kaçamasın diye bacaklarımızı birbirine dolayarak ona sımsıkı sarıldım.

Uyandığımda ter içindeydim ve başım hariç hiçbir yerimi hareket ettiremiyordum. Her nasılsa Declan'ın yatağında, onun kolları *ve* bacakları arasında sıkışıp kalmıştım.

Bu adamın arsızlığıyla kimse boy ölçüşemezdi. Elinden kaçmaya çalıştım ama bu durumu daha da kötüleştiriyormuş gibi görünüyordu. Saçlarıma doğru anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken etrafıma doladığı kolları sıkılaştı.

"Declan." Göğsünü ittim.

"Şşşt." Alnımı öpüp hafifçe iç çekti.

"Uyan." Onu biraz daha sert ittiğimde bu sefer işe yaradı.

Tavana bakarak gözlerini kırpıştırdıktan sonra bana döndü. "Günaydın." Kolları etrafımda kenetli kaldı, bu, bacaklarının beni kendine kenetlemesi kadar rahatsız ediciydi.

"Al *günaydınını* kıçına sok."

Güldüğünde sesinin tıpkı kışın ortasında içilen konyak gibi içimi ısıtmasına sinir oldum.

"Yatağında olmamın bir nedeni var mı?"

"Çünkü bunu yapabilmek istedim."

Declan beni yatağa geri yatırıp dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpücüğü, dünkü azgınlığıyla tam bir tezat oluşturuyordu ve Declan'ın böyle kontrollü görünmesine öfkeleniyordum. Yumuşak, tatlı ve yaptığımız seksten sonra fazlasıyla uysaldı.

Beni bırakıp gittikten sonra nasıl böyle öpebilirdi? Kan beynime sıçradı, kulaklarım ısındı.

Göğsünü ittim. "Çekil."

"Hayır, yapamam."

"Ne?"

"Beni dinleyene kadar seni esir alıyorum."

Ağzım açık kaldı. Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni uzuvlarının arasına hapsetmişti.

Dünyanın en eski numarasına kandın.

Onu öpmek yerine altından kurtulmaya çalışmalıydım. Declan beni penisiyle tamamen hipnotize etmişti, kahretsin.

"Çırpınmayı bırak da bana on dakika ver."

"Bırak on dakikayı, on saniyemi bile hak etmiyorsun."

"O zaman altı kelimeye ne dersin?"

Güldüm. "Denediğini görmek isterim."

"Sana âşık oluyorum, Iris Elizabeth Kane."

Şaşkın şaşkın ona baktım. Ya hâlâ uyuyordum ya da onu yanlış duymuştum çünkü Declan Kane'in *bana* âşık olduğunu itiraf etmesine imkân yoktu.

Kesinlikle yoktu.

Değil mi?

Sanki kelimeleri hafızamdan silebilirmişim gibi gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Dalga geçiyorsun."

"Geçmiyorum."

"Bu da oyununun bir parçası." Onu itmeye çalıştım ama kıpırdamadı bile.

"Bu, benim için bir oyun olmaktan çıkalı çok oluyor."

"Yalan söylüyorsun."

Kaşları çatıldı. "Bana, insanların *Arial* yerine *Times New Roman* kullanmalarından neden nefret ettiğimi sor."

"Sen ciddi misin? Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Çünkü onu *senin* için seçtim."

"Anlamadım?"

"Bir internet sitesinde, öğrenme güçlüğü yaşayan kişilerin *Sans Serif* yazı tiplerini daha kolay okuduklarından bahseden bir yazı gördüm, bu yüzden de koşullarımı değiştirdim. Benimle çalışan herkesi de aynı yazı tipini kullanmaya zorladım, yoksa gazabımla yüzleşeceklerdi. Hepsi *sana* yardım etmek istediğim içindi."

Duygularım boğazımı tıkayarak ona cevap vermemi engelliyordu. *Bununla* karşılaştırılabilecek ne söyleyebilirdim ki?

Declan bana bir seçenek bırakmadan devam etti. "Kaktüsü neden sakladığımı bilmek ister misin?"

Başımla onayladım.

"Çünkü ilk defa biri bana, beni güldüren bir hediye vermişti."

Kalp eriyebilen bir şey olsaydı benimki şu anda bir su birikintisinden ibaret olurdu.

Gözlerini kaçırdı. "Transfer isteğinin neden reddedildiğini sor."

Hayır.

Kesinlikle imkânı yoktu.

"Yapmadığını söyle."

Dudakları ince, beyaz bir çizgi hâlini aldı. "Gitmene izin veremezdim."

"Şu anda sana inanamıyorum." Omuzlarını ittim ama bu ancak bir kayayı hareket ettirmek kadar etkili oldu.

"Artık bir yararı olmasa da bununla gurur duymuyorum."

"Beni sabote ettin." Sesim çatlamıştı.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Üzgünüm."

"Üzgün müsün? Sunumum üzerinde aylarca çalıştım, mükemmel hâle getirene kadar kafayı yedim ama sen beni bırakamayacak kadar bencil olduğundan hepsi boşa gitti, öyle mi? Böyle bir şeyi kim yapar?"

"Birine âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeyen ama şans verirsen denemeye istekli biri."

"Bunca şeyden sonra sana şans vermemi mi istiyorsun? Sen beni aptal mı sanıyorsun?"

Declan sözlerimle irkilince kırılganlığı karşısında öfkem biraz dindi.

"Zekânın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Kendini aptal hisseden kişi sen olmadığında bunu söylemesi kolay."

"Gerçekten mi? Çünkü şu anki tepkine bakarak sana âşık olduğumu itiraf ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum." Yataktan çıktığında iliklerime kadar üşüdüm.

"Declan..." Ona uzandım ama geri çekildi.

Beni reddetmesi gözlerimi yaşarttı. *Canımı yaktı.*

"Senden beni sevmeni istemiyorum. Bunu beklemiyorum, bir gün bekleyeceğimi de hiç sanmıyorum çünkü ben sevilecek biri değilim. Bencil ve kabayım, biriyle ilişki yaşamaya dair hiçbir şey bilmiyorum. Yine de bu, izin verirsen senin için denemeye istekli olmayacağım anlamına gelmiyor."

Sevilecek biri *olmadığını* düşünürken ona nasıl kızabilirdim? Kendisinden bu şekilde bahsetmesi kalbimi sızlatıyordu.

Yataktan kalkıp göğsüne sokuldum. Kollarını kıpırdatmayınca onları tutup belime doladım.

"Bencil *seçimler* yapman bencil *biri* olduğun anlamına gelmez. En azından tamamen öyle değilsin." Bu adam, kardeşlerini alkolik babalarından yıllarca hiçbir karşılık beklemeden korumuştu. Bu fedakârlık değilse neydi?

"Mantığın çok aptalca."

"Seninki de öyle, kendini sevilmez biri olarak görmen yani."

Vücudu kasıldı. "Gerçekleri söylüyorum."

"Babanın sana yıllarca ne saçmaladığını bilmiyorum ama hiçbiri doğru değil. Kardeşlerin seni seviyor."

"Buna mecburlar."

"Hiç kimse bir başkasını sevmeye *mecbur* değildir. Kan bağı olsun ya da olmasın."

Derin bir nefes aldı. "Haklısın."

Ona gülümsedim. "Bu kelimeyi duymaya alışabilirim."

Elini uzatıp yanağımı avucunun içine aldı. "Bana şans verirsen her gün söylerim."

İç çekerek uzaklara baktım. "Bilmiyorum."

"Seni engelleyenin ne olduğunu söyle bana."

"Sen ilişki yaşamazsın."

"O zaman iyi ki evliyim."

Başımı iki yana salladım. "Evliliğimiz gerçek bile değil."

"Bir kâğıt parçası bizim ne olduğumuzu tanımlayamaz. Duygular tanımlar ve ben duygularımın gerçekliğinden yüzde yüz eminim."

İçime işleyen bakışlarından kaçtım. "Ya duygularım bana kaçmamı söylüyorsa?"

"Beni geride bırakabileceğini düşünmen çok hoş ama işleri ilginç hâle getirmek için önden başlamana izin vereceğim."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Her zaman her şeye verecek bir cevabın var mı?"

"Maalesef en önemlisi için yok." Bana bakışı içimde yoğun bir duygu uyandırıyordu.

Özlem.

Muhtemel kötü son ne olursa olsun ona bir şans vermek istiyordum.

İncinebilirsin.

İncinebilirdim ama *keşkelerden* ödüm kopuyor diye çok nadir bulunan bir şeyi kaçırabilirdim de. Böyle davranmaktan bıkmıştım. İncinme pahasına da olsa hiç denememektense deneyip başarısız olmayı tercih ederdim.

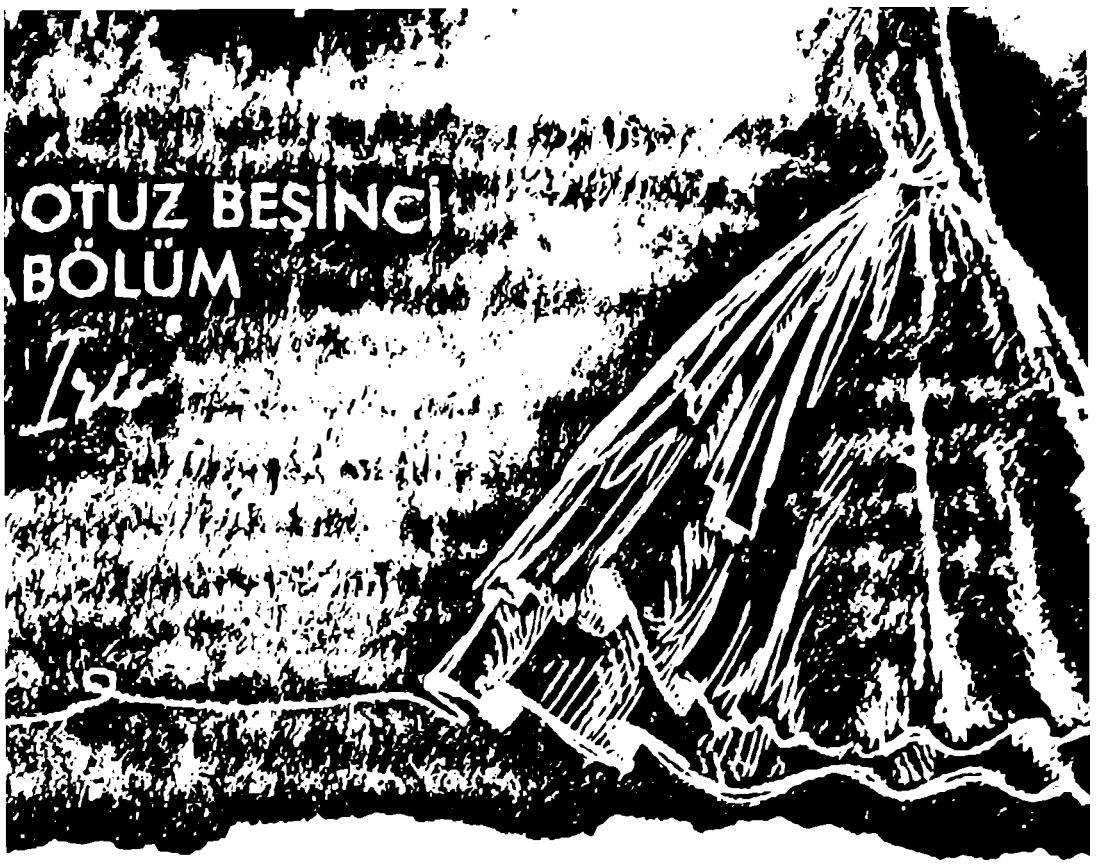
Parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm. Sanki gitmemden korkuyormuş gibi beni göğsüne bastırdı.

Geri çekilip kirli sakallı çenesine dokundum. "Sonu felaket olabilir ama denemeye hazırım."

Dudaklarını benimkilere bastırarak yeni anlaşmamızı mühürledi. Öpüşü daha öncekilerden farklıydı. Yüzümü avuçlarının arasına alıp başım dönmeye başlayana kadar beni öptü. Başparmağı yanağımı okşarken sırtımdan karnıma bir sıcaklık yayıldı. Declan bana kendimi değerli hissettiriyordu. Güvende hissettiriyordu. Sevildiğimi hissettiriyordu, o kadar ki gerçek hayata geri dönmek istemiyordum.

Beni sonsuza kadar böyle öpse bile yeterli gelmezdi. Declan kelimeler konusunda iyi olmasa da öpücükleri her şeyi söylüyordu.

Bana âşık oluyordu. Bunun için tercümeye ihtiyacı yoktu.

Sonraki hafta sonu aşağıdan gelen gürültüye uyandım. Declan'ın yatağından kalkıp onun tişörtleri dışında herhangi bir şey giymek için odama gittim ve banyoda kendime çekidüzen verdim.

Gürültünün kaynağını bulmak için üstün bir dedektiflik becerisine gerek yoktu. Cal'in sesini takip etmem yeterliydi.

"Bakın, sonunda kim bize katılmaya karar vermiş!" Ben oturma odasına girerken Cal ellerini çırptı.

"Neler oluyor?" Donutlara, mimozalara, purolara ve diğer kaçak mallara göz gezdirdim.

Televizyona bakan Declan bana cevap vermeye tenezzül etmedi. Siyah ekrana o kadar dikkatli bakıyordu ki gören de televizyon sahiden açık sanırdı.

"Kocan bizi F1 yarışını izlemeye davet etti."

"*Bizi* derken?"

"Rowan'la Zahra her zamanki gibi geç kaldılar." Cal bir donut kapıp bana şu anda yaptıklarını düşündüğü şeyi gösterdi.

"*Buraya* mı geliyorlar?"

Cal sorunun muhatabı olan kişiye bakarak, "Sürpriz miydi?" dedi.

Declan, "Şarjı bitmiş," dedikten sonra odadan çıktı. Ondan herhangi bir cevap alamayacağım belliydi.

"Gerçekten sana söylemedi mi?"

"Hayır. Aklından çıkmış olmalı." *Ya da sana sürpriz yapmak istedi.*

Declan'ın tüm bunları benim için planladığını düşününce kalbim pır pır etti. O istemeyince bu fikirden vazgeçmiştim. O yüzden yine de zahmet edip planladığını bilmek...

Onu öpmek istememe neden oluyordu.

Ya da onunla sevişmek.

Ya da *hem* öpmek *hem de* sevişmek.

Cal burnunu kırıştırarak köpüklü elma şarabı şişesini havaya kaldırdı. "Benimle paylaşacak heyecan verici bir haberiniz mi var yoksa bu yarama tuz basmak için mi?"

Kahkaha attım. "Hamile değilim."

Declan tekrar odaya girdi. "En azından henüz değil."

Vücut ısım yaklaşık yirmi derece artmış gibi hissediyordum. Bu adamın bana bakışları, yakıcı bakışlar ve elle tutulur bir özlemle hamile kalmanın mümkün olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu. İnsan cevabı bilmek istiyordu doğrusu.

"Pekâlâ, ben içecek daha sert bir şey bulmaya gidiyorum. Sizin yüzünüzden bugünü aletimi koparıp atmadan geçiremeyeceğim gibi görünüyor."

Cal oturma odasından çıkarken Declan ona ürkütücü bir bakış attı.

"Şey..." diye başladım.

Artık çalışan uzaktan kumandayla televizyonu açıp doğru kanalı buldu.

"Bütün bunları neden yaptın?"

Sırt kasları tişörtünün altında gerildi. "*Gezelligheid*[20]."

Telefonumu çıkarıp kısık gözlerle arama çubuğuna baktım.

"G-E-Z-E-L-L-I-G-H-E-I-D." Ben daha sormadan yavaşça heceledi.

"Bunu nereden öğrendin?

"Hollanda'da bir aylık eğitim alırken öğrendim."

Sayfa yüklendiğinde güldüm. "*Keyifli* mi? Bu yüzden mi yaptın?"

Başını iki yana salladı. "Keyifliden daha fazlası. İnsanların rahatlayabileceği ve mutlu hissedebileceği bir yer yaratmakla ilgili."

"Ne zamandan beri insanları mutlu etmeyi umursuyorsun?"

"Senin mutluluğundan başka kimsenin mutluluğunu umursamıyorum."

İtirafıyla birlikte kalbim sızladı. "Bu, birinin bana söylediği en tatlı –ama aynı zamanda en yanlış– şeylerden biri olmalı."

"Neden yanlış?" Sözlerim kafasını karıştırmışa benziyordu.

"Çünkü güzel şeyleri istediğin için yapmalısın, beni mutlu edeceğini düşündüğün için değil."

"Seni mutlu etmek *istiyorum*, bu yüzden de güzel şeyler yapıyorum."

Pekâlâ, bu konudaki mantığına tam olarak karşı çıkamazdım, özellikle de bu, ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu öpmek istememe neden olurken.

Dudağımı ısırdım. "Beni mutlu eden şey, senin istediğin şeyle çeliştiğinde ne olacak?"

Declan'ın bakışları koyulaştı. "O zaman seni aksine ikna ederim."

---

20 **Gezelligheid:** Felemenkçe, sevdiklerinizle beraber geçirilen keyifli zaman, sevdiklerinizle çevrili olmanın verdiği sıcak his, rahat olma durumu veya gerçeği. *–y.h.n.*

Başımı ona çevirdim. "İlişkiler böyle yürümez."

"Bizimki tipik bir ilişki değil, bu yüzden aynı kurallar geçerli değil."

"Hayatında beni ikna edemediğin zamanlar olabilir. O zaman ne olacak?"

"Konu sen olduğunda gereken her yolu denemeye hazırım."

"İşkence de buna dâhil mi?"

Yanağımı kavrayıp beni kendine doğru çekti. "Sonunda boşalmana izin verirsem yine de işkence sayılır mı?"

"Cinsel arzuları olan bir canavarın kilidini açtım."

Kahkaha atıp beni ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olacak kadar ateşli öptü. Dili benimkine değdiği an yaptığımız sohbet hafızalarımızdan silindi.

Kapı zili çaldığında Declan gitmeme izin vermekte tereddüt etti. Tam kapıyı açmaya gidecekken beni kendine çekip son bir kez daha öptü.

Zil tekrar çaldığında gülüp arkamda somurtkan bir Declan bırakarak kapıyı açmaya gittim. Açtığımda, Rowan'la Zahra el ele karşımda duruyorlardı.

Zahra bana gülümseyerek bakıyordu. "Selam!" Bana cevap verme fırsatı vermeden üzerime atılıp kollarını boynuma doladı. "Seninle vakit geçireceğimiz için çok heyecanlıyım!"

"Ben de," dedim nefes nefese.

Declan'ın gölgesi herkesi olduğu yerde dondurmuş gibi görünüyordu.

"Declan." Rowan çenesini kaldırdı.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Rowan'a elini uzattı.

Dudakları seğiren Rowan, Declan'ın elini görmezden gelerek kolunu abisinin sırtına doladı ve hafifçe vurdu. "Tehditlerin beni meraklandırdı."

"Tehdit mi?" diye sordum.

Declan, sorumu duymazdan gelerek Rowan'a ölümcül bir bakış attı.

Rowan bakışlarını bana çevirince yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Bugün çok keyifli geçecek."

"F1 hayranı mısın?"

Soruma cevap verirken Declan'a baktı. "En büyük F1 hayranıyım hem de. İnsanların hezimete uğramasını izlemeye bayılıyorum."

Zahra, Rowan'ın koluna vurdu. "Çok ayıp!"

Declan'ın çenesi seğirdi.

"Pekâlâ, sidik yarışınız ne kadar eğlenceli olsa da bazılarımız buraya mimozalar için geldi." Zahra kolunu benimkine dolayıp beni Declan ve Rowan'dan uzaklaştırdı. "Hadi, gidelim."

Omzumun üzerinden onlara bakmaya devam ettim. Declan, Rowan'ın üzerine yürüyerek bir parmağını göğsüne bastırdı. Rowan rahatsız olmuşa benzemiyordu, aksine güldü ve bu kadar uzaktan anlayamadığım bir şey söyledi.

Zahra elime pat pat vurdu. "Onlara aldırma. Rowan, Dreamland fiyaskosundan beri Declan'dan intikam almak istiyor. Bu konuyu konuşmaları an meselesiydi."

Rowan, şirkette ona yardım etmek yerine Dreamland'e geçmeyi seçtiğinde Declan'ın ne kadar üzüldüğünü düşünürsek basit bir konuşmanın aralarındaki her şeyi çözeceğinden emin değildim.

Zahra'ya döndüm. "Sen biliyor muydun?"

Güldü. "Ah, evet. Rowan, Dreamland'de kalmaya karar verdikten sonra bana söyledi."

"Vay canına."

"Yaptığı şey ne kadar hoşuma gitse de aile dramlarından hoşlanan biri değilim. O yüzden işleri bir an önce düzeltmelerini tercih ederim. En azından Rowan'ın iyiliği için.

Declan'ın öfkesini umursamıyormuş gibi davranıyor ama onu tanıyorum. Abisini seviyor."

"Bir anlamı olacaksa, bence Declan da onu özlüyor."

"Daha çok küçük kardeşine sataşmayı özlemiş gibi."

Cal oturma odasından çıktı. "Declan sonunda işkence edecek başka birini buldu. Iris ateşini söndürdüğü sürece gazabından korkmamıza gerek yok."

Nefesim kesildi. "Sana bunu kim söyledi?"

"Az önce sizi öpüşürken gördüm."

Zahra'nın gözleri büyüdü. "Onu öptün mü?"

Gözlerimi kaçırırken yanaklarım ısındı.

"Aman Tanrım. Konuşmamız gerek. Hemen." Zahra beni merdivenlere doğru çekiştirdi ama ben iki mimoza kapabilmek için hızlıca yolumu değiştirdim. İçimde bu konuşma için alkole ihtiyacımız olacağına dair bir his vardı.

Zahra'yla ben içkilerimizi alıp benim odama çıktık. Eve taşındığımdan beri ilk kez büyük pencerenin önündeki oturma alanını kullanıyordum.

Zahra etrafa bakınırken, "Güzel oda. Beklediğimden çok farklı," dedi.

"Zindan şu anda temizleniyor, o yüzden en iyi seçenek buydu."

Zahra güldü. "Affedersin. Bazen yüksek sesle düşünüyorum ve görgü kurallarını unutuyorum."

İçkimden bir yudum aldım. "Endişelenme. Eminim her şeyi merak ediyorsundur."

Bütün yüzü aydınlandı. "Evet! Sana sahte evliliğini sormak için can atıyordum ama düğünün bunun için uygun bir yer değildi."

"Yasal nedenlerden dolayı sana bu konuşmayı kimseye anlatmamanı söylemek zorundayım."

Homurdandı. "Bu cümle herhangi bir arkadaşın üzerinde gerçekten işe yarıyor mu?"

Omuz silktim. "Bilmem. Her şeyi bilen Cal dışında hiç arkadaşım yok."

Alt dudağı sarktı. "Çok üzücü."

İç çektim. "Alıştım artık."

"Öyle mi?"

"Buraya evliliğim hakkında konuşmaya geldiğimizi sanıyordum." Konuyu değiştirme şeklim Declan'ı gururlandırırdı.

Zahra kadehini benimkiyle tokuşturduktan sonra içkisinden bir yudum aldı. "Hassas mevzu. Anladım."

Onunla iğneleyici konuştuğum için kendimi kötü hissettim. "Özür dilerim. Kabalık etmek istememiştim."

"Endişelenme. Amacım seni yargılamak değil."

"Azıcık bile mi?"

"Ne için?"

Odama baktım. "Durumumu biraz... garip bulmuyor musun?"

Göğsü sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Hiç de bile. Aksine, Declan'ın bizi buraya seninle vakit geçirmemiz için davet etmesi gayet romantik sayılır."

"Bu da başlı başına bir hayli kafa karıştırıcı."

"Nasıl yani?"

"Bir süre önce sizi davet etmek istemiştim, bana istemediğini söylemişti."

Zahra'nın dudakları *O* şeklini aldı. "Anlıyorum."

"Düşüncelerini paylaşmaktan çekinme."

"Pek bir açıklamam yok. Bir şey istedin, o da yaptı. En azından çabuk öğrenen biri. Rowan'ın benim hislerimi kendininkilerden daha fazla önemsediğini anlaması aylarını aldı."

Güldüm. "Bir dakika, hisler hakkında bir şey demedim."

Gözlerini devirdi. "Hadi ama. Onun sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyor olmalısın."

"Hissettiğini bana kendisi söyledi."

"O zaman sorun ne?"

"Benim." Kabul etmek canımı acıtıyordu ama gerçek buydu. Birine tamamen güvenebilecek durumda olup olmadığımdan emin değildim. Belki de fazla yaralıydım.

"Ah. İşte şimdi taşlar yerine oturdu."

"Nasıl yani?"

"Yeni şeylerden korkmak normaldir. Ben de senin gibiydim. Fena hâlde acı çektikten sonra yeniden bir erkekle birlikte olmaktan korkmuş, hiç emin olamamıştım."

"Sen mi?" Onun pozitif enerjisini birine güvenmekte zorlanan biriyle bağdaştıramıyordum.

"Ah, evet. Evleneceğimi düşündüğüm biriyle zor bir ayrılık yaşadım. Meğer beni Dreamland prenseslerinden biriyle aldatıyormuş."

"Ya." Yüzümü buruşturdum.

Zahra'nın gülümsemesi soldu. "O zamanlar dünyam başıma yıkılmış gibiydi. Ama şimdi, bunun başıma gelen en iyi şey olduğunu anlıyorum."

"Rowan'ı bulduğun için mi?"

Başını iki yana salladı. "Kendimi bulduğum için."

"Bu konuşma için bir kadeh mimozadan çok daha fazlasına ihtiyacım olacakmış gibi hissediyorum."

Zahra kahkaha attı. "Pazar sabahı açılmayacak kadar derin bir konu mu?"

Onu başımla onayladım. "Çok, çok derin."

Kahkahalara boğulduk. Declan'la ilişkimden alakasız, daha güvenli konulara geçtik. Sırf Zahra'yla daha fazla vakit geçirip evliliğim hakkında başka birinin fikirlerini duyabildiğim

için bile Declan'ın bugünkü aile buluşmasını planlamasına minnettardım. Cal iyi niyetli biri olsa da ilişkiler konusunda uzman sayılmazdı. Bu nedenle, mirası için gerekli olmasına rağmen Alana'yla iletişime geçmekte direniyordu.

Kendinden bahsedildiğini anlamış gibi, tam o sırada Cal dramatik bir gösteriyle yatak odamın kapısını açtı. "Bağ kurma seansınızı bölmekten nefret ediyorum ama yarış başlamak üzere ve Declan gerilmeye başladı."

"Sizinle yirmi dakika konuşmak zorunda kaldığı için canı sıkılmıştır."

"İşle ya da miraslarımızla ilgisi olmayan konularda konuşurken kekeleyip durmasını izlemek düşündüğümden daha eğlenceli."

Zahra'nın koluna girdim. "Gidip Declan'ı bu sefaletten kurtaralım."

Cal dudaklarını büzdü. "Karısı olduğun için yanlı davrandığını biliyorum ama adam doğduğu günden beri sefil durumda."

Zahra göz kırptı. "İçimden bir ses bu durumun değişmek üzere olduğunu söylüyor."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Declan

Tüm yılımı mahvetmeye bir e-posta yetti.

"Iris!"

Peşinde kardeşimle birlikte ofisime koşarak geldi. "Ne oldu?"

Cal'in burada ne aradığını sormaya tenezzül bile etmedim. Onu tanıyorsam tamamen sorumluluklarından kaçmak için burada takılıyordu.

"Yakura'nın son e-postasını gördün mü?" Kalp krizi geçirmeden önce fareye sertçe tıklayarak e-postayı kapattım.

"Hayır. Ne yazmış?"

Yüzüm alev almış gibi hissediyordum. "Babamla konuşmuşlar."

"*Siktir.*" Cal yüzünü ovuşturdu.

Al benden de o kadar. "Yakura bizi projeden çekilmekle tehdit ediyor."

Iris karşımdaki koltuğa çöktü. "Neden?"

"Ayrıntı vermemiş ama *hedeflerimizin örtüşmediğine* dair cümlesi benim için yeterli oldu."

Ne olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yokmuş. Babamın nasıl biri olduğunu ve CEO olarak kalmayı ne kadar istediğini düşününce, projemi yetersiz göstermek için elinden geleni ardına koymadığına emindim. Çünkü sonuçta o yönetimde kaldığı sürece Kane Şirketi'nin kârının hiçbir önemi yoktu, bu uğurda bize milyarlarca dolar kazandıracak bir anlaşmayı bile bozabilirdi.

Kendisine kıyasla beni zayıf ve deneyimsiz göstermek istiyordu ki bu, yönetim kurulunun nezdinde sahip olduğum tüm güvenilirliği yok etmek için elindeki en iyi fırsattı. Yöneticiler bu proje üzerinde ne kadar çalıştığımı biliyorlardı. Proje başarısız olursa sonuçları yeni pozisyonuma geçişime zarar verebilirdi.

"Bunu düzeltebiliriz. Yakura'yla konuşacağım." Iris omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı. Durumu kontrol altına alma ve omuzlarımda artan gerilimi hafifletme konusunda eşsiz bir yeteneği vardı.

"Ne diyeceksin? 'Kusura bakma, babam pisliğin tekidir. Aslında öyle demek istemedi,' mi?" diye sordu Cal.

Iris'in kaşları çatıldı. "Tabii ki hayır. Sen beni ne sanıyorsun? Amatör müyüm ben?"

"O zaman onu nasıl ikna etmeyi planlıyorsun?"

Iris bana doğru döndü. "Ona hedeflerimizin nasıl örtüştüğünü göstereceğiz."

"Onların ne olduğunu biliyor muyuz ki?" Cal'in bakışları Iris'le benim aramda gidip geliyordu.

Yüzümdeki ifade de tıpkı düşüncelerim gibi boştu. Yakura'nın amacının arazisine yakışır bir park inşa etmek olduğunu sanıyordum ama belli ki durum öyle değildi.

"Benim aklımda bir fikir var ama iyi mi bilmiyorum..." Iris'in sesi giderek kısıldı.

Cal yüzünü buruşturdu. "Kulağa pek de umut verici gelmiyor."

Ona çenesini kapatmasını söyleyen bir bakış attım. "Devam et."

Benim ilgilendiğimi görünce Iris'in yüzü aydınlandı. "Dreamland Tokyo'yu inşa etme fikrini ilk tanıttığımızda Yakura'nın ilk sorusunun kârla hiçbir ilgisi yoktu. Onun kadar başarılı birinin ne kadar para kazanacağını umursamaması bana çok tuhaf gelmişti."

Cal, Iris'e doğru eğildi. "Ne sormuştu peki?"

"Torunlarıyla eğlenemeyecek kadar yaşlanmadan önce Dreamland Tokyo'yu bitirip bitiremeyeceğimizi sordu."

"Bunu hatırlamıyorum," dedim. Toplantının o kısmına dair hiçbir şey hatırlamıyordum.

Iris gözlerini devirdi. "Tabii ki hatırlamazsın. O sırada tahmini kâr oranını gösteren slayta geçmekle meşguldün."

"Yani ailesini önemsiyor," dedi Cal.

Iris başıyla onayladı.

"Sıçtık. Declan'ın böyle biriyle çalışabilmesine imkân yok."

"Katılmıyorum. Çünkü baban zeki biri olsa da küçük bir detayı atlamış."

"Neyi?"

"Beni." Iris'in gülümsemesi güneşe meydan okuyordu.

Daha iyi tanımlanamazdı çünkü babama karşı içimde kalan son öfkeyi de eritmişti. Hatta yeni bir umutla doluyordum. Iris bana yardım ettiği sürece Yakura'yı projeye devam etmeye ikna edebilirdim. Iris hemen herkesin içindeki merhameti uyandırabilirdi, benim bile.

Cal ıslık çaldı. "Birilerinin burnu fena kalkmış."

Kafasına bir tane patlatasım geldi ama yapmadım. Fevri davranarak kalan son beyin hücresini de öldürmek istemiyordum.

"Güçlü yönlerimi biliyorum, ayrıca Declan'ın arkasını toparlamak gibi bir yeteneğim var."

Kardeşim, "O hâlde planın nedir?" diye sordu.

"Çok basit. Ona Dreamland'in tam olarak neler sunabileceğini göstereceğiz." Gözleri ışıl ışıldı.

"Peki, bunu nasıl yapacağız?" Koltuğumda arkama yaslanarak fikrini değerlendirdim.

"Onu her şeyin başladığı yere götürüp anlaşmadan çekilirse neler kaçıracağını göstereceğiz."

Cal, "Hep birlikte Dreamland'e gitmekten mi bahsediyorsun?" diye sordu.

Iris başıyla onaylayınca Cal'in yüzü düştü. Ben de onun gibi hissediyordum. Rowan'ın aksine ikimiz de parkla hiçbir ilişkimiz olsun istemiyorduk. Annemizle ilgili her anımız o yerle bağlantılıydı. Oraya sadece iş için gidiyordum ve şimdiye kadar da hep öyle olmuştu.

"Bu dediğin Yakura'nın fikrini nasıl değiştirecek?" Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Yakura aile adamı. Ona, babanın aksine senin de öyle olduğunu göstermemiz gerek."

Cal'in kahkahası sinirlerimi bozuyordu.

"Komik olan ne?" Dişlerimi birbirine sürttüm.

"Aile adamı gibi davranmanı kaçıramam. Orada olacağımdan emin olabilirsin."

"Seni davet ettiğimizi kim söyledi?" Iris ona ezmek istediği bir böcekmiş gibi bakıyordu. Bunun için onu öpebilirdim.

Cal bir eliyle vücudunu işaret etti. "Promosyonsuz olmaz."

Iris'in yerine cevap verdim. "Sen gelmiyorsun."

Cal yardım dilenerek Iris'e baktığında Iris omzunu silkti. "Patronum ne derse o."

Öpmek mi demiştim? Böyle bir konuda Cal'in yerine benim yanımda olduğu için onu becerebilirdim.

Cal gözlerini devirdi. "Bana karşı birlik olmanız hiç hoşuma gitmedi."

Iris eline hafifçe vurdu. "Ben senin için diyorum. İş konuşmaktan nefret edersin."

Cal içini çekti. "Haklısın. Yine de en iyi arkadaşına böyle davranman çok yanlış."

"O da benim kocam. Bana ikiniz arasında seçim yaptırma."

Iris o kelimeleri söyleyince aklım başımdan gitti. Sözlerinin altındaki anlam öyle büyüktü ki afallayarak koltuğumun kollarını kavradım.

"Âşıkken inanılmaz iğrençsiniz." Cal'in dudakları kıvrıldı.

Iris güldü. "Aşktan bahseden olmadı."

Cal'in sözlerine gülüp geçmesi, biri göğsümü tırtıklı bıçakla kesiyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Göğsüm yanıyor, midem çalkalanıyordu.

Ona alışması için zaman ver.

Bana nasıl baktığını görmüştüm. Henüz kabullenemese bile beni sevmemesine imkân yoktu.

"Yakura kabul etmeyebilir," diye homurdandım. Dreamland'e gitmemek için neredeyse öyle olmasını umacaktım.

"Onca şeyden sonra hâlâ benden şüphe mi ediyorsun?" Iris gerçekten incinmiş gibiydi.

"Endişe ettiğim sen değilsin," diye açıkladım. Endişe ettiğim şey, Dreamland'e gittiğimde olacaklardı.

"Sen o işi bana bırak."

Iris masama bir yığın kâğıt bıraktı. "Buyur."

"Bunlar ne?"

"Gelecek haftanın seyahat programı. Ben erken davranıp takvimini boşalttım, böylece Yakura gelmeden Dreamland'e alışmak için yeterli zamanımız olacak."

Vay canına. Gerçekten de başarmıştı.

Ondan sahiden de şüphe ettin mi?

Hayır. Tabii ki etmemiştim. Babamın verdiği zarardan ve Iris'in böylesi bir zorluğun üstesinden nasıl geleceğinden endişe etsem de ondan asla şüphe etmemiştim.

Kâğıt yığınını alıp göz gezdirdim. İlk sayfalarda pilotumuza ait bilgiler ve Dreamland programımız yer alıyordu; Rowan ve Zahra'yla parkı dolaşacak, oradaki yaratıcı ekiplerle toplantılar yapacaktık. Hatta Iris çalışmam için özel bir ofis bile ayarlamıştı.

Sonraki sayfalarda Yakura hakkında her şey vardı. Tercihlerinden soy ağacına kadar Iris'in araştırmadığı hiçbir şey kalmamıştı. "Lütfen bana yasa dışı bir şey yapmadığını söyle."

"Yakura'nın Büyük Kanyon'a yapacağı seyahatin planını çalıp uçağını Florida'ya indirmesi için birine rüşvet vermeyi yasa dışı sayıp saymamana bağlı."

Burnumun kemerini sıktım. "Yapmadım de."

Iris'in kahkahası kalbimin ritmini bozdu.

"Tabii ki yapmadım! Ama böylesine büyük işler başarabileceğimi düşünmen gururumu okşadı."

"Sen aklına koyduğun her şeyi yaparsın."

Gülümsemesi silindi. "İşyerinde bana tatlı şeyler söyleme."

"Neden?"

"Çünkü uygunsuz şeyler yapmak istememe neden oluyor."

Kâğıtları masanın üzerine atıp arkama yaslandım. "Ne gibi?"

Parmağını salladı. "Hayır. Mesai saatlerinde bana dokunmak yok."

Kan doğruca penisime hücum etti. "Hasta olduğumuzu söyleyerek izin alabiliriz."

İkinizin de işi ekmesini önerdiğinin farkında mısın?

Iris güldü. "Günü yarıladık bile, ayrıca on dakika sonra park geliştirme müdürüyle toplantın var."

Bilgisayarımdaki saate baktım. "O hâlde fazla zamanımız yok." Masamın altındaki otomatik kilitleme düğmesine bastığımda çıkan *klik* sesi üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Sen ne..."

Onu elinden tutup kucağıma çektim.

"Aklını kaybetmişsin."

"O zaman umarım bir daha bulmam." Dudaklarımı onunkilere bastırarak tüm itirazlarını susturdum. Bana başımı döndürecek bir açlıkla karşılık verdiğinde tenim karıncalandı. Onu öpmek, hak etmediğim hâlde cennete girmek gibiydi; her ânının kıymetini bilecektim.

Dudaklarımız ayrıldı ve Iris bacaklarını açarak kucağıma oturdu. Kendini aletime bastırıp kalçasını beni arzudan çıldırtacak şekilde hareket ettirmeye başlayınca başım koltuğa düştü. Kalçasını sıkıca kavrayıp onu kendime bastırdım.

Öpücüklerini çenemden boynumun kıvrımına doğru indirip hassas cildi emerken kalçam yukarıya doğru hareket etti.

O, ereksiyonumun üzerinde gidip gelirken pantolonumun önü ıslanmaya başladı. Aklım başımdan gitmiş hâlde onu tutup aşağı yukarı hareket ettirdim, pozisyonunu değiştirdiğimde yüksek sesle inleyerek bana sürtündü.

Cep telefonunun tiz sesi ânı böldü. Iris geri çekildi ama ben kalçasını bırakmadım.

"Buna bakmam lazım." Boğuk sesi heyecanımı körükledi.

"Sesli mesaja düşsün." Onu çenesinden tutup ağzını benimkine doğru geri çektim.

Son anda başını çevirerek yanağını uzattı. "Önemli olabilir."

"Bunun kadar değil." Onu ayağa kaldırıp masama doğru çevirdim. "Eğil ve ellerini masanın üzerine koy." Avucumu beline bastırarak onu aşağı ittim.

Kontrolümü kaybetmeye başladığımı hissetmiş olmalı ki soru sormadan dediğimi yaptı. Öne eğilip ellerini masaya koyduğunda elbisesi kışkırtıcı biçimde yukarı sıyrıldı. Parmak uçlarımı bacaklarında gezdirirken aldığı keskin nefesler sessizliği dolduruyordu. Elbisesini kaldırarak yuvarlak poposunu ortaya çıkardım.

"Bunu benim için mi giydin?" Iris'in dantelli yeşil tangasıyla oynarken aletim pantolonumun içinde kaya gibi sertleşti. Yeşil daha önce en sevdiğim renk değilse bile artık kesinlikle öyleydi.

Başını çevirip omzunun üzerinden bana kötü kötü baktı. "Narsistliğin yine ortaya çıktı."

"Nasıl yani?"

"Yeşil *benim* en sevdiğim renk."

"Ne zamandan beri?"

"Sen üstüne konmadan çok öncesinden beri." Kahkahası güneşte uzanmak gibiydi.

Başımı iki yana sallayarak kontrolü yeniden ele aldım. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Düşüncelerini benimle paylaşmak zorunda değilsin."

Parmaklarımı bacaklarında aşağı yukarı gezdirdiğimde nefesi kesildi.

"Bence böyle bir şey olmasını umuyordun."

Kahverengi gözleri parladı. "Fazla havaya girmişsin sanki."

"Yani istemiyor musun?" Islak üçgen kumaşı okşayıp elimi geri çektiğimde bana öldürücü bakışlar attı.

"*O kadar* da değil."

Gülerek tangasının kenarlarını tutup bacaklarından aşağı sıyırdım. Iris ayaklarını birer birer kaldırdıktan sonra eğilip tangayı yerden aldım.

Cebime koyarken bana kaşını kaldırarak baktı. "Hatıra saklayan tiplerden olduğunu bilmiyordum."

"Sana istediğim zaman sahip olabilecekken neden hatıraya ihtiyacım olsun ki?" Bacaklarını iki yana açtım. İşaret parmağımı yarığında gezdirerek onu daha fazla uyarırken Iris dudağını ısırarak inlemesini bastırdı. Kalbim kulaklarımda atıyor, geçen her saniye sesi daha da yükseliyordu. Parmağımı içine soktum, sokar sokmaz da geri çektim.

Iris inleyerek kalçasını bana doğru itti. "Lütfen."

"Lütfen ne?" Ondan uzaklaştığımda kalçasını boşluğa doğru itti.

"Boşalt beni."

İki parmağımı içine soktuğum anda öldürücü bakışları şehvet dolu bir hâl aldı. Penisim parmaklarımın yerini almak için sızlanıyor, parmaklarım da aynı sabırsızlıkla hareket ediyordu. Iris alt dudağını ısırarak iniltilerini tutmaya çalıştı.

Başparmağımı klitorisine bastırıp ağır ağır okşadım. Parmaklarım zevk noktasına değdiğinde dizlerinin bağı çözüldü, ayakta durabilmek için masaya tutundu. Hemen ardından titreyerek boşalırken masanın üzerine yığıldı.

Ben kemerimi çözüp pantolonumu indirirken Iris tamamen sersemlemiş hâldeydi. Onun için görevimi hiçe sayma düşüncesinin göğsümü nasıl sıkıştırdığına aldırış etmeden prezervatifi hızlıca taktım.

Onun da istemesi an meselesi. Acele etme.

Ereksiyonumu bacaklarının arasına yerleştirdiğimde Iris hemen doğruldu ama onu yeniden masaya yatırdım.

Eğilip göğsümü sırtına bastırdım. "Şu hâlin bile beni boşaltmaya yeter; kıçın havada, yüzün aşağıda ve benim için sırılsıklamsın."

"Kusura bakma ama öylesi büyük hayal kırıklığı olurdu."

Saçlarını kenara çekerek boynunu açığa çıkardığımda soluğu kesildi. Onu çılgına çeviren noktayı öptüm. Kendini bana doğru itince aletimin ucu içine girdi. İnlememi bastırmak için yanağımın içini ısırdıysam da gözlerim yuvalarında döndü. Daha önce kimseyle aramda böyle bir bağ hissetmemiştim. Yıllar geçtikçe birini arzulamanın, o kişiye her bakımdan sahip olma arzusuyla hareket etmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Beş dakika sonra toplantım vardı ama ben toplantıya hazırlanmak yerine masamda Iris'i beceriyordum. Aslında onlar dışarıda beklerken Iris'e kendini ne kadar iyi hissettirdiğimi duyduklarını düşünmek beni tahrik ediyordu.

Iris hareket etmememden memnun kalmayarak masanın kenarına tutunup kendini bana doğru itince içine daha çok girdim.

Kalçasını sıkıca tuttum. "Burada yetkili kişi sen değilsin."

"Ah, hayatım. Ben her zaman yetkili kişiydim. Ama sen burada işleri kimin yürüttüğünü fark edemeyecek kadar kendine dalmıştın." Genişçe gülümseyince nefes alma yetimi kaybettim.

Hızla içine girdiğimde nefesinin kesilmesi beni gülümsetti.

"Ne diyordun?"

Iris *kahkaha* attı.

Onun kahkahaları, kilit altında tuttuğum vahşi yanımı uyandırdı. İçinden çıkıp cezalandırıcı bir güçle yeniden girdim. İrileşmiş gözlerinde hâlâ neşe vardı; aramızdaki bağdan biraz olsun etkilenmiyormuş gibi görünmesi beni delirtiyordu. Çaresizce ona aramızda gücü elinde tutanın kim olduğunu göstermek istiyordum.

Sinirimin acısını vücudundan çıkardım. İki elimle belini sıkıca kavrayarak içine tekrar tekrar girip çıktım. Solukları daha düzensiz bir hâl alırken kontrolünü kaybetmeye başladı, masayı tutan elleri gevşedi.

Burada yetkili kişi sen değilsinmiş, hadi oradan!

Kapı çalınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bay Kane? Saat üçteki toplantımız için geldiğimi haber vermek isterim."

Öne eğilip başparmağımın ucunu klitorisine bastırdım. "Konuş."

"Merhaba, Bay Davis. Birkaç dakika içinde hazır olacağız." Neşeli sesi gözlerindeki şehvetle uyuşmuyordu.

Benden uzaklaşmaya çalıştı ama onu bırakmadım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Henüz gidebilirsin demedim."

"Göt herif."

Aletimi içinden çıkarıp ucunu kızının yarığında gezdirdim. "Bu, seninkinin tartışmaya açık olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bir dene istersen, seni ucu kırık kalemle öldürürüm."

Omzumu silktim. "Tüh. Belki gelecek sefere."

Gülümseyerek hiçbir uyarıda bulunmadan yeniden içine girdim. Nefesinin kesilmesi göğsümü gururla doldururken bacaklarının titreyişi beni çıldırtıyordu. Iris'i becermek hızla en sevdiğim hobi hâline geliyordu. Her seferinde önce kimin pes edeceğine dair bir savaş veriyorduk.

Boşalma dürtüsüne karşı koymaya çalışırken sırtımdan aşağıya bir ürperti indi. Dudaklarının arasından çıkan her nefes ve inilti için canla başla uğraştığımdan aletimin üzerine sertçe boşaldığında zafer kazanmış gibi hissettim. Bacakları altından kayınca onu tuttum ve kendim de boşalana kadar içine defalarca girip çıktım.

Boşalırken hissettiğim rahatlama tüm benliğimi sararken gözlerimin önünde siyah noktalar belirmeye başladı. Iris içine son bir kez girince masaya tutundu. Benim bacaklarımda da derman kalmamıştı ama henüz geri çekilmek istemiyordum. Kapının diğer tarafında kim beklerse beklesin, Iris'le aramızdaki bağı koparmak istemiyordum.

Eğilip boynunu öptüm. "Burada kontrolün sende olduğunu düşündüğünde bunu hatırla." Aslında zırvalıyordum. Kontrolümü haftalar önce kaybetmiş, onun içimde uyandırdığı hislerin kölesi olmuştum.

Iris içini çekti. "Bu masaya bir daha asla aynı gözle bakamayacağım."

"Bir de beni düşün, bundan böyle bir dizi tırnak izinin yanında çalışacağım."

Sanki bir yararı olacakmış gibi talaşları sildi. "En azından senin için güzel anılar canlandıracak."

"Daha çok sertleşmeme neden olacak gibi."

"Neden ikisi birden olmasın?" Kahkaha attığında yüzümü tenine bastırarak gülümsedim. Ona böyle tepki verdirmeyi seviyordum.

Sıçtın. Tam anlamıyla sıçtın.

Nihayet Dreamland'e gelmiştik. Fırından yeni çıkmış kurabiye kokusu ağzımı sulandırıyordu. Üç oturaklı golf arabamız tuğla döşeli boş caddelerde hızla ilerliyordu. Prens ve prenses kıyafetleri giyen güler yüzlü çalışanların, parkta yeni bir yoğun güne hazırlanan dükkânların önünden geçtik.

Tam karşımızdaki prenses kulesine yaklaştıkça heyecanım artıyordu.

Declan elini salladığım bacağıma koydu. "İyi misin?"

Sırıttım. "Sadece heyecanlıyım."

Kaşlarını çattığında alnı kırıştı.

Zahra arkasına dönüp bize baktı. "Parka en son ne zaman geldiniz?"

Yüzüm düştü. "Bir keresinde iş için gelmiştik."

"Dreamland'e bir kere geldin, o da *iş* için miydi?" Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

Declan, *bana bak* dercesine bacağımı sıktı ama bakmadım. Yüzündeki acımayı görmek istemiyordum.

Yalan söylemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. "Annemin bilet alacak parası yoktu. Uçak biletleri, otel, giriş ücretleri derken burada harcayacağımız parayla bir aylık mutfak alışverişi yapılırdı."

"Annen ne iş yapıyor?"

"Resim öğretmeni."

Zahra Rowan'ın koluna yapıştı. "Öğretmen indirimi teklif etmeliyiz. Bir de öğretmen çocuğu indirimi. Ayrıca çocukken Dreamland'e hiç gitmemiş yetişkinler için de indirim uygulanmalı."

Rowan ona yan yan baktı. "Böyle giderse hiç para kazanamayacağız."

"Dışarıda bir yerlerde Dreamland'e hiç gitmemiş yetişkinler var, Rowan. Şimdi cimri olmanın sırası değil."

Rowan yardım istercesine Declan'a baktı ama Declan'ın gözleri bendeydi.

"Daha önce buraya gelmediğini bilmiyordum."

Omzumu silktim. "Hiç sormadın."

Bacağımı daha çok sıktı. Bakışlarımı Declan'a çevirip de yüzündeki ifadeyi görünce sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

"Parkı gezmek ister misin?"

"İş için mi?"

"Hayır. Eğlenmek için."

Bu fikir beni güldürdü. "Buradan nefret ediyorsun."

"Bir günlüğüne etmiyormuş gibi davranabilirim."

"Yakura'yla olan ön görüşmemize hazırlanmaya ne dersin?"

"Park yarın da burada olacağına göre iş bekleyebilir."

İçim sıcacık oldu. Kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım. "Çok isterim."

Declan grubumuza döndü. "Planlar değişti."

Zahra sevinçle çığlık atarken Declan öyle istediği için bütün planlarımız değişti.

Sırf benim için.

Zahra, gelmiş geçmiş en iyi tur rehberiydi. Çocukluğundan beri Dreamland'in bir parçası olduğundan, burası hakkında her şeyi biliyordu. Onun rehberliği ve Rowan'ın kuyruklara kaynak yapma yeteneği sayesinde koca parkı bir günde gezmemizi engelleyen hiçbir şey yoktu. Şey, ben hariç. Odaklanmak için elimden geleni yapsam da her birkaç adımda bir denk geldiğimiz farklı çiçek ve bitki sergileri dikkatimi dağıtıyordu. Onların renk cümbüşüne kapılmadan edemiyor, her seferinde durup Dreamland karakterleri şeklinde budanmış birbirinden güzel ağaçları inceliyordum.

Bu sırada Declan gölgem misali peşimden ayrılmıyor, her hareketimi izliyordu.

Yanaklarım kızararak ona baktım. "N'oldu?"

"Oyuncaklardan çok bitkilerle ilgileneceğini bilmeliydim."

"Ama şuna baksana! Resmen sanat!" Kolumu, Brady Kane'in ikonik ilk karakteri olan Uzaylı Iggy'nin heykelinin omzuna attım. Baştan ayağa budanmış yeşil yapraklardan ve bir top telden yapılmaydı.

"Sanat mı?" Yüzü ifadesiz olsa da sesi neşeliydi.

Zahra sekerek yanımıza geldi. "İstersen seni bahçecilik bölümüne götürebiliriz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sahi mi?"

Gülümsedi. "Elbette. Hiç sorun değil."

"Aman Tanrım. Çok isterim!"

"Oradakiler bitkilerine hayran hayran bakıp sürekli fotoğraflarını çektiğin için kendilerini rock yıldızları gibi hissedecekler."

"Çünkü *öyleler*."

Zahra telefonunu çıkarıp ekrana birkaç kez tıkladı. "Yarın vaktin var mı? Bölüm başkanı da orada olacak, sana etrafı gezdirmekten mutluluk duyacaktır. Çiçek Festivali hazırlıklarından dolayı normalden daha yoğunlar ama sana perde arkasını göstermek isteyeceklerinden kuşkum yok."

Nefesim kesildi. "Bölüm başkanı bana etrafı gezdirmek mi istiyor?"

Kahkahasını tutmaktan göğsü sarsıldı. "Evet. Kendisi söyledi." Mesajları kendi gözlerimle görebilmem için telefonunu bana çevirdi.

Declan boğazını temizledi.

Kahretsin. Tatilde değilsin, unuttun mu? Bugün protokolden yeterince sapmıştık zaten. Declan'ın ihtiyacı olan son şey, şu anda önemli olmayan şeyler yüzünden dikkatimin dağılmasıydı. Ne zaman istersem gelip Dreamland'i gezebilirdim ama Yakura'yı bizimle çalışmaya ikna etmek için tek şansımız vardı. Bitkiler bekleyebilirdi.

Başımı iki yana salladım. "Şey, aslında yarın bana uymuyor. Kendisine özürlerimi ilet lütfen. Belki başka sefere."

Zahra'nın yüzü düştü. "Ah, hiç sorun değil."

Declan beni dirseğimden tuttu. "Neden kabul etmiyorsun?"

"Çünkü hazırlanmamız gereken bir toplantımız var. Yakura birkaç gün içinde buraya gelmeden önümüze koyabileceği her taşa hazırlıklı olmalıyız."

"Bugün gördüğünden daha farklı bir şey olmayacak."

Kaşlarımı çattım. "Ama biz bir takımız."

"Sen birkaç bitkiye bakarken sensiz birkaç saat hayatta kalabileceğime eminim."

"Öyle mi? İşte bir bahane bulup masama uğramadan yarım saat bile geçiremiyorsun ama."

"Sana sözlü talimat vermeyi seviyorum."

"Neden?"

"Gözlerinin meydan okumayla parıldamasını görmekten daha iyi bir nedene ihtiyacım var mı?"

"Yalancı."

Sağ gözü seğirdi. "Biraz araştırma yapıp seninki gibi öğrenme güçlüğü olan kişilerin sözlü ve yazılı talimatları nasıl daha iyi uyguladıklarını öğrendim."

Dizlerimin bağı çözüldü. "Başka ne öğrendin?"

Kolunu belime doladığında her an yere yığılacak gibiydim.

"En çok sesli notlar ve telefon aramaları işe yararmış."

Boğazımın düğümlenmesine rağmen güldüm. "Ben de mesajlaşmaktan nefret ettiğini sanıyordum."

Dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrıldı. "Ediyorum zaten. Senin için yaptığımı sanma."

"Hadi oradan." Gülerek göğsünü ittim.

Yerinden kıpırdamadıysa bile gülümsedi. "Zahra, yarınki etkinlikleri planlayabilirsin. Iris için çok zor olsa da bensiz bir gün geçirebilir."

Dil çıkardım. "Üç yıldır bir tek mesai gününü bile bensiz geçirmemiş adama bakın siz."

Koyu gözlerini benimkilere dikerken sesi alçaldı. "Uzunca bir süre daha geçirmeyi planlamıyorum."

Declan birbirine dolanmış bedenlerimizin üzerine yorganı çekerken göğsüne sokuldum. Bunu yapmasına minnettardım çünkü tüm parkı *iki kez* dolaştıktan sonra kılımı kıpırdatacak hâlim kalmamıştı.

Dalgın dalgın göğsünü okşuyordum. "Bugün için teşekkürler."

"Ne zaman güzel bir şey yapsam teşekkür etmene gerek yok."

"Bir yerde iyi davranışı ödüllendirmenin tekrarlanma şansını artırdığını okumuştum."

"İyi davranışı ödüllendirmenin daha iyi yolları da var." Declan'ın boğuk sesi içimde alevler tutuşturdu.

"Seks ne kadar cezbedici olsa da şu anda kılımı kıpırdatacak hâlim yok."

"Bütün işi ben yaparım."

"İnisiyatif almayı sevdiğin kimin aklına gelirdi?"

"Pratik mükemmelleştirir diyorlar, o yüzden olabildiğince çok pratik yapmaya çalışıyorum."

O kadar çok güldüm ki neredeyse altıma işeyecektim. "Daha fazla pratiğe ihtiyacın yok. Bana güven." Yıllardır kadınlardan uzak duran biri için Declan yatakta inanılmazdı. Ofiste de. Duşta da. Beni yaslayıp becerebileceği yüzeyi olan hiçbir yer güvende değildi.

"Egom sana teşekkürlerini iletiyor ama ben seksten değil, bebek için pratik yapmaktan bahsediyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Birkaç hafta önce Declan'ın tartışmanın ortasında beni bırakıp gittiği o konuşmadan beri prezervatifler hakkında konuşmamıştık. İkimiz de konuyu açmaya cesaret edemediğimizden kullanmaya devam ediyorduk.

"Şey mi diyorsun..." Sustum. Söyleyemiyordum bile.

"Futbol takımını kurmaya başlamak istiyorsan ben hazırım."

"Futbol takımı da nereden çıktı?"

"Sen söyledin."

"Ne? Ne zaman?"

"Yanılmıyorsam bir minibüs dolusu çocuk istediğini söylemiştin."

Konuşurken nefes aldığımdan bile emin değildim. "Ama biz sadece bir çocuk için anlaştık."

"Planlar değişir."

"Bir çocuk bile istemiyordun. Şimdi koca bir futbol takımı istediğine inanmamı nasıl beklersin?"

"İstiyorum çünkü seni mutlu edecek."

"Kimse bu sebepten çocuk yapmamalı. Çocuklar, ömür boyu sürecek bir bağlılıktır..."

Beni susturmak için dudaklarımı öptü. "Aynen öyle."

"Ama..."

Beni yeniden öptüğünde yatağa gömüldüm.

"İster bir çocuğumuz olsun ister beş tane. Hepsini benden yaptığın sürece sıkıntı yok. Sen iste, bir minibüs dolusu çocuk da yaparız."

"Ya hazır değilsem? Ya bütün bunlar tek seferde fazla gelirse? Hem yeni bir ilişkiye başlamayı hem de bebek doğurmayı kaldıramazsam?"

Yutkundu. "O zaman bekleriz."

"CEO olmanı ertelemen anlamına gelse bile mi?"

"Öyle olsa bile."

Benliğimi o kadar güçlü bir duygu sardı ki gözlerim yaşardı. Bir damla yaş yanağımdan süzülüp yastığıma düştü. Onun ağzından bu lafları duyacağım kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Dudaklarım karıncalanana, beline sardığım bacaklarım titreyene kadar beni öptü. Giysilerimiz yerde birikti. Komodinin üzerindeki prezervatife uzandığında elini tutup başımı iki yana salladım.

Bana gergin gözlerle baktı. "Emin misin?"

Konuşmaktan korkarak başımla onayladım. İnleyerek beni öptüğünde bu kez dudaklarım alev aldı. Vücuduma sanki ilk defa dokunuyormuş gibi ağır ağır hareket ediyordu.

Declan öpücüklerini dudaklarımdan göğsüme indirirken bunu bana sevildiğimi hissettirerek yapıyordu. Meme ucumu ağzına alıp diliyle oynadı. Sırtımdan aşağı inen ürpertiyle sarsıldım. Declan gülerken boğazının titremesini tenimde hissettim ama sonra gülmeyi bırakıp işkencesine devam etti. Ardından diğer mememe geçip beni çıldırtana kadar oynadı.

Ona sürtünerek boşalmaya çalıştım. Sırf memelerimi emmesi, yalaması ve ısırması bile beni zevkin doruklarına taşıyordu ama boşalamıyordum.

Hayal kırıklığıyla inleyip saçını çektim.

"Birileri fazla mı sabırsız?"

"Acele etmezsen o birileri kendi işini kendi görecek."

Kahkahası, içimi, karnımın altını sarandan başka bir sıcaklıkla doldurdu. Yatağın ayak ucuna doğru kaydı ve çarşafımızı bozarak bacaklarımı iki yana ayırdı. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken dilini içime soktu. Sırtım yay gibi gerildi ama Declan beni yatağa bastırıp diliyle becermeye devam etti.

Hep bu kadar iyi mi hissettirecek?

Gülüşü vücuduma yeni bir titreşim dalgası yayarken az önce yüksek sesle konuştuğumu fark ettim.

"Sadece seninle." Parmakları diliyle birlikte hareket etmeye başlayarak hazzımı doruğa taşıdı. Declan başparmağıyla klitorisimi okşadığında inleyerek boşaldım.

Declan nihayet durduğunda kendimi tamamen salmış hâlde hareketsizce yatıyordum.

"Çok güzelsin." Üzerime çıkıp yanağımı okşadı. Elleriyle bacaklarımı biraz daha ayırarak kendisine yer açtı.

"Seninle sonsuza kadar yaşasam bile bizim için planladığım her şeyi yapmama yetmez."

"Bu, çok fazla plan demek."

"Önce bundan başlayalım."

Aletini girişime yerleştirirken titredim. Declan aletinin ucunu ileri geri sürterek ıslaklığımı yaydı. Titrek nefesleri içimi gururla dolduruyordu.

Bacaklarımı vücuduna dolayarak onu devam etmesi için cesaretlendirdim.

"Emin misin?" Sesi tereddütlü çıkmıştı.

"Sen eminsen eminim."

"Seni hak etmiyorum. Hiçbir zaman etmedim, yaşadığım sürece de etmeyeceğim."

"Sen iyi şeylere layıksın."

Penisini santim santim iterken gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. İçime tamamen girdiğinde ikimiz de titredik ve Declan derin bir nefes alarak gözlerini sımsıkı yumdu.

Dişlerini sıkarak, "Sikeyim," dedi.

Bence de sikmeliydi. Tekrar hareket etmeyeceğinden korkmaya başlamıştım ama nihayet kendini kontrol altına alarak içime girip çıkmaya başladı.

Kalçasının her vuruşunda daha yükseğe tırmanıyordum. Hareketleri çıldırmış gibiydi. Kontrolsüzdü. Daha önce hiç deneyimlemediğim biçimde ilkeldi. Aynı anda hissettiğim onlarca duygudan başım dönüyordu. Bir hafiflik hissi beni ele geçirirken sanki ruhum bedenimden ayrılıyormuş gibi hissettim.

Declan da benden farksız değildi. Sahibiymişçesine vücuduma girip çıkarken gözleri simsiyah olmuştu. Kendi zevkine göre beni evirip çevirirken tuttuğu yerlerim morarıyordu. Kendimi en güzel şekilde kullanışmış hissediyordum.

Beni hafif çevirerek penisinin tam da nefesimi kesen noktaya vurmasını sağladı. Başparmağı yeniden klitorisimi buldu ve birkaç kez ağır ağır okşamasıyla kendimden geçtim.

Orgazmım dinene kadar beni becermeye devam ettiğinden altında yeniden kıvranmaya başladım. Sonunda kendisi de doruğa ulaştığında iniltilerini doğrudan klitorisimde hissettim. Kalçası hareket etmeyi hiç bırakmadan içime boşaldı. Beni altında ezmemeye dikkat ederek dirseklerinin üzerine düştü ve dudaklarımı bir kere daha öptükten sonra alnını alnıma dayadı.

İkimiz de hareket ederek bu anı bozmak istemiyorduk. Bu yüzden Declan içimden çıkmak zorunda kalana kadar öyle kaldık, çıkarken sperminin bir kısmı dışarı aktı.

"Siktir." Islaklığı kayganlaştırıcı gibi kullanarak klitorisime sürerken gözleri hayran hayran bakıyordu.

Vücudum baştan ayağa karıncalanınca iç çektim.

"Bu, hayatımda duyduğum en seksi ses." Boğuk sesi libidomu fena etkiliyordu.

Benimle işinin bittiğini sanıyordum ama yeniden bana dokunmaya başlayarak beni bir kere daha kendine hazırladı.

İkinci kez içime girdiğinde hareketleri bu sefer yavaş ve tatlıydı. *Aşk doluydu.* Yumuşacık öpücükleri ve narin dokunuşlarıyla az önceki barbarlığı için özür diliyordu. Hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim ve şimdi böyle hissetmemin tek sebebi bana olan bakışlarıydı.

Boynumu, omuzlarımı, memelerimi ve alnımı öptü. Kulağıma yabancı kelimeler fısıldayarak ruhuma dokundu. Ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onları söyleme şekli tenimi ürpertiyordu.

"*Daisuki*[21]." Derinlerime kadar girince nefesim kesildi.

---

21 **Daisuki:** *Japonca:* Seni seviyorum. *–y.h.n.*

"*Szeretlek*[22]." Dudaklarını alnıma bastırdı. Bu hareketi nabzımı hızlandırdı, ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumu zevkten titretti.

"*Ich liebe dich*[23]."

Göz göze geldik. Titrememin dokunuşuyla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen bakışlarıyla ilgiliydi.

Ben onun gibi yabancı kelimeler ezberleyemiyor olabilirdim ama ses tonunu ve beden dilini anlıyordum. Söylediği kelimeleri göğsümün ta içinde hissettim.

Ona âşık oluyorsun.

Hayatımda ilk kez aşktan korkmuyordum. Aşk böyle bir şeyse sonucu ne olursa olsun denemeye hazırdım.

---

22 **Szeretlek:** *Macarca:* Seni seviyorum. *–y.h.n.*

23 **Ich liebe dich:** *Almanca:* Seni seviyorum. *–y.h.n.*

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Declan

Iris'in izinli olduğu gün her şeyin boka sardığı gün olacaktı elbette.

Telefonu açar açmaz Rowan, "Bir sorunumuz var," dedi.

"Ne oldu?" Aynada kravatımı düzeltttim.

"Yakura az önce ofisime geldi."

"Siktir." Komodinin üzerinden cüzdanımı alıp ayakkabılarımı giydim.

"Dahası da var. Bil bakalım yanında kim gelmiş?"

"Hayır."

"Babam onunla beraber lobide bekliyor. Buraya gel. *Hemen.*"

Panikleyecek zamanım yoktu, hemen odadan çıktım. Çıkar çıkmaz da Iris'i aradım.

Sesli mesaja düştü, o yüzden bir daha aradım. Normalden farklı olarak telefonu dördüncü çalışta açtı.

"Bir dakika!" Arkada konuşan birine güldü. "Hemen döneceğim."

Birinin yuhaladığını duydum, sesi tıpkı Zahra'nın sesine benziyordu. O anda büyük bir suçluluk duygusuna kapıldım. Gelip babamın pisliğini temizlememe yardım etsin diye onu sahiden Zahra'dan ayıracak mıydım? Adamın sürekli planlarımızın içine sıçması Iris'in suçu değildi. Hem dürüst olmak gerekirse onu babamın yakınlarında istemiyordum. Ama sebebi kendini kontrol edemeyeceğini düşünmem değildi; babamın canımı sıkmak için onu kullanmasını istemiyordum. Iris'in canını yeterince yakmıştı.

"Beni bu kadar çabuk mu özledin?"

Tam ona neler olduğunu anlatacakken balayımızı ve izin gününde çalışmaya zorlanmasına karşı verdiği tepkiyi hatırlayarak sustum.

Hayatımın üç yılını tüm ihtiyaçlarının giderildiğinden emin olarak harcadım, hem de kendi mutluluğumdan feragat ederek.

Hayır, onu yanıma gelmeye zorlayamazdım. Benim için yeterince fedakârlık yapmıştı zaten, ayrıca babamın bana saldırıp durması onun suçu değildi.

Derin bir nefes alarak kararımı kabullendim. "Nasılsın diye sormak için aradım. Orayı beğendin mi?" Asansör düğmesine basıp bekledim.

"Şikago Botanik Bahçesi'ne hormon basmışlar gibi. On beş tane seraları var. *İki kere* kayboldum bile!"

O kadar heyecanlıydı ki sesini duyunca planımdan daha çok emin oldum. Gününü mahvedemezdim. Onu oradan alıp hiç hak etmediği bir aile kavgasının ortasına atamazdım. Onun için isteyeceğim son şey buydu. Iris söz konusu olduğunda babam sınır tanımıyordu ama hayatı boyunca yaşadığı onca şeyden sonra onu bu tür bir istismara maruz bırakmayacaktım.

"Anlaşılan o elektronik kelepçeyi almak zorunda kalacağız."

"Keşke burada olsaydın." Sesindeki özlemi duyunca kendimi daha kötü hissettim.

"Keşke." Dağ kadar sorumluluğum olmasaydı işten izin alıp bütün günü onunla geçirebilirdim. Normal bir adam öyle yapardı.

Ama sen normal bir adam değilsin.

Bu duyguya şimdiden alışsam iyi ederdim çünkü CEO olduktan sonra durum daha da kötüleşecekti.

Zahra Iris'e seslendi.

"Zahra, akşam kardeşinle yemek yeme planımızın hâlâ geçerli olup olmadığını soruyor."

"Sırf sen seksle beni ikna ettiğin için."

"Dün gece şikâyet etmiyordun."

"Acısını daha sonra çıkaracağım."

Iris güldü. "Bugün kardeşine iyi davran."

"Söz veremem."

"Declan..."

"İyi. Ama sırf sen istediğin için."

Asansör geldi ve kapıları kayarak açıldı. "Siktir. Kapatmam lazım."

"Benim de. Birazdan Çiçek Festivali gösterisini izleyeceğiz. Sana fotoğraf atarım!"

Heyecanı bulaşıcıydı, doğru karar verdiğimi bilerek kendi kendime gülümsedim. Onu bu fırsattan alıkoyamazdım. Normal bir koca olmayabilirdim ama bu beni aptal bir koca yapmazdı. Yani umarım yapmazdı.

Telefon kapanmadan önce, "İyi eğlenceler," dedim.

Hiç değilse birimizin güzel bir gün geçireceğini bilmek sevindiriciydi. O kişi ben olmasam bile.

Bay Yakura'nın birkaç gün erken gelmesi üstesinden gelebileceğim bir sorundu.

Babamın kendini affettirmek için onunla çıkagelmesiyse bambaşka bir sorundu. Başından beri temkinli yaklaştığım bir sorun. Planının her adımını bilmesem bile parçaları birleştirecek kadar akıllıydım. Odaya girip de onu Yakura'ya takvimi öne çekmesini söylerken yakaladığımda çok düşünmeme gerek kalmamıştı zaten.

Şerefsiz herif, anlaşmamı çalmak istiyor.

Rowan bana, *bir şeyler yap*, der gibi baktı.

"Bay Yakura."

Yaşlı adam gülümseyerek bana döndü. Ak saçları kusursuz biçimde şekillendirilmişti ve her zamanki takım elbisesinin yerini açık renkli bir Hawaii gömleğiyle keten pantolon almıştı.

"Declan. İşte, görmeyi beklediğim adam."

Elimi uzattım ve tokalaştık. "Bu ne sürpriz?"

Sırıttı. "Ben de tam babana heyecandan daha fazla bekleyemediğimi anlatıyordum."

"Eşiniz nerede?"

Elini savurdu. "Onu küçük detaylarla sıkmak istemedim. Yarın birlikte parkı gezeceğiz. Aslında bu toplantıyı sırf onun için kabul ettim. Dreamland'i gezme fırsatını geri çevirmeme hayatta izin vermezdi."

Kadına teşekkürlerimi sunmak için Iris'ten ona özel bir hediye göndermesini istemeliydim.

"Size VIP giriş kartları çıkartırız," dedi babam.

Ben ona ters ters bakarken gülümseyerek beni görmezden geldi.

Yakura babama tek kaşını kaldırdı. Bu ufacık hareketi öz güvenimi tazelemeye yetti.

Hâlâ araları iyi değil. Babam tarihlerle ne kadar oynarsa oynasın Yakura oltaya gelmiyor.

Anlaşılan henüz anlaşmayı kaybetmiş sayılmazdım.

İçtenlikle gülümsedim. "O hâlde gidelim mi?"

Yakura eliyle kapıyı işaret etti. "Önden buyur."

Rowan'la aramızda, ona babamı ne pahasına olursa olsun meşgul etmesini söylediğim bir bakışma geçti. Rowan başıyla onaylayınca omuzlarımı dikleştirdim.

Bugün, en azından biri benden yanaydı çünkü ona ihtiyacım olacağını şimdiden biliyordum.

Babam liderlik etmeme uzun süre izin vermedi. Yakura'ya Öykü Sokağı'yla Prenses Cara'nın Şatosu'nun girişini gösterdikten sonra ortaya benim bile bilmediğim bir şey attı.

"Birkaç basamaktan rahatsız olmazsanız size şatonun gizli bir bölümünü göstermek isterim."

Rowan bana bakarak başını iki yana salladı.

Siktir.

"Eminim biz parkı dolaşana kadar bekleyebilir."

Babamın yüzü aydınlandı. "Hazır buraya kadar gelmişken aradan çıkarmış oluruz."

Yakura babama karşı temkinli görünüyordu ama yine de başıyla onayladı.

Rowan burnunu sıktı.

Hay sikeyim.

Babam grubumuzu şatonun gizli girişine götürdü. Rowan'a kapıyı açmak için anahtar kartını kullanmasını işaret edince kardeşim bana özür diler gibi bakarak dediğini yaptı.

Babamla Yakura önden merdiveni çıkarlarken ben kapıyı kapatan Rowan'la birlikte geride kaldım. Babamı Yakura'yla yalnız bırakmak istemiyordum ama saldırımı planlamadan önce bilgi edinmem gerekiyordu.

Babamla Yakura merdivenin ilk köşesini dönerek gözden kaybolurken, "Ne yapıyor bu?" diye fısıldadım.

"Yakura'ya gizli kuleyi gösteriyor."

"*Hangi gizli kuleyi?*"

Rowan'ın bakışları boş basamaklara kaydı. "Dedemin, babaannem ölmeden önce ona yaptırdığı kule. Babaannem göremediği için başka kimseye göstermedi."

Yakura acıklı hikâyelere bayılırdı. Babam, annesinin parkın son hâlini göremeden vefat ettiği hikâyeyi anlatarak durumu kendi lehine çevirebilirdi. Hâlâ hayattayken tüm ailesiyle eğlenebileceği bir park yaratma tutkusu düşünülürse Yakura onun anlattıklarına aldanabilirdi.

Sıçtın. "Burası hakkında yaptığımız onca konuşma sırasında bana bu hikâyeden bahsetmek hiç aklına gelmedi mi?"

"Önemli olduğunu düşünmedim."

"Belli ki yanılmışsın. Son zamanlarda alışkanlık hâline getirdin," diye çıkıştım.

Kendime onun Dreamland'e taşınma kararını artık gündeme getirmeyeceğimi söylemiştim ama elimde değildi. Öfke beni aptal ve aşağılık biri yapıyordu.

Katlanamadığın tek adamdan aldığın berbat bir huy.

Rowan kaşlarını çattı. "Kızgınsın diye sinirini benden çıkarma."

"Şu anda hissettiğim şeye kızgınlık demek hafif kalır. Tek görevin vardı. Bu pozisyon için her şeyden vazgeçtin ama bunu bile doğru düzgün yapamıyorsun. Yüz karasısın."

Hem ona hem de burada kalma seçimine saldırıyordum. Öfkemin beni ele geçirmesine izin vermekten gurur duymuyordum ama kendime engel olamıyordum da. Onca insan içinde babama kaybedebilecekken yapamıyordum.

"Senin de park gezinin de canı cehenneme." Kardeşim anahtar kartını göğsüme çarptıktan sonra geldiğimiz kapıdan çıkıp gitti. "Kendi yolunu kendin bul, pislik herif."

Kendime sorun olmadığını, ona ihtiyacım olmadığını söyledim. Yakura'yla kendi başıma anlaşma sağlayamazsam zaten CEO pozisyonunu hak etmediğimi söyledim. Bu düşünceler beni adımlarımı hızlandırmaya itti.

Babamın yerini almak için gereken her şeye sahip olduğumu kendime kanıtlama zamanım gelmişti. Eşit şartlarda olmayabilirdik ama bu, zaferimi daha kıymetli hâle getirecekti.

Babamın ânını yaşamasına izin verdim. Tahmin ettiğim gibi Yakura, babaannemin, Dreamland kapılarını açmadan vefat etmesinden çok etkilenmişti. Zaferim, babam Yakura'nın yüreğini her cız ettirdiğinde parmaklarımın arasından kayıyordu. İnsanlara duymak istediklerini söylemekte ustaydı. Yoluna çıkan herkese aynı numarayı yapmasını izleyerek bu beceriyi ondan kazanmış olsam da babamın insanların duyguları üzerindeki ustalığı rakipsizdi.

Şatodan çıkarken ayakları yere değmiyordu. Başarısını başıma kakmak için Yakura'nın lavaboya gitmesini beklemesine sevinmiştim.

"Bu ani geziyi ben öğrenmeden planlayabileceğini mi sandın?"

"Bu senin anlaşman değil."

"Ben CEO'yum. Şirketle ilgili her şey benimdir."

Yumruklarımı ceplerimde sakladım. "Ama bu projeye *ben* CEO olana kadar başlanmayacak."

"Bana kalsa asla olamazsın." Gülümsemesi gerçekti ki bu sinirimi daha da bozuyordu. Benim kusurlarım yüzünden başarılı oluyordu.

"Bu anlaşmayı istemiyordun bile."

"O, sen bana şantaj yapıp bundan cezasız kurtulabileceğini sanmadan önceydi. Bu projeyi elinden çekip almak çok zevkli olacak. Bunu sırf sana ne kadar berbat bir CEO olacağını göstermek için yapacağım."

Bu süreci Iris olmadan atlatabileceğimi düşünerek aptallık etmiştim. Hem babamın hileli stratejilerini hem de Yakura'nın ihtiyaçlarını aynı anda idare etmeme imkân yoktu.

Hemen telefonumu çıkardım ama arama tuşuna basmakta tereddüt ettim.

Gerçekten onun gününü yine mahvedecek misin?

Başka seçeneğim yoktu. Iris yanımda olmazsa anlaşmayı kaybedebilirdim.

Ama onu yine alıkoyarsan tüm ilerlemen boşa gidebilir.

Siktir et. Bu durumu düzeltebileceğine güvendiğim biri varsa o da Iris'ti.

"Yardım etmesi için karını mı arayacaksın?"

Onu duymazdan gelerek telefonu kulağıma koydum.

Kendi kendine güldü. "Durumu kurtarması için karından medet umuyorsan senden adam olmaz."

Beni kışkırtmaya çalışıyordu ama oyununa gelmeyecektim. Iris'in yardımına ihtiyacım olduğunu kabul etmek beni daha az erkek yapmazdı. Yakura'yı en iyi anlayan kişi oydu ve aksini düşünmek aptallık olurdu. Bu, iznini bir kere daha iptal etmek anlamına gelse bile.

İkinci çalışta açtı. "Hey, ben de tam seni düşünüyordum..."

"Sana ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

Sesindeki endişeyi duyar duymaz vicdanım sızladı. "Yakura'yla babam erken geldiler."

"Ya." Bu tek kelimede öyle büyük bir hayal kırıklığı vardı ki...

Ona önemli olmadığını, eğlenmesine bakmasını söylemeyi düşündüm ama konuşmama izin vermedi.

"Konum at, hemen geliyorum."

Telefonu kapatırken omuzlarım düştü. Büyük bir suçluluk duygusu benliğimi ele geçirdi çünkü Zahra o kadar uğraşıp bütün gün için plan yapmışken şimdi iş yüzünden hepsi boşa gidecekti.

Bir plan daha Declan için çalışıyor olmamdan dolayı boşa gidiyordu. Babasının böyle bir oyun çevirmesinin Declan'ın suçu olmadığını biliyordum, o yüzden böyle hissetmek bile beni üzüyordu.

Bir planı daha iptal edeceğimi düşündükçe göğsümün sıkışmasına engel olamıyordum. Zahra'yı seviyordum. Onu ekmek, onlarca arkadaşımı nasıl kaybettiğimin tekrarı gibiydi. Hepsini Declan için çalışırken kaybetmiştim.

Sınır koymaman onun suçu değil. Cal, böyle bir şeyin olacağı konusunda seni uyardı ama sen yine de kaldın.

Başka biri için çalışıyor olsaydım ve beni izin günümde arasaydı ona siktiri çekerdim. Ama söz konusu Declan olunca mecburdum.

Ofladım ve ayaklarımı sürüyerek seraya geri döndüm.

Zahra bana el sallayarak yanına çağırdı. "Şuna bak. Bu çiçeğin açmasını altı yıldır bekliyorlardı. Altı!"

Kaşlarımı çatarak Ceset Çiçeği'ne baktım. "Bugünkü planlarımızı başka zamana ertelememiz gerekecek. Çok özür dilerim ama ilgilenmem gereken bir mesele çıktı."

Zahra'nın yüzü düştü. "Ah, olamaz. Sen iyi misin?"

Başımı iki yana salladım. "Ben... Açıkçası nasıl hissettiğimi bilmiyorum."

Hayal kırıklığına uğramıştım. Sürekli aynı şeyleri yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Bana Dreamland'e nasıl dönebileceğimi söyleyebilirsin. Seth gelmiş, bir sorun çıkmadan önce gidip Declan'a yardım etmem gerek."

"Seth mi gelmiş?" Gözleri karardı.

"Bay Yakura da."

"*Birlikte* mi gelmişler?"

"Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu işin arkasında Seth'in olduğundan eminim."

"Pekâlâ, kontrolü ele almasına izin veremeyiz, değil mi?" Aceleyle seradan çıktı.

Birine seslenerek anahtarı istedi. Orada çalışan işçilerden biri ona anahtarı attığında arkasında hâlâ birkaç bitki bulunan küçük bir golf arabasını çalıştırdı.

"Beni sen mi götüreceksin?"

"Parka dönmen gerekiyor, öyle değil mi? Umarım onca yolu yürümene izin vereceğimi düşünmemişsindir."

"Teşekkürler." Yanına oturduğumda pedala bastı.

"Arkadaşlar böyle günler içindir."

"Planımızı iptal etmeme kızmadın mı?"

Omzunu silkti. "Başka zaman yine geliriz."

"Tekrardan çok özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Anlıyorum. Rowan için de her şey son dakika ortaya çıkıyor."

İç çektim. "Bu seni hiç sinirlendiriyor mu?"

Zahra güldü. "Ah, evet. Bazen telefonunu alıp en yakın tuvalete atmak istiyorum."

Güldüm. "Ama yapmıyorsun."

"Yalnızca irade gücü ve Rowan'ın birdenbire ortaya çıkan krizlerle ilgilenmeye gitmeden önce bana verdiği veda orgazmı sayesinde."

"Partnerini yatıştırmanın bir yolu da bu demek."

"Tahmin bile edemezsin. Declan'a sorarsan onun da aynı politikayı uygulamaktan mutluluk duyacağına eminim."

İç çektim. "Muhtemelen."

Omzuyla omzumu dürttü. "Sorun ne? İçimden bir ses orgazmla ilgisi olmadığını söylüyor."

"Sadece..." Sustum.

Zahra golf arabasıyla virajlı yollardan ve tünellerinden geçerken sessiz kaldı. Duygularımı ifade edecek kelimeleri bulmaya çalıştım ama hiçbiri yeterli değildi. Declan'ın partneri olarak ona yardım etmek için her şeyi bir kenara bırakmam gerekiyordu. Bunu anlıyordum, hatta dünden razıydım. Yine de hep bu şekilde devam ederse olabileceklerden endişeleniyordum.

"Böyle şeyler için ona sinirlenmemeye çalışıyorum. Beni yanlış anlama, onun asistanı olmak harika ama çok yorucu. CEO olduğunda durumun daha da kötüleşmesinden korkuyorum. Çift olarak bizi çıkmaza sürükleyebileceğini düşünmeden edemiyorum. Ona, karısı olmasam kırılmayacağım kadar kırılabilirim."

"Bir de çocuğunuz olursa..."

"Hem hamile olup hem de onun çılgın programına ayak uydurmama imkân yok. Masamda çalışmaktan çok uyuklayarak vakit geçiririm."

Zahra güldü. "Yakında yerine birini bulmayı düşünüyor musun?"

"Bilmem... Transfer başvurum reddedildiğinden beri bunu düşünmedim."

"Bir kez daha düşünmende fayda var, özellikle de şimdi çift olarak daha ciddiyseniz. Bazen o an yanlış gelen şey, daha sonra tamamen doğru gelebilir."

"Beni bırakmak istemeyecektir."

"İstememesine şaşırmam. İşinde harika olduğunu, herkesin kıçını tekmelediğini duydum."

Bocaladım. "Teşekkürler ama şu anda tekmelenen benim kıçımmış gibi hissediyorum."

"Hayat bazen böyledir. Her plan istediğin gibi sonuçlanmaz." Zahra frene bastığında golf arabası tiz bir sesle durdu.

"Onlar beni görmeden Declan'ın attığı konuma en fazla bu kadar yaklaşabilirim."

"Teşekkürler."

"Bana Seth'in kıçını tekmeleyerek teşekkür et." Sırt çantamı elime tutuşturdu. "Git hadi! Kalabalıklara takılmamak için arka sokakları kullan."

Bir daha söylemesine gerek yoktu. Elim ayağım titreyerek, ciğerlerim yanarak Declan'ın konumunu gösteren küçük mavi noktanın peşinden koştum. Declan, Yakura ve Seth'i sohbet ederken bulana kadar da durmadım. Şey, daha çok Seth konuşuyor, Declan'sa onu az ötedeki çeşmeye fırlatmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Bay Yakura beni fark etti. "Iris!"

Ellerimi dizlerime dayamış soluklanmaya çalışırken cevap veremedim. Nefesim düzelecek gibi görünmüyordu.

Sanki biri boğazıma yapışmış, sıkmayı bırakmıyormuş gibi hissediyordum.

Önümde duran iki siyah ayakkabıya baktım.

"Astım spreyin nerede?" Declan'ın sesi sert ve gergindi.

Ürperdim.

"Astım spreyin, Iris." Biraz fazla sinirli konuşuyordu.

Hırıltı soluklarım eşliğinde küçük sırt çantamı işaret ettim. Son yirmi dört saat içinde topladığım tüm Dreamland ıvır zıvırlarının arasında kırmızı kabı hızlıca buldu.

Kapağını açıp bana uzattı. "Al."

Yapılması gerekenleri yaptıktan sonra ilaç sistemime girdikçe nefesim rahatladı. Declan ilacı elimden alıp kapağını kapadı ve çantama geri koydu.

Doğrulup Bay Yakura'ya utangaçça gülümsedim. Bir bana bir Declan'a bakarken Declan'ın bu korumacı tavrı hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Aslında sevimli bir hareketti. Declan'a bugün *sadece* bunun hakkını verecektim. Şu anda yüzüme bile bakmayarak tam bir pislik gibi davranmasına rağmen. Çünkü kendisi babasına somurtmakla meşguldü.

"Ben de seni merak ediyordum." Yakura beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

Seth'i uzaktan bana ters ters bakarken görünce boştaki elimle ona el salladım.

"Eşiniz nerede?"

Yakura beni bıraktı. "Otelde kaldı. Bize katılacağını bilseydim onu da getirirdim."

"İsterseniz gidip onu alabiliriz."

Yüzü aydınlandı. "Emin misin? Planlarımızı değiştirerek kimseyi zor durumda bırakmak istemem."

"Sorun değil. Onsuz Dreamland'i gezemeyiz. Doğru olmaz."

Yakura bana göz kırptı. "İşte seni bu yüzden seviyorum."

Seth bana yok etmek istediği bir düşmanmışım gibi bakıyordu, ben de meydan okuyan bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. Declan'la benim bu duruma düşmemiz en başında onun hatasıydı.

Bunu asla unutmayacaktım.

KIRKINCI BÖLÜM

Declan

Iris'in yanımda olmasının sorunlarımı çözeceğini sanmıştım ama yanılmışım. Aksine, zaten başarısız olan planıma fazladan bir pürüz daha eklemişti.

Gezimize Bayan Yakura'yı da dâhil etmek teoride harika bir fikirdi ama kadın tam bir baş belası çıkmıştı. Her yirmi adımda bir, bir şeye bakmak için durarak bizi yavaşlatıyordu. Dahası, bizi yavaşlatması babama konuşmayı yönetmesi için daha fazla fırsat veriyordu. Iris kadını ilerletmeye çalışıyordu ama o her lanet çiçeğe, çocuğa ve yolumuza çıkan her tabelaya takılıp kalıyordu.

Bayan Yakura'yı gezdirmek ancak sokak kedilerini bir araya toplamak kadar başarılıydı. Dikkati babam, ben ve karısı arasında bölünen kocasının da onu teşvik etmesi hiç yardımcı olmuyordu.

Bay Yakura, süslü şekilde budanmış bir başka ağaca bakmak için Iris ve karısıyla birlikte kenara çekilirken derin

bir nefes daha aldım. Daha önce hiç ağaç görmemiş gibi davranıyorlardı.

"İyi misin, evlat?"

Onu kravatından tutup boğmama çok az kalmıştı.

Nefes al.

Kendimi sakinleştirmek için her zaman kullandığım ifadeleri deniyordum ama her denediğimde durumu daha da kötüleştiriyor gibi görünüyordu.

"İyiyim."

Sessizce güldü. "İstediğin zaman vazgeçebilirsin, ben devreye girip anlaşmayı kapatırım. Hatta bir sonraki yönetim kurulu toplantımızda sana hakkını verir, senin için güzel şeyler söylerim."

"Kes sesini."

"Sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Bu işin üstesinden gelerek bize yeni bir park açmak beni mutlu edecek olsa da anlaşmanın çöpe gitmesi tek bir yanlış hareketime bakar, biliyorsun."

Dişlerimi sıktım. "Senin burada olman bile yanlış."

"Bunu, bu hafta nerede olacağınızı herkese bildiren otomatik bir e-posta göndermeden önce karına söylemeliydin."

"Yalan söylüyorsun."

Sırıttı. "Telefonuna bak o zaman. Bekliyorum."

Telefonumu çıkardım ama sonra vazgeçtim. Oyunlarına kanmayacaktım.

"Sana inanmıyorum." Iris öyle bir e-posta göndermiş olsa bile bu, babamın Dreamland'e kadar peşimden gelebileceği anlamına gelmiyordu.

"O hâlde bu işi hemen burada çözerek sana yardımcı olmamı istemiyorsun?"

"Cesedimi çiğnemen lazım."

"Hiçbir baba çocuğunu gömmek istemez ama sanırım ben bir istisna yapacağım."

"Bu saçmalığa ayıracak zamanım yok." Onu itip geçerek Iris'le Yakuraların yanına gittim.

Iris gülümseyerek bana baktı. "Ben de tam birkaç kilometre ilerideki seralardan bahsediyordum."

Dişlerimi sıkarak, "Harika. Gerçi oraya gitmekle ilgileneceklerinden şüpheliyim," dedim.

Iris'in yüzü düştü ama sonra kendini toparladı. "Pekâlâ, şimdi ne görmek istersiniz?"

Bayan Yakura, "Hız treni," derken kocası aynı anda, "Bel ağrısına neden olacak bir şey olmasın," diye yanıtladı.

Harika. Bay Yakura'ya kalıcı sinir hasarı vermekle karısını memnun etmek arasında seçim yapmak zorundaydım.

Si-ke-yim.

Babam ve ben öğleden sonrasını Bay Yakura'nın ilgisi için mücadele ederek geçirdik. Bize hâlâ grubun parçası olduğunu hatırlatmak istercesine sürekli araya giriyor, Yakura da buna kanıyordu. Ailemizi, parkla olan geçmişimizi ve dünyanın en büyük peri masalı imparatorluğunu yaratan bir dedeyle büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

Her ne kadar yılların tecrübesi ona avantaj sağlasa da babam fırsat bulamadan araya girip bazı soruları yanıtlıyordum. Yakura yanıtlarımdan memnun görünüyordu. Ama babamın söylediklerileyle de aynı derecede ilgiliydi. Hatta benim söylediklerimden daha fazla.

Babam burada olmasaydı böyle bir sorun hiç yaşanmayacaktı. Asistanımın, Dreamland'de olduğumu bildiren lanet olası bir otomatik e-posta oluşturarak neden olduğu sorun.

Babam aptal değildi. Dreamland gezisinin aslında ne anlama geldiğini, bunun Rowan'ı ziyaret etmekle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu.

Ona inanmadığım için e-postamı kontrol ettim. Çalışanlardan gelen onlarca e-posta vardı ve hepsini iş için Dreamland'de olacağımı söyleyerek otomatik olarak yanıtlamıştım.

Yani babam yalan söylemiyordu. Iris fena hâlde batırmıştı ve ben de şimdi onun pisliğini toplamaya çalışıyordum.

Sanki moralimin bozulduğunu hissetmiş gibi kolumu çekiştirdi. "Lavaboya gitmem gerek."

Babamı Yakuralarla yalnız bırakmak istemiyordum ama Iris beni sürükleyerek götürünce başka seçeneğim kalmadı. Bizi diğerlerinin görüş alanının dışında kalan en yakın lavaboya götürdü.

"İyi gitmiyor."

"Hadi canım? Nasıl anladın?" dedim tersleyerek.

"Doğru gelmeyen bir şeyler var. Bence elimize yüzümüze bulaştırmadan geri çekilip başka bir taktik bulalım."

"Sırf *doğru gelmiyor* diye zor bir şeyden kaçacak değilim." Sesim biraz fazla sert çıkmıştı.

Iris'in kaşları çatıldı. "Baban bir şeyler çeviriyor."

"Endişeni takdir ediyorum ama seni buraya babamı analiz ederek vaktini boşa harca diye çağırmadım. Zaten senin yüzünden burada."

"Efendim?" diye çıkıştı.

"Benim için oluşturduğun otomatik e-postadan bahsetti."

"Ne olmuş yani? Her zaman oluştururum. Şirket politikası öy..."

Lafını kestim. "Yönetecek bir şirketim olmadıktan sonra şirket politikasını ne yapayım?"

İrkildi.

Gerçekten pişman olacağın bir şey söylemeden önce sakin ol.

Derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştım ama bugün hiçbir şeyin yolunda gitmemesi ayarlarımı bozmuştu. Dahası, bütün bunlar, babam Dreamland seyahatimi bu işin üstesinden gelebileceğine inandığım tek kişiden öğrendiği için oluyordu.

Şu an onunla bu konuyu konuşmanın zamanı değil.

Iris'e bakmamak için gözlerimi yumdum. "Bence gitmelisin." Onu bu işe sürüklemek hataydı.

"Şaka yapıyorsun."

"Gitmen en iyisi olur. Şu anda ayıracak vaktimin olmadığı dikkat dağınıklığından başka bir şey değilsin."

Iris'in ağzı açık kaldı. "*Dikkat dağınıklığı* mı? Sana yardım etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadım."

"İş tanımında sorunları çözmen gerektiği yazıyor, sebep olman değil."

Sanki ona tokat atmışım gibi bir adım geri çekildi. "Adil davranmıyorsun."

"Hayat da adil değil. Aş bunları."

Gözlerinde az önce orada olmayan bir parlaklık vardı. "Bence bugün devam etmen hata olur. Yerinde olsam bugünü bitirir, yarın Yakura'yla yeniden, özel olarak görüşmek isterdim. O, sandığından daha dikkatli biri."

"Şu ana kadar olan katkılarını takdir etsem de patron benim. Devam edip etmemeye kendim karar verebilirim."

"Takım olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz ama her takımın bir lideri vardır ve o, sen değilsin."

Nefesi kesildi. Dudaklarından çıkan sesi duyunca göğsüm sıkıştı. Suçluluk duygusuyla kavruldum.

O adamdan daha iyi biri ol.

Yanağını okşamak için uzandım ama geri çekildi.

"Hayır. Şu an bana dokunamazsın."

Beni reddetmesi öfkemi yeniden alevlendirdi. "Hep böyle mi olacak? İstediğini elde edemediğinde beni cezalandıracak mısın? Sırada ne var, iş performansın hakkında yorum yapmak gibi aptalca bir şey yüzünden benimle seks yapmayı mı keseceksin?"

Gözlerini kıstı. "Seninle sorunum bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Peki, *neymiş* sorunun?"

"Bana güvenmiyorsun. Tam manasıyla güvenmiyorsun. Eğer güvenseydin beni dinlerdin çünkü bu projeyi sıfırdan inşa etmene yardım etmek için tam iki yılımı harcadım. Mantıklı düşünemediğin için bunu mahvetmeni istemiyorum. Bugünkü derdimiz babanı yenmen ya da ona baskın çıkman olmamalı. Bugünkü derdimiz, Yakura'ya ne olursa olsun ailene öncelik verdiğini göstermek olmalı."

"Boktan planına güvendim ve *başarısız oldun*. O yüzden, babamın burada olmasının suçlusu senken bana güven dersi vermeye kalkma. İşinde söylediğin kadar iyi olsaydın bunların hiçbiri olmazdı."

Gözleri fal taşı gibi açılırken bir adım geri attı ama ayağı takılarak sendeledi. Onu tutmak için uzandığımda benden kaçtı.

Siktir.

Siktir. Siktir. Siktir.

Sözlerimden ânında pişman oldum. Kızgın olduğum için kardeşime sert çıkmak başka şeydi, Iris'le bu şekilde konuşmaksa bambaşka.

Bir şey söyle.

Keşke zamanda geriye gidip daha iyi seçimler yapabilseydim çünkü yüzündeki ifade beni kahrediyordu. Fiziksel acı duyacağım kadar içimi parçalıyordu. "Iris, öyle demek..."

Güldü. Gülüşünün bende uyandırdığı tepki, birisi karatahtaya tırnaklarını sürtse hissedeceğim cinstendi. Yeniden ona uzandığımda sanırım şoktaydı çünkü bu sefer sarılmama izin verdi.

"Öfkene maruz kalacağım hiç aklıma gelmezdi ama karın olmamın beni bu muameleden kurtarmayacağını bilmeliydim. Aksine, daha beter oluyormuş."

"Öyle demek istemedim. Babamla olan duruma kızgındım ve sinirimi senden çıkardım."

Iris bir şey demeyince onu öptüm. Kollarının iki yanından hareketsizce durması çaresizliğimi daha da artırıyordu. Bir şey yapmasını istiyordum. Herhangi bir şey. İçimde büyüyen bu duyguyu silip atacak herhangi bir şey.

"Özür dilerim," diye mırıldandım dudaklarına doğru. Dudaklarıma ıslak ve tuzlu bir şey değince onu öpmeyi bırakıp geri çekildim. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Sözlerimin kanıtlarını yok etmek istercesine gözyaşlarını sildim ama yenileri aktı. Bu, bir sızıntıyı koli bandıyla kapatmaya çalışmak gibiydi. Ne yaparsam yapayım gözyaşlarını dindiremiyordum ve bu da beni daha fazla kahrediyordu.

"Lütfen ağlama."

Bana parıldayan gözlerle bakarken kaşları çatıldı. "Gülmüyorsun."

"Ne?"

"İnsanları ağlatmanın seni güldürdüğünü söylemiştin." Sesi çatladı.

Darmadağın hâldeydim. Iris beni görüyor gibi bile görünmüyordu, bakışları dalgındı. Parıldayan gözleri ruhuna açılan bir pencereydi âdeta. Orada bulduğum şeyse beni mahvetti: Benimkinin aynısı yaralı bir ruh.

Onu kırdın.

Öfkem yüzünden böylesine kırıcı sözler söyleyince babamdan ne farkım kalmıştı? Kelimeler belki yumruklar gibi iz bırakmazdı ama her zaman daha fazla acı verirdi.

Onun gibi biri olmamak için o kadar uğraştıktan sonra onun bire bir kopyası oldun.

Iris gözlerini benden kaçırarak burnunu çekti.

Hatta belki de ondan bile kötü biri oldun.

Hislerime bakacak olursak kesinlikle öyleydi.

Onu kollarımın arasına alıp alnını öptüm. Ama bu sefer her zaman yaptığı gibi iç çekmedi. Her zaman yaptığı gibi göğsüme kıvrılmadı. Bu durum endişemi gittikçe artıyordu.

Göğsümü iterek, "Bırak beni," dedi.

Ona bir saniye daha sarılırsam alev alacakmış gibi hızlıca bıraktım. Bana bakışları... sanki tırnaklarını çıkarıp doğruca göğsüme batırmış gibi hissediyordum.

"Konuşarak halledebiliriz."

Kollarını kendine dolayarak bir adım geri attı. Onu kendim teselli etmek istiyordum ama canını yakan kişi benken kendini daha iyi hissetmesini nasıl sağlayabilirdim?

"Kendi babam da dâhil olmak üzere hayatımdaki birçok insan bana başarısız olduğumu söyledi. Ama hiçbiri canımı senin yaktığın kadar yakmadı. Sana güvenmiştim."

Benliğimi ele geçiren hastalıklı hisle birlikte midem çalkalandı.

"Çok üzgü..."

Iris lafımı kesti. "Şu anda duymak istediğim son şey ne kadar üzgün olduğun. Yardımıma ihtiyacın olduğunu düşünerek aceleyle buraya geldim ama sen olanlar için beni suçluyorsun. Ne saçmalık. Burada suçlanacak birileri varsa o da baban ve sensin. O tam bir pislik olduğu için, sen de onun izinden giderek sorumluluk almak yerine bana saldırdığın için."

Ona doğru bir adım attığımda büyük bir adım atarak geriledi.

Elim yanıma düştü. "Gitme."

Benden bir adım daha uzaklaşırken başını iki yana salladı.

"Hani takımdık?"

"Artık senin takımında olmak istemiyorum."

Bana öyle büyük bir hayal kırıklığıyla bakıyordu ki yüzüme yumruk atsa canım bu kadar yanmazdı.

"Daha iyi biri olacağım."

"Çok komik. Babam da anneme onu yeniden incitmeden önce hep böyle derdi."

Son darbesi tam da inmesi gerektiği gibi indi. Derin derin nefesler alarak söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama aklıma söylemeye değer hiçbir şey gelmedi.

Iris şaşkınlığımı fırsat bilerek arkasına bile bakmadan parkın gizli çıkışına doğru yürümeye başladı. Onun peşinden gitmekle grubun yanına dönmek arasında kaldım. Ne kadar üzgün olduğunu bilirken onu yalnız bırakmak insafsızlık gibi gelse de Yakuraları tamamen babamın eline bırakamazdım. Iris ve ben bu anlaşma için bu kadar uğraşmışken olmazdı.

Sorunu çözdükten sonra Iris'le ilgilenebilirsin.

En iyi fikir buymuş gibi görünse de grubun yanına dönmekte zorlanıyordum. Iris'ten uzaklaşırken attığım her adımda sanki bataklıkta yürüyormuş gibi hissediyordum.

Hayatının iki yılını bu anlaşma üzerinde çalışarak harcadın. Boşa gitmesine izin veremezsin. Kendine gel.

Iris'ten uzaklaştığım her adımda göğsümü daha çok sıkıştıran acıyı görmezden gelerek grubun yanına döndüm. Geleceğim için duygularımı rafa kaldırmam ve yola devam etmem gerekiyordu. Teoride gayet basitti, ta ki Bayan Yakura Iris'i sorana kadar.

"Kendini pek iyi hissetmiyordu."

Babamın gözleri parlayınca ona bakmaya katlanamadım. Onu iterek kendimden uzaklaştırmak istiyordum.

"Tüh. Otelinize geri dönmek için yardıma ihtiyacı var mı?" diye teklif etti Bay Yakura.

Başımı iki yana salladım. "Onun yüzünden turumuzu iptal etmemizi istemedi."

"Emin misin? İstersen..."

Lafını kestim. "Eminim."

Bayan Yakura gülümsedi, "Umarım kendini daha iyi hisseder."

Iris'in yüzündeki ifade hissettiği acının küçük de olsa belirtisiyse uzunca bir süre iyi hissedebileceğini sanmıyordum.

Hissetmemesi için elimden geleni ardıma koymamıştım.

Benden yardımımı istediğinde ona yardım etmek için her şeyi bir kenara bıraktıktan sonra Declan'ın bana böyle saldırmasını bekliyor muydum? Hayır, ama bu sürpriz en az hakkımda söylediği şeyler kadar canımı acıtmıştı.

İş tanımında sorunları çözmen gerektiği yazıyor, sebep olman değil.

Nefesim daraldı. Benim ve iş tanımım hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret ederdi? Hayatımın üç yılını ne zaman bir sorun çıksa çözerek geçirmişken işleri berbat ettiğim ilk anda beni bir hiçmişim gibi silip attığına inanamıyordum.

Tabii eğer işleri berbat ettiysen.

Öyle bile olsa Declan'ın benimle böyle konuşmaya hakkı yoktu. Güvensizliğimi, karşısında daha önce hiç olmadığım kadar incinmiş hissedene dek bana karşı kullanmıştı. Daha önce de onun tarafından azarlanmıştım ama hiç böyle olmamıştı. Bu, bir daha asla yaşamak istemeyeceğim kadar ağır gelmişti.

Bunun için kendine kızmalısın. Duvarlarını yıkmasına izin veren sendin.

Declan'ın bana hep söylediği o şey neydi?

Ah, doğru.

Kelimelerini silah olarak kullanmayı öğren çünkü kelimeler yumruktan daha güçlüdür.

Bana karşı kullanması için eline mükemmel bir silah verdiğimden kendimi aptal gibi hissediyordum. Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken onu gömleğimin koluyla sildim.

Otobüsle otele dönerken kendime acımak yerine pilotu arayıp özel jeti hazırlamasını rica ettim. Başarısız olabilirdim ama hâlâ bir Kane'dim, bu yüzden Declan ertesi gün Şikago'ya dönmek istiyorsa yolcu uçağını kullanması gerekecekti. Benimle o şekilde konuştuktan sonra Dreamland'de bir saat daha kalamazdım. Park şu an ikimize dar geliyordu, bu yüzden buradan defolup gitmeyi tercih ederdim. En azından bu şekilde kimse beni sabote etmeye, aşağılamaya ya da ağlatmaya çalışmadan onun söylediklerini sindirmeye çalışabilirdim. Kocamı tanıyordum, etrafında olursam üçünü de yapabilirdi.

Kaçmak, iyi olduğum bir şeydi. Peki ya kalıp canımı yakan sorunlarla uğraşmak? Hiç almayayım.

Onun da aptal anlaşmasının da canı cehenneme. İtibarını korumak için beni incitmesinden çok daha fazlasını hak ediyordum, özellikle de onun için yaptığım onca fedakârlıktan sonra.

Otobüs bizi otelde indirdi. Declan odaya dönene kadar ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum, bu yüzden panik beni harekete geçmeye zorladı. Şanslıysam Bay Yakura, Declan ve babasını saatlerce sözleşmeler üzerinde tartışarak oyalardı. Hatta belki de *günlerce.*

Ama bu düşünce beni beklediğim gibi mutlu etmedi. Aksine, Declan'ın peşimden gelmektense anlaşmayı güvence altına almayı seçmesi beni yeni bir ağlama krizine sürüklüyordu. Söylediği onca şeyden sonra bir şeyleri düzeltmek için hemen harekete geçer sanmıştım.

Yaşananlardan sonra duygusal olarak o kadar kötü bir hâldeydim ki böyle bir şeyi ummak bencillik miydi, değil miydi anlayamıyordum bile.

Üzülmeyi bir kenara bırakıp bavulumu toplamaya başladım. Bavul patlamak üzereymiş gibiydi ama bir şekilde kapatmayı başardım.

Otel anahtarımı komodinin üzerine bırakıp kısa bir not yazdım ve arkama bakmadan odadan çıktım. Declan'ın beni almaya geleceğine dair endişelerim yersizdi çünkü gelmedi. Rahatlatmak yerine yeni bir umutsuzluk dalgasıyla sarsıldım.

Tabii ki gelmezdi. Bedeli ne olursa olsun Declan'ın önceliği daima şirketi olacaktı. Küçük yaştan beri bu şekilde çalışmaya programlanmıştı. Onun hayatında ikinci sırada olmaya razıydım çünkü sevgisi buna değerdi.

Değerdi. Onun sevgisi buna eskiden *değerdi.* Ama artık öyle değildi. Kalbimi alıp milyonlarca parçaya ayırıyormuş gibi hissetmeden de yaşayabilirdim.

Sen, şu anda ayıracak vaktimin olmadığı dikkat dağınıklığından başka bir şey değilsin.

Hemen ardından da senden özür diledi.

Evet, babam da anneme ağzına gelen en çirkin şeyleri söyler, sonra da özür dilerdi. Annemin yaşadıklarından ders almıştım ve aynı tuzağa düşmeye niyetim yoktu.

Buradan gitmen gerek.

Umarım Declan anlaşmayı alırdı. Bunu, acınası ya da deli olduğum için istemiyordum. Bu uğurda kaybettiği şey-

lere –buna aşkımı kazanma seçeneği de dâhil– değmesini istiyordum.

Güvenlik beni özel havaalanına götürmesi için bir taksi çağırdı. Oraya vardığımda kabin kapısı açıktı ve uçak kalkışa hazır bekliyordu. Taksiden inip gözlerimi uçağa diktim. O anda içimde bir şüphe uyandı ve otele dönmeli miyim diye düşündüm.

Onu gerçekten bırakacak mısın? Ya sana ihtiyacı olursa?

Aklıma bugün söyledikleri geldiğinde içim intikam arzusuyla doldu.

Her takımın bir lideri vardır ve o, sen değilsin.

Kafamı sallayarak içimdeki şüphe kırıntısını uzaklaştırdım.

Geri dönmüyorsun. Seninle böyle konuştuktan sonra dönemezsin.

Omuzlarımı dikleştirip jete giden merdivenlerden çıktım ve her zamanki yerimizin karşısındaki koltuğa oturdum. Uçakta yalnızca bana içecek ve atıştırmalık getiren uçuş görevlisi vardı. Şu an herhangi bir şey yeme fikri midemi bulandırıyordu, bu yüzden reddettim.

Her nasılsa uçuş boyunca kendime hâkim oldum. Harrison beni havaalanından alırken Declan'ın nerede olduğunu sormama nezaketini gösterdi. Sorusunu ağlamadan yanıtlayabileceğimden emin değildim. Bana bakışı olanları bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu ama bavulumu taşımama yardım ederken sessizliğini korudu. Ardından beni Cal'in evine bırakıp gitti.

Bu noktaya kadar tamamen hissizdim ve sadece ayakta kalmaya odaklanmıştım. Elbette, birkaç damla gözyaşı dök-

tüm ama Cal'in kapısını çalana kadar kendime Declan'ın söylediği hiçbir şeyi düşünme izni vermedim.

Cal kapıyı açtı. "Hey! Neden bu kadar erken döndün?"

Gözlerimi kırpıştırmaya bile fırsat bulamadan yaşlar süzülmeye başladı.

"Ah, siktir." Cal beni içeri çekip kapıyı kapattı.

Kollarını etrafıma sardı, bacaklarım beni yarı yolda bırakmasın diye ayakta tutuyordu. Gözyaşlarım tüm vücudumu sarsan hıçkırıklara dönüştü. Ben bugün olan biteni anlatırken beni dinledi, sadece birkaç soru sormak için sözümü kesti.

Ben susana kadar konuşmadı. "Sana böyle salak saçma şeyler söylediği için tam bir aptal. Bugün boktan olan tek şey onun tavrıymış."

Geri çekildiğimde gömleğinin üzerindeki gözyaşı lekesini görünce yüzümü buruşturdum. "Başarısız olduğumu söyledi."

"*Senin* yanında kontrolünü böyle kaybederek başarısız olan *o*. Hiç kimse seninle böyle konuşamaz. Hele o, hiç."

Burnumu çektim. "Bana çok kızdı."

"Nasıl hissettiği sikimde değil. Bu, söylediklerinin hiçbirini gerçek yapmaz."

Başımı eğdim. "Hata yaptım."

Cal elimden tutarak beni kanepeye götürdü. Gözden kaybolduktan sonra elinde bir mendil kutusu, ağrı kesici ve bir bardak suyla geri döndü.

"Teşekkürler." Ona sarsak bir gülümsemeyle baktım.

Yüzümü incelerken kaşları çatıldı. "Onu peşinden koşmaya teşvik eden benken keşke elimden daha fazlası gelse."

"Senin suçun yok."

"Seni hak etmediğini biliyordum."

Declan'ın da aynı şeyi söylediği anı hatırlayarak yüzümü buruşturdum. "Ben..."

"Onun için mazeret üretme. Söylediği şeyler kabul edilemez, özellikle de paylaştığınız onca şeyden sonra."

Derin bir nefes aldım. "Bu gece burada kalmamın bir sakıncası var mı?"

"Misafir odası istediğin sürece senindir."

İç geçirdim. "Sonsuza kadar burada saklanamam."

"İstediğini yapabilirsin. Declan senin sahibin değil."

"Biliyorum ama bu konuda olgun davranmam gerekiyor."

"Ah, sanki o şu anda olgunluktan bahsedebilecek biriymiş gibi."

"Biz evliyiz. Bir kavga bunu değiştirmeyecek."

Derin bir of çekti. "Hayır, ama evliliğe olan yaklaşımını değiştirebilir."

"Biliyorum." Ellerimi kucağımda kavuşturdum.

Cal kanepede yanıma oturdu. "Her şey yoluna girecek."

"Öyle mi? Çünkü kesinlikle girecekmiş gibi gelmiyor. Söylediği onca şeyden sonra peşimden gelmedi bile. Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi çekip gitmeme izin verdi çünkü o anlaşma benden daha önemli." Yanağımdan bir damla yaş süzülüp kucağıma düştü.

"Sıçıp batırdı. Bunun başka izahı yok."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"*Senin* bir şey yapmana gerek yok. Ortalığı karıştıran o, başkası değil. Arkasını toparlamaya alıştığını biliyorum ama bazı şeyleri onun yerine düzeltemezsin."

Boğazım düğümlendi. "Ama ya o da düzeltmezse?"

"Öyleyse en başından beri sana layık değilmiş demektir."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Declan

Babam ve ben Bay Yakura'nın dikkatini çekmek için âdeta kapışıyorduk. Iris'in tavsiyesine uymaktansa Dreamland Tokyo'yu hayata geçirecek en iyi aday olduğumu kanıtlamak için daha sert savaşmaya karar vermiştim. Babam her hamleme karşılık veriyordu. Kendinden son derece emin görünse de yerine getirebileceğinden bile emin olmadığı vaatlerde bulunuyordu. İşlerin kızıştığının farkındaydım. Bay ve Bayan Yakura'nın yüzlerindeki gülümseme, gözlerindeki parıltı hâlâ yerinde duruyordu ama tüm bunların onlar için ne kadar yorucu olduğunu anlayabiliyordum.

Iris buna bir son vermem için beni uyarmıştı ama onu dinlememiştim.

Hayır. Bunun yerine ona saygısızlık etmiştim çünkü net bir şekilde düşünemeyecek kadar sinirliydim. Güvenini kazanmak için o kadar uğraştıktan sonra ilk sıkıntıda onu bir kenara fırlatıp atmıştım. Suçlanacak tek kişi bendim.

Öfkem değil. Babam değil. Ve kesinlikle Iris değil. Ama ona öyle yansıtmıştım.

Karanlık bir duygu bulutu yürüyüşümüz boyunca beni takip etti. Iris'in tavsiyesine rağmen günüme devam ederek büyük bir hata yaptığım hissini üzerimden atamıyordum. Üzerinden zaman geçtikçe kalmayı seçerek doğru olanı yaptığımdan şüphe duymaya başlamıştım. Şüphemin, babamın Bay Yakura'nın zamanını çalmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Daha çok Iris'i incitmek ve onun gitmesine izin vermekle ilgiliydi. Bunların hepsini bırakıp gidip Iris'i bulma dürtüsü her zamankinden daha güçlüydü.

Kızgınken ona söylediğim şeyleri düşünmeden edemiyordum. Ona dikkat dağıttığını söylemek bir şey, işini yapma yeteneğinden şüphe etmekse tamamen farklı bir şeydi. Iris'in her şeyi en iyi şekilde yapabileceğini biliyordum ama onu sanki değersizmiş gibi hissettirerek paramparça etmiştim. Yaptığı planın boktan olduğunu ona söyleme şeklimle gurur duymuyordum. Yine de hiçbir şey, ona başarısız olduğunu söylememden daha kötü olamazdı. Sözlerimi, yaratabilecekleri etkiyi derinlemesine düşünmeden öfkeyle seçmiştim.

Parkın girişine ulaştığımızda Bay Yakura beni kenara çekti. Babamın gözleri, onun bizi duyabileceği mesafeden çıkarken bile bizi takip ediyordu.

"Declan. Her şey yolunda mı?" Bana üstündeki gülünç neon gömlek kadar parlak bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Yolunda."

"Iris gittiğinden beri sessizleştiğini fark ettim. Günü bizimle geçirdiğin için minnettarım ama eğer kendini iyi hissetmiyorsan karınla birlikte olmanı tercih ederiz."

Yanına geri dönebileceğin bir karın varsa tabii.

"Bu işi bitirmemi istedi." En azından ben öyle düşünüyordum.

Yakura'nın gülümsemesi soldu. "Ondan da bu beklenir. Bu geziyi ayarlarken telefonda son derece ikna ediciydi. Aranızın pek iyi olmadığını bildiğim hâlde babanı davet ettiğim için neredeyse kendimi kötü hissettim."

Bekle, ne? "Pardon?"

"Babanı bize katılması için buraya davet eden bendim. Onun başka neden geldiğini düşündün ki?"

"Bunu ne zaman yaptınız?"

Bay Yakura başını yana yatırdı. "Iris'in geziyi planlamak için asistanımı aradığı gün. Duyuru için herkesin buraya gelebileceğinden emin olmak istedim. Yine de Iris'in burada olmaması çok yazık. Bunu ayarlamak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum ve kararımın onunla hiçbir ilgisi olmadığını ona söylemeden buradan ayrılmak canımı sıkıyor."

Mide bulantıma bakılırsa kusmama ramak kalmıştı. Iris'in babamın buraya gelmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Evet, insanlara Dreamland'de olacağımı bildiren otomatik bir e-posta oluşturmuştu ama babam seyahati ondan çok önce öğrenmişti.

Siktir.

Çok büyük bir hata yapmıştım. Öfkeden ve mantıksızlıktan, başarısızlığım için *kendim* dışında herkesi suçlayabileceğimi düşünerek yaptığım bir hataydı bu.

"Neden böyle bir şey yaptınız?"

"Babanla senin birlikte nasıl çalıştığınızı merak ediyordum. Teorilerimin doğru olduğu ortaya çıktı."

Onu da babamı da sikeyim. Bay Yakura'nın onunla çalışmak istemesi umurumda bile değildi. Benimle çalışmak istiyorsa da umurumda değildi çünkü artık onunla çalışmak istediğimden pek emin değildim. O benimle böyle oynarken

onunla ortak iş yapamazdık. Beni manipüle etmeyen dürüst insanlarla çalışmayı tercih ederdim.

Ellerini havaya kaldırdı. "Bu haberin seni üzdüğünü görebiliyorum. Yemin ederim ki seni gücendirmek istemedim. Niyetim ikinizden biriyle çalışmaya karar vermeden önce aile dinamiklerinizi daha iyi anlamaktı."

"Durun tahmin edeyim, artık bizimle çalışmak istemiyorsunuz."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "İstemediğimden değil ama babanla ilişkiniz karmaşık. Aranızda bir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışsanız da çok büyük bir düşmanlık olduğunu görebiliyorum. Iris gittikten sonra bu daha da belirginleşti."

Onu susturmak yerine dinleseydin...

Düşüncelerimi yavaşlatmak için birkaç derin nefes aldım.

Aptalsın sen, Declan. Anlaşmayı bağlayacak her şeye sahip olduğunu kanıtlamak istediğin için yanındaki tek kişiyi uzaklaştıran ahmağın tekisin.

"Buraya sözleşme imzalama niyetiyle mi geldiniz?"

"Açık fikirlilikle geldim. Karım ve ben, ikimiz de seni destekliyorduk ama görüyorum ki hâlâ üstesinden gelmen gereken şeyler var. Sen gençsin Declan. Bir gün lider olmak için gerekenlere sahip olacak kadar genç, hırslı ve tutkulusun. Kararımdan dolayı böyle hissedebileceğini biliyorum ama kimse seni hafife almıyor."

Şakaklarım, kafamdaki basınçtan zonkluyordu. "Anlıyorum."

"Bunu benden duymak ister misin bilmiyorum ama sakıncası yoksa bir CEO'dan geleceğin CEO'suna tavsiyede bulunmak istiyorum."

Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Tabii, buyurun."

Sanki gerçekten ona hayır dememden endişelenmiş gibi iç geçirdi. "İnsan en büyük korkusu kadar güçlüdür. Örneğin babanı ele alalım: Güçsüz olmaktan korkuyor, bu yüzden de sırf güçlü ve yeterli hissetmek için kendi çocuğunun başarısını baltalamaya çalışıyor. Çöküşünün sebebi bu olacak, sana yemin edebilirim. Bu yüzden senin için çok geç olmadan önce ondan ve onun hatalarından ders çıkarmaya bak. Ya korkularını sahiplenip onlarla büyürsün ya da hayatının geri kalanını her fırsatta onlarla savaşarak geçirirsin."

İçimdeki konuşma dürtüsüne engel olmaya çalıştım ama kelimelerime hâkim olma yeteneğimi kaybetmiştim. "Peki, benim korkum nedir?"

Yakura güldü. "Git biraz iç hesaplaşması yap ve bunu kendin öğren. Sana tüm cevapları veremem. Hayatın amacı bu."

Bayan Yakura ona seslendiğinde omzunun üzerinden bakıp beklemesini işaret etti.

Bana döndü. "Son bir şey daha var."

Sanki bu konuşma daha kötüye gidemezmiş gibi. "Nedir?"

"Zamanı geldiğini hissettiğinde gel benimle konuş. Karımın okuduğu dedikodu haberleri doğruysa belki de uzun sürmez. Umarım o zamana kadar bu problemi çözmüş olursun." Bana göz kırptı.

Bunu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gözlerinden, onun bir şeylerden şüphelendiğini anlayabiliyordum.

"Git ve karınla ilgilen. Ona üzgün olduğumu ve beni anlayacağını umduğumu söyle." Bana son bir kez gülümsedikten sonra karısıyla birlikte parktan ayrıldı.

Kapıların arkasında kaybolmalarını izlerken babamın bana doğru geldiğini fark etmedim.

"İki yıl üzerinde çalıştığın şeyi kaybetmek nasıl bir duygu?"

"Sefil benliğin dışında kimsenin olmadığı boş bir eve dönerken hissettiğin kadar acınası bir duygu değil. Pazartesi görüşürüz."

Ayak sesleri beni takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Burada işim bitti. Denedim ve kaybettim. İzin verirsen karımı da alıp buradan defolup gideceğim."

Kolumu tutunca elinden kurtuldum.

"Bana dokunma," dedim öfkeyle.

"Burada işimiz bitmedi."

"Benden büyük bir tepki bekliyorsan çok beklersin. Artık bitti."

"Gerçekten mi? Sanırım başarısızlığını yönetim kuruluna sunman için pazartesi gününü beklemem gerekecek."

Omuz silktim. "Benim hakkımda ne düşündükleri önemli değil. Yarısı senin bir pislik olduğunu düşünüyor ama soyadın yüzünden kıçını yalamaya devam ediyorlar. Mirasım olduğu sürece, benimle ilgili ne düşündüklerinin bokum kadar değeri yok."

"Mirasın sayesinde kendini ispatladığını mı düşünüyorsun? CEO olmak için berbat bir seçenek gibi görünmene sebep oluyor."

"Belki öyledir ama önemi yok, değil mi? Dedem bunu güvence altına aldı."

"Bu yolda attığın her adımda seninle savaşacağım."

"Elinden geleni ardına koyma ama sana karşılık vermeyeceğim. Seninle işim bitti. Sen, artık daha fazla enerji harcamayı istemediğim umutsuz bir vakasın. O enerjiyi karım, çocuklarım ve kardeşlerim gibi değerli olan insanlara harcamayı tercih ederim. Sen sefil bir pislik olmayı seçtin ama bu benim de buna mecbur olduğum anlamına gelmiyor." Başka bir şey söylemeden yanından uzaklaştım.

Bay Yakura, benden en büyük korkumu düşünmemi istemişti ve ben şu anda tam olarak ona bakıyordum.

Ben babam olmak istemiyorum.

Tüm hayatımı ondan daha iyi biri olmak, yerine geçebilmek uğruna izinden giderek harcamıştım. Önemli olana odaklanmam gerekirken zamanımın çoğunu onu yok etmeye çalışarak geçirmiştim.

Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

Iris'i odada bulmayı umarak otele döndüm ama içeriye girdiğimde tüm eşyaları gitmişti. Benden uzak kalmak istediği için başka bir oda mı tutmuştu? Söylediklerimden sonra onu suçlayamazdım. Yine de başka bir yerde uyumasına izin vereceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

Çiftler kavga ederdi. Bunun üstesinden gelebilirdik. Ama önce onun beni dinlemesine ihtiyacım vardı.

Mesajlarıma baktım ama hiçbiri Iris'ten değildi. Cep telefonunu arayıp da arama doğrudan sesli mesaja düşünce kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı.

"Siktir." Yatağa fırlattığım telefon yorganın üzerinde duran beyaz bir kâğıda çarptı. Başta kâğıdı elime almaya korktum ama sonra bu duyguyu bastırdım. Bu mesaj, benim en kötü kâbusumdu.

Bunu resmî olmayan istifa dilekçem say.
Resmî olan, pazartesi sabah dokuzda masanda olacak.
-Iris

Kâğıdı buruşturup çöp kutusuna attım. Ne kadar isterse istesin, tek bir kavga yüzünden istifa etmesine izin vermeyecektim. Sözlerim sertti, gereksizdi ve haddimi aşmıştım ama bana bunu telafi etme şansı vermeden işi bırakamazdı.

Telafi etmek için önce onu bulman gerekiyor.

"Siktir."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Declan

İris'i otelin hiçbir yerinde bulamadım. Park dışında gideceğini düşündüğüm tek yer Rowan'ın eviydi.

Derin bir nefes alıp kapısını çaldım. Açılmadan önce verandanın ışığı yandı ve Zahra kapıda belirdi. Her zamanki gibi ışıl ışıl ve neşeli görünüyordu, enerjisini doğrudan güneşten alıyormuş gibiydi. Kardeşim buna nasıl dayanıyordu, bilmiyordum.

"İris'i gördün mü?" Hoşbeş etmekle uğraşmadım.

"Şey, onun seninle olması gerekmiyor muydu?"

Arkamı dönüp basamakları indim, daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum.

"Hey! Bekle!" Zahra peşimden koştu.

Hızlandım.

"Dur!"

Durmadım.

Yere çarpan parmak arası terliklerinin sesiyle dişlerimi sıktım. Arkamdan seslenen Zahra'yı duymazdan gelirken koşudan dönen kardeşim tarafından durduruldum.

Rowan kulaklığını çıkarırken bana kaşlarını çatarak baktı. "Burada ne arıyorsun?"

Zahra yanımda durup nefesini düzenlemeye çalıştı. "Daha önce biri sana çok uzun bacakların olduğunu söyledi mi?"

"Neden abimi kovalıyorsun?"

"Çünkü onunla konuşmak istedim ama o benden kaçtı."

Rowan tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Sevgilimden neden kaçtığını açıklamak ister misin?"

Derin bir nefes aldım. "Sohbet edecek vaktim yok. Zaten yeterince vakit kaybettim."

"O zaman vakit yarat."

"Iris'i bulmaya çalışıyorum."

"Öyleyse kolay gelsin."

Ona doğru bir adım attım. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Zahra'nın istediğini yapıp ona birkaç dakikanı ayırırsan sana söylerim. Bugün bana karşı bir pislik gibi davrandıktan sonra en azından bunu yapabilirsin, değil mi?"

Çenem kasıldı. "İyi. Konuş." Zahra'ya baktım.

"Önce içeri girebilir miyiz? Bir bardak suya ihtiyacım var."

Peşlerinden gençken tatillerimin çoğunu geçirdiğim eve giderken ani öfkem sönüp gitti. Yıllar sonra bile hâlâ aynı yerde asılı duran annemin veranda salıncağını görünce anılar üzerime çullandı.

"Bütün evdeki en sevdiğim yer orası." Zahra bana hafifçe gülümsedi.

Tabii ki.

Ön kapıdan girerken onu duymamış gibi yaptım. Yeni bir boya ve daha modern mobilyalar dışında pek bir değişiklik yoktu. Mutfağın girişinde, en uzunu benimki olmak üzere, yıllar içinde değişen boylarımızı gösteren bir çizelge vardı.

Rowan mutfak tezgâhına yaslandı ve ben etrafı incelerken beni izledi. "Bunca zaman sonra buraya gelmek senin için son derece tuhaf olmalı."

"Burada yaşamaya nasıl dayanıyorsun?"

"Bana güzel zamanları hatırlatıyor."

"En azından birimiz böyle düşünüyor."

Dudaklarının köşesi sessiz bir cevapla yukarı doğru kıvrıldı.

"Bir şey içmek ister misin?" Zahra kafasını buzdolabına gömdü.

"Su iyi olur."

Bana bir bardak doldurduktan sonra kendisi için de doldurdu.

"Peki, burada neden rehin tutulduğumu söylemek isteyen var mı?"

Rowan, Zahra'ya baktı ama o sadece sırıtıyordu. "Seninle bir şey konuşacağımı söylediğimde yalan söyledim. Sadece aranızdaki meseleyi konuşup halledebilin diye Rowan dönene kadar seni oyalamayı umuyordum."

Rowan tavana bakarak başını iki yana salladı. "Sen benim başımın belasısın."

"Biliyorum ama beni bu yüzden seviyorsun." Zahra onu yanağından öpüp merdivenlerden yukarı çıktı.

"Akıllı biri."

"O bir işgüzar. Kavga etmemizden nefret ediyor, özellikle de kavgalar burada kalma kararım hakkında olduğunda."

"Bugün olanları ona anlattın mı?"

"Ben ona *her şeyimi* anlatırım."

Suyumdan bir yudum aldım. "İlginç." Zahra muhtemelen hayatındaki en büyük pislik olduğumu düşünüyordu.

Bir bardak alıp ağzına kadar suyla doldurdu. "Gezi nasıl geçti?"

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü umursuyorum."

"Sana patlamamdan sonra bile mi?"

Rowan iç çekti. "Sevgi koşullu bir şey değildir. Babamın bizi buna inandırdığını biliyorum ama sana kızgın olmam ya da senin bana kızgın olman, seni sevmediğim ya da umursamadığım anlamına gelmez. Sen çoğu zaman bir aptal gibi davransan bile."

"Dreamland'in seni bu kadar vıcık vıcık bir pisliğe dönüştüreceği kimin aklına gelirdi?"

"Dreamland ve içindeki insanlar." Rowan gözlerine ulaşan bir içtenlikle gülümserken onu en son ne zaman bu kadar mutlu gördüğümü hatırlayamadım. Belki de hiçbir zaman görmemiştim.

Aşkı kimse kontrol edemezdi ve o aşkı beklediğim en son yerde bulmuştu. İkimizin de iyiliği için bunu kabullenmemin ve aşmamın zamanı gelmişti. Rowan'ı, istediği şeyin peşinden koştuğu için cezalandırıyordum çünkü ihanete uğramış gibi hissetmiştim. Beni babamla ve şirketin tüm sorumluluklarıyla ilgilenmek üzere terk edip gittiğini düşünmüştüm, tıpkı herkes gibi. Kararlarını desteklemek yerine babamın hayatımız boyunca bize sayısız kez yaptığı gibi mutluluğunu koz olarak kullanmıştım.

Sen babandan daha iyi biri değilsin.

Hayatım boyunca nefret ettiğim adama dönüşmeye başladığımı fark etmek acı verici bir duyguydu.

Daha iyi kararlar almaya başlamak için henüz geç değil.

Ne kadar su içersem içeyim ağzımın kuruluğu geçmiyordu. "Bazı hatalar yaptım."

Rowan şaşırdıysa da sessiz kaldı.

"Gurur duymadığım şeyler söyledim. Seni tehdit ettim, aşağıladım ve hoşuma gitmeyen bir karar verdiğin için seni kendimden uzaklaştırdım. Abin olarak sana örnek olmam

gerekirdi. Büyüklük yapmam. En doğru kararları vermem. Ne kadar yenilsem de güçlü kalmam. Ama tek yaptığım, sana ne yapmaman gerektiğini göstermek oldu. Kendin olmana izin vermek yerine, seni artık uymadığın bir kalıba sokmaya çalıştım. Bencilce davrandım ve bunun için özür dilerim."

"Vay canına." Gözlerini kırpıştırdı.

Söylemem gereken başka bir şey kalmamıştı. Şu andan itibaren daha iyi biri olmayı planlıyordum. O kadar.

Ayağa kalktım. "Gitsem iyi olur."

Rowan tezgâhtaki kâseden anahtarlarını aldı. "Seni havaalanına bırakayım."

"Havaalanı mı?"

Güldü. "Iris bugün jetle Şikago'ya döndü."

"*Ne* yaptı?"

"Bu gece yolcu uçağıyla uçacaksın gibi görünüyor. Şansını kaybetmeden önce bilet alsan iyi olur."

Hâlâ Iris'in şu an Şikago'da olduğu gerçeğini kavramaya çalışıyordum.

Neden burada kalsın ki? Onunla o şekilde konuşarak kalması için iyi bir sebep vermedin.

Boğazımdaki yumruyu geri yuttum. "Sıçıp batırdım."

"Dizlerinin üzerine çökerek çözülmeyecek bir şey değil."

"Dizlerimin üzerine çökmek mi?"

"Arabaya bin, her şeyi anlatacağım." Yüzündeki sırıtış endişe vericiydi.

Kahretsin. Bu ilginç bir araba yolculuğu olacaktı.

Sırf ona daha çabuk ulaşabilmek için on yıl sonra ilk kez nasıl yolcu uçağına bindiğimi Iris'e söylemek de diz çökmeye dâhil miydi? Çünkü eğer öyleyse, o zaman son dakikada satın

gerekirdi. Büyüklük yapmam. En doğru kararları vermem. Ne kadar yenilsem de güçlü kalmam. Ama tek yaptığım, sana ne yapmaman gerektiğini göstermek oldu. Kendin olmana izin vermek yerine, seni artık uymadığın bir kalıba sokmaya çalıştım. Bencilce davrandım ve bunun için özür dilerim."

"Vay canına." Gözlerini kırpıştırdı.

Söylemem gereken başka bir şey kalmamıştı. Şu andan itibaren daha iyi biri olmayı planlıyordum. O kadar.

Ayağa kalktım. "Gitsem iyi olur."

Rowan tezgâhtaki kâseden anahtarlarını aldı. "Seni havaalanına bırakayım."

"Havaalanı mı?"

Güldü. "Iris bugün jetle Şikago'ya döndü."

"*Ne* yaptı?"

"Bu gece yolcu uçağıyla uçacaksın gibi görünüyor. Şansını kaybetmeden önce bilet alsan iyi olur."

Hâlâ Iris'in şu an Şikago'da olduğu gerçeğini kavramaya çalışıyordum.

Neden burada kalsın ki? Onunla o şekilde konuşarak kalması için iyi bir sebep vermedin.

Boğazımdaki yumruyu geri yuttum. "Sıçıp batırdım."

"Dizlerinin üzerine çökerek çözülmeyecek bir şey değil."

"Dizlerimin üzerine çökmek mi?"

"Arabaya bin, her şeyi anlatacağım." Yüzündeki sırıtış endişe vericiydi.

Kahretsin. Bu ilginç bir araba yolculuğu olacaktı.

Sırf ona daha çabuk ulaşabilmek için on yıl sonra ilk kez nasıl yolcu uçağına bindiğimi Iris'e söylemek de diz çökmeye dâhil miydi? Çünkü eğer öyleyse, o zaman son dakikada satın

almak zorunda kaldığım ekonomi sınıfı koltuk, hiç susmayan bir çocuk ile ağlayan bir bebeği olan anne arasında sıkışıp kaldığım her acılı dakikaya değmişti.

Evimize döndüğümde kulaklarım hâlâ çınlıyordu. Harrison kapımı açtığında arabadan indim. Sessiz, karanlık eve girmeden önce ona Iris'i sormak aklıma gelmedi.

Bitkileriyle dolu koridorlarda yürürken, "Iris?" diye seslendim.

Cevap gelmedi. Onun burada olmadığı sonucuna varmadan önce bütün evi iki kez aradım.

"Kahretsin." Telefonumu çıkarıp numarasını çevirdim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde cevap vermedi.

Sonra Cal'i aradım ama o da açmadı.

Ben: Iris seninle mi?

Cal hemen cevap vermedi, ben de bu sırada boş boş oturmak istemiyordum. Beklerken onun evine de gidebilirdim.

Otuz dakikadan kısa bir süre sonra evinin önüne park edip onu tekrar aramaya karar verdim. Sonunda cevap verdiğinde sesi her zamankinden daha aksi çıkıyordu.

"Ne istiyorsun?"

Iris'in onunla konuştuğunu hemen anladım.

"Iris nerede?"

Arkadan bir kapının kapanma sesi geldi. "Uyuyor."

"Senin evinde mi?" Dişlerimi sıktım.

"Senin evin olmadığı sürece nerede uyuduğunun onun için pek önemli olduğunu sanmıyorum."

"Telefonu ona ver."

"Şu anda seninle konuşmak istemiyor."

"Bunu bana kendisinin söylemesini istiyorum."

"Bak, beni dinle. Sakinleşmek için geceyi ayrı geçirin. Şu anda ikiniz de birbirinizle uğraşamayacak kadar duygusalsınız."

"Sikerim böyle işi." Telefonu kapattım. Cal'in bana karımla nasıl ilgileneceğimi söylemesine izin vermeyecektim. Arkadaş olabilirlerdi ama ben onun kocasıydım. Şu anda ne kadar üzgün hissetse de o bizim evimize aitti. Çiftler sorunları konuşup hallederdi. Bizim bokumuzu üçüncü taraf arabulucuların temizlemesine gerek yoktu.

Cal'in oturduğu apartmanın kapı görevlisi benim için kapıyı tuttu. Asansörün düğmesine bastım ve kapılar kayarak açılana kadar ayakkabılarımı zemine vurarak bekledim. En üst kata çıkmam uzun sürmedi.

Yumruğumu Cal'in kapısına vurdum. "Kapıyı aç."

Kardeşim, "Orospu çocuğu," diye homurdandıktan sonra kapıyı açtı.

"Eve git," diye söylendi kapıyı kapatırken.

Ayağımla onu engelledim ve iterek tekrar açtım. "Nerede o?"

Beni ittiğinde arkaya doğru tökezledim.

Gözlerimi kırpıştırdım. Cal *beni* mi itmişti? Sinirlendiği için güç kullanmak şöyle dursun, o kimseye dokunmazdı bile. Onun yalnızca lise hokey maçları sırasında buzun üzerindeyken böyle bir şey yaptığını görmüştüm, o da yaptığı sporun bir parçasıydı.

Cal parmağını göğsüme bastırdı. "Şu anda seninle uğraşmak istemiyor."

"Ne olmuş yani? Onun için en iyisinin ne olduğuna sen mi karar veriyorsun?"

"Birimizin vermesi gerekiyor, belli ki sen beceremiyorsun. Ona hak ettiği değeri veremeyeceğini tahmin etmiştim. Bunu adım gibi biliyordum ama belki de gerçekten değişmeye baş-

lamışsındır diye sana yardım ettim. Belki de onu gerçekten seviyorsundur diye."

"Onu *seviyorum*. Ayrıca sana bir açıklama borçlu değilim."

"Hayır, Declan. Ona, hayatındaki diğer hayal kırıklığı yaratan sikiklerin yaptığı gibi başarısız dediysen, onu seviyor olamazsın."

"Kapat o lanet çeneni."

"Neden kapatayım? Sanki her zaman aynısı yapmıyormuşsun gibi."

Çenem kasıldı. "Hata yaptım."

"Hata mı?" Cal güldü. "Karını, senin gibi kendisini değersiz hissedene kadar küçümsedin. Onun işe yaramaz ve önemsiz hissetmesine neden oldun çünkü işini, sevdiğini iddia ettiğin kişiden daha çok önemsiyorsun. Bu yüzden sana tek bir şey söyleyeceğim; tebrikler Declan. Bütün hayatını bizi babamızdan koruyarak geçirdikten sonra kalkıp onun gibi biri oldun."

"Siktir git." Dilimi ısırdığımda kan tadı aldım.

Bana orta parmağını gösterip kapıyı suratıma kapattı.

Iris olmadan eve dönmekten daha kötü bir şey olamazdı.

Yenilgi omuzlarıma çökerek her adımımı bir öncekinden daha da zor atmama neden oluyordu. Bir mezar kadar sessiz olan karanlık eve girdim. Eskiden beni rahatlatan şey şimdi içimi sadece korkuyla dolduruyordu, özellikle de bunu hak etmek için ne yaptığımın farkındayken. Sessizliği doldurmak için kardeşimin sözlerini tekrarlayıp duruyordum.

Ona, hayatındaki diğer hayal kırıklığı yaratan sikiklerin yaptığı gibi başarısız dedin.

Karını, senin gibi kendisini değersiz hissedene kadar küçümsedin.

Bütün hayatını bizi babamızdan koruyarak geçirdikten sonra kalkıp onun gibi biri oldun.

Canımı en çok yakan sonuncusu olmuştu. Cal'in benim hakkımda böyle şeyler düşündüğünü duymak...

Öfkelenmeme neden oluyordu. Yaptığım fedakârlıklar yüzünden değil ama haklı olduğu için. Kendimi kontrol edemezsem tıpkı babam gibi olacaktım. O da en başında soğukkanlı bir piç kurusu değildi. Onu bu bataklığa zaman ve kalp kırıklıkları sürüklemişti.

Değişebilirsin. Henüz geç değil.

Mutfağa girerek derin bir nefes verdim. O cehennemden döndükten ve kardeşimin söylediklerinden sonra yemek hazırlayacak enerjim kalmamıştı ama guruldayan mideme bir şeyler sokmam gerekiyordu.

Mutfak dolaplarını karıştırıp farklı malzemeleri altüst ettikten sonra Iris'in en sevdiği yemekte karar kıldım.

Bir kutu çabuk makarna.

Haftalardır bana yemek yaptığı onca zamanı düşününce göğsümdeki baskı arttı. Yemekleri lezzetli olmayabilirdi ama o bana eşlik ettiği sürece gerisini umursamamıştım.

Artık bana eşlik eden biri yoktu çünkü onu kendimden uzaklaştırmıştım.

Farkında olmadan masaya iki kişilik servis koydum. Hatamı anlamam tam on dakikamı aldı. Fark ettiğimde boğazım sıkıştı, nefes alamaz oldum. Yemek yemeye çalıştım ama her şeyin tadı karton gibi geliyordu.

Yarısı yenmiş makarna tabağımı lavaboya atıp yukarı çıkarken midemdeki çalkantı giderek kötüleşiyordu. Nereye gidersem gideyim hatalarımdan kaçamıyordum. Lanet olası yatak odam bile güvenli değildi. Odaya girdiğim anda Iris'in

hatıraları, havada asılı kalan parfümüyle birlikte üzerime saldırdı.

Şifonyerin üzerinde duran saç tokası. Sevişme sırasında bir köşede unutulmuş rastgele bir topuklu ayakkabı. Düğün günümüzden, ben kameraya kaşlarımı çatarak bakarken onun bana gülümsediği bir fotoğrafımız.

Gerginliğin geçmesini bekleyerek göğsümü tuttum. Ellerim titrerken birkaç derin nefes alıp anksiyete krizini başlamadan durdurmaya çalıştım.

Onu hiç hak etmedin.

Evet. Hak etmemiştim ama yine de onu istiyordum.

Karımı özlemiştim. O benim yanıma aitti. Ona sarılıp yatmamdan şikâyet etse de bunu sevdiğini biliyordum. Sabahları çalan saatimle ilgili şikâyetlerini duymak ya da işe gitmek için yataktan çıkmadan önce ondan huysuz bir öpücük koparmak için her şeyi yapardım.

Duştan sonra yorganımın altına girip tavana baktım, Iris'in Hindistan cevizi aromalı vücut kreminin kokusuyla çevrilmiştim. Onsuz hiçbir pozisyon rahat hissettirmiyordu.

Sıçıp batırdın.

Üçüncü kez dönüp iki yıl önce bana aldığı kaktüse baktım.

Pislik olma.

Deneyecektim. Sadece onun için.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Declan

Sabah sekizde elimde kahveyle Iris'le konuşmaya hazır biçimde Cal'in kapısına dayandım. Sabaha kadar dönüp durduktan sonra azıcık uyku, çok fazla kafeinle ayakta duruyordum.

Kardeşim kapıyı üzerinde takım elbise ve kravatla açtı. Gidecek bir işi bile olmadığından bu, son derece anormal bir durumdu.

"Nereye gidiyorsun?"

"İşe." Kapıyı kapayıp kilitledi.

"Ne zamandan beri bir işin var?"

"Asistana ihtiyacın olduğundan beri."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Iris bugün gelmeyecek."

"Mümkün değil. Daha iki haftalık süresi başlamadı bile."

Cal güldü. "Belki de e-postalarını kontrol etmelisin."

Telefonumu çıkarıp gelen kutuma bakarken kaşlarımı çattım. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır. Bugünden itibaren iki haftalık izne çıkıyor."

"Hayır, çıkmıyor."

Ciddi ciddi sırıttı. "Beni işe bırakıyor musun, bırakmıyor musun?"

"Neden bundan zevk alıyorsun?"

"Çünkü en nihayetinde, birinin sana düşündüğün kadar önemli olmadığını göstermesi güzel bir şey. Iris'le gerçekten de o şekilde konuşabileceğini ve ondan iki hafta boyunca işe gelmesini bekleyebileceğini mi düşündün?"

Dişlerimi sıktım. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Hazır olduğunda seninle konuşacak."

"O zaman sanırım konuşmayı ben yapacağım." Evin anahtarlarını elinden aldım ve geri almasına fırsat vermeden kapıyı açtım.

"Dec..."

Kapıyı kardeşimin suratına kapayıp o içeri girme fırsatı bulamadan kilidi çevirdim.

"Aç şu lanet kapıyı!" Yumruğunu kapıya vurdu.

Anahtarı yan sehpanın üzerine attıktan sonra müziği takip ederek mutfağa gittim. Iris'in gözleri anında benimkilerle buluştu.

"Burada ne arıyorsun?"

"Sana kahve getirdim." Bardağı ona uzatacak kadar yaklaştım.

Elimdeki bardağa sanki zehirliymiş gibi baktı. "Buraya bana *kahve* getirmek için mi geldin?"

"Hayır. Buraya seninle konuşmak için geldim. Kahve sadece bana zaman ayırman için getirdiğim bir rüşvet."

"Senden rüşvet istemiyorum. Artık istemiyorum."

"İyi. Belki sonra." Kahveyi tezgâhın üzerine koydum.

"Buraya nasıl girdiğini sormalı mıyım?"

"Cal'in anahtarını çalıp onu dışarı attım."

"Declan..."

"Seni özledim."

"Beni son görüşünden bu yana yirmi dört saatten az zaman geçti."

"Ailemizde bağımlılık yaygındır. Kocana acımalısın."

Yaptığım şakaya karşılık sadece kaşlarını çattı. Umudumu kaybetmeyi reddediyordum ama bana bakışı bir an için bunu sorgulamama neden oldu.

"Seni o kadar çok özledim ki ne yapacağımı şaşırdım. Ev çok sessiz ve banyo aşırı temiz. Makarna bile sen pişirmediğin sürece aynı tadı vermiyor."

"Ben pişirmem. Haşlarım. Sana göre arada büyük bir fark var ya hani."

"Eve dön. Hayatımızın geri kalanı boyunca yemekleri her gün ben yaparım, sen yeter ki beni bir daha terk etme."

Iris gözlerini kapadı. "Olmaz."

Gardını düşürmesinden yararlanarak ona yaklaştım. Yüzü avucumun içine mükemmel bir şekilde yerleştiğinde başparmağımla yanağını okşadım. "Lütfen. Sensiz perişan hâldeyim."

Iris gözlerini kırpıştırdı. "Buna hazır değilim."

"Ne demek *hazır değilim*?" O kollarımdan uzaklaşırken midemdeki bulantı her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döndü. Vücudumdaki her hücre beni bir mıknatıs gibi Iris'e doğru çekse de uzaklaşmasına izin verdim.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Düşünecek ne var?"

"Sen. Ben. *Biz*."

"Ne olmuş bize?"

"Hatta en başında, *biz* diye bir şey olup olmadığını düşünmeliyim."

Yaptığı bu itirafla göğsüm ağrıdı. İçimde sepsis gibi iltihaplanan acıya odaklanmak yerine görmezden gelmeyi seçtim. "Bir sözleşme imzaladın."

"Anlaşmamız gerçek bir ilişki içinde olmakla ilgili hiçbir şey söylemiyordu. Buna oyun diyen sendin."

"Bu lanet olası bir oyun değil ve bunu sen de biliyorsun." Böyle düşünmesi beni öfkelendiriyordu ama kendime hâkim oldum. Zaten ona yeterince zarar vermiştim.

Başını iki yana salladı. "Artık neye inanacağımı bilmiyorum."

"Ne yani? Öylece biz âşık olmadan önceki hâline dönmek mi istiyorsun?"

Iris gözlerini kaçırdığında gerçek yüzünde gün gibi okunuyordu. *Tam olarak öyle yapmayı düşünüyordu.*

Acı bir kahkaha attım. "Pekâlâ, dediğin gibi olsun. Ama hiçbir şey kaçınılmaz olduğumuz gerçeğini değiştirmeyecek."

Ondan uzaklaşmak son derecede güçlü bir irade gerektiriyordu ama onu zorlamaya devam edersem sonu iyi bitmeyecekti. Iris zaman istiyordu ve ben de ona bunu vermeyi planlıyordum. Yeter ki benim kurallarım doğrultusunda olsundu.

Cal tam olarak Iris'in söz verdiği gibi resmî istifa mektubunu sabah dokuzda masama bıraktı. Bunu önlemek için yaşadığım onca şeyden sonra Iris yine de gidiyordu.

Hepsi senin yüzünden.

Cal önümde dikildi.

Başımı mektuptan kaldırdım. "Evet?"

"İmzalayacak mısın?"

Yumruk hâline getirdiğim ellerimle istifa mektubunu kavradım. "Üzerinde düşünüyorum."

Cal tek kaşını kaldırarak kâğıdı almak istedi.

"Artık masana dönebilirsin."

"Döneyim de tüm bu iç çatışmanı ve sıkıntılı ifadeni kaçırayım mı? Benim ne olduğumu zannediyorsun?"

"Yürüyen ölü."

Cal sırıttı. "Olanlarla başa çıkmak için verdiğin mücadeleyi izlemek kaçırılmayacak kadar keyifli, özellikle de Iris'i ne kadar perişan ettiğin düşünülürse."

"Lütfen beni yalnız bırakır mısın? Havamda değilim."

Cal'in kaşları kalkarken karakterimdeki kırılmayı fark ettim. Gitmesini *rica* etmiştim.

Ofise girdiğimden beri midem sürekli ekşiyip duruyordu. Hiçbir toplantı ya da iş yoğunluğu, bu sabah Iris'le yaptığım konuşmadan aklımı uzaklaştırmayı başaramadı.

İçgüdüsel olarak ve biraz da Iris'in orada olmasını umarak Cal'in masasının yanından geçtim ama bu bana yalnızca onun geri dönmeyeceğini hatırlattı. Etrafımda olmasına o kadar alışmıştım ki yokluğuyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Bu sizin için en iyisi." Kardeşim Iris'in her zaman kullandığı sandalyeyi çekti ama ben ona diğerine oturmasını işaret ettim.

Iris'in sandalyesinin karşısındaki yere otururken bana ters ters baktı. "O geri gelmeyecek. Sandalyesini saklamak bunu değiştirmez."

"O hâlâ benim karım. Mesleki durumu ne olursa olsun o sandalye onun, o yüzden diğerine otur."

"Hâlâ senin karın mı *sahiden*?"

"Çık dışarı," dedim, sinirden köpürüyordum.

Omuz silkti. "Sadece soruyorum."

"Hayır, kavga arıyorsun."

"Belki de arıyorumdur. En azından bu şekilde sorunumuzu çözebiliriz. Bu kadar gergin bir ortamda çalışmayı sevmiyorum."

"Çözülecek bir şey yok. Ne düşünürsen düşün, bu benimle Iris arasında."

"Bana *ağlayarak* geldi, Declan. Sen geç de olsa yanlış bir seçim yaptığını ve aslında onu istediğini anladın diye bunu görmezden gelemem."

Ellerimi kucağımda yumruk yaptım. "Seninle bu konuyu tartışmayacağım."

"O zaman istifa mektubunu imzala da gideyim."

İstifa mektubunu imzalamak için tükenmez kalem aldım ama sonra kendimi durdurdum. Elim boş imza bölümünün üzerinde gezindi.

Cal boğazını temizledi. "Onu gerçekten seviyorsan bunu yapman gerek."

"Yanlış gelse bile mi?"

"Elbette yanlış geliyordur. İkiniz çok uzun süredir birbirinize bağımlıydınız."

"En azından parasını ödediğim rehabilitasyon sana bir şey öğretmiş." Bu rehabilitasyon Cal'i tekrar içmeye başlamaktan alıkoymasa bile en azından ona kötü alışkanlıklar hakkında bir iki şey öğretmişti.

Cal bana hareket çekti. "Bu iş sizi bir arada tutan şey olmamalı, tıpkı sizi birbirinden ayıran sebep olmaması gerektiği gibi. Bu yüzden başarılı bir evlilik yürütmek istiyorsan onun çalışanın olmayı bırakmasına izin vermelisin."

Kalemi sayfanın üzerine bastırıp adımı onunkinin yanına gelecek şekilde imzaladım.

"İşte." Parçalamaya fırsat bulamadan önce kâğıdı kendimden uzaklaştırdım.

"Her şey yoluna girecek."

"Hiç öyle gelmiyor. Daha ona sahip olmadan onu kaybediyormuşum gibi hissederken buna inanmamı bekleme," diye çıkıştım.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Onu geri kazanmak için henüz geç değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sevmemek için onca nedeni olmasına rağmen seni seviyor."

"Bana hiç söylemedi."

"Ne?"

"Bana, beni sevdiğini hiç söylemedi." Sesim kısılmıştı.

"Bu, hiç *ssöylemeyeceği* anlamına gelmez." Iris'in imzalı istifa mektubunu da alıp ofisimden çıktı.

Kendime engel olmadan telefonumu çıkardım. Iris'le arama mesafe koymak için yaptığım anlaşmadan geri adım atmayacaktım ama bu, ondan uzak dururken sessiz kalmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Mesajlarımızı açtım ve nasıl hissettiğimi ifade etmek için ona tek bir kelime yazdım.

Ben: *Litost*[24].

Onsuz ne kadar yalnız olduğumu hatırladığımda hissettiğim acıyı ifade etmek için mesaja Iris'in boş sandalyesinin fotoğrafını da ekledim.

Cevap vermedi. Vermesini beklemiyordum ama bu yine de göğsümü sıkıştırmıştı.

İşe odaklanmaya çalıştım ama aklım sürekli ilişkimize gidiyordu. Ben ne kadar uğraşırsam uğraşayım, beynim somut herhangi bir işe konsantre olamıyor gibiydi. Kendimi zorlamak yerine bilgisayarımı kapattım ve iş günümün geri kalanını Iris'i tam olarak nasıl geri kazanabileceğimi düşünerek geçirdim.

Cal'in daha önce söyledikleri kafamda yankılanıyordu.

Sevmemek için onca nedeni varken seni seviyor.

Peki ya ona sevmesi gereken tüm nedenleri verirsem?

---

24 **Litost:** Çekçe, bir ıstırap veya eziyet hâli. *–y.h.n.*

İlk tatil günümü tam anlamıyla hiçbir şey yapmadan geçirdim. Hep umduğum gibi harika geçmeliydi ama işten ayrıldığım gerçeğini bir türlü unutamıyordum. Ve çoğunlukla Declan'dan da ayrılmışım gibi hissediyordum.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca tavana bakarak ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Gidip Cal'i kontrol etme dürtüsü, neredeyse Declan'ın mesajına yanıt verme isteği kadar güçlüydü. Declan bana sandalyemin fotoğrafını ve *acınası hissetmek* gibi bir anlama gelen kelimeyi gönderdikten sonra bunu nasıl istemezdim?

İçimdeki bunca duyguyla ne yapacağımı bilmiyordum. Declan'a Dreamland'deki davranışı için kızsam da benim yüzümden acı çektiğini bilmekten aynı derecede suçluluk duyuyordum. Ben kin tutmayı seven biri değildim. Bu, midemi bulandırıyor, beni sinirli ve *Xanax* içmek isteyecek kadar endişeli hâle getiriyordu.

Öz geçmişimi güncelleyerek oyalanmaya çalıştım. Duygularımın içinde debelenmek yerine faydalı bir şey yapmaya –ki bu duygusal olarak tahmin ettiğimde de zordu– ve Declan'ın asistanı olduğum iş geçmişimi gözden geçirmeye karar verdim. Öz geçmişimin en sevmediğim *Önceki Eğitim* başlıklı bölümüne geldiğimde orada durakladım. Lise diploması dışında boştu.

Üniversiteye hiç gitmemenin genellikle bende yarattığı o utanç duygusu artık yoktu ve bu beni şok ediyordu. İş yerindeki diğer çalışanlarla diplomalarımın ve niteliklerimin neler olduğu hakkında konuşmaktan kaçınarak yıllarımı harcamıştım. Tecrübe eksikliğim konusundaki bireysel farkındalığım beni hep rahatsız etmişti. Bu yüzden de çevremdeki herkese başarısız biri olmadığımı göstermeye çalışmıştım.

Declan'ın sözleri birçok nedenden dolayı canımı yakmıştı ama belki de en büyük nedenin onunla hiçbir ilgisi yoktu. Çünkü derinlerde bir yerde, ben insanların düşündüğü gibi biri değil, başarısız biriydim.

Korkularımla yüzleşememiştim. Bunun yerine, yıllarımı bulunduğum pozisyona harcamıştım ve şimdi de o pozisyona sahip olmadığım için kendimi kaybolmuş hissediyordum. Okula gitmeyi ertelemiş, ihtiyatlı davranmıştım. Risk alarak İK departmanına başvurduğumda bile hâlâ konfor alanımda kalmaya çalışıyordum.

Başarısızlıktan korktuğum için okula geri dönmekten kaçmıştım. Ve bu korkuyla yüzleşmek yerine de giderek monotonlaşmıştım. Bu, on dokuz yaşında liseyi bitirdiğimden beri devam eden bir durumdu. Geçmişteki güvensizliklerimin şimdiki kararlarımı etkilemesine izin verdiğim sürece, hep aynı şekilde olmaya devam edecekti.

Artık o kız değilsin. Değerini kendinden başka kimseye kanıtlamak zorunda değilsin.

Olay da buydu. Sonunda, tek sınırımın kendim için belirlediğim sınırdan ibaret olduğunu kanıtlamaya hazırdım.

Tarayıcımı kapatıp yerel üniversiteleri araştırabilmek için yeni bir sekme açtım. Eski ben şimdiki beni görseydi kalp krizi geçirebilirdi. Üniversiteye isteyerek başvuracağımı hiç düşünmemiştim.

Bunun *ona kalp krizi geçirteceğini mi düşünüyorsun? Patronunla senin bile olmayan bir miras için evlendiğini hatırlatırım.*

Declan'la ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim. Bugün bir şeyi halletmek istiyorsam yapmam gereken son şey –her ne kadar bunu yapmayı istesem de– onu düşünmekti.

Yeni bir *Excel* belgesi açıp okullara, programlara ve eğitim maliyetlerine odaklanan bir avantaj-dezavantaj listesi yapmaya başladım. Ardından *SAT* sınavları da dâhil başvurmadan önce yapılması gerekenlerin listesini çıkardım.

Cal ilk iş gününden eve döndüğünde, artık bir şeyden emindim: Okula geri dönecektim.

Telefonum yeni bir mesajla titredi. Onu tezgâhtan alıp ekran kilidini açtığımda mesajın Declan'dan geldiğini gördüm.

Declan: *Saudade*[25].

Mutfak tezgâhımızın bir fotoğrafı. Benim Amerikan servisimi, o makarnasını yerken ben de ona katılmak için her an ortaya çıkabilirmişim gibi kendininkinin yanına yer-

25 **Saudade:** Portekizce; Özlem, melankoli, arzu ve nostalji hissi. –*y.h.n.*

leştirmişti. Bu, her biri aynı temada kelimelerle bana fotoğraf gönderdiği üçüncü geceydi.

Özlem. Üzüntü. Pişmanlık.

Belki de *saudade*'den mustarip olan tek kişi Declan değildi. Attığı mesajı düşünürken göğsümde oluşan ağrı, içimi yuva özlemiyle dolduruyordu.

Yuva.

Kahretsin. Declan'ın evi ne zamandan beri *yuva* gibi gelmeye başlamıştı?

Ona âşık olmaya başladığından beri.

Boğazım düğümlenirken derin nefes almakta zorlandım.

"Sorun ne?" Cal mutfağa girdi.

"Hiçbir şey."

"Declan sana bir mesaj daha mı gönderdi?"

İç geçirdim. "Evet."

"Ona hâlâ cevap vermedin mi?"

"Hayır." Her ne kadar bunu yapmayı istesem de yapmamıştım. Cevap vermeyi gerçekten çok istiyordum ama mantıklı olan yanım kendini tutuyor ve bana beni durduracak sorular yöneltiyordu.

Ya yine her şeyi berbat ederse?

Ya sadece mirasını kazanmak istediği için peşimdeyse?

Ya tüm bu tehlike işaretlerine rağmen, beni tekrar incitebileceğini bilerek ona âşık olmayı seçersem?

Kafam cevabı olmayan sorularla doluydu.

"Onunla konuşmak istiyor musun?"

Bu soruya cevap verirken göz temasından kaçındım. "Hayır."

"Onu özlüyorsun," dedi Cal bir gerçeği dile getirir gibi.

"Elbette onu özlüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki bu midemi bulandırıyor; çünkü onu istediğim için suçlu hissediyorum."

"O zaman neden onunla konuşmuyorsun?"

"Çünkü daha önce de kalbime güvenmiştim ve şu hâlime bak. Şimdi *her şeyden* şüphe duyuyorum. Aşk böyle bir şeyse, ben âşık olmak istemiyorum çünkü gerçekten canımı çok yakıyor." Gözlerim yaşlarla doluyordu.

Cal beni kendine çekip sarıldı. "Her şey yoluna girecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Göğsüne doğru konuşurken sesim boğuk çıktı.

"Çünkü Declan, senin onu sevdiğinin yarısı kadar seni seviyorsa bu işi düzeltene kadar durmayacaktır."

Dün yaşadığım çöküşten sonra beni en iyi anlayan kişinin yanına gitmeye karar verdim. Belki de annem beni rahatsız eden duyguları daha iyi anlamama yardımcı olabilirdi. Evliliğimle ilgili hikâyenin tamamını bilmiyor olsa da ilişkiler hakkında Declan'la ilişkimi anlamama yardım edecek kadar çok şey biliyordu.

Sınıfı yıllardır değişmemişti. Hâlâ eski boya gibi kokuyor ve annem okul sonrası programını yürütürken benim boyama yaparak geçirdiğim öğleden sonralarını hatırlatıyordu.

"Ah, bu nasıl güzel bir sürpriz!" Annem beni sımsıkı bir kucaklaşmayla karşıladı.

"Seni görmek istedim."

"Ne oldu?" Bana bir şeyler olduğunda takındığı o her zamanki bakışı attı.

"Hiçbir şey..."

Sınıftaki sıralardan birine hafifçe vururken güldü. "Otur." Bana bir parça boş çizim kâğıdı ve bir paket renkli kalem uzattı.

Bizim aramızda işler hep böyle yürürdü. Bunu yapmak eninde sonunda pes etmemi sağladığı için annem buna hep *Boya ve itiraf et*, derdi.

"Beni görmek için uğramana sevinsem de bunun arkasındaki nedeni merak etmiyor değilim."

"Annemi ziyaret etmek için bahaneye mi ihtiyacım var?"

"Üç yıldır sınıfımı ziyaret etmediğine göre, evet var."

İç geçirdim.

"O kadar kötü, ha?"

Başım önüme düştü ve ellerime bakmaya başladım. "Declan ve ben geçen hafta kavga ettik."

"Ah. O kadarını tahmin etmiştim."

"Fazla gerçekçi ve dürüst bir kavgaydı, ne demek istediğimi anlıyorsundur sanırım?"

Annemin gözlerinin etrafındaki birkaç kırışıklık derinleşti. "Seni incitecek şeyler söyledi."

Esas olarak işle ilgili sorunlarımıza ve bunun kişisel yaşamımıza nasıl karıştığına odaklanarak anneme kavgamızın kısaltılmış bir versiyonunu anlattım.

"Merak ediyorum da..." Endişemi nasıl ifade edeceğimi düşünürken sesim kısıldı.

"Onun baban gibi olup olmadığını mı?" diye bitirdi annem benim yerime.

"Evet."

Elini benimkinin üzerine koyarak boyamamı durdurdu. "Babanla benim aramda tanık olduğun onca şeyden sonra, böyle bir korkuya kapılman çok normal. Ama tüm çiftlerin kavga ettiğini anlamalısın. Bu, sağlıklı herhangi bir ilişkinin parçasıdır. Elbette bu, karşındaki kişinin seninle küçümseyerek konuşabileceği ya da kasıtlı olarak seni incitebileceği anlamına gelmez ancak insanlar hata yapar. Bu kavga, Declan'ın o ânın hararetiyle aslında kastetmediği şeyler söylediği ilk

veya son sefer olmayacak. Ama yaptığından pişmansa –*gerçekten* pişman olmaktan bahsediyorum– o zaman onu nasıl affedeceğini öğrenmen gerekir."

"Senin için söylemesi kolay."

Elimi sıktı. "Affetmeyi öğrenmek, en az affedilmeyi istemek kadar önemlidir."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Declan

Kurulu alarm gibi, sabah aynı saatlerde Iris'e bir mesaj daha gönderdim. Ona duyduğum özlemi tam olarak anlatan kelimenin yanına Botanik Bahçesi'ndeki bir fotoğrafımızı da ekledim.

Ben: Sehnsucht[26]

Hiç gelmeyecek cevabını bekleyerek, olması gerekenden çok daha uzun bir süre telefonun ekranına baktım. Görmezden gelinen her mesajla birlikte kalbim göğsümde biraz daha küçülüyordu.

Ya üzülürsün ya da plana göre ilerlersin.

Derin bir nefes alıp bilgisayarımı kapattım ve ofisimi kilitledim.

"Nereye gidiyorsun?" Cal bilgisayarından başını kaldırdı.

---

26 Sehnsucht: Almanca; Özlem, arzu, hasret veya tutku. –*y.h.n.*

"Günün geri kalanında çalışmayacağım."

"Ne?"

"Lütfen günün geri kalanında olan randevuları iptal et. Müsait olmayacağım."

"*Sekiz* randevunun hepsini mi?"

"Bir sorun mu var?"

"Hayır ama..."

"Harika. Yarın görüşürüz." Çıkışa doğru ilerlerken ağzı hâlâ açık olan kardeşime bakmak için durdum. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler. Zorunda olmadığını biliyorum ama yine de, Iris'in yerine geçtiğin için minnettarım."

"Bunu Iris için yapıyorum. Senin için değil."

"Biliyorum, bu yüzden daha çok minnettarım." Ofisten başım dik ve planımı uygulamaya geçirmeye hazır bir şekilde çıkarım.

Harrison ve ben en mükemmel köpeği bulmak için barınak üstüne barınak gezerken tüm Şikago'yu dolaştık. Iris'in bir köpekte istediği özellikler son derece netti ve bunu mahvetmeyi düşünmüyordum. Boşa çıkan her barınakta hevesim giderek azalırken, sıra onuncu barınağa geldiğinde ümidimi kaybetmeye başlamıştım.

"Belki yarın tekrar deneyebiliriz, efendim." Harrison arabanın kapısını benim için açtı.

Yavaşça iç çektim. Bu planımın ayrılmaz bir parçasıydı ve ben şimdiden başarısız oluyordum. Iris'i her yerde takip edecek büyük, tüylü bir köpek bulmak ne kadar zor olabilirdi?

Kahretsin ki imkânsız gibi görünüyordu.

Telefonumu çıkardım ve listemdeki bir sonraki barınağa baktım. "Bir tane daha deneyelim, sonra günü bitiririz."

Harrison beni sonuncu barınağa götürdü. Şehrin pek iyi bir yerinde değildi, bu yüzden de Harrison ve *Maybach* ben çıkana kadar ortadan kaybolabilir diye içeride uzun süre kalmayı planlamıyordum.

Binaya girerken kapının üzerindeki zil çaldı. Mekândaki tek çalışan başını dergisinden kaldırmamıştı.

"Merhaba." Bankonun önünde durdum.

Kadın sakızıyla balon yapıp patlattı. "Kapalıyız."

Ön taraftaki tabelayı kontrol ettim. "Otuz dakika daha açıksınız, o yüzden başka bir bahane deneyin."

Kadının gözleri büyüdü. Sonra da bakışları sanki beni bir yerden tanıyormuş ama nereden olduğunu çıkaramıyormuş gibi tekrar kısıldı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ayrılık kaygısı olan büyük, tüylü bir köpek arıyorum."

"Bu çok tuhaf bir tarif."

"Bir de bana sorun. Tarifime uyan bir köpeğiniz var mı?"

"Hım... bildiğim kadarıyla yok."

İçimdeki son umut kırıntısını da kaybettim. İyi bir gece uykusu çektikten sonra kendime gelip yarın yeniden deneyecektim. Ya da en azından Iris Şikago'nun diğer tarafında, kardeşimin dairesinde uyurken elimden geldiği kadar iyi bir uyku çekmeye çalışacaktım.

Elimi bankoya vurdum. "Anlıyorum. O hâlde, zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Her ihtimale karşı arkaya bakmak ister misiniz?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama vazgeçtim.

Bunca yol geldin. Hazır buradayken gidip bir bakabilirsin.

"Pekâlâ. Yolu gösterin."

Kadın bana arka bölümü gösterdi. Köpekler ve yeni bir yuva bekleyen diğer hayvanlarla dolu kulübeler duvara sıralanmıştı. Ben yanlarından geçerken bazıları kafeslerinin

köşesine siniyor, diğerleri ise ya bana doğru hırlıyor ya da havlıyordu.

"Beğendiğiniz oldu mu?"

"Hayır." Hepsi ya çok küçük ya çok bakımlı ya da uygun sayılmayacak kadar korkutucuydu.

En uzaktaki kafesten bir köpek havladı.

"Bu ne?"

"O kafes uyutulacak bir köpek için ayrıldı. Muhtemelen, diğer köpeklerden ayrı kaldığı için biraz endişelidir."

"Onu öldürmeyi mi planlıyorsunuz?"

"Hepsini barındıracak yeterli yerimiz ve paramız yok. Bu yüzden de bir süre boyunca sahiplenilmediklerinde... bilirsiniz."

Yüce İsa. Son kafese yaklaştım. İki kara göz bana bakıyordu, onu örten beyaz ve gri tüylerin arkasından attığı bakışlar zar zor görülebiliyordu.

"Cinsi ne? Kutup ayısı mı?"

Kadın kafesin yanına gelip isim levhasını kontrol etti. "İngiliz çoban köpeği olduğunu düşünüyorlar. DNA testi olmadan söylemek zor."

Kuşkusuz ki köpek biraz yaşlı görünüyordu. Karta göre, tahmini yaşı beş falandı. Bu da, köpeklere göre yaşlı sayıldığı anlamına geliyordu.

"Onu dışarı çıkarabilir misiniz?"

"Emin misiniz? Biraz... huzursuzdur." Kadının gözlerinin odanın içinde dolanıp durma şekline bakılırsa, bir köpeği idare etmek için bir çeşit elektroşok tabancasına ihtiyacı olduğu düşünülebilirdi.

"Kapıyı açın."

Kadın omuz silkip kafesin kilidini açtı. Köpek bir kurşun gibi fırlayıp üstüme atladı. Dengemi sağlamaya çalıştım ama köpek çenemden saç çizgime kadar tüm yüzümü yalarken

[illegible]

"[illegible]"

"[illegible]"

[illegible]

Köpek üzerinden bir ağırlık kalkınca "Lütfen bir [illegible]" [illegible]

"Hayır." Kadın kararını vermiş gibiydi. "[illegible] Ben onunla sorunları yaşıyor ve tek sözcük [illegible] yazı bırakmadan [illegible]. Yalnız bırakıp [illegible] parçalayabilir ya da bahçeye [illegible]."

Haklıydı. İşe gelmesi çirkindi.

Köpek [illegible] davranacağına söz verdiğimize göre [illegible] dedim. Ama yeni favori çiğneme oyuncağı [illegible] gibi ayakkabılarıma saldırmasın diye [illegible] gözüm çıkmıyordu.

"Sanırım bizim evde ayakkabılarımı çiğneyecek."

"Yani onu alacak mısınız?"

"Elbette. Bana bırakılan gözüm."

Artık, Iris dönme şansı bulamadan evine [illegible] ümidi olan yapışkan bir köpeğin gözünde [illegible].

Mükemmel. Mükemmel ya.

İkinci gün, henüz ismi konmayan köpekle [illegible] dün ben akşam koşusundayken en sevdiğim [illegible] malzemeyi için onu güvenip yalnız bırakamamak [illegible] yanmak geçici bir çözümdü. Yakında dönecekmiş gibi

bir çözüm, yani onu eğitmek için uygun bir köpek bakım evi bulduğumda.

"Bu ne?" Cal ofisimin kapısında durdu.

"Köpek." Bilgisayardan başımı kaldırmadım.

Köpek cevap olarak havladı. Masama bağlı olan tasmasından kurtulmaya çalıştı ama başarısız oldu.

"Görüyorum ama neden burada? Neden ofisinde?"

"Evde yalnız kalamama sorunları var."

Köpek onaylarcasına tekrar havladı.

"Senin mi?" Cal köpeğe tereddütle yaklaştı.

"Ve Iris'in."

"Bana sırf onu mutlu edeceğini düşündüğün için bir köpek aldığını söyleme."

"Peki, söylemem."

Cal yüzünü ovuşturdu. "Kahretsin."

"Planımı yargılayacaksan eğer işine dönebilirsin. Şu an zaten stresliyim." Iris'in pozisyonu için geçici çalışan başvurularını cevaplandırmakla planımın geri kalanını hayata geçirmek arasında aynı anda birçok iş yapıyordum.

"Planın ne *peki*?"

Gözlerim kısıldı. "Neden umurunda?"

"Çünkü ben senin kardeşinim ve kendimi sen düşüncesizce bir şey yapmadan önce sana yardım etmek zorundaymış gibi hissediyorum."

"Köpek sahiplenmekten daha düşüncesizce bir şey var mı?"

"Varsa da kesinlikle öğrenmek istemiyorum." Cal köpeğin başını okşadı.

Ona baktım. "Bana kızgın olduğunu sanıyordum."

"Kızgınım ama ben Iris için en iyisini istiyorum, bu sen olsan bile."

"Üstü kapalı iltifatın için çok teşekkürler, pislik."

Omuz silkti. "Sanki öz güveninin arttırılmaya ihtiyacı varmış gibi."

"Karım beni terk ettiğine göre tüm yardımlara açığım."

"Âşık olmanın seni bu kadar acınası yapacağını kim bilebilirdi?"

"Bunun acınası olduğunu düşünüyorsan bir de planladıklarımı gör."

"Geldik mi?"

Cal benden onunla ufak bir işi halletmemi istediğinde, hızlıca markete gitmek istediğini düşünmüştüm. Ancak gittiğimiz yolda ne bir market ne de herhangi bir medeniyet belirtisini vardı.

"Evet." Radyoda çalan şarkının ritmine göre direksiyona vuruyordu.

"Saatlerdir etrafta daireler çiziyormuşuz gibi geliyor."

Güldü. "Otuz dakika oldu. *En fazla.*"

Bir yıldırım gökyüzünü delip geçti. "Yağmur yağmak üzere."

"İyi ya, ne güzel işte," diye yanıtladı Cal kuru bir sesle.

"Bana ne planladığını söyleyecek misin, yoksa bu sefer sürprize sadık mı kalacaksın?"

"Sana sürpriz yapan ben değilim."

"*Ne?*"

Kenara çekti ve kapıların kilidini açtı. "İn."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Ne yazık ki hayır. Her ne kadar öyle olmasını istediğinden emin olsam da, hayır şaka değil."

Kılımı kıpırdatmadım. Cal arabadan çıktı ve kapımı açmak için kaputun etrafından dolandı. "Hadi."

"Hiçliğin ortasındayız."

"Dramatik olmayı bırak. On dakika önce bir Starbucks'ın yanından geçtik."

"İyi de neden buradayız?" Arabadan çıkıp onu takip etmekten başka bir şey yapamayacak kadar şoktaydım.

"Ona bir saniye ver."

"Bana bunu yapmadığını söyle." Etrafıma bakıp Cal'in bahsettiği *kişiyi* bulmaya çalıştım.

Cal arabasına atlayıp dramatik bir U dönüşüyle benden uzaklaşırken yorumum cevapsız kaldı. O yolda hızlanırken lastikleri gıcırdadı ve beni arabanın egzoz dumanına boğdu.

"Bu da ne şimdi?" Çantamdan telefonumu alıp onu aradım.

Adi pislik beni doğrudan sesli mesaja yönlendirdi.

Mesaj bırakmak için öten bip sesini duyduğum anda konuşmaya başladım. "Beni bu şekilde ekmek için iyi bir nedenin olsa iyi olur..."

Bağırarak konuşmam yoldan geçen bir arabayla bölündü. Bir yabancıya otostop çekmekten iyi bir şey çıkmayacağını bilecek kadar çok suç belgeseli izlemiştim. Saklanacak bir yer aradım ama düz bir arazideydim ve etrafta birkaç parça çöp parçasından başka bir şey yoktu. "Siktir. Cal, seni bu gece uykunda geberteceğim. Ölü ya da diri."

Araba yaklaştıkça bunun bir araba değil de beyaz bir minivan olduğunu anladım. Şu herkesin kadınları uzak durmaları konusunda uyardığı, seri katil minibüslerine benzeyen araç. Kalbim göğsümde hızlanarak bir çıkış yolu aradı.

Parmaklarımı çaprazlayıp fısıldadım, "Lütfen baltalı katil olma. Lütfen baltalı katil olma..."

Yüksek sesli bir havlamanın ardından gelen korna sesiyle irkildim.

"Arabaya mı ihtiyacın var?"

Declan'ın sesini duyunca gözlerim büyüdü. "Hayır, olamaz!" Dilimi ısırdığım anda ağzıma metalik bir tat doldu.

Sanırım gerçekten oluyordu.

Declan en iyi takım elbisesini giymiş hâlde araçtan indi. "Gitmem gereken bir yer var, o yüzden binmek istiyorsan hemen atlasan iyi olur." Sanki bu yaşadığımız en tuhaf an değilmiş gibi arabanın kaportasına yaslandı.

Cal'in beni neden tuzağa düşürdüğünü sormak için ağzımı açtım ancak gökyüzünde bir şimşek çakmasıyla birlikte sözüm kesildi.

Declan tek kaşını kaldırdı. "Yani, buradan gidiyor muyuz yoksa elektroşokla ölmek mi istiyorsun?"

Hızla yolcu koltuğuna ilerleyip kapıyı açtım. "Beni yolun aşağısındaki Starbucks'a bırak."

"Ben ters yöne gidiyorum."

"O zaman U dönüşü yap." Gök üstümüze yarılmadan önce aracın içine girdim.

Declan kapımı küçük bir gülümsemeyle kapatırken bana cevap vermedi.

"Ne..." Sözüm bir köpek havlamasıyla kesildi.

Arka koltuğa baktığımda bir tür hayvan oto koltuğuna bağlı olan devasa bir köpek gördüm. Başından patilerine kadar tüyle kaplıydı ve bu devasa tüy yumağının yüzünden gözlerini zar zor seçebiliyordum. Boyuna baktığımda, onun arka koltuğa sığabilmesine bile şaşırmıştım.

"Kimin köpeği bu?" diye sordum Declan kapısını açtığında.

"Bizim."

"Bizim mi?"

Köpek cevap verircesine havladı.

Söylediği şeye aldırmadım bile. Bunun yerine, telefonumdan en yakın Starbucks'ın yol tarifine baktım. "Beni buraya götür."

Declan gösterdiğim haritayı tamamen görmezden gelerek tam tersi yöne döndü. "Declan!"

"Bunu hak etmediğimi biliyorum ama bana yalnızca on dakikanı ayır."

Benden en son on dakika istediği ve bunun yerine bana altı kelime verdiği ânı hatırladım.

Sana âşık oluyorum, Iris Elizabeth Kane.

Bu anı beni uysallaştırmış ve yolda ilerlerken sessiz kalmamı sağlamıştı. Üstümüzde gri bulutlar yarıldı, yağmur ön cama vururken Declan net görebilmek için silecekleri çalıştırmak zorunda kaldı.

Köpek gök gürültüsünü duyunca havladı. "Köpek sahiplenmene sebep olan şey neydi?"

"Köpek istediğini söylemiştin."

Ağzım açık kaldı ve tek kelime edemedim.

"İsteklerine tam olarak uyan köpeği bulmak için on bir tane barınak gezmem gerekti ama bir şekilde onu buldum. Umarım ondan hoşlanırsın çünkü o lanet olası yere geri dönmesinin imkânı yok. Ben olmasaydım onu öldüreceklerdi."

Kendime engel olamayarak kahkaha attım. O köpek hikâyesini uydurduğumda, Declan'ın gerçekten çıkıp benim için bir tane köpek bulacağını hiç düşünmemiştim. Ayı büyüklüğünde bir köpeği sahiplenebileceğinden bahsetmiyorum bile.

"Bunu neden yaptın ki?" Sesimdeki çatlama kararlılığımı yansıtıyordu.

"Neden olmasın? Sen istedin, ben de gerçekleştirdim."

"Ya minibüs?"

"Bir gün istediğin o çocuklar için bir tane alayım diye düşündüm."

Görüşüm buğulandı. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim ve ciddiyetimi sana göstermeyi planlıyorum." Ayağını gaz pedalına bastırırken sessiz kaldı.

Yolculuğun geri kalanı inişli çıkışlıydı. Araba tutunca kusmadan önce Declan minibüsü durduğu için minnettardım. Pencereleri tahtalarla kapatılmış ve ve dokunsalar çökecekmiş gibi görünen bir verandası olan eski bir çiftlik evinin önüne park etmişti. Declan arabadan şemsiyesiz inerken dışarıda *yağmur yağdığını* neredeyse unutuyordum.

Kapımı açıp elini bana uzatırken bundan hiç de rahatsız görünmüyordu. "Benimle gel."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Yağmur yağıyor."

"Biliyorum. Asıl mesele de bu sayılır." Elimden tutup beni arabadan indirdi.

Yağmur damlaları tenime çarpıyordu. Declan beni arabadan uzaklaştırdı ancak o eskimiş verandanın önünde durana kadar çok fazla ilerlemedik. Yağmur saçını, tenini ve kıyafetlerini ıslatmıştı. Tişörtüm vücuduma yapışırken ondan daha iyi göründüğümü sanmıyordum. Verandaya sığınmak için can atıyordum ama ahşap yapı bakımsızlıktan çürümüş gibi görünüyordu.

"Burası neresi?"

"Bir saniye bekle."

"Tabii, zatürreye yakalanıncaya kadar beklerim."

Declan elimi tutup iki yüzüğümü de çıkardı.

Yüzüksüz parmağıma bakarken göğsümdeki sancı dayanılmaz bir hâl almıştı. "Bekle..."

Declan ceketinden bir yüzük kutusu çıkardı ve tek dizinin üzerine çöktü. Yüzü boş bir tuval gibiydi, bana baktığı sırada gözle görünür herhangi bir duygudan eser yoktu.

O sol elimi kavrarken kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir yağmur fırtınasının ortasındayken sana Tom Ford takımımla evlenme teklif ediyorum."

Aman. Tanrım.

Mümkün değildi. Benim uydurduğum o hikâyeyi canlandırıyor olmasının imkânı yoktu.

Yoktu, değil mi?

Hayır, yoktu. Yüzük kutusunu açtığında nefesim kesildi. Üzerinden güneşin parıltıları yansımıyor olsa bile bana gördüğüm en güzel zümrüt yüzüğü aldığını söyleyebilirdim.

"Iris."

"Efendim?" Gözlerimi yüzükten çekip yüzüne baktım.

Declan'ın benimkini tutan eli *titredi*, bunun yağmurla bir ilgisi olmadığını biliyordum. Elini güven verici bir şekilde sıktım. Kulağa *hadi bakalım* gibi gelen bir şeyler mırıldandı ve göğsüm onun bu savunmasız görüntüsüyle birlikte sıkıştı.

"*Ya'aburnee. Beni göm* anlamına geliyor. Bu dünyadan senden önce ayrılmak istiyorum çünkü sensiz tek bir gün geçirmeyi bile hayal edemiyorum sözünün kaba bir açıklaması. Geçen hafta bu tür bir hayatın ön izlemesiyse eğer seni temin ederim ki bu yaşamaya değer bir hayat değil. Sen benim karım ve en iyi arkadaşımsın. Çocuklarımın müstakbel annesi ve bana gerçekten *yuva* gibi hissettiren tek kişisin. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadınsın, bir sözleşme imzaladığın için değil, beni bir sözleşme olmadan yanımda kalacak kadar sevdiğin için.

"Senin gibi bir kadına layık bir adam olmak istiyorum... eğer bu mümkünse. Benim gibi sefil biriyle evlendiğine pişman olmaman için her gün çabalayacağıma söz veriyorum. Çünkü seninleyken hiç de sefil biri değilim. Beni, gözümü kırptığımda tüm bunların yok olmasından korkacak kadar mutlu ediyorsun." Sözlerinin savunmasızlığı kalbimi parçalıyordu.

"Seni, beni mutlu ettiğin kadar mutlu etmem için bana bir şans verirsen sana istediğin her şeyi -ne istersen- veririm. Köpek. Aile. *Yuva*. Hepsini istiyorum. Bunlar benim koşullarım; ister kabul edersin ister etmezsin ama tartışmaya açık değiller."

"Yalnızca sen, bir evlenme teklifinin ticari satış gibi görünmesini sağlayabilir ve bundan paçayı sıyırabilirsin."

"Evlen benimle," dedi Declan, bunu hemen hemen her şeyi kabul etmemi sağlayacak bir gülümsemeyle söylemişti.

"Seninle *zaten* evliyim." Gözyaşlarım yağmur damlalarına karışırken hangisinin yağmur hangisinin gözyaşı olduğundan emin olamıyordum.

"Benimle bu sefer gerçekten evlen. Sözleşme yok. Miras yok. Muhtemelen, sevmemen gereken tüm nedenlere rağmen beni sevmen dışında bir beklenti yok."

Sözlerini bitirdiğinde bana bakmaya başladı. Duygu değişimleri yüzüne yansıyor, ruh hâli mutluluk ve korku arasında gidip geliyordu. Ben Declan'a bakarken etrafımızdaki şiddetli yağmur yavaş yavaş serpintiye dönüştü.

Onunla tekrar evlenmek, kırabileceğini bile bile ona tüm kalbimle güvenmek demekti. Bu, hatalarından ders alması ve onların ışığında daha iyi bir adam olması için ona adil bir şans vermek demekti. Evlilik kolay değildi belki ama hayat da değildi ve ben Declan'sız yaşamayı hayal edemiyordum. Neyse ki, bunu yapmak zorunda değildim.

"Evet." Cevabım dudaklarımdan bir fısıltı gibi çıkmıştı, bu yüzden daha net konuştum. "Evet. Seninle evlenmek istiyorum."

Declan yeni yüzüğü parmağıma geçirirken yüzünde oluşan gülümseme bacaklarımın titremesine sebep oldu. Elmaslar yeşil yüzüğün ortasındaki taşı güneş ışınları gibi çevreliyor, güneş nihayet üzerimize düşerken yüzük parlıyordu.

"Hayatımın en dayanılmaz otuz saniyesiydi."

Güldüm. "Bana yaşattığın onca şeyden sonra bunu hak ettin."

Declan ayağa kalkıp beni kollarının arasına aldı. Dudaklarını benimkilere bastırıp bana duyduğu tüm aşkla beni öperken nefes alma yetimi kaybettim. Declan'ın sarılışı bana yuvama dönmüşüm gibi bir his veriyordu. Ayak parmaklarım karıncalanıyor, içim ısınıyordu ve o dudaklarını sessiz bir özürle hafifçe benimkilerin üzerine bastırırken daha da heyecanlanıyordum.

Öpüşmemiz saatlerce sürmüş gibi geldi. Sonunda ayrıldığımızda, yağmur tamamen durmuş olsa da iliklerimize kadar ıslanmış hâldeydik.

Declan'ın bana bakışı, omurgamdan aşağı yeni bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. Böyle bir bakışın ne anlama geldiğini bilerek geriye doğru bir adım attım.

Boğazımı temizledim. "Burada, ıssızlığın ortasında ne yaptığımızı bana söyleyecek misin?"

"Sana yeni evimizi gösteriyorum."

"Yeni *neyimizi*?" Şaşkın şaşkın eve bakındım. Yıllar önce terk edilmiş gibi göründüğü için bu kelimeyi tahmini olarak kullanıyordum.

"Sana bir şey göstermeme izin ver." Evin arkasına döndüğümüz sırada elimi tuttu.

"Bu. Mümkün. Değil." Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Declan güldü. "Sevdin mi?"

Göz alıcı seraya doğru ilerledim. Arkamızdaki evin aksine, serayla yakın zamanda birisi ilgilenmiş gibi görünüyordu. Lekesiz cam parlıyor, içerideki boş alanı gözler önüne seriyordu.

Burayı doldurmak için yüzlerce bitki almam gerekecekti. Hatta belki bin tane.

Declan beni göğsüne çekip çenesini omzuma dayadı. "Sera için yer seçmeyi sana bırakmayı düşündüm ama emlakçım bana bu ilanı gönderdiğinde, aradığımın şeyin bu olduğunu biliyordum. Aynı gün buraya gelip baktım ve hemen teklifte bulundum."

"Neden?" dedim boğuk bir sesle.

"Çünkü seninle birlikte bir evi yuvaya çevirmekten daha çok istediğim bir şey yok."

Declan'ın yanında bir tehlike tabelası taşıması gerekiyordu çünkü o etrafımdayken bayılma eğilimim vardı.

"Çok güzel."

Beni saran kolları sıkılaştı. "Girip bakmak ister misin?"

"Bakabilir miyiz?"

Benden uzaklaşırken sırıtarak kapıyı açtı ve sonraki beş dakikayı mekânı keşfedip ne kadar alanım olacağını hesaplayarak geçirdim.

"Sanırım cennetteyim." Saksılarla dolmayı bekleyen boş bir masanın üzerinde parmağımı gezdirdim.

"Bunu, burayı beğendiğinin bir göstergesi olarak mı kabul etmeliyim?" Declan'ın kendinden emin sesi, gözlerindeki tereddütlü bakışla uyuşmuyordu.

Gergindi.

Endişeli Declan, benim en sevdiğim Declan'dı çünkü bu başka kimsenin bilmediği hâliydi. Bunu herkesten saklamak için çok uğraşıyordu ama benim yanımdayken gardını düşürmeyi dert etmiyordu. Bana bu yanını gösterecek kadar

güvendiğini bilmek kalbimi hem ısıtıyor hem de sızlatıyordu. Duygu göstergesinin zayıflık olduğunu düşünerek büyümüş biri için, bu muhtemelen hayal edebileceğimden çok şey ifade ediyordu.

Yanına gidip ellerimi boynuna sardım. "Burayı çok sevdim."

"Güzel. Çünkü evlilik teklifim işe yaramasaydı seni ikna etmek için kullanacağım en iyi koz buydu."

Islak göğsüne bir kez vurdum. "İnsanların sevgisini bu şekilde satın alamazsın."

Gözleri *ışıldadı*. "Başkalarının sevgisini istemiyorum. Seninkini istiyorum."

"Ona zaten sahipsin."

Gözlerini kırpıştırdı.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirmek için parmak uçlarımda yükseldim. "*Daisuki.*" Dudaklarımı ona bastırdığımda titrek bir nefes verdi. "*Szeretlek.*" Öpücüğümü derinleştirdiğimde inledi ancak bir dakika sonra nefes nefese geri çekildim. "*Ich liebe dich.*" Sevişirken bana fısıldadığı üç kelimeyi ona tekrarlıyordum.

Gözleri, aşırı duygusal yüklenme yaşıyormuş gibi kapandı.

"Seni seviyorum." Mesajımı iletebilmek için sözlerimi kendi dilimizde bitirdim çünkü büyük olasılıkla tüm kelimeleri berbat şekilde telaffuz etmiştim.

"Tekrar söyle." Kararmış gözleri dudaklarımda gezindi.

"Seni. Seviyorum."

Alnımı öptü. Hayatının otuz altı yılını sevilmez biri olduğuna inanarak geçirdiğini bilmek içimi acıtıyordu. Hepsi o boktan, istismarcı babası yüzündendi.

Yanağını avuçladım. "Seni her zaman seveceğim. Bugün. Yarın. Sonsuza dek."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama..." Gözlerini kaçırırken sesi gittikçe kısılıyordu.

Göğsüm sıkıştı. "Sen bana inanana kadar bunu her gün söylemeye devam edeceğim."

"Sonsuza kadar sürebilir."

Parmağımın ucunu alyansının üzerinde gezdirdim. "Neyse ki zamanımız bol."

Bir Yıl Sonra

"Meşgul mü?" Declan'ın asistanının masasının önünde durdum.

"Buyurun, geçebilirsiniz." Gülümseyerek başını iki yana salladıktan sonra dikkatini tekrar bilgisayar ekranına çevirdi.

Declan'ın odasına doğru yürüdüm ve daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi yumruğumu ahşap kapıya vurdum. Kapının ardından derinden gelen sesi duyulduğunda itiraz etme fırsatı vermeden kapıyı açıverdim.

"Sana rahatsız edilmek istemediğimi söylemiş..." Gözlerimiz buluşunca sesi kesildi. Çatık kaşları yerini dizlerimin bağını çözen, imzası niteliğindeki hafif gülümsemeye bıraktı.

Bacaklarım titredi, dengemi sağlamadan önce neredeyse bileğimi burkuyordum.

Declan, ben yüzüstü halıya çarpmak gibi talihsiz bir şey yaşamadan önce ayağa kalkıp sandalyeme oturmama yardım

etti. Hamile olduğumu söylediğimden beri beni baloncuklu naylonla kalıcı olarak koruma altına almadan huzur bulamayacakmış gibi geliyordu.

"Sana o ölüm tuzaklarını giymeyi haftalar önce bırakmanı söylemiştim." Declan hamile bir kadın ve topuklu ayakkabılarla ilgili korkutucu bir hikâye okuduğundan beri bu konunun peşini bırakmıyordu. Korkarım ki, bir gün eve gittiğimde dolabımın boşaltıldığını ve değerli eşyalarımın şöminede yandığını görecektim.

"Hâlâ onları görebiliyorken ayakkabılarımın tadını çıkarmak istiyorum." Minik göbeğimi okşadım.

"Ama tehlikeliler."

"Küçükken annemin dolabını keşfettiğimden beri topuklu ayakkabılarla dolaşıyorum. Beni böyle aşağılama."

Dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "En sevdiğim kızım nasıl?"

Neredeyse onu düzeltecektim ama kendimi tuttum.

Sürprizi bozma.

"Tuvalete koşmadan uyandım, bu yüzden bugünü kutlamaya değer bir başarı olarak görüyorum." En sevdiğimiz İtalyan restoranından aldığım paketi Declan'ın masasına koydum.

Karşımdaki sandalyeye otururken güldü. "Doktor sabah bulantın hakkında ne dedi?"

"Sürekli yaşadığım mide bulantısının geçici olduğuna ve eğer şanslıysam yakında düzeleceğine dair güvence verdi. Ama *zamanını* söylemedi ve *belki* dedi. Belki!"

"Bütün gün sürüyorsa buna sabah bulantısı demenin mantığı ne?"

"Çünkü sahte tanıtımlar benim gibi saf kadınlarda çok işe yarıyor."

Declan güldü. O kese kâğıdını açarken kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı.

Açmadan hemen önce durakladığında neredeyse inleyecektim.

O senden şüphelenmeden önce sakinleş.

Declan'dan gizli bir sürpriz planlamak zor işti. Her doktor randevusuna gelmeyi bir alışkanlık hâline getirmişti, bu yüzden de asistanının programını tüm gün doldurması için sihrimi konuşturmak zorunda kalmıştım. Zavallı Jeff bütün sabah onun öfkesine maruz kalmıştı.

Bu fedakârlığı için güzel bir ikramiye almasını sağlayacaktım.

"Başka bir şey çıktı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Her şey yolunda ama ben şimdiden dört kilo almışım."

Sırıtışı genişledi. Gözlerimi kıstığımda daha çok güldü.

"Seni iyi beslediğimi bilmek güzel."

"Beni beslemek mi? Bu daha çok beni şımartmak sayılır." Declan bana sağlıklı bir yemek pişirmek için her gece akşam yemeğine kadar eve gelmiş oluyordu. İlk başta, bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüştüm ama o akşam yedide evde olmayı bir alışkanlık hâline getirmişti.

"Alış buna."

"Ne kadar süreliğine?" CEO olduğunda, bunun gibi küçük geleneklere zaman ayırabileceğini sanmıyordum.

"Sonsuza kadar."

Gözlerimi kırpıştırdım. "CEO olduğunda bile mi?"

"Özellikle CEO olduğumda. Aklımın başında kalmasını sağlıyorsun."

"Geçen hafta bir market reklamı sırasında ağladığımı düşünürsek bu korkunç bir fikir."

Omuz silkti. "Hakkını verelim, gerçekten iyi bir reklamdı."

Başımı geriye atıp güldüm. Nefes almak için başımı indirdiğimde, Declan'ın bakışları bir spot ışığı gibi üzerimde toplanmıştı.

"Ne?"

Parlak gözleri yüzündeki gülümsemeyle uyuşuyordu. "Buralarda olmanı özledim."

Göğsüm sıkışırken içim karşı konulmaz bir sevgiyle doldu. "Jeff işinde iyidir."

"Jeff *sen* değil."

Ayağa kalkıp masasının etrafından dolaştım. Sandalyesini geriye itip beni kucağına çekti. Kollarıyla beni sardı ve bir elini karnıma koydu.

Yüzündeki hoşnut ifade kalp atışlarımı çılgına çeviriyordu. Beni öpmek için öne eğildi ama tam da o anda guruldayan midem onu duraksattı.

Kaşları çatıldı. "Daha yemek yemedin mi?"

Söylemeye çekindim. "Hayır."

Beni kucağından kaldırıp sandalyeme geri dönmeme yardım etti. Ardından kendi koltuğuna geri dönmek yerine paket servis poşetini aldı ve yırtarak açtı.

"Bu sağlıklı değil."

Gözlerimi devirdim. "Kutlama havasında olduğum için özür dilerim."

"Neyi kutla..." Poşetten minik bir sukulent çıkarırken sesi alçaldı. Üzerine siyah kalemle *ben küçük kızın için alınmış bir sukulentim* yazılı olan beyaz bir saksısı vardı.

"Komodinin üzerine, diğerinin yanına koyarım diye düşündüm."

Declan kocaman açılmış gözlerle bana döndü. "Kızımız mı olacak?"

Gülümseyerek onu başımla onayladım. "Bugün öğrendim."

Declan beni kollarının arasına alıp sertçe öptü. Kollarıyla beni kendine kenetleyerek ağzımı istila etti. O beni sevgi yağmuruna tuttuğu sırada göğsüm alev alev yanıyordu. Guruldayan midem bize karnı acıkan üçüncü insanı hatırlatana kadar Declan beni öpmeyi bırakmadı.

Ardından geri çekildi. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Declan önümde dizlerinin üzerine çökünce sustum.

Karnımı öptüğünde durumun tatlılığı karşısında neredeyse eriyordum. Gözlerim yaşlarla doldu. Bir damla gözyaşı sızarak yüzümde iz bıraktı.

"Seninle başımızın belaya gireceğini biliyorum, bebek Kane ama saçımdaki her beyaz tele değeceksin. Bundan emin olabilirsin."

GENİŞLETİLMİŞ SON SÖZ

Declan

"Sana ne söylediğimi unutma."

"Sessiz olmalıyız." Kızım parmağını dudağına bastırıp kıkırdadı. Ilona fısıldayarak konuşmayı hiç mi hiç beceremiyordu ama bunu ona söylemedim. En nihayetinde o daha beş yaşındaydı.

Uyumsuz kıyafetini tepeden tırnağa inceledim. "Pankartın nerede?"

Nefesini tutarken küçük dudakları aralandı. "Unuttum." Koridora geri koştu. Örgüleri arkasında sallanıyor ve uçlarındaki kelebek tokalar zıplıyordu.

Odasından gelen seslere bakıldığında, orada bir savaş yaşanıyormuş gibi görünüyordu. Gidip onu kontrol etme dürtüsüne direndim. Iris koruyucu ebeveynliği bırakmamı çünkü Ilona'nın büyümeye başlaması gerektiğini söylüyordu.

Büyümesinden nefret ediyordum. Onun sonsuza kadar beş yaşında kalmasını istiyordum.

"Buldum!" diye bağırdı odasından çıkarken.

"Şşşt." Parmağımı dudaklarıma bastırdım.

Kıkırdadığında çıkan ses bana saf gün ışığını içiyormuşum gibi geliyordu. Minik ayakkabılarını parke zemine vurarak yanıma geldi.

"Bir bakayım." Ciddi bir ifade takınıp posterini işaret ettim.

Mezuniyet pankartını ters tutuyordu, doğru tarafını yukarı çevirdim.

iYi meZumiYedLeR.

Eh, yaklaşmıştı.

"Hım." Çenemi okşadım.

Tereddüt dolu iri kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. "Sence annem bunu sever mi?"

Öne eğilip tombul yanağına bir öpücük kondurdum. "Bence *bayılacak*."

"Evet!" diye kendi kendine fısıldadığında kalbimin bir parçası bu görüntüyle eridi.

"Hadi. Gidip anneni alalım." Elimi uzattım.

Uzattığım ele baktıktan sonra beni bekleme zahmetine girmeden doğruca yatak odamızın kapısına koştu.

"Ilo..."

Çok geçti. Odamıza dalmıştı. "ZÜRPRİZ!"

Hemen arkasından girdim, onun aşırı heyecanlanıp bu süreçte Iris'i incitmesini istemiyordum.

Kızımız yatağın üzerine atlarken pankartındaki altın tozları beyaz yorganın her yerine dağıldı. Parıltıdan nefret ederdim ama sanat ve el işleri takıntısı olan bir kız çocuğu yetiştirmek, tıpkı bir bağımlının kokain çekmesi gibi o şeyleri sürekli içime çekmem anlamına geliyordu.

Iris, bana eğlenerek bakarken benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Burada neler olduğunu açıklamak ister misin?"

Yıllardır evli olmamıza rağmen Iris gülümsemek dışında hiçbir şey yapmadan bile beni etkisiz hâle getirmenin bir yolunu buluyordu. Ona bakarken bile özlemle doluyordum.

Geçen ay acil servise zar zor yetiştiğimiz için, Iris hamileliği boyunca yatak istirahatinde kalacaktı. Değişim ona çok ağır gelmişti. Okula gitmek ve Ilona'yı büyütmekle uğraşırken birden yatağa hapsolmak durumunda kalmıştı. Ve bunu itiraf etmese bile bir hafta önce gerçekleşen Dreamland Tokyo açılış törenine gidemediği için hâlâ üzgün olduğunu biliyordum.

Bu açıkça görülüyordu. Yıllarca süren sıkı çalışmasının kutlamasız kalmasına izin veremezdim. Üniversiteden mezun olması çoğu kişiden daha uzun sürmüş olabilirdi ancak onun ailesini ilk sıraya koymak için yaptığı fedakârlıklar sayesinde, sağlıklı bir kızımız ve şu anda yolda olan iki çocuğumuz daha vardı.

"Babam senin için bir mezmuyet partisi planladı!"

"Bir *ne*?"

"Mezuniyet partisi." Yatağın Iris'e ait olan yanında durup dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Iyy!"

Iris güldü. "İkizler için hazır olduğuna emin misin?"

"Tabii ki. Hâlâ doldurmamız gereken yarım minibüslük yerimiz var."

Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bu gidişle bir otobüse ihtiyacımız olacak."

"Bunu ayarlayabiliriz."

O gülerken yorganı üstünden çektiğimde nefesi kesildi.

"Dikkatimi dağıtmaktan vazgeç. Aşağıda seni görmek için bekleyen misafirlerimiz var."

"Bekle! Şu an mı yani?"

"Evet. Hadi gidelim."

Korkuyla kıyafetlerine baktı. "Karşılarına bu hâlde çıkamam."

"Harika görünüyorsun."

"Şşşt. Babacığım?" Ilona elini bana doğru salladı.

"Evet tatlım?" Elini kulağımın üzerine koyabilmesi için eğildim.

"Şapkayı unuttun." Çok yüksek sesle konuşuyor, olayı amacından saptırıyordu.

Iris avucuyla kahkahasını bastırdı.

Kahretsin. Şapka.

"Bir saniye." Aceleyle aşağı indim ve kimseye çarpmadan yemek masasından Iris'in mezuniyet kepini aldım. Yatak odasına döndüğümde, Iris gündelik bir elbise giyiyordu ve Ilona ortadan kaybolmuştu.

"Neden geziniyorsun?"

"Yatak istirahatindeyim, yaşam destek ünitesine bağlı değilim. Her gün biraz egzersiz yapmak iyidir."

Kepi başına yerleştirdikten sonra onu kucağıma almak için eğildim.

Gözlerini devirdi. "Çok dramatiksin."

"*Aşırı korumacı* terimini tercih ederim." Onu odadan çıkardım ve merdivenlerden aşağı indirdim. Biz oturma odasına girerken içeriden insanların konuşma sesleri yükseliyordu.

"Sürpriz!" diye bağırdılar hep bir ağızdan.

Ollie, dili ağzından sarkmadan önce havladı. Başını kaplayan tüylerin arasında duran mini mezuniyet kepini zar zor seçebiliyordum.

"Aman Tanrım." Iris eliyle ağzını kapattı.

Her ikimizin ailesi de oturma odasındaydı. Iris'in annesi bana evi flamalar, balonlar ve kızımı mutlu edecek kadar konfetiyle dekore etmem konusunda yardım etmişti.

Iris yanağımı kavradığında ona baktım.

"Bunu planladığın için teşekkür ederim." Gözleri parlıyordu.

"Hak ediyorsun. Tekrar hamile kalman benim hatamdı."

Başını geriye atıp kahkaha attı. "Sen ve o lanet özel jetin. Yolcu uçağıyla uçsaydık bu sorunları yaşamazdık."

"Bahse var mısın?"

Onu koltuğa yatırmadan önce başka bir kıkırtıyla göğsüme vurdu.

Herkes eline bir bardak köpüklü elma şarabı aldıktan sonra konuşmalarımızı yapabilmek için Ilona'yı yanıma çağırdım.

Ilona, annesi için ne planladığını bana söylememişti ama ben kısa ve tatlı bir şey olacağını düşünmüştüm.

Öyle olmayacağını tahmin etmeliydim.

Avucunu kalbine bastırdı. "Bayrağa biat ediyorum..."

Herkes şaşkın ifadelerle etrafına bakınıp Bağlılık Yemini'ni okumaya katılırken Iris kıkırdadı. Konuşma sırası bana geldiğinde, grubun yarısı bastırdıkları kahkahalar yüzünden ya yüzleri kızarmış ya da gözleri dolmuş bir hâldeydi.

Ilona başını kaldırıp bana baktı. "Nasıl okudum babacığım?"

"İyi iş çıkardın, tatlım. Bunun üzerine çıkmak zor olacak."

Kuzenlerinin yanına dönmeden önce bana en parlak gülümsemesini yolladı.

CEO olduğumdan beri topluluk önünde konuşma gerginliğini bırakmış olsam da Iris bana baktığında yüreğim hopladı.

Kadehimi kaldırdım. "Bu büyük başarı için tebrik ederim. İnanılmaz bir anne, eş ve öğrenci olma yeteneğinden asla şüphe duymadım, her ne kadar sen duysan da. Ancak tüm şüphelerine rağmen azmettin ve senin gibi olanlara yardım etmek için üniversiteyi bitirdin. Bu diplomayı senden daha fazla hak eden kimse yok, özellikle de onu elde etmek için

yaptığın fedakârlıklar göz önüne alındığında. Sen tanıdığım en güçlü insan, birlikte çalışma zevkine erişebildiğim en çalışkan iş arkadaşısın. Çocuklarımız senin gibi örnek alabilecekleri bir rol modele sahip oldukları için minnettarım."

Iris gözlerini sildi.

Konuşmamı ona özel bir kelimeyle bitirdim. "*Gunnen*[27]."

"Bu bizim dilimizde bir kelime miydi ki?" diye seslendi anneanne kalabalığın arasında bir yerlerden.

"Sanırım Flemenkçe ya da Almanca," dedi Rowan.

"Bunu neden söylesin ki?"

Iris gülümsedi. "Çünkü biz birbirimize öyle âşığız."

27 **Gunnen:** Flemenkçe; Çok sevdiğiniz birinin başarısıyla mutlu olmak. *–y.h.n.*

TEŞEKKÜRLER

Tıpkı Iris'e sahip olan Declan gibi, ben de *Beklenmedik Koşullar* yayımlandığında beni destekleyen dünyanın en iyi ekibine sahip olduğum için çok şanslıydım. Onlara canı gönülden teşekkür ederim.

Okurlarıma: Sizlere teşekkür ederim. *Küçük Detaylar*'a olan sevginiz olmasaydı, bu devam kitabı asla olmazdı. Okuyan, inceleyen; arkadaşlarına, ailesine ve takipçilerine kitaplarımı öven her birinize minnettarım. Karakterlerime ve hikâye anlatışıma olan sevginiz hayatımı mümkün olabilecek en iyi şekilde değiştirdi. Bana istediğiniz zaman e-posta veya DM gönderebilirsiniz. Her birini okuyorum.

Anneme: Bu kitabı yazdığım süre boyunca her gün bitkilerimi sulamamı hatırlattığın için teşekkürler. Ben yazmak için inime çekildiğimde bitkilerimi hayatta tuttuğun için sana minnettarlar.

Bay Smith'e: Milyarder olmayabilirsiniz ama yine de sizi seviyorum.

DP'ye: Bir kitapçının ortasında bu teşekkürü okuyorsan eğer neler olduğunu merak ediyor olabilirsin. Sürpriz! Ben aşk romanları yazıyorum. Yine de kendini bu kopyayı satın almak zorunda hissetme.

Erica'ya: Sana bu kitabı düzenlediğin için teşekkür etmek son derecede yetersiz kalır. Hayatımın en zor yıllarından birinde arkadaşlığın, moral konuşmaların ve desteğinle yanımda olman benim için dünyalara bedeldi. Günlerimi daha güzel hâle getirdiğin için teşekkür ederim.

Becca'ya: Ben unutsam bile bana ve hikâyeme inanmaya devam ettiğin için teşekkür ederim. Beni, kendimi bir yazar olarak geliştirmeye zorluyorsun, seninle büyümeye devam etmek için sabırsızlanıyorum.

Mary'ye: İlk kitap arkadaşlarımdan birine ve dünyada en çok mesajlaştığım kişiye (Üzgünüm, Bay Smith), teşekkür ederim. Yeteneğin gün gibi ortada ve saatlerce havalı grafik tasarım becerilerin hakkında duygusal patlamalar yaşayabilirim ama bunu sesli mesaja saklayacağım.

Kendra'ya: Bu kitabı bir sonraki seviyeye taşımama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sen bu kitap topluluğundaki bir cevhersin. Desteğin için minnettarım. Bana şarkı seçimleri göndermekten kitaplarımı insanlara duyurmaya kadar, benim için yaptığın her şey için ne kadar teşekkür etsem az.

Elizabeth T'ye: Duyarlı bir okuyucum olarak bu projenin bir parçası olduğun için teşekkür ederim. Geri bildirimlerin ve benimle yaptığın beyin fırtınaları, Iris'i ve ailesini hayata geçirmemde gerçekten yardımcı oldu.

Beta okuyucularıma (Amy, Mary, Nura, Mia, Elizabeth, Kendra): Bu hikâyeyi hayata geçirmeme yardım ettiğiniz için her birinize minnettarım. Kısa teslim tarihlerime, imposter sendromuma, sürekli gelen soru ve düzeltmelerime katlandığınız için teşekkür ederim.

Jos'a: Kısa mesajların ve sesli notların beni her zaman gülümsetiyor, hayatımda olduğun için çok mutluyum. Korkunç mesajlaşma alışkanlıklarıma katlandığın için teşekkürler.

Benim Bandini Babes'im: Grubumu ikinci bir ev ortamına dönüştürdüğünüz için teşekkürler. Her birinizi isminizle, favori F1 sürücünüzle ve sahip olmak istediğiniz kurgu erkek arkadaşınızla tanımaktan keyif alıyorum.

Valentine PR'daki tüm ekibe: Bu kitabı mümkün kılmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Taylor Swift'in "Illicit Affairs" şarkısındaki gizli bir dilden bahseden o iki satıra: Var olduğunuz için teşekkür ederim. Declan ve Iris'in kelime oyununa ilham oldunuz.